JUDE DEVERAUX
DUCESA

The Duchess by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

Traducere: Lucia Ostafi-Iliescu

CAPITOLUL UNU

LONDRA 1883

Domnişoara Claire Willoughby s-a îndrăgostit de Harry, cel de al unsprezecelea duce de MacArran, din prima clipă când l-a văzut – aşa cum s-a întâmplat şi cu celelalte femei din salon. Dar n-a fost incredibila frumuseţe a bărbatului, cea care a făcut-o pe Claire să-l iubească. N-au fost nici umerii lui, laţi cât lungimea unei cozi de sapă, sau părul blond bogat şi ochii albaştri strălucitori. N-au fost nici picioarele lui musculoase, datorate anilor de călărit cai sălbatici şi expuse, spre avantajul lor, sub kiltul de un verde strălucitor. Nu ceea ce a văzut, a făcut-o să se clatine pe picioare: ci ceea ce a auzit.

La vederea kiltului şi a gentuţii din blană, cu închizătoare de argint, ce-i atârna de centură, a pumnalului cu mâner de fildeş din tocul greu, a tartanului aruncat pe un umăr şi prins cu agrafa de şef de clan, parcă auzea cimpoaiele cântând. Auzea vântul prin câmpia acoperită cu ierburi sălbatice şi zumzetul cimpoiului. Auzea împuşcăturile de la Culloden şi ţipetele văduvelor bocindu-şi soţii căzuţi. Auzea strigătele de bucurie ale victoriei; şi liniştea suferinţei învinşilor. Auzea sunetul speranţei, când s-a ridicat la luptă prinţul Charlie Bonnie şi disperarea provocată de învingerea lui. Auzea trădarea familiei Campbell şi vaietul îndelung al suferinţei scoţienilor, în lupta lor veche de secole împotriva englezilor.

Toate aceste sunete stârniră ecou în mintea ei, în timp ce-l privea pe Harry, acest descendent din generaţii de stăpâni MacArran, care acum traversa încăperea. Celelalte femei nu vedeau decât un tânăr incredibil de frumos şi plin de energie, dar Claire

privea dincolo de acestea şi văzu ceea ce auzea, şi-l imagina pe acest gigant blond stând în capul unei mese grele de stejar, cu o cupă de argint în mână, cu lumina pâlpâitoare a focului reflectată pe faţă, în timp ce-şi chema oamenii să-l urmeze. Era conducător de oameni.

La rândul lui, ceea ce văzu Harry fu o tânără americancă scundă şi misterioasă, drăguţă desigur, dar ce o făcea aproape frumoasă era expresia feţii ei. Avea o privire înflăcărată, o privire plină de interes pentru orice şi pentru oricine. Când s-a uitat la el, a simţit că e singurul din lume, care merită să fie ascultat. Exista curiozitate şi inteligenţă în ochii ei mari căprui. Trupul ei micuţ şi îngrijit se mişca repede şi mergea cu o dârzenie, pe care cele mai multe dintre femei nu o posedau.

Lui Harry ajunse repede să-i placă faptul că Claire era o fată de acţiune. Nu putea să stea liniştită o clipă; întotdeauna voia să meargă undeva, să vadă ceva. Claire sugera excursii, comanda prânzuri şi tot ce aveau de făcut Harry şi prietenii lui era să participe. Ea îl făcea să râdă şi îl distra. Uneori vorbea prea mult despre istoria Scoţiei, dar el găsi foarte amuzant faptul că povestea unei bătălii, care avusese loc cu peste o sută de ani în urmă, îi aducea lacrimi în ochi. Se pare că au fost sute de morţi, pe care ea îi considera eroi, care – spunea ea – au trăit o viaţă plină de bravură şi importanţă. Când vorbea despre aceşti oameni, ochii ei deveneau visători şi nesiguri – aşa că Harry îşi petrecea timpul contemplându-i sânii frumoşi.

Când ea a menţionat că fratele mort al lui Harry era unul dintre eroii ei, el se înecă cu un sâmbure de vişină aspirat pe trahee şi aproape muri sufocat. Domnişoara Claire Willoughby, care nu se pierdea niciodată cu firea în faţa unei acţiuni, îl împinse pe un

scaun, cu burta presată de spătar, apoi îi dădu o lovitură între omoplaţi. Aşa de puternică, încât sâmburele zbură de-a curmezişul salonului, şi ateriză cu o plescăitură în bolul cu punch.

Acţiunea aceasta l-a făcut pe Harry să-şi dea seama că Claire era perfectă pentru funcţia pe care i-o hărăzise. Casa Bramley avea nevoie de o stăpână, care putea să gândească şi să acţioneze rapid. Şi toate casele lui Harry aveau nevoie de o stăpână, care să aibă şi banii lui Claire.

În ceea ce o privea pe Claire, era năucită de faptul că un duce scoţian îi dădea atenţie. Când se afla în prezenţa lui Harry, de abia putea să respire. Îl asculta, îl privea şi îi zâmbea. Spunea ceea ce spera că doreşte el să audă şi făcea ceea ce spera că doreşte el să facă. Şi când nu era prezent, se gândea la el şi ofta.

Mama lui Claire îi fu alături cu mare bucurie, când descoperi că fata ei tânjea după un bărbat care era duce.

— Dar e şi stăpânul clanului MacArran, o informă Claire, însă pentru mama ei asta nu însemna nimic.

Arva Willoughby fusese cândva o mare frumuseţe şi acum părea că nu-şi dădea seama că i se revărsau cărnurile peste şi pe sub corset. Nu intenţiona să-i permită fiicei ei, care era mult prea studioasă pentru gustul Arvei, să piardă o ocazie ca aceasta. Făcu tot ce-i stătu în putere, pentru a-şi instrui fiica în arta cuceririi unui bărbat.

Pentru început, Arva un le permise tinerilor să-şi petreacă timpul împreună, singuri. Spunea că interesul unui bărbat e stârnit de absenţă, nu de vederea ei în fiecare zi. Spunea că o femeie descoperă destule la soţul ei după nuntă, nu era nevoie să-l tot vadă *înainte* de căsătorie.

— Mamă, rosti Claire exasperată. Ducele nu m-a

cerut în căsătorie, iar eu de unde să-mi dau seama că *vreau* să mă mărit cu el, dacă nu ajung să-l cunosc?

Ca de obicei, Arva avea un răspuns la toate.

— S-ar putea să-ţi închipui că ştii multe despre viaţă, pentru că ţi-ai petrecut puţinii tăi ani cu nasul în cărţi, dar nu ştii nimic despre bărbaţi şi femei.

Claire era prea fericită, ca să permită pesimismului mamei ei să o supere. Zâmbi şi se gândi la Harry şi la strămoşii lui străbătând cu paşi mari ţinutul Highlands.

Numai după ce l-a cunoscut pe Harry timp de peste o lună, a început Claire să aibă dubii.

— Mamă, se pare că Harry şi cu mine nu avem niciodată nimic de discutat. Mă ascultă şi-mi zâmbeşte, dar niciodată nu face vreun comentariu. Uneori am impresia că Alteţa Sa nici nu ştie cine e prinţul Charlie Bonnie.

— Draga mea copilă, de ce te plângi? Tânărul acesta arată divin şi e duce. Ce vrei mai mult?

— Pe cineva cu care să stau de vorbă…

— Ha! răsuflă cu zgomot Alva. Ce contează conversaţia într-o căsnicie? După primul an, nu vei mai avea nimic de spus decât „dă-mi untul” şi, dacă ai servitori buni, nu ai nevoie nici de atât. Tatăl tău şi cu mine n-am mai vorbit unul cu altul de ani de zile şi ne iubim nebuneşte. Claire îşi coborî privirea spre cartea ei. Arva ridică bărbia fetei ei. Ştiu ce înseamnă să fii tânăr şi îndrăgostit. Ai dubii. Toţi am avut la vârsta ta. Dar, crede-mă, nu e nimic de care să fii îngrijorată. Tânărul tău duce e frumos, amabil, serios – priveşte doar florile pe care ţi le-a oferit săptămâna trecută – este tot ce poate pretinde o femeie. Şi dacă nu vorbeşte prea mult, asta e în avantajul tău. Şi spui că te ascultă? Draga mea, un bărbat care ascultă o femeie valorează greutatea lui în diamante. Claire îi

aruncă mamei ei un zâmbet slab şi Arva îi luă cartea din mâini. Îţi distrugi ochii citind atâta. Se uită la copertă. Cine e căpitanul Baker? întrebă ea referindu-se la autorul cărţii.

— Un explorator. Cel mai mare explorator, pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Se şopteşte că e rudă cu ducele.

Arva se uită la lumina din ochii fiicei ei şi se încruntă.

— Dragă, ştiu ce înseamnă să visezi. Şi eu am avut vise, dar am învăţat câteva lucruri în viaţa mea. Tot viitorul unei femei depinde de soţul ei. Aceşti oameni la care visezi tu, aceşti... Privi dormitorul lui Claire, plin de cărţi împachetate în cufere şi unele despachetate, care însoţeau familia Willoughby oriunde se ducea. Aceşti inventatori, artişti şi scriitori şi chiar acesta, exploratorul, nu sunt bărbaţi cu care poţi să trăieşti. Există bărbaţi cu care poţi trăi şi bărbaţi care... Ei bine, nu contează, vei afla despre această latură a vieţii, după ce te vei mărita. Nu trebuie să-ţi spun eu tot şi îndrăznesc să afirm că tânărul Harry e destul de experimentat pentru a fi înţelegător.

Claire nu era sigură despre ce vorbea mama ei, ştia doar că nu-i prea plăcea.

— Vreau să-mi iubesc soţul.

— Sigur că da. Şi pe Harry îl iubeşti, nu-i aşa? Cum ai putea să nu-l iubeşti? Claire se gândi la Harry, la felul cum arăta cu kilt-ul pe el, la felul în care o privea cu ochii lui albaştri. Arva îi zâmbi fiicei ei. Şi mai există şi alte considerente. Gândeşte-te, Claire, cum va fi să fii ducesă. Ţi se vor satisface toate capriciile, înainte ca tu să ştii ce vrei. Vei putea să te întâlneşti cu toate aceste creaturi năbădăioase despre care citeşti. Cum ar putea ei să refuze o invitaţie din partea unei

ducese? Vei avea libertate, Claire, libertate să faci tot ce doreşti şi când doreşti. Zâmbetul îi pieri de pe figură. Apoi, există mica problemă a testamentului bunicului tău. Tatăl tău şi cu mine suntem de acord cu tânărul Harry şi, dacă te măriţi cu el, vei primi moştenirea. Dacă nu... Zâmbi din nou. Nu te ameninţ, dragă, fă ce trebuie să faci, dar mai există şi surioara ta, pe care trebuie să o ai în vedere.

Cu asta Arva părăsi repede camera fiicei ei, lăsând-o pe Claire singură. Uneori mama ei părea o neghioabă frivolă, cu prea puţină educaţie şi fără multă putere de discernământ. Dar alteori, mama ei aproape o speria.

Claire puse cartea căpitanului Baker deoparte şi îşi netezi rochia. De ce era îngrijorată? Harry, duce de MacArran, era un bărbat divin şi ea îl iubea. Aşa cum a spus mama ei, cum ar fi putut să nu iubească un om ca Harry? Nu era nimic în neregulă la el. Dacă a femeie ar fi trebuit să creeze un bărbat perfect, l-ar fi inventat pe Harry.

Claire râse tare. A fost cam prostuţă. Era îndrăgostită de Harry şi probabil că va ajunge ducesă. Era cea mai fericită şi norocoasă tânără din lume.

Următoarea duminică după-amiază, Harry o luă pe Claire cu el la lac, vâsli spre o insuliţă frumoasă din mijlocul lui şi o ajută să coboare din mica ambarcaţiune. Claire şedea dreaptă pe un tartan pe care i-l cumpărase el, cu mâinile încrucişate în poală, în timp ce el se lungi pe iarbă lângă ea. Purta o cămaşă demodată din pânză, cu nişte mâneci uriaşe strânse pe manşetă. Pânza arăta ca şi cum ar fi fost spălată de mii de ori şi avea o uşoară tentă gălbuie, datorată vechimii. Avea dantelă la gât legată cu un şiret şi Harry o lăsase descheiată, astfel încât se vedea o parte din pielea lui netedă. Purta şi un kilt verde, nu

cel din salon, ci unul decolorat de ani şi de folosire. Când se mişca, nici nu-i păsa că era îmbrăcat practic cu o fustă; dar cu care putea să stătea cu picioarele depărtate şi să încalece pe cai, cu obişnuitele lui gesturi rapide şi puternice (se spunea că o tânără doamnă leşinase, când l-a văzut prima oară pe tânărul duce îmbrăcat în kilt încălecându-şi armăsarul). Acum stătea pe iarbă cu picioarele depărtate, învelit cu kilt-ul prins în centura lată de zece centimetri şi se uita la Claire.

— Am ajuns să mă îndrăgostesc de tine, să ştii.

Inima lui Claire i se urcă în gât, palpitând. Nu ştia dacă era vorba de bărbatul însuşi, sau de ceea ce reprezenta el pentru ea, sau, aşa cum spunea neruşinata de soră-sa, de frumuseţea lui absolută, dar Harry răscolea senzaţii ciudate în ea.

— Şi mie… îmi place de tine, afirmă ea.

— Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să te măriţi cu mine. Claire se întoarse spre el, cu ochii larg deschişi din cauza şocului. Se aşteptase la asta, visase la această clipă, totuşi era un şoc. Nu exista nimic, la ce se putea gândi să spună. Ştiu că-ţi cer cam mult, continuă Harry. Am în proprietate câteva proprietăţi monstruoase, inclusiv o casă veche şi hidoasă cu numele Bramley. Aproape se prăbuşeşte şi mai există şi alte câteva probleme în viaţa mea, dar îmi place de tine.

Claire începuse să respire din nou şi încerca să-şi înghită nodul din gât. Voia să-şi revină înainte de a răspunde. Au fost momente, când departe de Harry, a avut îndoieli că s-ar potrivi unul cu altul, dar nu atunci când era cu el. Când erau împreună, nu putea decât să se uite la el şi să asculte cimpoaiele din mintea ei.

Ezita, nevrând să pară prea nerăbdătoare să devină soţia lui. Desigur, ceea ce gândea, în timp ce-i

privea picioarele puternice, era că ar fi fost ca şi cum ar fi urcat un munte acoperit de zăpadă în picioarele goale, dacă s-ar fi măritat cu acest bărbat divin şi ar fi devenit ducesă scoţiană.

— Casa ta e foarte veche? întrebă ea încercând să-şi înăbuşe strigătul din voce.

Harry îşi lăsă capul pe spate, captând căldura soarelui pe faţă. Genele lui erau lungi şi dese.

— Nu-mi amintesc. Bramley a fost construită în anii 1200-1300, cam aşa ceva.

— E un castel?

— Cândva a fost. Unele părţi mai vechi s-au prăbuşit, dar unii dintre strămoşii mei au construit câte ceva în jur.

I-a trebuit o clipă pentru a înţelege ce voia să spună.

— Cineva i-a construit o nouă faţadă? Vrei să spui că, ascuns în casa ta, se află un castel?

— Mmmmm, fu răspunsul.

Imaginaţia lui Claire o luă razna. Îşi imagină o familie care trăia în aceeaşi casă de sute de ani. Îşi imagină toată istoria care trebuia să existe într-o casă ca asta.

— Bramley e foarte mare?

El îşi lăsă capul în jos şi zâmbi, făcând inima lui Claire să se oprească.

— N-am văzut-o pe toată.

O casă aşa de mare, încât propriul ei proprietar n-a văzut-o pe toată! Era o noţiune greu de imaginat pentru ea.

— Da, şopti ea. Da, mă voi mărita cu tine.

Cu asta, Claire nu mai putu să se stăpânească. Sări în sus şi începu să se învârtească ţinându-şi fusta cu o mână. El nu se putu abţine să nu râdă, pentru că în exuberanţa ei semăna cu un căţeluş. Făcea ce fac

fetele americane; spun ce gândesc şi acţionează după impulsul momentului.

— Am să fiu cea mai bună ducesă din lume, rosti ea. Ai să vezi. O, Doamne, cred că, să fii ducesă va fi aşa de interesant.

El nu mai scoase niciun cuvânt, dar încet ridică una din mâinile lui mari, i-o puse pe ceafă trăgându-i faţa în jos, spre el, pentru a o săruta. Claire nu sărutase niciodată un bărbat, dar era dornică să-i facă lui plăcere. Aşa că încercă să urmeze toate sugestiile lui şi să facă ce voia el, însă când el o trase mai jos şi îi rostogoli trupul peste al lui, ea dădu din cap. Nu avea suficientă putere să plece de lângă el. Dar când a fost în sfârşit înapoi pe mantia ei, nici nu mai putea să respire şi clipi în direcţia lui. El însă avea în ochi o privire crudă.

— La urma urmei, nu cred că-mi pasă prea mult de căsătorie, afirmă el şi se sprijini din nou pe coate. Rămaseră tăcuţi o vreme, Claire încercând să se calmeze. Se întâmplase ceva foarte ciudat: când Harry o sărutase, n-a mai auzit cimpoaiele. Întâi trebuie să vii să o cunoşti pe mama, continuă el. E sezon de vânătoare şi vor exista ceva împuşcături. Poţi să stai la Bramley cu familia mea şi după o vreme ne vom căsători.

— Da, fu tot ce putu să spună Claire.

Nu mai vorbiră un timp. Claire realizase deja că lui Harry nu-i plăcea prea mult să vorbească – aşa că rămaseră într-o tăcere prietenoasă, până când el spuse că e timpul să plece. Când o ajută să urce în barcă, o sărută din nou pe buze, blând şi dulce, apoi vâsli spre ţărmul din depărtare. Claire îi zâmbi şi se gândi la viitorul care o aştepta.

*

Ceea ce urmă, au fost câteva săptămâni de pregătiri. Mama lui Claire leşină de fericire la vestea dată de fiica ei, la invitaţia de a sta la Bramley şi la întâlnirea cu ducesa-mamă. Claire voia să petreacă fiecare minut al fiecărei zile cu Harry, dar Arva avea alte planuri pentru fiica ei.

— După ce te măriţi, vei petrece cu el prea mult timp. Crede-mă, vei vedea mai multe decât vrei să vezi la un bărbat, după ce devine soţul tău, îi repeta mama.

Claire nu intenţiona să permită cinismului mamei ei să o necăjească. Îl vedea pe Harry de câte ori putea, niciodată singuri, întotdeauna cu alte persoane. Au ieşit cu patru dintre prietenii lui Harry să aleagă inelul de logodnă, un diamant albastru uriaş înconjurat de smaralde şi ştia că avea să-i lipsească teribil, când va trebui să se ducă împreună cu părinţii şi cu sora ei dincolo de Canal, pentru a-şi alege o garderobă divină la *Worth.*

*

Întorcându-se de la prima probă din salonul *Worth* de la Paris, Claire privi apartamentul hotelului unde trăseseră. Nu era *Ritz,* dar mama ei spunea că era locul unde stăteau toate persoanele la modă. Totuşi, covorul era ros, tapiseria de pe unul din scaune sfâşiată şi de tavan atârnau pânze de păianjen. Claire ştia că la ora actuală aşa ceva trebuia, să stea în astfel de locuri, iar mama ei avea nevoie să creadă în mica ei minciună, că acesta ar fi într-adevăr hotelul cel mai la modă.

— Plec puţin, dragă, i se adresă tatăl ei, George, durduliei lui soţii.

Claire ştia unde se duce, pentru că îl văzuse

subtilizând o bancnotă de o mie de franci din cutia supravegheată de mama ei. Tatăl ei se ducea la curse – unde va pierde bani, ca întotdeauna. Încruntându-se, Claire îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe o masă plină de praf.

Imediat, mama ei le luă de acolo.

— Nu poţi să ai o asemenea lipsă de consideraţie pentru nişte lucruri frumoase. Nu vor mai exista altele la fel, până după ce te vei mărita.

— Dacă o s-o ia, rosti sora de paisprezece ani a lui Claire, Sarah Ann, cunoscută mai bine sub porecla Brat - Neruşinata, în timp ce răscolea iar prin cutia cu bijuterii a lui Claire. Obosită şi iritată, din cauza zilei în care stătuse ţeapănă, în timp ce era înţepată şi răsînţepată cu ace, Claire închise cutia de bijuterii cu o pocnitură.

Brat râse:

— Eu am să mă mărit cu un bărbat care mă adoră. Va face tot ce am să-i spun să facă. Şi va fi foarte, foarte bogat. N-am să mă mărit cu un bărbat sărac, chiar dacă ar avea picioare frumoase.

— Ai să te măriţi cu cine am să-ţi spun eu, rosti Arva trăgând-o de ureche pe fiica ei mai mică şi scoţând-o afară din cameră. Claire ridică din umeri privindu-le, pentru că ştia că mama ei nu o va pedepsi niciodată cu adevărat pe adorata ei mezină, indiferent ce ar fi făcut. După câteva minute, deşteapta copilă va fi îndopată de mama ei cu ciocolată promiţându-i-se nişte excursii altădată interzise.

Claire se îndreptă spre fereastră şi se uită la copacii din părculeţul de lângă hotel. Frunzele tocmai începuseră să-şi schimbe culoarea, în atmosfera aceea de toamnă, şi gândul o duse la casa ei din New York. Atât Parisul. Cât şi Londra păreau aşa diferite de New York, cu o viaţă mult mai puţin trepidantă. Se gândi la

toţi cei nouăsprezece ani petrecuţi la New York şi la verile din răcorosul Mâine. Până de curând considerase viaţa ei uşoară ca ceva permanent, crezând că nu se va schimba niciodată. Era obişnuită să-l sărute şi să-i spună la revedere tatălui ei când pleca cu yahtul lui, sau la vreo vânătoare de urşi grizzly sau de lei de munte, timp de câteva săptămâni, sau de câteva luni, în Vestul sălbatic.

Crescuse obişnuită cu glasul mamei dându-le ordine nenumăraţilor servitori, când Arva decora uriaşa lor casă de pe Fifth Avenue pentru o nouă petrecere. Când pleca la bibliotecă sau la muzeu, Claire obişnuia să se oprească şi să admire miile de orhidee ce atârnau pe pereţi, pe poliţele căminelor şi din tavane.

În cea mai mare parte a timpului, părinţii le ignoraseră pe cele două fiice, considerând că sunt bine îngrijite în mâinile guvernantelor. Atât Claire cât şi Brat descoperiseră ce uşor era să le mituiască pe supraveghetoare; aşa că cel mai adesea, trăia fiecare cu propriile ei preocupări. Lui Brat îi plăcea societatea, ca şi mamei lor, şi deseori cobora la petrecerea mamei, unde toată lumea făcea mare caz de frumuseţea ei.

Claire nu era prea încântată de societate. Ei îi plăceau bibliotecile şi muzeele şi să stea de vorbă cu oameni care cunoşteau bine domeniile alese. Mamei nu-i plăcea când aducea acasă la ceai profesori bătrâni, din diferite ramuri obscure ale istoriei. Arva făcea întotdeauna comentarii nefavorabile, despre cât de mult puteau să mănânce nişte omuleţi aşa costelivi.

— Iubesc inteligenţa, spunea Claire.

Dar atât Arva cât şi George fuseseră prea ocupaţi, pentru a da prea multă atenţie fiicelor lor, până când administratorul averii a avut cu ei discuţia aceea oribilă. După asta, lui Claire i s-a părut că vieţile

lor s-au schimbat peste noapte.

Acum casa de pe Fifth Avenue nu mai era, casa din Mâine nu mai era, yahtul tatălui fusese vândut. Toate proprietăţile lor şi întregul lor mod de viaţă dispăruseră.

Acum ei îi revenea obligaţia de a face ceva în legătură cu toate astea. Când se va căsători cu Harry şi va deveni ducesă, totul va fi din nou în ordine. Părinţii ei vor avea ceea ce-şi doresc mai mult, iar surioara ei va avea ocazia să pună mână pe un bărbat bogat, care să o adore.

În timp ce privea pe fereastră, zâmbi. Îi era cam frică de tot, dar Harry uşura situaţia. Vorba din bătrâni, că era la fel uşor să te îndrăgosteşti de un om bogat, ca şi de unul sărac, era adevărată. În mod cert, i-a fost uşor să se îndrăgostească de un duce.

În cea de a treia zi la Paris, sosiră cărţile comandate de Claire când se afla la Londra. Începu să citească, în pauzele dintre probe şi în intervalul dintre interminabilele avertizări şi întrebări ale mamei. (Când eşti ducesă, oamenii trebuie să-ţi facă reverenţe? Vor trebui să-mi facă şi *mie* reverenţe, pentru că sunt mama unei ducese? Cum mi se vor adresa oamenii? Oare cu Onorabilo? În curând, Claire renunţă să mai încerce să explice care e diferenţa dintre aristocraţie şi regalitate şi un faptul că trebuia să-i dea mamei vestea că ea, în calitate de mamă a unei ducese, nu va avea niciun fel de titlu.

Cărţile tratau istoria familiei lui Harry, familia Montgomery. Descoperi ce veche era şi că această ramură scoţiană a familiei, care se numea clanul MacArran, avusese cel puţin o dată drept conducător o femeie. La începutul secolului cincisprezece, unul dintre bărbaţii Montgomery s-a căsătorit cu o MacArran şi a luat numele ei, apoi mai mulţi Montgomery s-au

căsătorit cu mai multe MacArran, până când familia Montgomery ajunsese aproape un clan. În 1671, Charles II a donat familiei un ducat. Au fost o mulţime de speculaţii în legătură cu motivul pentru care a făcut asta. Unii spuneau că pentru a răsplăti anii de serviciu credincios, dar exista şi un zvon că şeful clanului MacArran se însurase de bunăvoie cu o femeie foarte urâtă şi foarte rea de gură, care se spunea că era sora vitregă a regelui.

Indiferent din ce motiv, clanului i s-a dăruit un ducat, stârnindu-se o mulţime de discuţii în legătură cu ce nume trebuia să poarte familia. Numele va fi MacArran şi ducatul se va numi Montgomery, sau invers? Exista o legendă că s-a dat cu banul. Aşa că, Harry era duce de MacArran, deşi numele lui era Henry James Charles Albert Montgomery.

În aceste zile la Paris, Claire se gândea uneori că va ajunge să clacheze de oboseală, din cauza probelor, a pregătirilor şi a participării la aglomerata viaţă socială a mamei, apoi îşi amintea că la terminarea treburilor o aştepta Bramley.

Noaptea, adesea nu putea să adoarmă de obosită ce era, aşa că la lumina veiozei citi cărţi despre familia lui Harry şi romane de Sir Walter Scott, citi descrierile autorilor scoţieni despre frumuseţea ţinutului Highlands şi curajul oamenilor care trăiau acolo. Claire adormea visând pajişti acoperite de ierburi şi armate de bărbaţi, care arătau exact ca Harry.

Când Claire şi familia ei s-au întors de la Paris, Harry o aştepta. O conduse la trăsura lui cu însemnele ducale pe portieră. Autoritar, le-a spus părinţilor şi surorii ei, că el şi Claire vor călători singuri, până la Londra. Lui Claire îi venea să plângă de bucurie, la perspectiva celor câteva minute departe de admonestările mamei. Odată în trăsură, văzu că Harry

o umpluse cu trandafiri roz. Luă paharul înalt cu şampanie pe care i-l dădu el şi îi zâmbi – şi brusc, ar fi dorit să o sărute. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ţină strâns. I-ar fi plăcut ca el să-i scoată toate îndoielile din cap.

Dar Harry nu o atinse.

— Mi-a fost dor de tine, rosti el zâmbind. Te-ai gândit la mine?

— Tot timpul, răspunse ea privind felul cum umerii lui laţi practic umpleau o parte din trăsură.

— Şi ce ai făcut când ai fost departe de mine?

— Am cumpărat rochii şi am citit. Tu ce ai făcut?

Harry îi zâmbi pe deasupra paharului cu şampanie.

Nu avea intenţia să-i spună ce făcuse, pentru că era vorba de amantele lui, de câteva actriţe şi de câţiva cai, pe care pierduse o mulţime de bani. Dar se va însura cu o moştenitoare foarte bogată, aşa că nu conta cât de mulţi au fost.

— M-am gândit la tine, afirmă el şi felul cum a spus-o făcu inima lui Claire să palpite puţin.

Pentru a se controla, privi pe fereastră.

— Mamei nu-i place să rămân singură cu tine.

— Cred că mama ta ar permite orice, dacă rezultatul ar fi că fiica ei se mărită cu un duce.

Claire îi aruncă o privire surprinsă.

— Mă mărit cu tine pentru că te iubesc şi nu pentru că vreau să mă mărit cu un duce.

— Adevărat? rosti el zâmbind şi, când zâmbea în felul acesta, Claire uita totul pe lume, în afară de el. Şi ce e cu istoria despre care nu încetezi să vorbeşti? Ce e cu locul acela? Acel Cull sau aşa ceva?

— Culloden? Dar a fost…

— Da, da, o bătălie foarte mare. Se aplecă în faţă şi îi luă mâna într-a lui, jucându-se cu degetele ei.

Când mă gândesc la căsătorie, mă gândesc la alte lucruri, nu la război. Doar n-o să îmi tii prelegeri de istorie, după ce vom fi căsătoriţi, nu-i aşa? Degetele lui se aflau pe antebraţul ei. Doar dantela se mai interpunea între ei. Aştept să te am cu mine în pat, rosti el blând.

Claire îşi reţinu răsuflarea, în timp ce el se apleca spre ea. Ştia ca nu ar fi trebuit să-i permită astfel de libertăţi, dar, pe de altă parte, în curând se vor căsători. Mulţumită nenumăratelor cărţi pe care le citise – cărţi despre care se presupunea că nu le citeşte – avea o destul de vastă idee generală despre ceea ce se întâmpla după ceremonia căsătoriei.

Când buzele lui le acoperiră pe ale ei, Claire nu se mai gândi la nimic. Dacă n-ar fi fost oprirea bruscă a trăsurii, nu era sigură ce s-ar fi întâmplat, dar când coborî, se încruntă. Ar fi vrut să-i placă de Harry la fel de mult când o atingea, ca atunci când se uita la el, sau se gândea la el.

În următoarele două săptămâni, mama ei o ţinu atât de ocupată, încât nu mai avu timp să fie singură cu Harry, sau cu gândurile ei.

La sfârşitul celor două săptămâni, el a venit la casa închiriată de familia ei în oraş ca să-i spună că părăsea Londra, pentru a se întoarce acasă la el, în Scoţia. Existau o mie de lucruri despre care Claire ar fi vrut să-l întrebe, despre mama lui, despre restul familiei, despre ceea ce se aştepta de la ea în calitate de logodnică, dar nu avu ocazia să spună o vorbă, pentru că Arva flecări în tot timpul scurtei lor întrevederi. Când Harry fu gata să plece, sărută mâna lui Claire, în timp ce Arva îi spunea la revedere, după care dispăru. Când se înapoie în camera ei, Claire îşi înghiţi lacrimile. Va trece o întreagă săptămână, înainte de a-l revedea şi era nerăbdătoare să-şi

înceapă noua ei viaţă.

CAPITOLUL DOI

Claire urcă cu măiestrie pe cal, trecându-şi piciorul drept peste oblâncul şeii şi luă frâul de la îngrijitor. Ea şi familia ei au sosit la Bramley seara târziu, după o călătorie epuizantă de la Londra. Cele trei zile cât trebuia să dureze călătoria, se transformaseră de fapt în mod frustrant în patru. Drumurile erau pline de gropi şi adesea au trebuit să se oprească, pentru a le permite turmelor de oi să traverseze drumul. Mama se plânsese fără încetare, în timp ce tatăl şi surioara ei au jucat cărţi tot timpul, până când lui Claire îi veni să urle. Niciunul nu părea să realizeze importanţa faptului că vizitau Scoţia pentru prima oară.

George Willoughby ridică privirea din cărţi, numai atâta cât să comenteze faptul că ţara părea puţin cam prea aridă pentru el.

— Cum poţi să spui asta? i se opri lui Claire respiraţia. Pajiştile sunt în floare. Nu ştii ce s-a întâmplat chiar în acest loc, în 1735? În anul acela..

Se opri când tatăl ei începu să caşte.

Sarah Ann, neruşinata ei surioară, îi aruncă lui Claire o privire şi comentă:

— Fac pariu că Harry ştie totul despre prinţul Charlie Bonnie şi tot ce s-a întâmplat în Scoţia. Sau ai fost prea ocupată cu sărutările, pentru a mai discuta?

Claire, obosită şi nervoasă, se repezi la sora ei, dar copila reuşi să-i scape, chiar şi în spaţiul strâmt al trăsurii închiriate.

— Aş vrea ca voi două să încetaţi să vă mai

certaţi, rosti Arva. Îmi provocaţi dureri de cap. Şi, Sarah, nu cred că trebuie să-i spui lui Harry pe nume. Ar trebui să-i spui „domnul meu”.

— Alteţa Voastră, rosti Claire exasperată.

— Iar te-am bătut, i se adresă Sarah tatălui ei. Mamă, draga mea soră mai mare vrea să iei cunoştinţă de faptul că lui Harry. I se va spune Alteţa Voastră. Vrea să ştii că a citit multe cărţi cu acest subiect şi ştie tot ce trebuie ştiut despre orice. Tu, pe de altă parte, nu ai citit nimic, aşa că nu poţi să ştii nimic despre Scoţia şi despre nimic altceva. Brat îi aruncă mamei un zâmbet de o imensă inocenţă şi dulceaţă.

— N-am spus aşa ceva, rosti Claire. Mai curând…

Dar Arva nu-şi asculta fiica mai mare.

— Claire, ştiu că tu crezi că sunt frivolă. Nu ai pierdut niciodată ocazia să-mi faci cunoscut ce crezi tu despre încercarea mea de a obţine o poziţie în societate, dar, Claire, sunt mama ta şi cred că îmi datorezi puţin respect. Nu putem şti tot ceea ce ştii tu. Nu putem

Claire ascultă familiara vorbărie a mamei ei în timp ce-şi întoarse privirea spre Brat. Pentru a milioana oară, se întrebă dacă sora ei a fost născută în aceleaşi condiţii ca ea, sau a fost scăpată în cap, imediat după naştere. Indiferent care era motivul, lui Sarah Ann îi făcea plăcere să o facă pe sora ei să sufere.

— E rândul tău, Brat, rosti George plin de dragoste pentru mezina lui. În timp ce Arva părea că nu are idee cu ce semăna fiica ei mai mică şi nu putea să înţeleagă de ce soţul ei şi Claire îi spunea copilei Brat – Neruşinata. George ştia exact de ce era în stare. Uneori Claire se înfuria, din cauza a ceea ce numai tatăl ei ştia, dar părea că orice treabă detestabilă, subversivă şi manipulatoare, pusă la cale de fiica lui mai mică, lui îi făcea plăcere. O găsea pe copilă la fel

de amuzantă, pe cât de supărătoare o găsea Claire.

Când familia Willoughby ajunse la Bramley, era aproape miezul nopţii. Luna era în pătrar şi nu putură să vadă detaliile casei, ce trebuia să devină unul din căminele lui Claire, dar puteau să-i vadă mărimea. „Vastă” nu era cuvântul potrivit. Casa părea că se întinde pe toată suprafaţa câmpiei. Era o casă înaltă, cu cel puţin patru niveluri, dar înălţimea îi er, a pusă în umbră de amploarea ei. Să mergi doar de la un capăt la altul era o adevărată excursie.

Claire se uită la mama ei, care practic aproape atârna afară pe geamul trăsurii. Dimensiunile locului făcură ceea ce nimic altceva pe pământ nu reuşise, după câte ştia Claire: Arva Willoughby rămase fără cuvinte.

Se opriră cam pe la mijlocul casei şi vizitiul bătu într-o uşă; păru o eternitate până veni cineva să deschidă. Intervalul acesta de timp îi dădu Arvei ocazia să-şi recapete vocea şi să-şi spună părerea despre faptul că nimeni nu îi aştepta, pentru a le ura bun sosit.

— Ai fi crezut că au lăsat pe cineva de serviciu să ne întâmpine, rosti Arva. La urma urmei, fiica mea e pe cale să devină ducesă. Ce-şi închipuie ei, că suntem nişte nimeni care caută adăpost? Poate că mama lui Harry a înnebunit, pentru că nu va mai putea fi ducesă, o dată ce fiica mea devine aşa ceva. Poate că…

Claire, care îşi dădu seama că nu mai poate suporta, se întoarse spre mama ei:

— Va continua să fie ducesă, rosti printre dinţi. Va fi ducesa *văduvă,* dar oricum tot ducesă.

Arva pufni:

— Sunt sigură că nu ştiu tot ce ştii tu, dragă. Mi-e teamă că eu n-am avut avantajele tale. Dar eu ţi le-am oferit, nu-i aşa?

— Mamă, eu... Începu Claire, dar se opri când în sfârşit marea uşă de stejar fu deschisă de un bătrân cu aspect amabil şi ochii adormiţi, îmbrăcat într-un halat.

Într-o clipă, Arva pătrunse în holul de la intrare şi îi porunci anturajului ei de bunuri şi oameni să se împrăştie, fiecare la treaba lui. Existau două trăsuri pline cu cufere şi cutii şi încă o trăsură ce i-a adus pe camerista Arvei, valetul lui George, şi guvernanta lui Brat, o femeiuşcă timidă, aproape îngrozită de tânăra din sarcina ei.

— Fiica mea cea mare, fiica mea care va fi ducesă, are nevoie de cameristă. Camerista ei – exista sarcasm în vocea Arvei, când spuse ce gândeşte despre femeia aceea nerecunoscătoare – a fugit şi s-a măritat cu un englez.

Omul, care Claire ghici că e majordomul, stătea ascultând pretenţiile Arvei, fără nici cea mai mică umbră de interes.

— O, acum nu mai există bun gust, rosti blând, cu accentul lui scoţian. Dacă Claire a fost singura care l-a auzit sau nu, era convinsă totuşi că a fost singura care a râs şi omul se întoarse şi îi adresă o urmă de zâmbet.

În ciuda tuturor pretenţiilor Arvei şi a energiei pe care o punea în ele, trecu o oră înainte de a li se arăta camerele. Claire se dezbrăcă singură şi căzu pe patul uriaş cu patru coloane, adormind înainte de a putea să se învelească prea bine.

Dar nu dormi mult. Se trezi adunată într-o minge: îngheţase. Erau puţine cuverturi pe pat şi niciun foc în cămin. Cu dinţii clănţănind, coborî din pat şi începu să caute baia. Nu exista. Nu găsi nici măcar lumină.

După ce se bălăbăni o vreme prin camera întunecoasă, reuşi să găsească chibrituri şi lumânări şi să aprindă una, ţinând-o sus deasupra capului, în

încercarea de a vedea cum arată încăperea. Dar tot ce putu să vadă fu patul enorm şi o mobilă grea de stejar, ce se contura lângă un perete. Pe unul dintre pereţi se afla un tablou, la fel de lat cât un dulap, şi ridicând privirea văzu o femeie care se uita le ea. Femeia din tablou arbora un zâmbet ce o făcu pe Claire să-şi închipuie că o înţelegea.

Deschise uşa unei vaste garderobe vechi şi zâmbi văzând-o plină cu rochiile ei. În timp ce dormea, cineva i-a despachetat lucrurile. Dar la o privire *mai* atentă văzu că îmbrăcămintea nu era de fapt a ei. Scoase un articol. După cum arăta rochia, avea cel puţin cincizeci de ani.

Un fior de frig îi scutură umerii. Nu era timp pentru turul camerei; dacă nu punea ceva pe ea, altceva decât cămaşa de noapte din bumbac, va ajunge să moară de frig.

Deschise ambele uşi ale garderobei şi se cufundă în ea, în căutarea a ceva cald de îmbrăcat. Exista îmbrăcăminte bărbătească, pentru copii şi pentru femei, femei care trebuie că au cântărit peste 120 kg. Mult mai în fund găsi un costum de călărie. O cavalcadă bună, lungă şi grea, poate că o va încălzi, se gândi ea. Jacheta era puţin cam ciudată, cu mâneci mari, umeri înalţi şi o centură lată şi îşi dădu seama că era prea scurtă pentru ea, dar era de lână şi i se potrivea lipită strâns de ea.

Văzând nişte sertare pline cu lenjerie galbenă mirosind a mucegai, reuşi să găsească destule, care să-i ţină pielea departe de atingerea lânii grele a costumului. Erau şi multe perechi de ciorapi lungi tricotaţi.

— Pantofi, murmură ea începând să-i placă aventura. Când era copil, îi plăcuse întotdeauna să se joace îmbrăcându-se cu hainele mamei şi acum era

gata să facă la fel.

Găsi pantofii, aşa cum ştia că se va întâmpla, şi reuşi să-şi silească picioarele să intre într-o pereche de pantofi cu capse şi cu vârful ascuţit, din piele neagră, ce începuse să crape din cauza vechimii.

Când până la urmă fu îmbrăcată, se privi într-o oglindă mare şi antică de pe perete şi chicoti văzând rezultatul. În camera întunecoasă, cu tavanele înalte şi zidurile ce păreau acoperite cu brocart roşu, arăta şi ea ca ceva antic şi de demult. Când se îndreptă spre uşă, mai văzu un dulap, îl deschise şi găsi mănuşi şi câteva pălării. Îşi fixă pe cap într-un unghi şmecheresc o pălăriuţă veselă, ce arăta ca miniatura unei pălării înalte bărbăteşti, luă o pereche de mănuşi zdravene din piele, mult prea mari pentru ea, şi părăsi camera.

Avusese întotdeauna un excelent simţ al orientării şi îşi aminti drumul în jos, de-a lungul coridoarelor şi al celor două rânduri scurte de scări din faţa uşii de intrare. Aceasta nu era încuiată şi din rugina ce se vedea pe zăvor, părea că nu fusese încuiată de o sută de ani, chiar mai mulţi.

Închipuindu-şi că grajdurile se aflau în spatele casei, se îndreptă într-acolo. Zece minute mai târziu continua să meargă încercând să dea de capătul clădirii. Chiar şi cu mănuşi, îşi frecă mâinile pentru a le încălzi, temându-se totodată să nu-i degere degetele de la picioare. Când în sfârşit ajunse la colţul casei, coti la stânga şi continuă să meargă. Una peste alta, îi luă aproape treizeci de minute să ajungă la grajduri.

— Ar fi trebuit mai întâi să caut o baie, şopti ea când ajunse.

Se zărea o geană de lumină şi văzu înăuntru un felinar aprins, apoi auzi voci.

Un tânăr care ieşi din grajd aproape se izbi de ea înainte de a o zări şi când o văzu, i se păru că e o

fantomă. Cu îmbrăcămintea ei demodată, Claire îşi imagină că într-adevăr semăna puţin cu o fantomă.

— Bună, i se adresă tânărului. Aş putea să am un cal? Vreau să călăresc.

Omul nu vorbi, dădu doar din cap şi se uită spre grajduri. O clipă mai târziu, apăru un bătrân, care o întrebă dacă vrea o şa bărbătească sau una pe-o parte şi dacă ştia să călărească sau nu.

— Pot să călăresc orice îmi oferi, rosti Claire încrezătoare.

Rămase pe pavajul din bolovani al curţii şi aşteptă să fie înşeuat calul. Unul câte unul, oamenii care lucrau la grajduri ieşiră şi se uitară la ea cu o curiozitate făţişă. Claire începu să se simtă ca şi cum ar fi fost un clovn sosit în oraş cu circul. De două ori se întoarse şi le aruncă oamenilor câte un zâmbet slab.

În sfârşit calul îi fu adus şi bătrânul o ajută să încalece. O privi critic, până când o văzu aşezată ferm, apoi făcu un pas înapoi.

— Există o cărare spre est, zise el şi Claire dădu din cap mulţumindu-i. În timp ce pleca, se întoarse şi le făcu un semn cu mâna oamenilor, care stăteau şi o priveau. Îi zâmbiră şi ei, iar unii îi răspunseră făcându-i la rândul lor cu mâna.

Odată ieşită de pe bolovanii curţii, îşi îndemnă calul să meargă mai repede. Nu îndrăznea să pornească în galop, pentru că nu cunoştea cărarea şi era concentrată pe cotiturile ascuţite şi ramurile copacilor. Ajunsă printre copaci, descălecă şi se folosi de tufişuri, apoi se urcă pe o buturugă pentru a încăleca din nou.

Încet-încet răsărea soarele şi astfel putu să vadă ce se afla în faţa ei. Trecu printre copaci şi ajunse la o cărare lungă, deschisă, de fapt un drum de trăsuri şi văzu că nu exista niciun pericol în faţă.

— Hai, băiete, i se adresă ea marelui armăsar castrat. Hai să ne încălzim. Îşi înfipse călcâiele în animal şi acesta sări înainte, aparent tot atât de bucuros de mişcare ca şi ea.

Claire îşi înclină capul şi îndemnă calul să o ia la goană, de parcă ar fi vrut să câştige o cursă. Se simţea minunat, mai liberă decât se simţise de la traversarea oceanului, când deodată, se întâmplă totul. Dintre copacii ce nu erau în raza ei de vedere, exact când ajunsese în vârful unei coline, ieşi un bărbat. Mergea foarte repede şi nu se ştie din ce motive, părea că nu auzise tropotul calului pe pământul tare.

Calul, omul şi, mai mult decât ei, femeia, se speriară.

Calul se opri brusc şi Claire zbură peste capul lui, aterizând greoi pe braţul stâng. Calul o luă la fugă spre stânga, spre ceea ce părea să fie un iaz mocirlos. Omul, după ce şi-a ridicat braţul pentru a se proteja de copitele în zbor, o privi pe femeie.

— Nu pe mine, reuşi Claire să îngâne, în timp ce încerca să se ridice. Prinde calul, să nu cadă în mlaştina aceea. Omul rămase o clipă nemişcat, ca şi cum n-ar fi înţeles limba în care i se vorbise. Du-te, mai rosti Claire făcându-i semn spre cal. Îşi legăna braţul stâng încercând să se aşeze dreaptă. Frecându-şi braţul, se uită cum omul aruncă bastonul pe care-l ţinuse în mână şi începu să alerge după cal.

Să alerge e un fel de a spune, se gândi ea în timp ce-l privea. Omul şchiopăta, aproape incapabil să-şi mişte piciorul drept şi modul în care îşi ţinea umerii o făcu să-şi închipuie că fiecare pas îi provoca dureri. Simţi o undă de vinovăţie, că a trimis după cal un bătrân şchiop, dar apoi durerea o săgetă prin braţ şi îl strânse la piept.

Se uită cum omul apucă frâul calului şi reuşi să-l

calmeze. Cu mari dureri, Claire se ridică cu braţul strâns lipit de trup, pentru a aştepta sosirea omului cu calul. Apoi se îndreptă spre el ca să-l întâlnească.

Când ajunse destul de aproape pentru a-l putea vedea, realiză cu o tresărire că era bolnav. El se uita la cal, aşa că nu putea să-i vadă ochii, dar numai o boală gravă putea să facă pe cineva să aibă aspectul acela: pielea lui avea o culoare neplăcută, verde-gălbuie.

— Regret, începu ea. N-am ştiut că eşti… se opri.

Ce putea să-i spună? Dacă aş fi ştiut că eşti pe moarte, nu ţi-aş fi poruncit să-mi prinzi calul?

Omul deschise gura să vorbească, dar apoi faţa lui îşi pierdu culoarea ciudată şi deveni albă ca hârtia. Ochii i se rostogoliră în cap şi genunchii *începură* să-i cedeze.

Oripilată, Claire realiză că omul e pe cale să leşine.

— Domnule! îşi pierdu ea răsuflarea, când acesta tocmai era gata să cadă la pământ.

Alergă repede spre el şi întinse braţul drept pentru a-l prinde, dar el căzu peste ea. Se clătină sub impact, cu braţul stâng dureros ţinut departe de trup. Îşi desfăcu cât putu picioarele, încercând să se echilibreze sub greutatea lui. Se uită în jur după ajutor, dar tot ce văzu era calul păscând calm iarbă.

— Acum ce să fac? se întrebă ea *tare.* Omul, mortal de greu, era sprijinit de ea, cu braţele atârnând de o parte şi de alta a ei şi cu faţa lipită de umărul ei.

Cu mare dificultate şi foarte încet, reuşi să se lase pe pământ, întâi pe un genunchi, apoi pe celălalt, încercă să-i vorbească omului, chiar să-l lovească peste obraz, dar când simţi cât de slab îi era obrazul, numai piele şi os, nu-l mai lovi.

Deşi nu părea să aibă prea multă carne pe el, era totuşi un bărbat bine făcut, cu umeri laţi şi înalt, aşa că

nu fu în stare să-l lase jos, doar cu braţul cel bun. Până la urmă reuşi să întindă un picior, apoi pe celălalt. Acum ea stătea jos, cu el întins peste ea cu faţa în jos, cu capul pe pieptul ei şi cu trupul între picioarele ei. Ridică o rugă tăcută, să nu vină nimeni să o vadă aşa, apoi folosi toată puterea singurului ei braţ valid, pentru a-l rostogoli pe spate şi a-l da jos de pe ea.

Când în sfârşit era întins alături, Claire descoperi că gâfâia din cauza efortului.

— Domnule, chemă ea de câteva ori, dar el nu se mişcă. Îi puse mâna la gât, pentru a-i simţi pulsul, rugându-se să nu-l fi omorât. Era viu şi de fapt părea că nu mai era leşinat, ci că a căzut într-un somn adânc.

Stând lângă el, Claire scoase un oftat. Acum ce trebuia să facă? Nu îndrăznea să plece şi să-l lase acolo singur. Din câte ştia ea, lupii încă mai cutreierau pădurile Scoţiei. Când se uită la el, văzu că începuse să tremure.

Cu un alt oftat, îşi scoase jacheta antică de lână, fiind atentă să nu se lovească la braţ. După ce îl acoperi cu jacheta, îi dădu cu blândeţe la o parte de pe frunte părul ud de transpiraţie.

Se uită mai bine la el şi văzu că, deşi nu era bătrân, probabil avea aproape de cincizeci de ani, sau şaizeci şi ceva, după culoarea lui, nu părea că mai are mult de trăit. Pe obraji, avea două cicatrice vechi, câte una pe fiecare, lungi, îngrozitoare şi o făcu să se întrebe ce lucru oribil i se întâmplase, pentru a-i provoca asemenea cicatrice. Îşi trecu vârful degetelor peste ele.

În ciuda vârstei, părul lui era des şi negru şi o mustaţă groasă şi neagră aproape îi acoperea buza superioară. Observă că buzele îi erau încă pline.

— Trebuie că ai fost destul de frumos în tinereţe, şopti ea dându-i din nou la o parte părul de pe faţă.

Apoi se uită şi la restul trupului. Era înalt, probabil mai înalt decât Harry, dar nu era clădit ca Harry. Acest om nu avea muşchii groşi ai lui Harry; nu era vânjos ca Harry, ci mai curând prelung, îngustându-se de la umerii largi până la şoldurile înguste.

În timp ce se uita la el zâmbi, pentru că omul era la fel de ciudat îmbrăcat ca şi ea. Purta o cămaşă veche, o cămaşă ce era mult, mult prea subţire pentru această dimineaţă rece şi se putea distinge că nu avea nimic pe dedesubt, după culoarea îngrozitoare a pielii ce se zărea prin pânza subţire. Picioarele îi erau strânse în nişte pantaloni din piele de căprioară murdari, unsuroşi şi uzaţi, sfâşiaţi în unele locuri. Era genul de pantaloni din piele pe care domnii din timpul perioadei Regency îi purtau probabil la club. Destul de ciudat, avea însă o pereche din cele mai frumoase cizme pe care le văzuse ea vreodată. Întotdeauna recunoştea calitatea obiectelor de îmbrăcăminte când le vedea şi aceste cizme erau într-adevăr dintre cele mai bune.

Probabil că e un gentleman scăpătat, se gândi ea. El tremură din nou, dar acum asta i se întâmplă şi ei. Ridică ochii şi văzu că cerul se acoperise cu nori cenuşii. Şi de abia atunci realiză că începuse să cadă burniţa. Nu era o ploaie adevărată, nici ploaia pe care o cunoştea ea din America, ploaie ce se anunţa cu tunete şi fulgere, ci o ploaie blândă, rece, ce semăna mai mult cu o ceaţă foarte udă. Îşi frecă partea superioară a braţului stâng rănit, pentru a încerca să se încălzească, dar nu fu de niciun folos. Tot ce putea să facă acum era să aştepte ca omul să se trezească şi să spere că nu vor muri amândoi de pneumonie. Simţindu-se protectoare faţă de el, dorind să se asigure că va fi bine, îi dădu ocol, apoi se rezemă de un arbore şi privi burniţa ce cădea. Poate că dacă s-ar

gândi la un foc trosnitor… Şi la casa pe care familia ei o închiria uneori în Florida, se va încălzi.

*

Trevelyan deschise încet ochii şi-şi şterse apa care-i acoperise genele. Stătu liniştit o clipă, în timp ce-şi amintea evenimentele care l-au făcut să se trezească întins pe pământul rece şi ud. Îşi aminti că ieşise din pădure, aproape ciocnindu-se de un cal cabrat, apoi văzuse o fată ce zbura prin aer. Se îndreptase spre ea, dar apoi, poruncitor şi cu un slab accent ce nu putea să fie decât american, ea i-a dat un ordin, ca şi cum ar fi fost băiatul de la grajduri.

Fusese uşor să prindă calul, deoarece creatura asocia omul cu mâncarea şi adăpostul, dar chiar şi aşa acţiunea fusese ceva mult prea mult pentru el. Exact când ajunse la fată şi deschisese gura să-i spună ce gândea despre ea, simţi cum genunchii i se îndoaie sub el şi în faţa ochilor nu mai există nimic altceva decât întuneric.

Acum se trezise pe pământ şi pe piept avea un obiect de îmbrăcăminte ce era de presupus că aparţinea unui copil. Un strănut în stânga lui îl făcu să întoarcă privirea.

Sprijinită de un copac, tremurând de frig şi părând amărâtă, se afla fata. Aşa cum stătea acolo, clipind din cauza eternei ploi scoţiene şi privind-o cum strănută de trei ori succesiv, îi studie faţa. Era sigur că nu văzuse niciodată la o fiinţă omenească o atare inocenţă, cum se vedea în ochii ei mari. E cu puţin mai mare decât un copil. Se gândi el. Ea îşi şterse nasul cu mâna, apoi se întoarse şi-l privi.

Era frumoasă, dar văzuse femei şi mai frumoase – dacă puteai să o numeşti şi pe ea femeie. Ar fi crezut

că are cam paisprezece ani, dacă n-ar fi fost sânii splendid dezvoltaţi care, în combinaţie cu ploaia şi bluza subţire, ieşeau în evidenţă spre avantajul lor. — Te-ai trezit, rosti ea şi privi în ochii lui profunzi şi negri. Şi când se uită în aceşti ochi, reflectă că ar trebui să-şi revizuiască prima impresie, aceea că era un bătrân inofensiv. Nu văzuse niciodată astfel de ochi: negri, captivanţi şi în acelaşi timp înspăimântători. Ochii lui dovedeau inteligenţă, complexitate şi cunoştinţe. Se uita la ea cu atâta intensitate, cu o atare înflăcărare şi fără să clipească, încât simţi că puteau să citească în mintea ei. Se încruntă şi-şi mută privirea.

În ce-l priveşte pe Trevelyan, el gândea că fata avea cei mai sinceri şi inocenţi ochi pe care îi văzuse vreodată.

Încercă să se ridice pe coate. Dar la mişcarea lui, ea se şi află alături de el, aplecându-se deasupra pentru a-l ajuta. La un moment dat, sânii aceia minunaţi se presară de obrazul lui. După ce, spre satisfacţia ei, reuşi să-l ajute, se depărtă de el, iar el îi zâmbi.

Din nou, Claire se încruntă. Era ceva în felul cum se uita la ea, care nu-i plăcea. Se uita la ea… la pieptul ei, cu un zâmbet machiavelic, ce o făcea să dorească să-l pleznească. E în stare de tot felul de fapte, se gândi ea. E total diferit de Harry, aşa cum poate fi deosebit un om de altul. Ochii acestui bărbat, negri şi periculoşi, nu semănau cu cei albaştri şi inocenţi ai lui Harry.

Îşi îndreptă umerii. Nu intenţiona să-i permită omului să o sperie.

— Ce face un om ca tine afară, pe o vreme ca asta? întrebă ea, ca un profesor care-şi dojeneşte elevii. Ar trebui să fii acasă în pat. Nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine? O soţie? Fiice?

El îşi şterse apa ce i se adunase pe faţă.

— Am plecat la plimbare, rosti el încruntându-se. Şi ce vrei să spui cu un om ca mine?

— N-am vrut să te jignesc, doar că e frig şi umezeală şi uitându-mă la tine, nu-mi pari prea sănătos. O să fii bine, în timp ce eu mă duc după ajutoare?

— Ajutoare pentru ce?

— Pentru tine, desigur. Poate că oamenii ar putea aduce şi o targă, să te care…

La asta, Trevelyan se ridică de pe pământ cât de repede putu şi ar fi murit mai bine, decât să o lase să vadă că mişcarea bruscă îl ameţise.

— Pot să te asigur, domnişoară, că sunt în stare să merg singur şi nu am nevoie de targă. Spre dezgustul lui total şi în ciuda auto-controlului cel mai ferm, Trevelyan simţi că se clatină pe picioare, dar, spre încântarea lui, fata îi înconjură talia cu braţul drept şi puse braţul lui pe umerii ei.

— Se vede cât de colo că n-ai nevoie de ajutor, rosti ea sarcastică. Se simţea mult mai bine când nu se uita la figura lui. Cel puţin reuşise să-i şteargă privirea aceea îngâmfată de pe figură, care părea să insinueze că e în stare să-i cunoască fiecare gând, înainte de a-l avea.

Se sprijini de ea. De abia ajungea până la umărul lui, dar îi trecu prin cap că are înălţimea perfectă. Desigur, şi dacă ar fi fost înaltă de 1,80 m, sau de 1,85 m, realiză el, probabil că ar fi găsit-o la fel de perfectă.

— Poate că am nevoie de puţin ajutor, rosti încercând să nu pară slăbit şi înăbuşindu-şi amuzamentul din voce.

— Dă-mi voie să-ţi ofer calul, să te duci acasă călare.

— Şi tu ce faci, dacă eu plec călare?

— Merg pe jos, afirmă ea, apoi în şoaptă adăugă: poate că aşa o să mă încălzesc.

Deasupra capului ei, Trevelyan zâmbi.

— Caii mă îngrozesc. Ştii tu, ameţeli. Poate că ai putea să mergi cu mine. Doar câtva timp, până am să mă simt puţin mai în putere.

Claire încercă să-şi mascheze strâmbătura. Nu avea nicio dorinţă să-şi petreacă dimineaţa făcând-o pe infirmiera pentru acest om. Ştia că trebuie să aibă milă de el, la urma urmei, în mod clar era bolnav şi leşinase, dar nu îi era simpatic deloc. Îl găsea neliniştitor, plictisitor. O făcea să se simtă furioasă şi nu ştia de ce. Poate nu era vorba de el. Poate că din cauză că era udă, că îi era frig şi era flămândă. Până acum, sigur, casa mare prinsese viaţă şi exista acolo mâncare, mâncare bună şi fierbinte şi ar fi putut să-şi găsească hainele şi…

Trevelyan îi observă expresia.

— Nu trebuie să vii cu mine, zise el împingând-o şi aplecându-se să-i ia de pe jos jacheta udă. Te rog permite-mi să te ajut să urci pe cal. Eu voi fi foarte bine şi singur.

Ea ridică privirea spre el, dar nu până la ochii lui. Îi evita privirea. Se uită la cicatricele de pe obraji şi la culoarea pielii şi ştiu că trebuie să-l ajute. În timp ce-şi strecura braţele în jacheta rece, fu tentată să-l lase acolo, dar conştiinţa nu-i permise să părăsească un om aşa bolnav cum era el. Dacă va mai leşina o dată şi va zăcea în ploaie, sau se va îmbolnăvi de o boală mortală, va fi din vina ei.

— Nu, rosti ea cu un oftat. Am să te ajut să ajungi la adăpost.

Îi înconjură din nou talia cu braţul drept şi el se sprijini greoi pe ea, asigurându-se că şchioapătă şi în felul acesta îi demonstrează că într-adevăr are nevoie

de ajutor. Începură să meargă de-a lungul cărării, cu calul urmându-i docil.

— Cine eşti tu? întrebă Trevelyan

— Claire Willoughby, îl repezi ea, apoi se dojeni în gând că e ridicolă, dar atingerea omului o enerva. O făcea să se simtă ciudat: furioasă şi neliniştită, într-un fel care nu-i plăcea.

— Şi ce faci tu pe afară, Claire Willoughby, înainte de ivirea zorilor, călărind un cal într-o viteză de să-ţi frângi gâtul şi îmbrăcată cu haine care nu ţi se potrivesc? Ai scăpat de sub supravegherea guvernantei?

Claire era prea udă, îi era prea frig, era prea flămândă şi braţul o durea prea tare pentru a fi politicoasă. Şi, de asemenea, omul o făcea să se simtă din ce în ce mai prost, pe măsură ce trecea timpul.

— Aş vrea să ştiu de ce unui bărbat de vârsta ta şi în mod evident bolnav i se permite să hoinărească prin pădure neîntovărăşit? Ai scăpat de sub supravegherea infirmierei?

La vorbele ei, Trevelyan clipi de câteva ori. Era obişnuit ca femeile să-l găsească atractiv din punct de vedere fizic şi nu-i plăcea că această fiinţă tânără şi frumoasă nu-l găsea. Hotărî să încerce din nou.

— Bănuiesc că stai la Bramley. De ce?

— Ai putea să nu te laşi chiar aşa de greu pe mine?

— Da, desigur. Se îndreptă puţin şi pentru o clipă nu se mai sprijini de ea aşa de tare, dar în câteva secunde se lipi din nou de ea, în timp ce coborau cărarea încet. Trevelyan se bucura atât de mult de senzaţia apropierii ei, încât se gândi că ar putea să meargă aşa tot drumul, până la Pădurea Sălbatică. În capătul cel mai îndepărtat al pădurii, exista o veche colibă de grădinar şi până acolo erau cel puţin 9 km.

Nu intenţionezi să-mi vorbeşti?

Cu toate că părea că îşi închipuie că a fugit de la şcoală, Claire realiză că lui îi făcea plăcere să se sprijine de ea. Ce om oribil, se gândi ea şi ar fi dorit din toată inima să-l fi lăsat acolo în ploaie, când dormea pe pământ. Acum scopul vieţii ei era să plece departe de el.

— Poate că ar trebui să-mi spui tu cine eşti. Casa ta e foarte departe?

— Nu prea. Îşi lipi obrazul de creştetul capului ei. Când a văzut-o prima oară, purta pe cap o pălăriuţă, dar acum dispăruse şi nu mai rămăsese decât părul negru şi ud.

— Te deranjează? se repezi ea, apoi se dădu înapoi când durerea îi străpunse braţul.

— Eşti rănită, rosti el cu voce fermă, cu totul altfel decât tonul neajutorat, pe care-l folosise până atunci.

— Nu, nu sunt. M-am lovit doar la mână. Ce simt eu acum e doar foame, umezeală şi frig, aşa că mi-ar plăcea foarte mult să mă duc acasă.

— Are să-ţi fie şi mai frig, după ce vei ajunge acolo.

— Aşa m-am gândit şi eu, murmură ea.

— La ce te-ai gândit?

— Că trebuie să ştii ceva despre casă. Ai locuit acolo, nu-i aşa? Îl cunoşti pe duce?

Îi trebui o clipă, înainte de a răspunde.

— Îl ştiu pe duce destul de bine.

Ea zâmbi, doar gândindu-se la Harry.

— O să ne căsătorim, rosti ea calmă.

Trevelyan rămase o clipă tăcut.

— O, micuţul Harry! Înseamnă că a crescut? Ultima oară când l-am văzut nu era decât un băieţel.

— S-a transformat într-un bărbat splendid, rosti

ea apoi îşi drese glasul stingherită. Vreau să spun că e... e...

— Înţeleg. Dragoste adevărată.

Felul în care a spus-o, cu atâta cinism în voce, o făcu pe Claire să înţepenească.

— Nu trebuie să faci glume despre ceea ce nu cunoşti.

— Dar ştiu totul despre dragostea adevărată. Am fost îndrăgostit de sute de ori.

Ea scrâşni din dinţi, ştiind totodată că nu avea niciun motiv să fie aşa furioasă pe omul acesta.

— O persoană se întâlneşte cu dragostea adevărată doar o dată în viaţă. Dacă are noroc. Cred că cea mai mare parte dintre oameni nu o descoperă. Dacă ai fost îndrăgostit de sute de ori, înseamnă că nu ai fost îndrăgostit niciodată cu adevărat.

— Aşa cum eşti tu îndrăgostită de tânărul Harry? Nu-şi putea reţine amuzamentul din glas şi când o simţi înţepenind, râse tare. Ce tânără eşti!

— Şi tu ce bătrân eşti! se repezi ea.

Asta îl făcu pe Trevelyan să înceteze să mai râdă. Probabil că era bătrân. Probabil că tot ce văzuse, făcuse şi auzise în viaţa lui, l-a îmbătrânit înainte de vreme.

— Iartă-mă, domnişoară Willoughby, rosti el. Mă numesc Trevelyan.

Ea nu se simţi în stare să-l ierte. Era un bătrân cinic şi ar fi dorit să nu fi avut nenorocul să-l întâlnească.

— Trevelyan şi mai cum?

Dintr-un motiv anume, asta păru să-l pună pe gânduri.

— Doar Trevelyan, atâta tot. Nimic altceva. Ştia că i-a rănit sentimentele, aşa că încercă să glumească. M-am născut înainte ca oamenilor să li se dea două

nume.

Ea nu râse de gluma lui.

— Ai vreo legătură cu familia ducelui?

— Poate că sunt al doilea grădinar. Tu ce crezi?

— Cred că eşti unchiul lui Harry, sau poate vărul lui. Indiferent cine eşti, *nu* eşti servitorul nimănui.

Aceasta îi plăcu mai mult decât voia el să arate.

— Şi ce te face să crezi că nu sunt servitor? Spera să o audă spunând că, în ciuda faptului că era în convalescenţă după o boală grea, observai la el un comportament aproape regal.

— Cizmele. Niciun muncitor nu poate avea cizme de această calitate. Sub niciun motiv, nu-i va spune că nimeni nu putea să-şi închipuie că e servitor. Dacă s-ar uita la prezumtivul angajator cu ochii aceia negri, întrebători, n-ar fi fost niciodată angajat. Sau poate că ar fi fost, se gândi Claire, dar nu să facă muncă de servitor.

— O, rosti el dezamăgit de răspunsul ei. Merseră o vreme în tăcere, niciunul dintre ei nescoţând o vorbă. Claire nu voia decât să scape de el. Nu-i plăcea să fie aşa aproape de ea. Am fost plecat o vreme, afirmă el. Poate că ai putea să-mi dai nişte veşti despre… Rudele mele. Limba aproape i se poticni rostind cuvântul. Claire rămase tăcută, luptând să înainteze pe cărarea udă, sprijinindu-l pe el şi braţul dureros. Ştii multe despre familia ducelui? Sau te măriţi cu un necunoscut?

— Ştiu de fapt o mulţime, zise ea făcând aluzie la spusele lui Harry. Nu intenţiona să-i spună acestui bărbat că, în afară de probele pentru rochii şi dansul cu Harry, petrecuse o mulţime de timp cercetând istoria familiei viitorului ei soţ.

— Cred că au existat câteva decese recente, rosti el.

— Tatăl lui Harry şi fiul lui cel mare au murit în urmă cu mai puţin de un an, într-un accident pe mare. Când tatăl lui Harry şi fratele mai mare au murit, asta l-a făcut duce pe celălalt frate al lui Harry, cel de al doilea fiu. Până atunci fusese contele. Făcu o pauză gândindu-se, apoi ridică privirea spre el. Contele Trevelyan.

El îşi plecă privirea spre ochii ei larg deschişi.

— Nu e cazul să te uiţi la mine în felul acesta. Trevelyan e un nume destul de comun în Anglia şi pot să te asigur că nu sunt conte.

— Hmmmm, spuse ea gânditoare. Destul de adevărat, bănuiesc. Fratele lui Harry ar fi trebuit să fie mai tânăr decât tine. Făcu o pauză. Cel de al doilea fiu a fost ucis acum două luni.

— Ucis? Sigur, vrei să spui că a murit.

Din nou sesiză amuzament în vocea lui, ceea ce o înfuria, de parcă ar fi considerat-o îngrozitor de proastă.

— Nu cred că ar trebui să faci glume. Ce ştii tu despre un om care nu face parte din familia ta?

— Familia mea şi cu mine n-am fost niciodată prea apropiaţi. Vorbeşte-mi despre acest fiu, care a fost ucis. Simt ceva în vocea ta, ceva ce nu înţeleg.

Fu uimită de perspicacitatea lui. Deschise gura să vorbească, apoi o închise. Nu trebuia să-i spună ce ştia, deşi voia aşa de mult să spună cuiva. Încercase o dată să vorbească cu Harry despre fratele lui, dar Harry n-a vrut să discute subiectul. Putea să înţeleagă asta, putea să înţeleagă tristeţea lui la pierderea celor trei membri ai familiei, în succesiune rapidă. A doua oară încercase să vorbească cu tatăl ei, dar nici el nu voi să audă.

Trevelyan o înghionti cu umărul.

— Dă-i drumul. Spune-mi ce ai auzit. Toate

minciuni, pariez.

— *Nu* sunt minciuni, rosti ea cu emfază. Am informaţii din cele mai bune surse şi plănuiesc să fac ceva în legătură cu asta.

— Să faci ceva în legătură cu ce, şi cine ţi-a spus minciunile astea?

Mâna lui cobora încet pe umărul ei, până ajunse pe piept. Ea o dădu de o parte şi îi aruncă o privire grea, dar el o ignoră, menţinându-şi pe figură acel mic zâmbet afectat. Blestematul, se gândi ea. Nu voia să-i spună nicio vorbă; voia să plece de lângă el şi asta era tot, dar exista ceva în legătură cu el, care o făcea să dorească să vorbească. Şi în afară de asta, era nevoia ei de a vorbi cu cineva, undeva, despre ceea ce gândea. De când părăsise America, nu avusese pe nimeni, care să poată înţelege ce citea. Nu întâlnise pe nimeni în Anglia interesat de altceva, decât de ultima petrecere.

— Prinţul de Wales mi-a spus, rosti ea şi zâmbi când rictusul de pe faţa lui dispăru.

— Prinţul de Wales ţi-a spus asta?

— Ai auzi vreodată de căpitanul Frank Baker, exploratorul? Acum îi captase atenţia. Se opri din mers şi o privi. Era grozav să aibă pe cineva, care să o asculte cu atâta interes, cu aşa profunzime de sentimente. Se simţea ca şi cum reprezenta ceva mai mult decât banii, decât faţa ei drăguţă şi decât ceea ce îmbrăca la o petrecere.

— Am auzit de el, rosti blând Trevelyan. Dar cum se face că o creatură aşa inocentă ca tine ştie de cineva ca el?

— Ce-ţi închipui că ştii despre mine, rosti ea cu mai multă îngâmfare decât credea că e posibil. Se simţea minunat că a putut să-i şteargă de pe faţă zâmbetul acela plin de el. Pentru informarea ta, am

citit fiecare cuvânt scris de căpitanul Baker despre călătoriile lui şi despre ceea ce a văzut în lume.

Acum era ceva mai mult decât ştergerea zâmbetului infatuat de pe faţa lui. Trevelyan rămăsese cu gura căscată. Era pe deplin şi cu adevărat şocat de afirmaţia ei.

— *Tot ce a* scris?

— Tot, rosti ea simţindu-se foarte încântată de ea însăşi.

El nu vorbi o vreme, dar începură din nou să meargă.

— Cu excepţia capitolelor scrise în latină, rosti el până la urmă. Nu şi capitolele privind…

— Obiceiurile erotice ale popoarelor din alte ţări? Capitolele scrise în latină? Le-am citit şi pe acelea. Când aveam şaisprezece ani…

— Acum o mulţime de vreme, rosti el sarcastic.

Ea reacţionă ca şi cum n-ar fi spus nimic.

— I-am spus mamei că nu mă voi considera educată, dacă nu am cunoştinţe profunde de latină, aşa că a angajat un bătrân profesor. Slavă Domnului, el a considerat că orice cunoştinţă e bună, aşa că m-a ajutat să traduc capitolele în latină ale căpitanului Baker. Există unele cuvinte foarte neobişnuite în aceste capitole.

— Neobişnuite, da, rosti el gânditor, apoi îşi reveni. Şi ce legătură are prinţul de Wales cu toate astea?

— Mi-a spus că se crede că fratele lui Harry, cel de al doilea, cel care a fost ucis, s-ar putea să fi fost căpitanul Baker. Desigur nu se ştie cu certitudine, deoarece căpitanul Baker s-a străduit foarte mult să-şi păstreze identitatea secretă.

— Dar am auzit că această dorinţă de a rămâne necunoscut s-a datorat faptului că era căutat pentru

nişte nelegiuiri, că ar fi fost spânzurat, dacă i s-ar fi cunoscut identitatea reală.

— Să nu crezi aşa ceva, rosti ea cu îndârjire întorcându-se spre el şi smucindu-şi atât de brusc braţul dintr-al lui, încât el aproape se prăbuşi. Să nu crezi asta nici. O secundă! Nu se poate să fi citit ceva din lucrările lui, dacă poţi repeta acest zvon îngrozitor. A fost născocit şi răspândit de oameni care nu valorau nici jumătate cât el. A fost un om mare. Acest Trevelyan pur şi simplu o înfuria. Poate că mânia ei era iraţională, totuşi exista. În momentul acela era sigură că dacă ar fi căzut mort în faţa ei, şi-ar fi pus piciorul pe pieptul lui, şi-ar fi dat capul pe spate şi ar fi râs triumfător.

— Oare chiar aşa a fost?

— Ar fi cazul să te opreşti să mai râzi de mine, şuieră ea. Numai un nebun ignorant ca tine poate face haz de ceea ce nu ştie. Căpitanul Baker a fost… Se opri brusc, pentru că nu-i plăcea modul în care râdea el, ca şi cum el ştia tot şi ea nu era în stare să ştie nimic. Ei, haide, rosti apoi, fără să-şi dea osteneala să-şi mascheze dezgustul din voce. Am să te duc acolo unde stai.

Trevelyan îşi sprijini din nou braţul de umerii ei şi începură să meargă.

— Ce ai vrut să spui, că plănuieşti să faci ceva cu informaţiile pe care le ai?

— După ce Harry şi cu mine ne căsătorim, plănuiesc să scriu biografia căpitanului Baker. Spre dezgustul lui Claire, aceasta păru să-l amuze şi mai mult.

— Aşa o să faci? Şi i-ai spus lui Harry de asta?

— Da. Nu avea intenţia să-i spună nimic altceva, în afară de acest simplu da. Era o treabă să-i spună unui străin despre intenţia ei de a scrie biografia unui

mare om şi alta să-i spună ce se întâmplă între ea şi omul pe care-l iubea.

— Văd că nu intenţionezi să vorbeşti mai mult, despre ce se întâmplă între tine şi tânărul Harry. Intimitatea îndrăgostiţilor şi toate astea, nu-i aşa? Zâmbi când ea refuză să-i răspundă. Atunci bine, povesteşte-mi despre acest căpitan Baker. Ce a făcut de te-a determinat să ai aşa o consideraţie pentru el?

— Este – a fost – un explorator. Nu, a fost mai mult decât atât. A fost un observator. A mers acolo unde niciun om de litere nu s-a dus înainte şi a privit, a văzut şi a scris despre ceea ce a văzut. A fost neînfricat în călătoriile lui. A fost un om însetat de cunoştinţe privind toate popoarele de pe pământ. A fost bun, amabil şi loial prietenilor lui. Când a murit, lumea a pierdut un mare om. Vocea i se schimbă, trădându-i amărăciunea. Cât a fost în viaţă, a fost ignorat de omenire. Ignorat şi neapreciat. Plănuiesc să schimb asta. După ce mă mărit cu Harry, plănuiesc să scriu o carte despre căpitanul Baker, care să permită omenirii să vadă ce mare om a pierdut. Făcu o pauză şi se calmă. Cred că cea mai mare parte din hârtiile personale ale căpitanului sunt la Bramley.

Trevelyan rămase tăcut pentru o vreme.

— Plănuieşti să te măriţi cu tânărul duce, pentru a avea acces la aceste hârtii?

Claire râse.

— Aşa de crudă par? Mă mărit cu Harry pentru că îl iubesc. Aveam deja în vedere căsătoria cu Harry, când am aflat că fratele lui a fost…

— S-ar putea să fi fost, o corectă el.

— Da, s-ar putea să fi fost căpitanul Baker. Să scriu despre el e un plan pe care mi l-am formulat de când am acceptat propunerea lui Harry.

— Şi când vei face asta?

— Ce vrei să spui?

El îi zâmbi.

— Cum plănuieşti să te achiţi de îndatoririle tale de ducesă şi să mai găseşti timp să scrii şi această carte? Sigur vei avea nevoie de multă muncă de cercetare?

Ea râse.

— Aşa va fi. Omul nu s-a oprit niciodată din scris. Am citit o duzină sau cam atâtea volume de ale lui şi Harry spune că mai sunt cutii pline cu jurnale şi scrisori mucegăind în cuferele din casă. În afară de scrierea acestor cărţi şi a sute de scrisori adresate oamenilor care puteau sau nu puteau să facă parte din familia lui, căpitanul Baker a scris şi multor, multor prieteni din toată lumea. La un moment dat a orbit şi *totuşi* a reuşit să scrie. A fixat două sârme de o parte şi de alta a unei scânduri, a prins hârtia pe scândură şi apoi a pus altă sârmă de-a curmezişul, pe care a folosit-o să-i ghideze mâna. *Nimic* nu l-a oprit din scris.

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, Trevelyan devenea şi mai rigid.

— Cred că îl venerezi pe omul acesta. Mi se pare că ai spus că a fost un om mare.

— A fost.

— Iar acum, te plângi că a scris prea mult.

— N-am făcut aşa ceva.

— Dar ai spus că le-a scris tuturor, făcând din scrisorile lui ceva comun. Ce fel de biograf vei fi dacă ai o astfel de părere proastă despre el.

— Părere proastă? Comun? Încerci *să-mi* pui în gură alte cuvinte? Cred că omul a fost magnific, dar eu sunt realistă în privinţa lui. Îi cunosc şi forţa şi slăbiciunea.

— Şi cum ai ajuns să le cunoşti? L-ai întâlnit vreodată?

— Nu, sigur că nu, dar… căuta cuvintele potrivite, pentru a se explica. Când citeşti o carte care îţi place, o carte apropiată ţie, simţi că o şi cunoşti pe persoana care a scris-o. Scriitorul devine prietenul tău.

— Şi ai impresia că-l cunoşti personal pe acest om? întrebă el rigid.

Era încântată că s-a înfuriat, încântată că l-a pus la punct. Oamenii ca el urăsc ideea că o femeie face altceva, decât să fie atracţie dintr-un salon.

— Da, îl cunosc. Era un bărbat cu mult umor, cu mare forţă fizică, cu mare… Se opri.

— Da, continuă! Spune-mi despre acest om fără reproş, deşi îşi plictiseşte cititorii cu volumele scrise de el. Când vorbi, în vocea lui se simţea furia.

— Ai o măiestrie uluitoare să-mi răstălmăceşti cuvintele, rosti ea încântată că l-a înfuriat. Era un om de o mare atracţie personală.

— Aaa! Şi pe cine atrăgea? Pe insectele devoratoare de hârtie?

— Pe femei, rosti ea repede, apoi simţi cum roşeşte.

— Bănuiesc că le atrăgea înecându-le în vorbele scrise.

Ea se strâmbă.

— Nu, ştia unele lucruri. Lucruri despre femei.

— Cum ar fi? Ea nu mai scoase niciun cuvânt. El îşi recăpătă cumpătul şi acum era din nou omul atoateştiutor pe care îl întâlnise. Pot să văd că o să ajungi biograful perfect pentru un om ca Baker, continuă el. O să scrii pasaje drăguţe, dulci, înflorite, pentru a descrie ce a scris el despre femeile din alte părţi ale lumii. Sau intenţionezi să ignori această parte a vieţii lui şi să scrii doar despre acea parte, care poate constitui subiectul unei conversaţii de salon?

— Plănuiesc să scriu totul despre el, dar nu

intenţionez să-ţi ofer ţie, un om pe care nu-l cunosc, o plăcere indirectă relatându-ţi amănunte despre viaţa sentimentală a căpitanului Baker. Se retrase de lângă el. Acum, domnule, cred că... Se opri când auzi un zgomot în stânga ei şi întorcându-se îl văzu pe Harry apropiindu-se. Era încă la o bună distanţă de ei, dar nu era nicio îndoială că Harry era călăreţul.

Trevelyan o privi interesat şi observă felul în care faţa ei se schimbă când îşi văzu logodnicul, trecând de la furie la un aspect blând, aproape înduioşător.

— E Harry, rosti ea în şoaptă şi în voce avea un ton diferit de cel pe care-l folosise până atunci. Văzu cum se transformă dintr-o femeiuşcă înflăcărată de furie într-o adoratoare naivă, cu ochi mari. Ea nu observă rânjetul de dezgust de pe faţa lui Trevelyan.

— Nici măcar numele nu mi l-ai auzit, o atenţionă el întrebându-se dacă îl aude, în timp ce se îndrepta spre copaci şi reuşea să dispară complet din vedere. Rămase totuşi în umbră să privească.

Claire îşi ridică poala lungă a costumului de călărie, făcut pentru a călări pe-o parte, şi alergă câţiva paşi spre Harry, dar el dăduse pinteni calului, imediat ce o zărise. Când coborî, calul era încă în mişcare.

Harry îşi puse mâinile puternice pe umerii ei şi ea se uită la el. Pare aşa de proaspăt, curat şi simplu, în comparaţie cu celălalt, se gândi ea, apoi se corectă. Nu. Harry nu e simplu. Harry e doar altfel.

— Unde ai fost? întrebă acesta aplecându-se spre ea. Exista o preocupare reală pe faţa şi în vocea lui. Nimeni nu ştia unde ai plecat şi eram îngrijorat. O ţinu la depărtare de un braţ şi o privi. Eşti complet udă.

Ea îi zâmbi şi îşi lipi obrazul de mâna lui.

— N-am putut să dorm. Era frig, aşa că am plecat să călăresc. Am căzut şi m-am rănit la braţ.

Spre surpriza ei, Harry o trase aproape de el, lângă trupul lui cald, în timp ce-i lua antebraţul în mâinile puternice. Când îl pipăi, ea scrâşni din dinţi din cauza durerii.

— Se pare că nu e rupt. Cred că e doar scrântit. Îi sărută vârful nasului. Aş fi venit cu tine, dacă aş fi ştiut că vrei să călăreşti.

Se ghemui lângă el şi el o strânse mai tare.

— Eşti aşa cald. Şi aşa lipsit de complicaţii, şi bun, se gândi ea. Eşti aşa diferit de celălalt bărbat, Trevelyan ăla.

El râse.

— Te duc acasă, chemăm un doctor să se uite la braţul tău, apoi trebuie să-ţi petreci toată ziua în pat. Nu vreau să răceşti.

— S-ar putea să mi se facă focul în cămin?

— Am să mă ocup să ai cel mai trosnitor foc. Şi am să pun 20 kg de pături pe pat, dacă asta te va face să-ţi fie cald.

— Harry, te iubesc.

El se înclină, ca şi cum ar fi vrut să o sărute, dar Claire se trase de lângă el. Aşa cum ştia totul pe lume, ştia şi că sunt priviţi.

Harry chicoti în timp ce o ridică şi o depuse pe şaua calului lui, după care urcă şi el în spatele ei.

Niciunul dintre ei nu-l auzi pe Trevelyan depărtându-se prin pădure.

CAPITOLUL TREI

Un geamăt surd îl trezi pe Harry din somnul lui zgomotos. Deschise ochii în silă. În cameră era o lumină roşie sinistră, iar la picioarele patului stătea un

monstru. Creatura era drapată în negru, avea peste doi metri înălţime şi cea mai hidoasă faţă văzută vreodată.

Ameţit, Harry se ridică pe jumătate şi întinse puţin gâtul, pentru a avea o vizibilitate mai bună asupra obiectului, care gemea parcă ar fi fost ucis de curând şi acum revenise să-i bântuie pe cei vii.

— Unchiule Cammy, dacă eşti tu, ar trebui să te duci înapoi în pat. O să pierzi micul dejun, căscă Harry.

La aceasta, monstrul încetă să mai geamă, coborî de pe scaunul pe care se cocoţase şi se îndreptă spre pat, după care îşi scoase masca. Ceea ce deghizarea nu putuse să facă, descoperirea figurii o făcu: Harry se trezi complet.

— Tu eşti? şopti el. Trevelyan?

Acesta îşi scoase mantia neagră ce îi acoperea trupul şi îi rânji fratelui mai mic.

— Nimeni altcineva.

Harry se aşeză mai bine şi se sprijini de capătul tapisat al patului.

— Toarnă-mi nişte whisky, eşti bun? E acolo, pe masa aia.

Trevelyan se îndreptă spre masă, umplu două pahare cu scotch-ul acela din malţ pur şi îi dădu unul fratelui, apoi se aşeză pe un scaun mare de stejar sculptat de lângă pat.

— Asta e tot ce primesc din partea ta? Acest „tu eşti”? Nu tai viţelul cel gras? Nicio manifestaţie de bun sosit acasă?

Harry mai luă o înghiţitură bună de whisky.

— Mama ştie că eşti aici?

Trevelyan goli paharul şi-şi turnă altul.

— Nu. Îşi îngustă ochii. Nenumărate persoane scriseseră despre intensitatea privirii lui. Oriunde îl întâlneau, asta era ceea ce se remarca şi rămânea în amintire cel mai bine. Ochii lui negri, intenşi şi plini de

furie.

Harry îşi termină whisky-ul. Ura scenele, ura contrazicerile şi cu întoarcerea fratelui său din morţi, ştia că vor exista un infern de complicaţii.

— Trebuie să ştie, rosti Harry în timp ce întindea paharul pentru a i-l umple din nou.

Trevelyan nu răspunse, se uita la paharul lui pe jumătate gol.

— Nu intenţionez să stau mult, numai atât cât să-mi refac puterile, să scriu ceva şi apoi plec.

Harry începea să înţeleagă pe deplin ce însemna faptul că fratele lui mai mare nu era mort. Se uită la Trevelyan în strălucirea de un roşu palid a veiozei, ca şi cum s-ar fi uitat la un străin. Avea doi ani când Trevelyan a fost gonit de acasă şi în anii care urmară îşi văzuse fratele doar de câteva ori. Afirmaţia că Trevelyan era oaia neagră a familiei era un adevăr spus doar pe jumătate.

— Ştii, desigur, începu Harry încet, că situaţia asta face din tine un duce.

Trevelyan râse zgomotos, ceea ce ilustra ceea ce gândea el despre a avea un titlu.

— Crezi că am în program să mă stabilesc aici şi să conduc acest loc monstruos, ca şi pe celelalte? Câte proprietăţi asemănătoare ai acum?

— Patru, răspunse repede Harry studiindu-şi paharul, fără să se uite la fratele lui. Trevelyan a avut întotdeauna abilitatea de a citi gândurile cele mai intime ale unei persoane. Şi dacă nu putea să le citească, putea de obicei să pună atât de multe întrebări, încât trebuia să cedezi.

— Haide, haide, ce se află în mintea asta englezească a ta? întrebă amabil Trevelyan.

— Şi tu eşti la fel de englez ca şi mine şi, în afară de asta, eu sunt pe jumătate scoţian.

— De aceea te învârţi pe aici în kilt-ul ăsta nenorocit? Nu ţi-a îngheţat fundul?

— De fapt, mi-a îngheţat, afirmă Harry zâmbind, apoi făcu greşeala să-şi ridice privirea spre fratele lui.

— E vorba de fată, nu-i aşa? întrebă Trevelyan.

— Ce ştii tu despre ea?

— Câte ceva, răspunse Trevelyan misterios.

La care, Harry începu să râdă.

— Deci *tu* ai fost. *Tu* erai bătrânul cu care s-a întâlnit. Tu ai fost cel care i-a făcut calul să o arunce din şa. Tu ai fost bătrânul bolnav, care a leşinat peste ea. Harry se aşează drept în pat. Părea că fratele lui fusese toată viaţa adult. Unul din unchii lor a spus că Trevelyan s-a născut matur, că n-a vrut să-şi bată capul cu copilăria, aşa că a sărit peste ea. Aproape că îi plăcea lui Harry să audă că fratele lui mai mare e numit „bătrân”. Ar fi trebuit să o auzi, continuă Harry. Era dezgustată, nu se putea opri să nu-mi vorbească de bătrân.

Trevelyan se ridică de pe scaun şi se duse în partea cea mai depărtată a camerei. Dar nu ţi-a spus şi numele meu, se gândi el.

— Ştii că vrea să scrie o biografie a mea?

Harry se simţea mai sigur pe el în prezenţa fratelui, decât fusese vreodată în viaţă.

— Vrea să scrie despre tot. Citeşte de toate. Eşti probabil al şaptelea sau al optulea bărbat şi a treia femeie despre care am auzit că vrea să scrie. Harry făcu o pauză. I-ai spus cine eşti?

— Nu. I-am spus că am o legătură cu familia şi ea mi-a vorbit despre fratele mort, care s-ar putea sau nu s-ar putea să fie… Făcu o pauză. Un scriitor de scrisori extrem de zelos.

— Şi-a făcut cunoscute părerile, nu-i aşa?

Trevelyan se întoarse spre fratele lui şi ochii îi

erau la fel de intenşi ca ai unui şarpe. Un om i-a spus odată lui Harry că l-a întâlnit pe căpitanul Baker şi ar fi putut să jure că acesta era în stare să stea ore întregi fără să clipească.

— Pare că-ţi place de ea destul de mult.

Harry ridică din umeri.

— E în ordine şi mai *este* şi americancă.

— Şi destul de drăguţă, rosti Trevelyan în surdină.

La aceasta, Harry încercă să coboare din pat.

— Acum, fii atent Vellie, cred că nu vei încerca să mi-o iei. E moştenitoarea *mea, a* nimănui altcuiva.

Trevelyan se aşează din nou pe scaun şi îi adresă fratelui său un zâmbet.

— Moştenitoare, nu-i aşa? De aceea vrei să te însori cu ea?

— Cineva trebuie să pună acoperiş nou pe casă. Şi mama…

— A, da, draga noastră mamă. Trevelyan ridică paharul în lumină. Cum se simte mama noastră?

— Atât de bine, cât poate ea.

— Continuă să-i conducă pe toţi din camera ei, bănuiesc. Mica ta moştenitoare a întâlnit-o deja?

Harry mai înghiţi puţin whisky.

— Nu încă. Claire a sosit de abia ieri.

— Crezi că o va plăcea pe moştenitoarea ta?

— Contează? Claire corespunde.

— Pentru o americancă.

— Cel puţin nu e una din acele americance zgomotoase, obraznice şi băgăreţe. Care în permanenţă nu vorbesc decât despre modul de a face bani. Şi uneori dorind să schimbe lucrurile, apoi numind asta progres.

— Poţi să spui cu toată convingerea că familia aceasta e împotriva schimbării. Lucrurile bunicului încă

mai atârnă în garderoba din camera lui, exact cum erau atunci când am plecat de aici, la nouă ani? Spune-mi, mama tot se mai ocupă de ziare?

— Trebuie făcute economii. Mama nu e rea, nu realmente.

— Pentru tine nu e, rosti calm Trevelyan şi felul în care a spus-o îl făcu pe Harry să se uite în altă parte.

După un moment de tăcere, Harry vorbi din nou.

— Ce vom face acum? Să spunem lumii că cel de al doilea frate s-a întors din mormânt şi trebuie să devină duce? Sau poate, după privirea ta, eşti gata să te opreşti din peregrinări şi să spui lumii cine eşti. Sau cine ai fost. Oricum, o să vrei să spui.

— Ţi-am spus care îmi sunt planurile. Vreau să mă odihnesc şi să scriu, asta e tot în ce mă priveşte, poţi rămâne tu un afurisit de duce. Îl fixă pe Harry cu ochii aceia ai lui. Vreau să-mi fie finanţate expediţiile. Şi, apropo, cum dracu' ştie prinţul de Wales că, căpitanul Frank Baker s-ar putea să fie contele Trevelyan?

— Tata i-a spus reginei. A considerat că trebuie să ştie, ca să-ţi dea ceva medalii.

Trevelyan râse.

— Şi ce să fac cu ele?

— Să le depui amanet şi să-ţi plăteşti astfel încă una din călătorii, rosti Harry făcându-l pe fratele lui să râdă. Apoi Harry îşi goli paharul şi îşi privi fratele. Cinstit, Vellie, ce vom face acum?

— Vellie, şopti Trevelyan. Nimeni nu mi-a spus aşa, de multă vreme. Îi zâmbi fratelui său. Nu vom face nimic. Tu vei continua să construieşti monumentul acela mare de pe deal, închinat fratelui mort şi eu voi continua să fiu căpitanul Baker. Tu te însori cu moştenitoarea ta, vei creşte câţiva puşti şi vei pune un acoperiş nou pe clădirea asta. Făcu o pauză. Şi mie îmi

vei trimite bani pentru expediţii.

— N-are să funcţioneze. Prea multe persoane din familie ştiu cine eşti. Mama ştie ce faci. Harry se încruntă. Şi uită-te la tine. Arăţi mai mult mort decât viu. Nu e de mirare că Claire şi-a închipuit că eşti bătrân. Nu poţi continua să pleci în expediţii, cinci ani în necunoscut. Nu o să mai trăieşti nici trei.

— Atunci totul va fi bine pentru familie, rosti Trevelyan cu amărăciune, apoi se aplecă să se uite adânc în ochii lui Harry. Ştii la fel de bine ca mine că niciodată n-am făcut parte din această familie. De tot ce am nevoie acum, e un loc unde să mă ascund până mă voi restabili, apoi plec iar. Dacă se dovedeşte până la urmă că trăieşte căpitanul Baker, atunci acesta va risipi toate zvonurile că a făcut parte din familia voastră. Contele Trevelyan a murit acum câteva luni. Lasă totul aşa.

— Dar, când mama va auzi că trăieşti va…

— Spune-i că altcineva şi-a luat identitatea căpitanului Baker. Spune-i orice, nu-mi pasă ce gândeşte hoaşca bătrână – dacă gândeşte ceva.

Harry se lăsă pe spate în pat. S-ar putea să nu-l cunoască bine pe fratele lui, dar ştia că nu era de niciun folos să încerce să discute în contradictoriu cu el.

— Unde o să stai?

— În camera lui Charlie, rânji Trevelyan. Mă îndoiesc ca cineva să mă găsească acolo. Pot să ies dimineaţa devreme şi seara târziu, aşa că nimeni nu mă va vedea, mai ales de când casa aceasta este condusă după ora mamei.

Harry ignoră insinuarea.

— Ai tot ce-ţi trebuie? Mâncare?

— Am un om care are grijă de mine şi-mi aduce de mâncare. Nu sunt destul de prost să-l întreb cum o

obţine. Făcu o pauză. Copila cine e?

Harry zâmbi.

— Vrei să spui mica frumuseţe?

— Am văzut-o doar de la fereastră, dar arată ca şi cum are potenţial.

— E surioara lui Claire şi e splendidă. Are doar paisprezece ani şi nu-mi pot imagina cum va arăta când va fi de optsprezece, sau cam atât. E un copil încântător, dar din anumite motive tatăl ei şi Claire îi spun Brat - Neruşinata. Nu-mi pot imagina pe cineva care să merite mai puţin un astfel de nume.

— Da, şi tu întotdeauna ai fost un judecător de caractere excelent, nu-i aşa? Harry îi ignoră remarca. Furia lui Trevelyan era propria lui problemă. Acum te las să dormi, continuă acesta îndreptându-se spre uşă.

— Să nu te apropii de ea, rosti Harry.

Trevelyan se opri cu mâna pe clanţă.

— Nu o vreau pe mica ta moştenitoare. În ochii tinerei aceleia nu există decât căsătorie şi fidelitate eternă.

— Căsătoria cu *mine,* sublinie Harry.

La aceasta, Trevelyan se întoarse pentru a se uita la fratele lui cu un amestec de milă şi amuzament în privire.

— Căsătoria cu tine, cu datoriile tale şi cu mama ta, rosti Trevelyan cu ochi strălucitori. Acum culcă-te, frăţioare. Şi cu asta, Trevelyan părăsi încăperea.

*

Când Claire se urcă în pat, la sfârşitul celei de a doua zile la Bramley, tremura de epuizare. Dar nu din cauză că făcuse ceva toată ziua, era o epuizare cauzată de faptul că *greşise* toată ziua. Pentru prima oară în viaţa ei, tot ce făcuse în ziua aceea a fost

absolut şi total greşit.

Cu o zi înainte, la insistenţele lui Harry, petrecuse toată ziua în pat, din cauza braţului rănit. Fusese răsfăţată şi îngrijită de servitori. Mâncarea i-a fost adusă pe tăvi de argint. Nimic pe lume nu era prea mult, sau prea bun pentru ea. Una peste alta, fusese o zi simpatică, o zi aşa cum îşi imaginase ea că s-ar desfăşura ziua unei ducese.

După aceea, seara, Harry i-a spus că dimineaţă îşi va începe adevărata ei viaţă, că va fi bine pentru ea să înceapă să înveţe cum trăieşte în realitate familia lui. Claire a pus câteva întrebări şi a aflat că aceste dispoziţii veneau de la mama lui. Claire mai întrebă când o va întâlni pe mama lui, dar Harry a fost vag, spunând că în curând; mama era bolnavă şi stătea în apartamentul ei.

Aşa că, în în dimineaţa aceasta Claire s-a trezit simţindu-se fericită şi triumfătoare. În sfârşit era pe cale să facă parte din familia lui Harry. Îşi va lua locul meritat, alături de el.

Dar, încă de la început, a păşit cu stângul. Mama lui Harry alesese personal o cameristă pentru Claire, cineva care să o ajute până când îşi va găsi propria cameristă. La ora opt dimineaţa fix, Claire fu trezită de o femeiuşcă subţire, care cel mai bine putea fi descrisă ca cenuşie. Părul îi era cenuşiu, pielea era cenuşie şi felul în care îşi strângea buzele era tot cenuşiu. Arăta ca şi cum s-ar fi născut cu faţa încruntată. Se recomandă drept Miss Rogers şi o întrebă pe Claire ce intenţionează să îmbrace. Claire răspunse că ar îmbrăca rochia de lână roşie. Miss Rogers pufni şi reveni în dormitor cu rochia de lână verde închis.

La început Claire a crezut că femeia n-a auzit bine, dar nu, auzise foarte bine, însă Miss Rogers considera că verdele e mai potrivit pentru dimineaţă.

Claire se supuse gândindu-se că probabil femeia ştia mai bine.

Exact la nouă fără trei minute, Claire coborî la micul dejun, unde dădu peste cel puţin douăzeci de persoane care aşteptau să intre în sufragerie. Claire fu de-a dreptul uluită, pentru că nu ştia că la Bramley erau şi alţi oaspeţi, în afară de propria ei familie. Îşi croi drumul printre ei spre Harry şi îl rugă să o prezinte, dar Harry era profund implicat într-o discuţie despre nişte cai, pe care plănuia să-i cumpere în ziua aceea, după care îi spuse că pe aproape jumătate dintre ei nu-i cunoştea.

— Rude, bănuiesc, fu tot ce putu să afle de la el.

Înainte ca Claire să se poată recomanda ea însăşi, uşile sufrageriei se deschiseră şi toată lumea intră grăbită în încăpere, pentru a-şi ocupa locurile. Claire fu lăsată la intrare, în picioare, când un om îmbrăcat în livrea trase un scaun pentru ea. Harry stătea în capul mesei, iar scaunul lui Claire era departe, departe de el.

Trebuie că e o greşeală, se gândi ea, aşa că se ridică şi se îndreptă spre Harry.

— M-au plasat departe de tine, zise ea.

Fu conştientă de tăcerea profundă ce se lăsase în încăpere, când toţi străinii, ca şi servitorii, se întoarseră să o privească. Mama ei nu se scula niciodată înainte de amiază, aşa că nu se afla la masă, dar tatăl ei stătea fericit cam la jumătatea intervalului, în partea opusă.

Harry se uită confuz la ea, ca şi cum nu înţelegea de ce se plânge.

— Toată lumea e aşezată conform rangului, tu eşti americancă. Claire nu putu decât să-l privească. Părând că nu ştie ce nu înţelege ea, Harry încercă să explice: după ce ne vom căsători şi tu vei deveni

ducesă, poţi sta în capătul celălalt al mesei.

— O, a fost tot ce a putut să pună Claire. Încercă să-şi ţină capul sus, în timp ce se îndrepta spre masă – deşi locul unde se aşează nu era marcat „americani”.

Chiar şi după ce vor fi căsătoriţi, nu i se va permite să stea la masă alături de soţul ei.

După ce se aşează şi fu servit primul fel, format din cârnaţi prăjiţi, hotărî să facă ce era mai bine. Se întoarse spre persoana de lângă ea.

— Ce frumos e astăzi afară, nu-i aşa? rosti ea.

Orice mişcare de la masă încetă. Nu se mai auzea nici măcar zgomotul mestecatului, fiecare se oprise pentru a o privi. Se aplecă să se uite la Harry. El îi făcu un mic gest clătinând din cap, prin care îi făcea cunoscut că nu trebuie să vorbească.

Coborî ochii în farfurie şi începu să mănânce în tăcere. La al doilea fel, cu şi mai multă mâncare prăjită, un lacheu în livrea veni şi le dădu bărbaţilor ziare, pe care aceştia începură să le citească. Claire se gândi că dacă nu i se permite să vorbească, atunci va citi şi ea. Luă un ziar de pe tavă, când îi fu oferit bărbatului din stânga ei.

Din nou se lăsă liniştea. *Acum* cu ce am greşit? se gândi ea. Se uită în jur şi văzu că niciuna dintre femei nu citea ziarul, doar bărbaţii. În timp ce încerca să-şi mascheze dezgustul provocat de această absurditate, fără să reuşească, puse ziarul necitit înapoi pe tava lacheului.

Se uită la oamenii aceia tăcuţi, toţi concentraţi asupra mâncării sau a ziarelor. Mai jos, de-a lungul mesei, o femeie o privea. Era o femeie cu o figură comună, dar Claire nu putu să nu se gândească că, într-o rochie mai modernă şi cu o urmă de machiaj, putea să arate mult mai bine decât atât. Femeia îi zâmbi şi Claire îi zâmbi la rândul ei. Femeia stătea

lângă Harry, aşa că trebuia să fie de „rang” înalt, se gândi Claire.

După masa care dură mult, Claire practic alergă să-l prindă pe Harry, înainte ca acesta să dispară în măruntaiele casei.

— Aş putea să vorbesc cu tine? El se încruntă puţin, dar îşi reveni şi o conduse într-un mic salonaş. Se întoarse spre ea încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Până acum calul lui fusese deja înşeuat şi-l aştepta. Poţi să-mi explici ceva în legătură cu micul dejun? întrebă ea.

— Ce anume? zise el privind ceasul de pe poliţa căminului.

— De ce nu vorbeşte nimeni?

— Mama crede că cea mai importantă masă a zilei este micul dejun şi că oamenii nu pot să digere bine mâncarea dacă vorbesc.

Ea se încruntă, pentru că părea că el declama ceva din memorie.

— Atunci de ce nu se tace, când e prezentă la masă mama ta, şi să lase oamenii să converseze, când nu este? Ar fi o masă mult mai plăcută, dacă oamenii ar putea discuta.

El îi zâmbi indulgent.

— Dar mama e ducesă.

Claire nu spuse, dar gândi: iar *tu* eşti duce.

— Aha, şi conduce casa chiar şi când nu este prezentă.

— Desigur. Acum realmente trebuie să plec. Tatăl tău şi cu mine mergem să ne uităm azi la nişte cai.

— Dar ce e cu ziarele?

Pentru o clipă Harry arătă nedumerit.

— O, da. Mama nu crede că femeile trebuie să citească ziarul.

— Ce *crede* Alteţa Sa că trebuie să citească

femeile? Glasul lui Claire era greu de sarcasm, dar Harry păru că nu observă.

— De fapt, crede că femeile nu trebuie să citească prea mult. Spune că asta le stârneşte nemulţumiri. Acum, dragă, trebuie să plec. Îi dădu un sărut rapid pe frunte şi se îndreptă spre uşă.

— Harry! N-aş putea să vin cu tine?

Cu spatele la ea, Harry îşi dădu ochii peste cap. Se întoarse apoi zâmbind.

— Dragă, mi-ar plăcea să te iau cu mine, dar te-ai plictisi de moarte. În afară de asta, mergem călare şi doctorul a spus că nu trebuie să-ţi foloseşti braţul la nimic greu, şi asta include şi trasul de frâul calului. Rămâi aici şi distrează-te.

Claire încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Pot să explorez casa?

— Sigur că poţi, rosti el cu o voce de bărbat condamnat. Eşti liberă să faci orice vrei.

Dar aripa de est a casei e ocupată de camerele oaspeţilor, aşa că probabil nu trebuie să-i deranjezi, iar aripa de vest se prăbuşeşte. Lemnărie putredă şi toate celelalte, aşa că ar fi mai bine să nu te duci acolo. Acum, realmente trebuie să plec. Ne vedem la prânz. Cu asta părăsi camera, înainte ca ea să poată pune şi alte întrebări, sau să mai ceară ceva de la el.

— Pot face orice, cu excepţia vorbitului, a cititului, a călăritului, sau a cercetării casei, care cândva va fi a mea, îşi spuse ea, dar apoi încetă să mai fie pesimistă.

Cel puţin era liberă să exploreze inima casei, dacă nu şi aripile, şi ştia care e primul loc pe care doreşte să-l vadă: biblioteca. Îi ceru unui lacheu să-i arate drumul spre bibliotecă şi când se apropie zâmbi. Putea să audă înăuntru râsete şi era încântată de acest zgomot.

Dar, în clipa în care deschise uşa şi păşi înăuntru, râsul încetă. Camera era plină de bărbaţi, toţi fumând ţigări de foi uriaşe şi citind ziarele sau vorbind şi, când o văzură, se opriră. Nu trebuia să fii un detectiv prea grozav, pentru a-ţi da seama că aceasta era un fel de încăpere unde „nu sunt admise femeile”. Se retrase şi aproape dădu peste lacheu.

— Cred, domnişoară, că doreşti să mergi în salonul aurit.

Ea îi zâmbi recunoscătoare şi-l urmă prin trei camere. Casa era construită în stil Adam şi peste tot existau detalii splendide. Pereţii erau acoperiţi cu brocart, atât de vechi, că în unele locuri era distrus, totuşi încă frumos. Multe dintre scaunele care erau plasate ici şi colo aveau nevoie în mod evident de reparaţii.

Salonul aurit se numea aşa, din cauză că era practic acoperit cu o folie de aur şi mobilierul era placat cu aur. În încăpere se aflau opt femei, toate înghesuite lângă un foc slab, toate aplecate peste gherghefurile cu broderii. Şi din felul cum arăta tapiseria uzată a scaunelor, era mare nevoie de aşa ceva.

Când intră Claire, femeile vorbeau cu voci scăzute, dar se opriră când au văzut-o. Avu sentimentul clar că discutau despre ea. Niciuna nu făcu vreun efort pentru a o atrage în conversaţie; niciuna nu părea cel puţin curioasă în legătură cu ea, aşa că Claire le zâmbi şi traversă camera, sperând că vor reîncepe să vorbească. Dar n-au făcut-o şi după o vreme, ea plecă.

Se întoarse înapoi în dormitorul ei şi îi spuse lui Miss Rogers că a hotărât să facă o plimbare şi că are nevoie de costumul de călătorie cafeniu şi de pantofii cei mai robuşti. Pe faţa cenuşie a lui Miss Rogers se

înregistră şocul resimţit.

— Acum ce mai e? întrebă Claire înflăcărată. Nu mi se permite să mă plimb?

— Alteţa Sa spune că doamnele nu trebuie să se plimbe dimineaţa, când pe pământ mai este încă rouă. Trebuie să aştepţi până după-amiază.

— Ei bine, nu intenţionez să aştept până după-amiază. Mă duc să mă plimb *acum.*

Miss Rogers pufni, făcându-i astfel cunoscut ce gândea ea despre această insolenţă. Şi ca urmare, Miss Rogers nu putu să găsească rochia pe care Claire a vrut să o îmbrace, şi nici pantofii. Claire sfârşi prin a-şi găsi singură hainele şi se îmbrăcă ea însăşi.

Era ora unsprezece jumătate dimineaţa, înainte ca ea să poată ieşi din casă. Rămase dincolo de uşă şi inspiră adânc aerul scoţian proaspăt şi curat, apoi începu să meargă. Poate că era furia împotriva ei însăşi şi a tuturor celor din casă, dar indiferent ce era, petrecu ore întregi mergând.

Casa avea nevoie de o mare acţiune de renovare, dar grădinile erau divine. Exista o grădină sălbatică, numită aşa din cauză că era destinată să imite natura. Dacă natura era perfectă, aşa era şi ea. Exista o grădină mică cu animale decorative, care o făcură să râdă. Existau trei grădini de flori, împrejmuite, una cu orhidee, şi mai erau şi două clădiri drăguţe, unde cineva putea să stea şi să privească dealurile din depărtare.

Când în sfârşit se întoarse acasă la trei şi jumătate, era obosită, flămândă şi fericită. Împrejurimile şi exerciţiul îi ridicaseră moralul.

Când intră în cameră, Miss Rogers o aştepta cu obişnuita ei privire acră.

— Sunt lihnită, rosti fericită Claire.

— Prânzul are loc între unu şi două.

— Da, ştiu, şi regret că l-am ratat. Se întrebă dacă prânzul a fost la fel de plăcut ca şi micul dejun. Adu-mi ceva pe o tavă.

— Alteţa Sa nu permite să se mănânce în cameră, dacă nu eşti bolnav. Dă prea mult de lucru personalului.

Lui Claire îi stătea pe limbă să spună că oricum, servitorii pentru asta existau, ca să facă treabă, dar se abţinu.

— Atunci spune personalului că sunt bolnavă şi adu-mi ceva. M-am plimbat kilometri întregi şi mi-e foame.

— Nu pot să trec peste dispoziţiile Alteţei Sale, rosti Miss Rogers.

Pentru o clipă, cele două femei se priviră una pe alta şi Claire ştiu că această femeiuşcă mică şi veştejită era pe cale să învingă, deoarece ea nu voia să cauzeze probleme în gospodărie. Intuiţia ei o avertiza că, dacă va încălca regulile, i se va spune lui Harry şi lui n-avea să-i placă.

— Am să-mi iau eu de mâncare, rosti Claire dezgustată şi trecu ca o furtună pe lângă femeie. Acasă la New York, în casa părinţilor, mâncase adesea în bucătărie, când se întorcea de la una din lungile ei plimbări, sau de la partida de călărie din partea sudică a oraşului.

Îi luă ceva vreme să găsească bucătăriile. Fiecare lacheu sau cameristă pe care îi întreba încotro să se îndrepte, arătau ca şi cum ar fi rostit ceva obscen. La vremea când găsi bucătăriile, se simţea cu desăvârşire frustrată şi o durea capul de foame.

Imediat ce ajunse la uşa ce despărţea aripa personalului de casa principală auzi râsete şi zâmbind împinse uşa deschizând-o şi intră în prima cameră. Bărbaţii cu mânecile suflecate, care lustruiau

argintăria, o priviră oripilaţi. Femeile, care spălau vasele, rămaseră cu gurile căscate. Când ajunse în bucătărie şi îl văzu pe bucătar stând pe un scaun şi citind un ziar, în loc de orice altceva, Claire se simţea ca şi cum ar fi fost anormală.

— M-am plimbat, rosti ea cât de fermă putu, şi aş dori ceva să mănânc. Părea că nimeni nu e în stare să vorbească. Mi-e foame, rosti exasperată.

Acela a fost momentul în care apăru majordomul şi foarte tăcut dar ferm o escortă afară din bucătărie.

— Permiteţi-mi să vă sugerez, domnişoară, să rămâneţi de partea aceasta a uşii, rosti el, de parcă i-ar fi vorbit unui copil îndărătnic. Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-i lui Miss Rogers şi ea va vedea dacă puteţi primi ceea ce doriţi. Cu asta o părăsi şi rămase singură.

Claire se întreba dacă o criză de furie sau de lacrimi n-ar fi fost mai bună. Dar nu cedă, ci foarte liniştită şi calmă ieşi pe hol şi apoi căută un loc unde să stea. Nu putea să meargă în camera ei, nici în salonul aurit, nici în bibliotecă. Găsi o cămăruţă drăguţă tapetată cu mătase albastră şi se aşeză greoi pe un scăunel. Se întreba când va fi următoarea masă.

— Harry a fugit cu altă femeie?

Claire ridică ochii şi o văzu pe surioara ei în uşă.

— De ce nu eşti la lecţii?

— I-am provocat dureri de cap profesorului. Ce nu e în regulă cu tine?

— Nimic, care cu un sfert de kilogram de friptură de vită să nu se poată lecui.

— E uşor de rezolvat. Îţi aduc un sandvici.

Claire nu se lăsă păcălită de oferta lui Brat de a o ajuta.

— Nu poţi. Nu-ţi vor permite să intri în bucătărie.

Brat zâmbi doar, apoi zâmbetul i se lăţi, când

stomacul lui Claire chiorăi sonor.

— Ce vrei? întrebă Claire. Ştia foarte bine că Brat nu făcea niciodată ceva pentru cineva, fără răsplată.

— Să-i spui mamei că sunt prea mare pentru lecţii. Claire o privi fix. Vreau să mi se facă găuri în urechi, ca să poţi să-mi dai cerceii tăi cu perle şi diamante. Claire continuă să-şi privească sora. Ei bine, atunci douăzeci de dolari.

— Nu am niciun ban la mine.

Brat zâmbi.

— Ştiu unde i-ai ascuns. Am să-ţi aduc de mâncare imediat.

În câteva minute, era înapoi cu un sandvici uriaş cu felii de friptură de vită şi un sos de hrean nu prea condimentat, un bol cu felii de roşii şi un pahar mare de lapte. Toate cărate pe o tavă mare de argint, de către un tânăr lacheu foarte frumos.

— Pune-o acolo, i se adresă Brat băiatului.

— Dar Alteţa Sa nu dă voie să se mănânce în camera aceasta, rosti băiatul cu o urmă de teamă în glas.

— Acuma va da, rosti Brat şi îi făcu cu ochiul. Băiatul se întoarse şi le părăsi.

— Cum ai reuşit să faci asta? întrebă Claire cu gura plină. Există aşa de multe reguli.

Brat păru surprinsă.

— Nu trebuie să te supui regulilor.

După aceasta, Claire încercă cât putu mai bine să înveţe toate regulile, înainte de a le încălca. Neruşinata de soră-sa putea să încalce regulile şi să-şi continue drumul, dar ea nu încerca să facă impresie bună. De fapt, filosofia lui Brat despre viaţă părea să fie, că oamenii trebuie să încerce să o impresioneze pe ea şi nu invers.

Pentru ceai, Claire se îmbrăcă cu ceea ce îi

sugeră Miss Rogers, se află în salonul aurit la timp şi se aşează unde i se spuse să stea. Femeile din jurul ei vorbeau cu glasuri scăzute despre oameni pe care nu-i cunoştea şi nu se străduiau deloc să-i observe prezenţa. Claire se aşează cu mâinile în poală şi privirea lăsată. O dată se uită peste masă, o văzu zâmbind pe femeia cu faţa rotundă de dimineaţă şi îi răspunse la zâmbet.

Apoi îşi schimbă iar îmbrăcămintea, pentru cină. La această masă se pare că oamenilor li se permitea să vorbească – dar discuţia era doar despre câini şi cai, nimic din ceea ce o interesa pe Claire, aşa că rămase din nou tăcută.

După cină, bărbaţii şi femeile s-au despărţit şi s-au dus în saloane diferite, de unde au plecat apoi la culcare.

Nu-l văzu pe Harry decât întâmplător, înainte de a se retrage şi ea. Acesta căsca şi arăta ca şi cum era pe jumătate adormit.

— Bărbaţii şi femeile nu stau niciodată împreună? îl întrebă ea printre căscături.

El îi zâmbi, într-un fel care o determină să facă un pas înapoi.

— Să facă copii, asta vrei să spui?

— Nu. Vreau să spun că bărbaţii şi femeile nu-şi vorbesc niciodată? Acasă…

— Dragă, aici nu e America. Acum te afli în Scoţia şi lucrurile sunt altfel. Apoi căscă din nou.

— Ai cumpărat caii?

— Hmmm. Apoi căscă iar. Trebuie să merg la culcare. Ne vedem dimineaţă, dragă.

— La micul dejun? întrebă ea, dar Harry nu-i observă sarcasmul din voce.

— Da, la micul dejun. Noapte bună.

CAPITOLUL PATRU

Claire se uită la ceasul agăţat la piept şi izbi din picior plictisită. Iar a făcut-o. Pentru a doua oară în patru zile ratase prânzul. Acum era doar unu şi zece minute, dar ştia din experienţă că nu putea să se aşeze, după ce se aşeza ducele. Încercase să vorbească cu Harry, să-l întrebe de ce stabilise mama lui toate aceste reguli, când de fapt el era cel mai important din familie, dar Harry a spus doar:

— Asta e aşa cum e. Aşa au stat întotdeauna lucrurile.

Acum, ştia că are doar două alternative: ori se întoarce înapoi în camera ei flămândă, ori o găseşte pe sora ei şi îi plăteşte douăzeci şi cinci de dolari ca să-i aducă un sandvici (taxa lui Brat se mărise).

Dar Claire nu voia niciuna nici alta. Va încerca să se antreneze pentru a renunţa la prânz, şi la ceai dacă era necesar, pentru a câştiga ceva timp, în care să facă ceea ce voia să facă. Desigur, ar fi fost mai bine dacă ar fi avut măcar idee de ceea ce voia. Petrecuse trei zile explorând partea centrală a casei, privind tablourile, imaginându-şi ce era necesar de reparat şi cât de mult ar costa, după ce ea şi Harry se vor căsători. Mai petrecuse încă alte două zile plimbându-se prin grădini. Voia cu atâta disperare să intre în bibliotecă, încât într-o noapte coborâse în taină scările, cu intenţia de a se strecura înăuntru când nu era nimeni acolo. Dar, chiar şi la ora aceea, în cameră se afla un bătrân. Claire oftă şi urcă din nou scările.

Acum, flămândă din cauza plimbării îndelungate şi ştiind că vor mai trece câteva ore înainte de

următoarea masă şi ştiind de asemenea ce priviri dezaprobatoare îi aruncau celelalte femei, când hămesită înhăţa sandviciurile şi prăjiturile de la ceai, izbi cu piciorul în zidul exterior al casei. Pentru că nici asta nu o ajută, se aşează pe o băncuţă cu capul în mâini, şi pentru a mia oară simţi că-şi va da drumul la lacrimi.

Dar când şi-a aplecat capul a văzut ceea ce părea o deschizătură în tufişuri. Curiozitatea depăşi foamea şi se ridică pentru a examina locul. Într-adevăr era o cărare prin frunziş, ce înconjura aripa de vest a casei, îşi croi drum printre arbuşti. După câţiva paşi ajunse la o uşă complet ascunsă în tufişuri. Încercase fiecare uşă, atât pe dinăuntru cât şi pe dinafara acestei aripi, şi descoperise că toate sunt încuiate, dar ştia – înainte de a o atinge – că aceasta nu era. Şi nu numai că nu era încuiată, dar balamalele fuseseră recent unse; uşa se deschise cu uşurinţă.

Intră într-un interior întunecos şi se simţi ca şi cum ar fi păşit înapoi în timp. În faţa ei se profila o cameră de piatră înaltă cam cât două niveluri, care ştia, fără să se fi spus, că făcea parte dintr-un castel. Pe pereţi atârnau tapiserii putrezite şi la un capăt se afla un şemineu în care puteai să frigi un bou. Împrăştiate prin încăpere erau scaune rupte, bănci şi mese. Într-un colţ exista o grămadă de ceea ce păreau să fie armuri şi arme.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, străbătu încăperea rece, rece aşa cum numai piatra, ce nu fusese încălzită de un secol sau cam atât, putea să fie şi se uită la obiectele din jur. Dădu peste mai multe pânze de păianjen, dar nu o deranjă, pentru că era foarte interesată de ceea ce vedea.

Conducând afară din uriaşa cameră se aflau două rânduri de scări de piatră în spirală şi se apucă să urce

pe una dintre ele. Pietrele erau tocite de miile de paşi ce le urcaseră şi coborâseră şi erau alunecoase, din cauza umezelii şi a frigului.

La al doilea nivel, exploră mai multe camere. Unele dintre ele încă mai conţineau piese de mobilier. Ridică de pe duşumea o sabie grea şi o duse la lumina singurei ferestre din cameră. Multe ochiuri din vechea sticlă semitransparentă dispăruseră şi în cameră erau lilieci. Examină cu grijă sabia şi brusc în mintea ei auzi cimpoaiele. Cum ceea ce văzuse la Bramley era complet diferit de ceea ce-şi imaginase ea despre Scoţia, aici, ţinând în mână sabia, începu să simtă ceea ce se aşteptase să simtă.

Cărând în continuare sabia, urcă la celălalt etaj şi intră într-o cameră mare. Aici era mai multă lumină şi în timp ce se uita la bucăţile zdrenţuite de materiale ce atârnau pe pereţi, îşi imagina ce fusese această cameră cândva şi ce ar fi putut să fie din nou.

Ridică braţele şi le masă împotriva frigului, apoi se întoarse.

— După ce mă mărit, voi restaura acest loc, rosti ea tare. Voi amenaja aceste apartamente să fie ale noastre şi vor fi tot atât de splendide cum au fost odată. Am să atârn stofă de tartan pe pereţi. Am să repar tapiseriile. Am să…

Nu mai avu timp să spună altceva, pentru că păşind pe o scândură putredă duşumeaua cedă sub ea şi sabia îi zbură din mâini, tocmai în partea cealaltă a încăperii. În timp ce se prăbuşea ţipă, dar avu destulă prezenţă de spirit să-şi arunce braţele în lături, aşa încât nu căzu complet în groapă, până la pietrele de jos. Strigă din nou după ajutor, dar apoi se opri. Cine ar putea să o audă prin aceste ziduri groase de piatră? Cine să o găsească? Nimănui nu părea să-i pese, dacă nu va mai apărea la masă. Vor trece zile întregi înainte

de a-i lipsi cuiva.

— Ia te uită, ia te uită!

Ridică ochii şi îl văzu pe omul pe care-l întâlnise, omul care îşi spunea Trevelyan, privind-o din uşă. Imediat, toate emoţiile, pe care le simţise când îl întâlnise pentru prima oară, o năpădiră din nou. Nu-i plăcea felul în care stătea, sprijinindu-se de tocul uşii în modul acela insolent; nu-i plăcea expresia de pe faţa lui brăzdată de cicatrici, care de altfel părea să fie mai tânără decât îşi amintea.

— Am auzit ceva aici jos, dar am crezut că sunt nişte şobolani. Se pare că este numai unul, dar mare.

— Nu crezi că ar fi cazul să faci comentarii răutăcioase mai târziu şi *acum* să mă ajuţi să ies de aici? Şi când am să ies, am să folosesc sabia pe tine, se gândi ea.

— Se pare că te descurci foarte bine. Adu-ţi aminte, sunt un bătrân decrepit. S-ar putea să fac un atac de cord, dacă te ajut. Poate că ar fi mai bine să-l chem pe puternicul tău duce.

Ea încerca să găsească ceva de care să se apuce, pentru a se trage în sus, dar nu găsi nimic.

— Harry a plecat să cumpere cai.

— Face asta destul de des, nu-i aşa?

— Intenţionează să participe la curse. Încetă să se mai zbată şi ridică ochii la el. Devine cam dureros. Ai putea, *te rog,* să mă ajuţi?

Trevelyan făcu câţiva paşi spre ea, se aplecă, îşi băgă mâinile sub braţele ei şi cu uşurinţă o ridică din gaură. Pentru o clipă rămase foarte, foarte aproape de el, dar fără să-l atingă, însă suficient de aproape pentru a-i simţi respiraţia pe faţă. Când se uită la ea, inima ei îşi acceleră bătăile. Furia e cea care-mi cauzează palpitaţiile, reflectă ea, totuşi bătăile inimii nu se simţeau ca şi cum ar fi fost de mânie. El îi adresă

un zâmbet mic, parcă aflase ceva ce voia să ştie, apoi se întoarse şi plecă.

Claire se apucă să-şi scuture praful de pe ea.

— Mulţumesc foarte mult. Începusem să mă îngrijorez că s-ar fi putut să nu mă găsească nimeni niciodată şi…

Se opri, pentru că vorbea la pereţi. El nu mai era în încăpere. Se duse la uşă şi privi în josul scărilor de piatră, dar nu văzu nicio urmă de el. Ridică ochii şi de abia atunci zări o urmă de mişcare, el urca scările.

Bine, se gândi ea. Nu voia să fie aproape de el. Cinismul lui, întreaga lui atitudine faţă de viaţă, erau ceva cu care nu voia să aibă de a face.

Dar după aceea. Îşi aminti cum a vorbit cu el în ziua când s-au întâlnit prima oară. Ar fi plăcut să vorbească cu cineva. De fapt ar fi divin să vorbească cu cineva.

Îşi îndreptă umerii, îşi ridică fustele şi îl urmă în sus pe scări.

La capătul scărilor, intră într-o cameră mai mică, în comparaţie cu cea de dedesubt, dar destul de încăpătoare şi văzu că toată mobila bună din vechiul castel fusese adunată acolo. Exista o tapiserie pe unul dintre pereţi, iar pe altul se afla un divan mai modern tapiţat cu mătase galbenă uzată. Existau mai multe scaune mari, cu sculpturi de oameni bărboşi. În centrul camerei, destul de ciudat, erau unsprezece măsuţe, cu câte un scaun la fiecare, şi fiecare masă era acoperită cu teancuri de hârtii, carnete, tocuri şi sticluţe cu cerneală.

Claire uită cât de frig îi era, cât de mult îl detesta pe omul a cărui cameră era aceasta şi se îndreptă spre cea mai apropiată masă.

— Las-o în pace! porunci Trevelyan din spatele ei.

Vinovată, se întoarse spre el. Stătea în uşă cu o ceaşcă cu farfurioară în mână, sorbind din ceva aburind. Pe Claire o împunse foamea şi frigul reveni. Pe unul dintre pereţi se afla un şemineu, în care ardea un foc mic. Părăsi masa şi se duse să se aşeze cu spatele la foc. Poate că îi va oferi şi ei ceva de mâncare. Încercă să-şi şteargă de pe figură privirea sfidătoare, pe care ştia că o are şi îi zâmbi.

El o privi cu o sprânceană ridicată, ca şi cum ştia exact la ce se gândeşte ea, apoi se îndreptă spre cea mai apropiată masă, se aşeză şi începu să scrie.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi adresat vreo invitaţie, aşa că poţi să pleci.

Claire nu se mişcă. Cu toată ostilitatea lui, cu toate că sincer îi displăcea acest om, era ciudat că nu se simţea nici pe jumătate mai puţin binevenită aici, decât atunci când încercase să intre în bibliotecă.

— Aici locuieşti?

— Nu am timp să stau de vorbă cu fetiţele. Am treabă.

— Da? Şi la ce lucrezi?

— Nimic din ce ai putea să înţelegi tu, o repezi.

Rămase unde era încălzindu-şi mâinile şi dorind foarte mult să vadă ce era pe mese. În mod cert, era un amalgam ciudat de mese: două erau Jacobine, una Regina Anne, una care arăta ca şi cum ar fi provenit din salonul aurit, două mese care în mod evident stătuseră afară în ploaie ceva vreme, în timp ce altele erau din toate perioadele dintre celelalte. Unele erau chiar valoroase, altele valorau doar ceva mai mult decât nişte lemne de foc.

Cum el stătea la cea mai depărtată masă, cu spatele la ea, se aplecă cât de mult putu, fără să avanseze niciun pas, pe care el l-ar fi putut auzi, şi încercă să se uite la hârtiile de pe cea mai apropiată

masă.

El se întoarse brusc şi o privi. Claire înţepeni şi încercă să se poarte ca şi cum nu era interesată, încercă să-şi mascheze curiozitatea cu un zâmbet mic, dar faţa roşie o trăda.

El luă în mână ceaşca de ceai, sorbi o dată, apoi o puse înapoi pe farfurioară înainte de a vorbi:

— De ce n-ai mâncat? Acum nu se mai serveşte masa?

— Am ratat din nou prânzul.

— Din nou? Îl pierzi adesea?

— Din păcate, da. Se pare că nu pot să-mi calculez timpul de plimbare, ca să pot să mă întorc la timp să mă schimb pentru masă. Dar sunt sigură că în cele din urmă voi învăţa.

El scoase un mic fornăit, care îi făcea ei cunoscut că se îndoia că va învăţa vreodată.

— Şi între timp mori de foame. Se întoarse la scrisul lui. Bănuiesc că e unul din birurile, pe care le plăteşti pentru că eşti ducesă.

Când se întoarse cu spatele, Claire se strâmbă la el. Ştia că trebuia să plece, dar nu putea să se desprindă din acel loc. Nu-i plăcea acest om, nu voia să fie lângă el, dar vederea cărţilor şi hârtiilor o intriga. Nu *putea* să plece.

Foarte încet, fără să facă zgomot, se întinse să ia o hârtie de pe cea mai apropiată masă. Era acoperită cu un scris mărunt. Nu ajunse decât să o ţină în mână, când el se repezi.

— Pune-o jos!

Dădu drumul hârtiei aşa de brusc, încât aceasta căzu pe podea. Rămase nemişcată o clipă, tremurând ca un copil, dar apoi zâmbi spre spatele lui. Se purta ca şi cum o ignora, dar era conştient de fiecare mişcare pe care o făcea.

— Ce scrii? îl întrebă.

— Dacă aş fi vrut să ştii ce scriu eu, te-aş fi invitat să citeşti. Tot cu spatele la ea, fără să-i arunce o privire, se ridică şi se îndreptă spre altă masă, unde se apucă imediat de scris.

Claire era gata să-i spună că şi-a lăsat ceaşca cu ceai pe cealaltă masă, dar rămase fascinată de ea.

Continua să scoată aburi şi părea că e cea mai bună ceaşcă de ceai pe care o văzuse în viaţa ei.

— Nu am intenţia să te deranjez, rosti ea şi descoperi că se îndrepta spre masa cu ceaşca. Am fost afară să hoinăresc, am văzut uşa deschisă şi am intrat. Harry, vreau să spun Alteţa Sa, a spus că pot să explorez tot ce vreau.

Când termină acest discurs, ajunse la masa cu ceaşca cu ceai şi acum o ţinea în mână, înainte de a realiza ce face. Era conştientă că imediat ce va pune mâna pe ceaşcă, Trevelyan se va răsuci în scaun pentru a o privi. Simţindu-se sfidătoare, continuă să ducă ceaşca la buze. Obosise de atâta foame şi de faptul că se pare că nimănui nu-i păsa. Goli jumătate din conţinutul ceştii, apoi fu convinsă că era pe cale să moară.

— Era whisky, gâfâi ea cu mâna la gât.

— Cel mai bun din Scoţia, rosti Trevelyan amuzat.

Claire se dădu înapoi clătinându-se şi când se mişcă se apucă de masă.

— Dacă intenţionezi să cazi, ţi-aş sugera să cazi pe un scaun. Podeaua e cam tare.

În ciuda gâtului şi a stomacului în flăcări, reuşi să-i arunce o privire care spunea ce gândea despre el, pentru că nu-i venea în ajutor. Se apucă de speteaza unui scaun şi se aşeză greoaie.

— Aş fi putut… Aş fi putut să fiu ucisă, reuşi în

sfârşit să spună.

— Să furi whisky-ul unui bărbat e un delict, dar cu greu ai putea fi pedepsită cu moartea pentru asta. Cel puţin nu în cea mai mare parte a ţărilor. Desigur există implicaţii morale legate de furt.

— Eşti aşa bun să taci? Poate să moară cineva din cauza whisky-ului?

— Nu prea.

Se uita la ea cu privirea aceea intensă şi după o clipă ea începu să se relaxeze.

— Dumnezeule, rosti apoi, cred că e pentru prima oară că m-am încălzit, de când am sosit în ţara asta. Mă simt… Se îndepărtă.

— Băutura e ceea ce simţi. Ca şi asta, bătu din palme de două ori şi aproape imediat în uşă apăru un om.

În ciuda stării ei relaxate, Claire deschise ochii mari. Era cel mai înalt om pe care îl văzuse vreodată, peste doi metri şi îmbrăcat ciudat, în alb. Purta o tunică albă care îi ajungea până la genunchi şi sub tunică avea pantaloni strânşi la glezne. O eşarfă latră cu ciucuri aurii la capete îi înconjura mijlocul. Faţa lui era cafenie închis, ochii erau negri, gura cu buze subţiri şi avea un nas mare, care arăta suficient de ascuţit pentru a tăia şi metale. Răsucită în jurul capului se afla o legătură rotundă din pânză albă, în mijlocul căreia era înfipt un smarald, ce trebuie că avea cinci centimetri pătraţi.

— Oman, rosti Trevelyan făcând ca numele acestuia să sune ca: ooomahn. Mâncare pentru oaspetele nostru beat.

— Nu sunt… începu Claire, dar se opri. În mod cert se simţea plutind. Ce frumos e focul. Ce frumoase sunt mesele. Harry ştie că eşti aici?

Trevelyan îi întoarse spatele şi se înapoie la

scrisul lui.

— Am permisiunea înălţimii Sale Regale, dacă asta vrei să spui.

Claire chicoti.

— Nu înălţimea Sa Regală. Doar Alteţa Sa. Eşti ca mama, care nu poate să-şi amintească niciodată.

Trevelyan se întoarse spre ea.

— Cum îi spune mama ta lui Harry? Privirea îi era intensă; arăta ca şi cum era deosebit de interesat de răspunsul ei.

— Cum îi vine în minte. Nu se putu opri să nu râdă. Ieri i-a spus Serenissime. Claire îşi duse mâna la gură. Harry a considerat că a fost foarte nostim. E un cavaler minunat.

— E perfect, nu-i aşa?

— Eu aşa cred, rosti Claire mirându-se. E amabil şi politicos. Îşi ridică braţul stâng. Vezi bandajul ăsta? Harry s-a asigurat că voi sta în pat toată ziua, după ce mi-am rănit braţul.

— Singură?

La aceasta, Claire încercă să se ridice.

— N-am să mai rămân aici, ca să fiu insultată. Dar când fu în picioare, capul începu să i se învârtească, aşa că se aşeză din nou.

Când Oman reapăru în uşă, Trevelyan ridică ochii.

— Mâncarea e dincolo, rosti el şi se întoarse la scrisul lui.

Nesigură pe picioare, Claire se ridică şi merse spre uşă, apoi intră într-un dormitor. Era o cameră frumoasă, pereţii erau tapetaţi cu brocart de mătase de culoare aurie, covoare persane frumoase pe pardoseala de piatră şi în mijlocul camerei se afla cel mai uluitor pat pe care-l văzuse vreodată. Era enorm, cu doi stâlpi sculptaţi la picioare, enormi. Tăblia de la

căpătâi şi partea de sus a patului erau de asemenea sculptate. Uriaşul pat era acoperit cu catifea de mătase roşie.

Simţi impulsul de a sări în el, dar apoi văzu un platou cu mâncare pus pe o masă aflată lângă unul din pereţi şi se îndreptă spre ea. Dar nu era o mâncare pe care să o fi văzut vreodată. Se afla acolo un bol cu ceva alb şi cremos, cartofi fierţi, carne tăiată subţire şi în mijlocul platoului, puţin din ceva verde. Mai erau roşii şi castraveţi tăiaţi felii. Nu era felul de mâncare pe care o mâncase de când traversase oceanul, şi nici chiar înainte. Se aşeză, luă o lingură şi o cufundă în bol. Era supă sau smântână? Îl mirosi.

— Se numeşte iaurt, rosti Trevelyan din uşă. Lapte fermentat.

— Arată delicios.

— E un gust dobândit.

La aceasta Claire băgă în gură o lingură plină. Era acru, dar îi plăcea. Îi zâmbi şi dintr-un anumit motiv, faptul că-i plăcea iaurtul părea să-i facă lui plăcere. Intră în cameră şi se aşeză pe un scaun de lângă perete, scoase o pipă, luă o cutie cu tutun de pe pervazul ferestrei, umplu pipa şi o aprinse.

Claire răscolea hămesită în mâncare.

— Ce faci aici? întrebă mestecând. De ce ai unsprezece mese dincolo? A cui cameră e asta? Eşti singura persoană care locuieşte în această parte a casei? Eşti foarte, foarte bolnav?

El o privi prin ceaţa fumului pipei.

— Simţi nevoia de companie, nu-i aşa?

— De ce, nu, sigur că nu. Trebuie că există sute de persoane, care locuiesc în casa asta enormă. Cum aş putea să mă simt singură? Se uită la platoul gol. Cu mâncarea îngurgitată, pierduse acea senzaţie delicioasă dată de whisky. Şi întotdeauna există Harry.

Puse furculiţa jos. Cred că ar fi bine să plec acum. Începu să se ridice.

— Aceasta e camera lui Charlie.

Se uită înapoi la el.

— N-am întâlnit niciun Charlie.

— Charlie, prinţul cu acest nume.

Claire rămase o clipă nemişcată.

— Prinţul Charlie *Bonnie*? Acel prinţ Charlie?

— Nimeni altcineva. A venit aici în…

— 1745.

— Cred că ăsta era anul. A trecut pe aici şi desigur unele din rudele mele, ca şi ale lui Harry, l-au ajutat şi l-au rugat să rămână peste noapte. Şi aşa a făcut. Trevelyan arătă cu coada pipei spre pat.

Claire se uită cu alţi ochi la el.

— Prinţul Charlie Bonnie a dormit în patul *acesta?*

— Şi a lăsa câteva lucruri în sertarul de colo.

Încet, Claire se îndreptă spre măsuţa de lângă pat şi trase sertarul. Înăuntru se afla o bucată de material de tartan, care ştia că a fost modelul prinţului. Văzuse destule piese în muzee. În sertar mai exista şi o bucată de hârtie veche, împăturită şi îngălbenită. O desfăcu într-o doară şi înăuntru descoperi o buclă de păr castaniu deschis. Se uită la Trevelyan.

— Al lui?

— Da, rosti acesta şi zâmbi uşor.

Cu grijă, Claire puse obiectele înapoi în sertar şi-l închise.

— Obiectele astea ar trebui să stea într-un muzeu.

Trevelyan ridică din umeri şi trase din pipă.

O clipă, Claire se uită la pat cu veneraţie, apoi făcu ceea e vrusese întotdeauna să facă atunci când văzuse lucrurile astea minunate prin muzee: îl atinse. Blând, îşi plimbă mâna pe stâlpul sculptat şi pe

cuvertură.

— Nu e fragil. Pentru că mă culc în el în fiecare noapte, pot să te asigur că e destul de solid. Claire se uită la el să vadă dacă glumeşte, apoi cu un zâmbet uriaş de bucurie, se urcă în pat şi se întinse. Se uită la partea de dedesubt a baldachinului, acolo unde privise şi prinţul Charlie Bonnie.

— Mi se pare că aud cimpoaiele, rosti ea blând. Aceasta e *adevărata* Scoţie.

Trevelyan o privi atent.

— Şi care e ideea ta despre adevărata Scoţie?

Ea se ridică pe coate.

— Cunosc istoria celor întâmplate în acest loc. Eşti scoţian?

— Pe jumătate. Mama mea e englezoaică.

— Înseamnă că părinţii tăi s-au urât unul pe altul. Se întinse înapoi pe cuvertură.

— Destul de adevărat, rosti el. N-am văzut niciodată o pereche căsătorită, care să se urască mai mult decât părinţii mei.

— Sigur că da. Englezii i-au persecutat pe scoţieni secole întregi. Ştii că unul din regii englezi a fost numit Ciocanul Scoţienilor? Zâmbi. Dar nimeni, absolut nimeni n-a putut să-i înfrângă pe scoţieni. Nimic din ce au putut să le facă englezii, nu i-a putut determina să se predea. Şi până la urmă, au învins.

Trevelyan mai trase un fum din pipă.

— Dacă scoţienii sunt aşa săraci şi englezii aşa bogaţi, cum au învins?

— James I, desigur. Elizabeth I a dat toată Anglia pe mâna unui scoţian. Toţi ceilalţi regi şi regine ai Angliei descind din scoţieni.

Trevelyan se ridică şi se îndreptă spre pat pentru a o privi.

— Ce romantică eşti! Întotdeauna ai spus doar

ceea ce ai vrut să crezi?

Ea se ridică pe coate.

— Cunosc istorie şi…

— Pfui! o întrerupse el. James I a petrecut doar primele câteva luni din viaţă în Scoţia. Era tot atât de englez ca şi tânărul tău duce, aşa cum regina noastră actuală, Victoria, e mai mult nemţoaică decât englezoaică.

Claire ştia bine toate astea, dar prefera să le ignore.

— Totuşi… Se opri, când el părăsi camera. Apoi se întinse iar în pat şi zâmbi. Era aşa de plăcut să vorbeşti cu cineva, care ştia unele din lucrurile pe care le ştia şi ea. De fapt, era foarte plăcut să vorbeşti cu oricine, despre orice. Coborî din pat şi se duse în salon. El era deja instalat la una din mese şi scria.

— Cum…? începu ea, dar el se întoarse.

— Dacă mai rămâi, trebuie să stai liniştită. Nu-mi pot permite să pălăvrăgesc când lucrez.

— Dacă mi-ai spune la ce lucrezi, poate aş putea să te ajut. Chiar şi gândul de a avea ceva de făcut o determină să se simtă mai bine decât fusese de zile întregi.

— Poţi citi în arabă?

— Nu, dar pot…

— Atunci nu îmi eşti de niciun folos. Du-te şi stai acolo. Îi făcu semn spre un scaun de la fereastră cu o pernă pe el. Ia o carte, sau nişte hârtie şi un toc.

Claire se îndreptă spre locul de la fereastră, se căţără pe el şi privi afară. Trebui să deschidă anticele balamale de fier pentru a putea să vadă ceva, deoarece sticla era veche şi prea imperfectă pentru ca să vadă prin ea. Privi grădinile şi pădurea şi dealurile acoperite cu ierburi de dincolo de ele.

Rămase acolo vreme îndelungată, respirând

aerul scoţian dulce şi răcoros şi privind dealurile. După o vreme se întoarse şi văzu că Trevelyan se uita la ea. Părea că e în stare să-i citească gândurile, ea însă nu avea nicio idee ce gândeşte el.

Ca de obicei fu uimită de intensitatea privirii lui şi de aspectul verzui al pielii.

— Eşti foarte bolnav? întrebă ea cu blândeţe.

— Am fost, răspunse el scurt şi era evident că nu voia să vorbească despre sănătatea lui. Citeşti, sau eşti una din domnişoarele acelea cu zâmbet prostesc, care nu sunt capabile să facă nimic toată ziua.

— Întotdeauna eşti în toane aşa proaste, sau numai faţă de mine?

La asta el aproape zâmbi.

— Sunt la fel pentru toată lumea.

— Ce oribil, rosti ea în surdină

Acum el zâmbi cu adevărat şi ea văzu că nu arată nici aşa de bolnav şi nici aşa de urât când zâmbeşte. Când deschise gura să vorbească, el o întrerupse:

— Nu începe din nou să-mi pui întrebări. Se ridică şi se îndreptă spre cele două uşi mici de stejar fixate în peretele de piatră. Când le deschise ea putu să vadă că înăuntru erau cărţi. I se tăie răsuflarea şi veni lângă el şi, când el puse mâna pe colţul de sus al uneia din uşi, ea se strecură pe sub braţul lui să vadă mai bine titlurile cărţilor. Era inconştientă de faptul că Trevelyan se uită în creştetul capului ei. Se aplecase pentru a-i adulmeca părul. Mirosea a soare şi a ierburi şi îi fu foarte greu să-şi controleze nevoia de a-şi lipi buzele de ceafa ei.

Claire nu ştia ce i se întâmplă, dar deodată i se făcu pielea de găină. Ca arsă sări departe de el.

— Eu… eu cred că trebuie să plec.

El avea din nou pe figură expresia aceea care o

înfuria, cu ochii privind leneşi, aproape închişi. Sub mustaţă, buzele i se curbară într-un zâmbet slab, când trase o carte afară de pe raft.

— Am crezut că vrei să citeşti. Iată. *Tibetul redescoperit.* O, nu, e în italiană! Vru să pună cartea la loc pe raft, dar ea i-o smulse din mână, însă rămânând cât mai departe posibil de el.

— Pentru informarea ta, pot citi în italiană, dar, aşa ca de obicei, am citit cartea asta. Am citit toate cărţile căpitanului Baker. Ţi-am spus.

— Aşa e. Şi mă îndoiesc că merită să o citeşti a doua oară.

— Am citit pasajele care îmi plac de mai multe ori.

— Ce vrei să spui cu „pasajele care-ţi plac”?

— De ce interpretezi critica întotdeauna ca pe ceva personal? Omul a scris despre toate aspectele pe care le vedea. Unele sunt de-a dreptul plictisitoare.

— Cum ar fi?

Făcu un pas mai aproape de ea, dar încruntându-se, Claire se retrase.

— Descrierea căruţelor, de exemplu, rosti ea repede. Le-a măsurat şi a trecut toate dimensiunile roţilor şi ale locurilor şi lungimea obiectului. Şi continuă tot aşa, până când cititorului îi vine să urle.

— N-ar fi trebuit să-ţi încarci micul tău creier cu cărţile lui, dacă nu-ţi plac, rosti el calm, ironizând-o. Tu…

Ea se întoarse pentru a-i face faţă şi exista atâta pasiune în ochii ei, încât pentru o clipă Trevelyan rămase uluit. Ochii ei erau ochii unuia care crede în ceva. Trecuse atâta timp de când crezuse şi el în ceva, că la început nu recunoscu emoţia de pe frumoasa ei figură. Privi modul cum ochii i se luminau, felul cum furia făcea buzele ei mai pline. Cum de nu a văzut că

era o frumuseţe? Cum de nu a văzut pasiunea de sub suprafaţă? Mai făcu un sfert de pas spre ea.

— Ce e minunat în cărţile lui sunt pasajele despre oameni, rosti Claire vehement. A fost un observator de oameni magnific. Cele mai multe cărţi ale exploratorilor sunt greu de citit. Scriu despre distanţe şi când ajung la ceva interesant spun „Am văzut astăzi un trib foarte neobişnuit. Cred că mănâncă furnici pentru a supravieţui.” Acest fel de lucruri îl pot înnebuni pe cititor. Vrei imediat să ştii dacă coc sau prăjesc furnicile şi dacă le cultivă. Există o mulţime de întrebări care-ţi răsar în minte. Dar căpitanul Baker nu va lăsa niciodată un cititor nesatisfăcut. El îi spune *tot* cititorului.

— Inclusiv dimensiunile roţilor căruţelor, rosti Trevelyan automat, dar mai mult o privea, decât o asculta.

Ea scuturǎ din cap exasperată, apoi se întoarse la dulapul cu cărţi.

— Nu cred că eşti în stare să înţelegi.

— Dar fără îndoială căpitanul Baker ar înţelege şi desigur şi tânărul Harry. Trevelyan fu el însuşi şocat, când în vocea lui descoperi ceva ce suna a gelozie. Era încântat că mica americancă părea că nu l-a auzit.

Se aplecase să se uite la titlurile cărţilor de pe raftul de jos, în timp ce ochii lui Trevelyan poposeau pe trupul ei. Dorea aşa de mult să o prindă de mijloc, încât degetele aproape îl dureau.

— Vârsta ta înaintată e cea care te face să te referi în permanenţă la tinereţea lui Harry? Aşa face şi tatăl meu cu tinerii. Cred că asta îl face să se simtă superior. Se îndreptă şi aproape îl lovi pe Trevelyan cu capul în figură. *Toate* cărţile astea au fost scrise de căpitanul Baker. Se întoarse spre el, lăsându-se uşor pe spate pentru a-l privi în faţă, deoarece era foarte

aproape de ea. Claire ridică ochii la el şi pentru o clipă încetă să mai respire. Niciun bărbat nu s-a uitat vreodată la ea, aşa cum se uita acum Trevelyan. De fapt, se întrebă dacă s-a uitat vreodată un bărbat la *vreo* femeie, aşa cum se uita el la ea. Ochii lui, plini de maliţiozitate, erau acum plini de... Nu era sigură de ce afla în ochii lui, dar nu era amuzament. Se depărtă de el. Cred că şi tu eşti fascinat de acest om, nu-i aşa? rosti ea grăbită. De aceea te simţi aşa ofensat, când îţi închipui că-l critic.

— Ce e umflătura asta de la spatele tău? întrebă el cu voce scăzută.

Claire scoase un mic râs nervos.

— E o turnură. Unde ai fost, că nu ştii că e o turnură?

— Am fost plecat din ţară ani întregi.

— Trebuie că aşa a fost. Se întoarse spre rafturi, respiră profund de câteva ori să-şi potolească inima. Iată, o iau pe asta. Am citit-o de cel puţin zece ori.

El luă cartea de la ea şi citi titlul *În căutarea Pesha-ei,* apoi o puse înapoi pe raft.

— Dacă ai citit-o de zece ori, înseamnă că te-ai plictisit de ea.

— Nu sunt plictisită, eu...

El îşi puse mâna peste a ei şi o opri să mai ia ceva.

— Am ceva de el, ce n-ai citit.

Claire îşi smuci mâna de sub a lui.

— Dar nu e nimic de el pe care să nu-l...

— E un manuscris. N-a fost publicat niciodată.

La aceasta, Claire inspiră adânc, apoi se întoarse şi îi zâmbi.

— Arată-mi-l, te rog.

Are cea mai uşor de citit figură din lume, se gândi Trevelyan. Tot ce gândeşte şi simte se vede pe

faţa ei. Şi acum, înflăcărarea şi dorinţa de a şti e molipsitoare. I-ar fi plăcut să o înveţe mai multe, decât putea să citească în cărţi. În silă, plecă de lângă ea şi se duse la o ladă mică de lângă perete, şi scoase un manuscris pe care i-l dădu.

— *Grădina parfumată,* citi Claire. Tradusă de căpitanul Frank Baker. Ridică privirea spre el şi îi adresă un zâmbet de mulţumire strângând manuscrisul subţire la piept, ca şi *cum* credea că e un obiect preţios şi venerat.

Trevelyan se încruntă. Ea îi zâmbea încântată, aşa cum îi zâmbeşte un copil tatălui, aşa că încercă să se controleze. Această tânără era a fratelui său. Nu era o femeie de moravuri uşoare, care putea să fie a lui o după-amiază. Dacă ar atinge-o, ar apărea complicaţii nesfârşite şi repercusiuni.

— Du-te, aşează-te acolo şi stai liniştită, rosti el incisiv. Am treburi de făcut.

Ea nu mai scoase niciun cuvânt, în timp ce se îndrepta spre scaunul de la fereastră şi se căţăra pe el. Îi luă câteva minute pentru a-şi da seama cum să descifreze scrisul de mână mărunt şi ascuţit al căpitanului Baker, dar nu-i luă decât zece minute pentru a-şi da seama ce fel de carte îi dăduse Trevelyan. Era traducerea unui tratat despre cum se face dragoste.

Exista un capitol despre frumuseţea femeilor, ce includea descrierea *tuturor* părţilor unei femei. Următorul capitol îi descria pe bărbaţi. Existau capitole descriind poziţiile când faci dragoste şi în următorul erau povestioare nostime despre adulter şi diverse forme de promiscuitate.

Claire citi fără să clipească. Undeva în jurul orei cinci, omul înalt şi întunecat îmbrăcat în alb îi aduse o tavă cu fructe, un fel de pâine şi ceva într-o cupă înaltă

de metal. Ea luă mâncarea şi murmură „mulţumesc”, apoi nu-i mai dădu atenţie şi nu ridică ochii din carte.

La un moment dat izbucni în râs.

Trevelyan o uimi când o întrebă ce a determinat-o să râdă.

— Uite, rosti ea. Propoziţia asta. Spune că în orice circumstanţă femeile micuţe fac… Ea ridică ochii la el. Ştii tu, mai bine decât femeile solide. Spune că femeile minione sunt mai bune la… Ştii tu, făcut dragoste, decât femeile mari.

El se uită la silueta ei, de un metru cincizeci, cu genunchii ridicaţi, cu manuscrisul clătinându-se pe ei, cu nasul înfundat în pagini şi îi zâmbi.

Pentru o clipă, Claire îşi încrucişă privirea cu a lui. Erau multe imagini cu perechi îmbrăţişate, care-i treceau prin minte. Scutură din cap pentru a şi-l limpezi, apoi începu să citească din nou. Citi câteva poveşti despre trădarea femeilor. Acestea o făcură să se încrunte. Răsfoi apoi restul cărţuliei, dar nu găsi niciun capitol despre trădarea bărbaţilor.

— Ha! scoase după o clipă un sunet puternic. Trevelyan ridică ochii la ea bănuitor. Aici spune că bărbaţii şi femeile nu pot fi prieteni, că e o imposibilitate. Nu cred şi nici căpitanul Baker nu cred să-şi închipuie asta. El…

— E o traducere, nu propriile lui cuvinte. Ar fi trebuit să-ţi dai seama din faptul că nu există niciun fel de măsurători în ea. Nicio roată de căruţă.

Ea îl ignoră şi continuă să citească. Omul cel înalt îi întinse un păhărel plin cu un lichid. Ea bău, apoi i se opri răsuflarea.

— Încet, rosti Trevelyan.

— Nu cred că ar trebui să beau whisky.

— Şi nici să citeşti ceea ce citeşti acum.

Ea îi zâmbi, pentru că avea dreptate. Ridică uşor

din umeri şi continuă să soarbă din whisky şi să citească. Whisky-ul o încălzi, iar conţinutul cărţii o încălzi şi mai mult.

În sfârşit termină cartea, o închise şi se întoarse să se uite pe fereastră.

— Ei bine? întrebă Trevelyan. E demnă de căpitanul Baker?

Încet, se întoarse pentru a-l privi. Capul îi era plin de ceea ce citise, lucruri la care nu visase niciodată înainte. Se uită la Trevelyan, cu ochii lui negri, cu umerii lui laţi. Se uită la mâinile lui, la degetele lui lungi.

— Eu… începu ea, apoi trebui să-şi dreagă glasul. Desigur nu poate fi publicată decât în particular, rosti ea cu un aer de afacerist. Dar cred că ar putea aduce bani.

Trevelyan îi zâmbi părinteşte.

— Şi ce ştii tu despre cum se câştigă banii?

Claire îi înapoie zâmbetul părintesc. Poate lumina era de vină, dar nu mai părea aşa bătrân, cum crezuse ea.

— Spre deosebire de modul englezesc de a moşteni banii, noi americanii îi câştigăm. În America un bărbat – sau o femeie – poate porni de la nimic şi să ajungă să câştige milioane. Nu e nevoie decât de muncă grea şi prudenţă.

— Deci te vei mărita cu banii, când îl vei lua pe tânărul duce.

— Trebuie că nu ştii prea multe despre familia asta, altfel ai şti că Harry nu are niciun ban. Se întoarse şi-şi puse picioarele pe duşumea. Mulţumesc foarte mult, domnule Trevelyan, că mi-ai împrumutat acest manuscris. A fost foarte interesant. Dar acum trebuie să plec. Cred că s-a făcut târziu şi eu… Se opri când se uită la ceas. E aproape şapte. O să pierd cina,

dacă nu mă grăbesc. Puse manuscrisul pe cea mai apropiată masă, mai strigă o dată „mulţumesc” şi ieşi în fugă din cameră.

Imediat ce plecă, Oman intră şi strânse farfuriile goale. Trevelyan se uită la paharul gol de whisky şi la manuscrisul pe care-l citise.

— Îi place whisky-ul şi scrierile despre sex, rosti el blând, zâmbind.

— E o frumuseţe, zise Oman pe limba lui, o limbă pe care Trevelyan avusese nevoie de ceva timp pentru a o învăţa.

— Aparţine fratelui meu, rosti Trevelyan şi se întoarse. Aparţine lumii lui, nu lumii mele.

CAPITOLUL CINCI

După o cină lungă şi plictisitoare, Harry o rugă pe Claire să-l aştepte în grădină. Era foarte încântată, pentru că tot timpul cinei, nu se gândise decât la ziua aceasta – şi la omul cu care şi-o petrecuse. Era un bărbat atât de ciudat, ca nimeni altcineva pe care-l întâlnise ea vreodată – şi îi provoca un asemenea flux de emoţii! Acum îl ura, acum se uita la… la mâinile lui.

— Arăţi deosebit de atrăgătoare în seara asta, rosti Harry. Arăţi ca şi cum te-ai afla într-o lume de vis. Ce te-a făcut să arăţi aşa?

— Nimic special, rosti ea minţind. Mă gândeam la ceva ce am citit astăzi. Era încântată că, în ciuda temperaturii scăzute din camerele mari şi pline de curent, purta una din cele mai îndrăzneţe rochii *Worth.* Avea umerii dezgoliţi şi braţele goale – îngheţate dar goale. Dacă rochiei i se datora un compliment din partea lui Harry, atunci merita să suporte câţiva fiori

de frig.

— Deci până la urmă ai fost primită în bibliotecă?

Ea se opri din mers şi-l privi.

— De unde ştii de asta?

El îi zâmbi doar, îi băgă mâna sub braţul lui şi începură să meargă.

— Harry, crezi că bărbaţii şi femeile pot fi prieteni? întrebă ea.

— Da, rosti el într-o doară.

Ea îl privi din nou.

— Noi suntem prieteni? Vreau să spun, putem să vorbim unul cu altul despre diverse lucruri?

— Ce încerci să spui? întrebă el prudent.

Ea inspiră adânc.

— Când voi fi ducesă, aş putea să schimb regulile? Pot să le permit oamenilor să mănânce în camerele lor şi să viziteze bucătăriile dacă vor? Pot să permit să se vorbească la masă?

Harry râse, dar într-un fel precaut.

— Desigur. Când vei fi ducesă poţi să faci tot ce doreşti. Va fi casa ta.

— Pot să restaurez aripa de vest?

Harry rămase tăcut pentru un moment.

— Ce ştii tu despre aripa de vest? Când ea coborî privirea şi nu răspunse, el se opri, îi puse mâna sub bărbie şi îi ridică faţa, pentru a se uita la el. L-ai văzut iar pe Trevelyan? Zâmbi când îi văzu uimirea. Ţi-am sus că ştiu tot ce se întâmplă. Nu trebuie să spui nimănui despre Trevelyan. Nimeni nu trebuie să ştie că e aici, în afară de noi doi, rosti el ferm.

— De ce?

— Are motivele lui. Ai petrecut după-amiaza cu el, de aceea ai lipsit şi de la prânz şi de la ceai?

— Am citit în camera lui. Ochii ei străluciră. În camera prinţului.

— Îţi place Trevelyan?

— Nu ştiu, răspunse ea cinstit. E un individ ciudat, nu-i aşa?

La asta, Harry râse.

— Mai ciudat decât îţi poţi închipui. Trevelyan nu te-a atins, nu-i aşa?

Claire păru oripilată.

— Nu în felul în care înţelegi tu. A fost un gentleman perfect. Ei bine, nu chiar perfect. Uneori mă înfurie foarte tare, dar posedă nişte cărţi interesante.

— Îmi imaginez că da, rosti Harry sarcastic încruntându-se în întuneric. Se afla într-o dilemă. Nu putea să-i interzică lui Claire să-l vadă pe Trevelyan. Ea ar fi dorit să ştie de ce, şi, dacă el nu-i va răspunde, Trevelyan ar putea s-o facă. Harry nu voia să-l facă pe fratele lui să spună: „Fratelui meu mai mic îi este teamă să nu descoperi că nu e duce”. Harry se opri şi se întoarse spre casă. Trebuie să intrăm. Eu trebuie să plec mâine devreme şi am să lipsesc câteva zile.

— O, Harry, nu am putea să petrecem o zi împreună? N-ai putea să-ţi iei o zi liberă de la munca ta? Poate că aş putea să merg cu tine.

— Nu, de data asta. De data asta plec dimineaţă foarte devreme, cu mult înainte de a te trezi tu. Îi atinse nasul cu vârful degetului. Dar poate că data viitoare vei putea veni cu mine. Şi îţi promit că, după ce mă întorc, vom petrece câtva timp împreună. Spunând aceste cuvinte, Harry se încruntă. Crezuse că terminase să-i mai facă curte, dar acum, mulţumită lui Trevelyan, îşi dădea seama că trebuia să continue, îi zâmbi. Ce spui de un sărut? Se aplecă pentru a-şi apăsa buzele pe ale ei, dar în loc de asta, Claire îşi aruncă exuberantă braţele în jurul gâtului lui şi-şi lipi strâns buzele de ale lui. El îi găsi sărutul foarte nesatisfăcător; nu-i plăceau virginele şi nu avea niciun

chef să o înveţe ce are de făcut. Îi plăceau femeile care îl învăţau ele pe el. Când Harry o împinse de lângă el, ea încă mai avea ochii închişi şi buzele gata de sărutat. El se încruntă. Mi-e aproape frică să-ţi permit să nu te am sub ochi, admise el. Cred că trebuie să vorbesc cu mama, să stabilească data nunţii.

Claire îi zâmbi, dar îşi aduse aminte de cartea pe care o citise şi toate povestirile acelea despre pasiuni fără sfârşit. Unde e pasiunea dintre ea şi Harry? Clopote şi sirene? Dar probabil că cineva are nevoie să ştie *cum* să sărute, înainte de a simţi vreo pasiune.

Îşi desnodă braţele de după gâtul lui şi calmă îşi strecură mâna sub braţul lui şi porniră înapoi spre casă.

*

Când Claire se trezi a doua zi dimineaţă, era ora patru şi se întrebă dacă Harry plecase deja în călătorie. În linişte, pentru a nu o deranja pe Miss Rogers, care dormea în vestiar, se ridică din pat şi se duse la fereastră. Afară era încă întuneric şi nu putea să vadă prea bine. Pentru moment îşi puse coatele pe pervaz şi privi spre lacul din depărtare. În timp ce se uita, i se păru că vede o umbră mişcându-se. Poate că e o căprioară, se gândi ea, dar apoi îşi dădu seama că era un om.

— Trevelyan, rosti ea ştiind că nu putea fi decât el. Se îmbrăcă cu hainele de plimbare, cât mai repede şi mai silenţios putu. Chiar când se îmbrăca, îşi spuse că n-ar fi trebuit să alerge după omul acela şi după oricare alt bărbat, dar mai ales după Trevelyan. Apoi gândul de a petrece ziua singură şi teama ei de singurătate învinseră bunul simţ. În afară de asta, Harry ştia că-şi petrece vremea cu Trevelyan. Ştia şi nu

a obiectat. Fixându-şi pălăria în timp ce ieşea din cameră, zbură în jos pe scări. Odată afară, alergă de jur împrejurul casei şi se apucă să-l caute pe Trevelyan.

După douăzeci de minute începu să dispere. Nu era nicăieri. Nu putea să-l strige, deoarece s-ar fi putut să o audă cineva.

Se întoarse, intenţionând să intre înapoi în casă, când aproape îi sări inima văzându-l stând grozav de liniştit, nu mai departe de un metru şi jumătate de ea.

— M-ai speriat de moarte, se repezi ea. De ce te furişezi printre tufişuri?

— Am avut impresia că mă căutai, zise el ridicând o sprânceană. Scuză-mi înfumurarea. Începu să se depărteze.

Claire era convinsă că ştia că îl căutase, dar încercă să se prefacă.

— Am ieşit afară, mai ales ca să mă plimb. O dimineaţă aşa frumoasă, rosti ea uitându-se la cerul încă întunecat. Am considerat că aerul rece e înviorător.

— Atunci, bună dimineaţa, rosti Trevelyan şi se întoarse să plece.

Claire înjură în surdină. Omul acesta care o înfuria, nu intenţiona să o invite înăuntru.

— Într-un fel, totuşi, te căutam.

Se întoarse iar spre ea.

— Da? Şi ce voiai de la mine? Mai multe cărţi? Ai vreo nouă reclamaţie împotriva căpitanului Baker?

— Te-am văzut de la fereastră şi m-am gândit că poate aş putea să mă plimb cu tine. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă un însoţitor. Ştiu că te afli aici în secret şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă compania cuiva. Nu încercam decât să-mi fac datoria de ducesă. Vreau să spun, într-o zi va fi

responsabilitatea mea să văd dacă se are grijă de toţi oaspeţii mei şi…

— Dacă ar trebui să stai aici şi următoarele şase ore, ai continua să inventezi scuze? La aceasta, ea se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre casă. E în regulă, vino cu mine, se adresă el spatelui ei. Asta dacă vei fi în stare să mergi. Eu nu fac excursii pentru doamne.

Se întoarse şi-l privi de sus până jos, observând umerii lui laţi, fără niciun pic de grăsime, bastonul pe care-l căra cu el şi evidenta dificultate pe care o avea în privinţa picioarelor.

— În mod sigur pot merge oriunde poţi *tu.*

— O să vedem.

O oră mai târziu Claire era aproape gata să-şi regrete fanfaronada – aproape, dar nu total. Trevelyan o duse peste dealul abrupt acoperit cu ierburi şi peste cursuri de apă. Prima oară când au ajuns la un râu; cu apa rece şi năvalnică, rămase locului şi îl aşteptă să o ajute să-l treacă. Dar el continuă să meargă, fără măcar să se uite înapoi.

— Aşteaptă! strigă ea.

Se întoarse.

— Ce e?

— Cum pot să trec asta?

— Mergând. Se întoarse şi continuă să urce colina. Claire nu voia să se ude pe picioare, aşa că se uită după nişte pietre pe care să calce, sau altceva pe care ar fi putut să traverseze.

— Dacă ţi-e frică, încearcă aşa. Se oprise aproape în vârful colinei şi arăta spre un buştean căzut de-a latul râului. Nu era mai lat de zece centimetri.

— Nu pot să merg pe ăsta. Trevelyan ridică din umeri şi se întoarse să plece. Aşteaptă! strigă ea din nou. Dă-mi bastonul tău. Trevelyan se uită de la ea la

baston, apoi zâmbi. Ceva părea că-l amuză. Intră până în mijlocul râului rece şi i-l întinse. Ai fi putut să mă treci în spinare, să ştii.

— Ce o mai fi însemnând şi asta, rosti el.

Claire luă bastonul şi aproape căzu în apă, din cauza greutăţii neaşteptate a obiectului. Nu se uitase la baston înainte de asta, presupunând că e din lemn, dar acum văzu că era de fier şi cântărea aproape zece kilograme.

Refuză să-l lase să-i observe surpriza, hotărâtă să traverseze râul pe buşteanul acela foarte îngust. Şi reuşi. De două ori aproape căzu şi odată îl înjură în surdină, pentru că nu o ajuta, dar până la urmă reuşi să ajungă de cealaltă parte. Cu eleganţă, îi restitui bastonul.

— O fată scoţiană n-ar fi fost preocupată de faptul că-şi udă picioarele, fu comentariul lui.

În spatele lui, Claire scoase limba.

Mai merseră încă o oră, şi la al doilea pârâu, Claire nu-şi mai bătu capul încercând să-şi menţină picioarele uscate: păşi prin apa rece, ca şi cum nu exista acolo.

— De ce nu te plimbi cu ducele tău? întrebă Trevelyan la un moment dat.

— Harry a trebuit să plece cu treburi. A pornit devreme în dimineaţa asta.

— Şi unde s-a dus?

— Ţi-am spus, cu treburi. Îi ia o mulţime de vreme să conducă locul acesta.

Aceasta se pare că-l amuză pe Trevelyan la nesfârşit.

— Mai curând a plecat să-şi viziteze una din amante.

— Scuză-mă?

— Poate că Harry ar trebui să-ţi ceară scuze.

După asta nu mai vorbi cu el, dar se întreba dacă Harry avea într-adevăr alte femei. Cele din Londra în mod cert îl plăceau foarte mult. Dar asta nu însemna că încă se mai vedea cu ele. Îi aruncă spatelui lui Trevelyan o privire grea şi jură să nu-şi mai piardă timpul cu el. Îi băga în cap idei greşite.

Treizeci de minute mai târziu, când era deja complet ziuă, se întoarseră înapoi, în aripa de vest a casei. Claire se gândea la ziua lungă ce o aştepta. Şi nu exista nicio posibilitate să-l vadă pe Harry. Ar fi putut să o găsească pe mama ei şi să-şi petreacă după-amiaza cu ea. Ori ar fi putut să se prezinte altor oameni din casă şi... Şi ce? Să vorbească despre câini şi cai?

Rămase lângă uşa care ducea în aripa de vest şi se uită la ceas.

— Ai pierdut din nou micul dejun? întrebă Trevelyan cu mâna pe clanţă.

— Nu. Am încă destul timp să mă îmbrac. Dar nu făcu nicio mişcare să plece spre intrare.

— Se mai respectă încă regula aia, să nu se vorbească la micul dejun?

— Da, rosti Claire posacă gândindu-se la masa îndelungată şi plictisitoare care o aştepta.

Trevelyan oftă.

— Atunci e în regulă, hai sus şi vom vedea dacă Oman poate să ne pregătească ceva.

Zâmbetul lui Claire fu radios. Uită total de intenţia ei de a nu-l mai vedea pe acest om niciodată. Acum, la tot ce putea să se gândească era camera lui drăguţă şi cărţile şi focul şi mâncarea delicioasă.

Intrară în partea veche a casei şi ajunseră în camera de zi, când Oman ieşi din dormitor şi îi spuse lui Trevelyan ceva într-o limbă necunoscută.

Acesta se întoarse spre Claire şi rosti cu voce

scăzută.

— Harry se află aici, şi făcu un semn spre dormitor.

Claire zâmbi făcând un pas spre dormitor, dar Trevelyan o apucă de braţ.

— Asta s-ar putea să fie ceva personal, şopti el.

— Eu… începu Claire, dar Trevelyan îi puse mâna pe gură.

— S-ar putea să nu fie singur, rosti Trevelyan într-un mod misterios.

Claire deschise ochii mari neîncrezătoare şi Trevelyan îşi luă mâna. Apoi deschise un cufăr mare medieval din spatele ei.

— Intră înăuntru, până aflu ce vrea.

— N-am să intru… începu ea, dar Trevelyan o apucă de braţe şi o vârî în cufăr, peste nişte lucruri, pe care în alte circumstanţe i-ar fi plăcut să le cerceteze, închise capacul şi se aşeză deasupra, exact când Harry intra în încăpere.

— Unde dracu’ ai fost? întrebă Harry. Aştept aici de aproape o jumătate de oră. Şi a cui voce a fost cea pe care am auzit-o? Părea să fie de femeie.

— A fost imaginaţia ta. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

— MacTarvit a lovit din nou.

— De data asta câte?

— Şase.

— Şi mama ta a turbat? Mă îndoiesc că poate să suporte să se despartă de şase vaci.

— Vrea să-l alung de pe moşie.

Trevelyan rămase tăcut pentru un moment.

— Şi tu crezi că aş putea să fac eu treaba asta murdară, în locul tău.

— Vellie, ai fost întotdeauna aşa de bun la vorbă. Am crezut că s-ar putea să vorbeşti cu bătrânul.

— Nimeni nu poate vorbi cu el. Şi niciodată n-a putut. Dar ce e cu fii lui?

— Sunt ori morţi, ori emigraţi. Bătrânul e singurul care a mai rămas.

— Şi acum, ea vrea să-l alunge de aici. De ce nu-i dă bani şi să-l trimită să se alăture fiilor lui?

— Niciodată n-ar pleca, şi în afară de asta, de unde să iau bani? Să vând alt tablou?

— Dar ce spui de mica ta moştenitoare?

Până în acel moment Claire stătuse liniştită în cufăr, ascultând fiecare cuvânt şi încercând să-şi închipuie despre ce vorbeau. Numele MacTarvit îi spunea ceva, dar nu-şi putea aminti ce. Când îl auzi pe Trevelyan întrebând de ea, în felul lui ironic şi insinuant, nu mai voi să audă ce răspunde Harry. Îi era puţin frică de ceea ce putea auzi şi realiză că Trevelyan fusese cel ce-i strecurase îndoiala în suflet. Împinse cu picioarele în capacul cufărului.

— Ce dracu’ ai acolo înăuntru? întrebă Harry când văzu capacul mişcându-se şi aproape dărâmându-l pe Trevelyan.

— Am să-ţi arăt, dacă vrei să vezi.

— Nu, mulţumesc. Am văzut destule, din cele aduse din călătoriile tale. Nu mai spuse nimic câteva minute, timp în care Oman intră în cameră şi puse două pahare cu whisky pe o masă de lângă Trevelyan. După ce plecă, Harry vorbi din nou, în timp ce Trevelyan îi întindea un pahar. Nu ţi-e frică că într-o noapte omul ăsta are să-ţi taie gâtul?

— Oman? Oamenii care stau în casa ta mă sperie mai rău decât Oman. Când te însori?

— Mai încolo, răspunse el vag.

— Şi mica ta moştenitoare e fericită trăind după regulile baborniţei? rosti Trevelyan plin de sarcasm.

— Mama nu e rea. Tu nu i-ai dat niciodată o

şansă. Iar în ce o priveşte pe Claire, cred că se adaptează. Harry termină whisky-ul şi se ridică. Trebuie să plec.

— Să vizitezi vreo creatură exotică?

Claire împinse din nou în capac, dar de data asta Harry ignoră mişcarea.

— De fapt mă duc în sud, să caut o iapă pentru ea.

— Pentru ea? Pentru mica ta moştenitoare?

— Exact.

— Îi cumperi cadouri, nu-i aşa? Trebuie că e dragoste adevărată, rosti Trevelyan maliţios. În cufăr, Claire îşi reţinu respiraţia.

— Îmi place suficient. Are capul puţin cam prea plin de date, de istorie şi de tot romantismul lumii, dar altfel e în ordine. Vocea lui Harry se schimbă, de la tonul uşor, obişnuit, la unul ameninţător: să-ţi ţii mâinile departe de ea.

— Ce ar face cu ea un bărbat de vârsta mea, dacă aş atinge-o? întrebă Trevelyan plin de ironie.

— M-ai auzit, rosti Harry, mâinile jos de pe ea.

— Spune-mi, o placi pe fată, sau banii ei?

Lui Claire, care nu putea vedea feţele bărbaţilor, i se păru că i-a luat foarte mult timp lui Harry, înainte de a răspunde. Şi când răspunse, tot ce făcu fu să izbucnească în râs, iar ea nu putu să-şi dea seama ce însemna acest râs şi dacă Harry dădea de înţeles că îi plăcea foarte mult de ea, sau voia numai banii ei.

CAPITOLUL ŞASE

— Ei bine? rosti Claire când ieşi din cufăr. Trevelyan nu-şi bătuse capul să-i deschidă capacul,

sau să o ajute să iasă după ce l-a deschis, dar nu asta avea în cap. Ajunsese să se obişnuiască cu faptul că n-o ajuta.

Se afla deja la una din mesele lui şi scria. Ea se aşeză în faţa lui.

— Ce intenţionezi să faci în legătură cu omul acela?

— Vrei să stai jos? Stai în dreptul luminii.

Ea făcu un pas lateral, dar continuă să-l privească.

— Harry ţi-a cerut o favoare şi tu trebuie să faci ceva în această privinţă.

Trevelyan puse tocul jos şi ridică ochii.

— Pentru că tu vrei să-i dai lui Harry viaţa ta, nu înseamnă că şi eu vreau acelaşi lucru. Nu am nicio intenţie să fac altceva decât fac deja. Vrei ceva de mâncare?

— Sigur că da.

Îl urmă în dormitor, unde pe o masă se aflau două farfurii cu ouă aburinde. Îşi dăduse seama că mănâncă în dormitor, deoarece Oman nu avea loc să mai pună o masă în camera de zi. Luă o îmbucătură din ouă.

— Cine e MacTarvit?

— Îţi place mâncarea?

— N-am mâncat niciodată ceva asemănător; e delicioasă. Cine e MacTarvit?

— Ouă cu curry. Din India. Ea îl privi. E un bătrân. Familia lui a trăit întotdeauna pe aceste meleaguri.

Se uită la ouă. Erau într-adevăr delicioase.

— De ce-mi sună numele atât de familiar?

Trevelyan sorbi din cana de ceai. Claire nu întrebă dacă era ceai sau whisky – apoi mormăi:

— Tradiţia.

— Cum?!?

El îşi îngustă ochii.

— Aş fi crezut că datorită cunoştinţelor tale romantice, despre clanul preţiosului tău duce, ştii şi cine e familia MacTarvit. Şi cu aceasta ridică paharul salutând-o.

Claire puse furculiţa jos şi se uită la el uimită.

— Producători de whisky, rosti cu răsuflarea tăiată. El îi adresă un zâmbet mic făcându-i cunoscut că aşa era. Claire se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Toate clanurile mari conţin clanuri mai mici, responsabile cu diverse lucruri. Unele clanuri aveau familii de barzi, bărbaţi care scriau poezii pentru ei şi memorau istoria familiei. Alte clanuri aveau cimpoieri. Se întoarse şi se uită la el. Iar clanul lui Harry are clanul MacTarvit, care face whisky.

El ridică din nou cana spre ea.

— Te felicit pentru memorie.

Ea se aşează şi reîncepu să mănânce din ouă.

— Şi acum bătrânul acesta e ultimul rămas în Scoţia, din clanul lui. Ultimul dintre marii producători de whisky.

— În mod sigur, nu e ultimul producător de whisky din Scoţia. Harry nu va avea nimic de pierdut dacă MacTarvit pleacă.

— Dar ce va face MacTarvit?

— Nu cred că asta o preocupă pe mama lui Harry, ducesa. Cred că ei îi pasă de vitele care i-au fost furate.

— Dar ce spui de tradiţie! rosti Claire cu pasiune. Nimeni dintre voi nu a citit nimic de Sir Walter Scott? La aceasta, Trevelyan râse. Dar nu era un râs plăcut, era încărcat de cinism. Era râsul unui om care ştia totul, văzuse totul şi era amuzat de ignoranţa şi inocenţa celuilalt. Nu-mi pasă ce crezi tu despre Sir Walter Scott, dar *este* o tradiţie ca clanurile să fure

unul de la altul. Dar dacă acest om a făcut whisky pentru voi ani de zile, îmi imaginez că-şi poate permite să cumpere vacile, dacă vrea.

— Ducesa nu l-a plătit. Claire rămase cu gura căscată. Alteţa Sa nu crede în whisky-ul scoţian, consideră că e un produs prost şi nesănătos, ştii tu, turba, aşa că nu-l plăteşte. Nici nu comandă de la el, deci ce intră în casă consideră că nu merită plată. În afară de asta, l-a urât întotdeauna pe om şi vrea să-i părăsească pământurile.

— Dar e pământul lui Harry. Trevelyan îi adresă un mic zâmbet răutăcios.

— Dacă crezi asta, înseamnă că nu ştii absolut nimic.

Claire îşi terminase ouăle şi se ridică din nou îndreptându-se spre pat şi plimbându-şi mâna pe stâlpul de la picioarele lui. Aici se afla un pat unde prinţul Charlie Bonnie a dormit, iar ei au discutat despre un om al unui clan care a furnizat whisky clanului lor de generaţii, dar ei se purtau ca şi cum, dacă rămânea sau nu, nici nu le păsa.

Se întoarse înapoi la Trevelyan.

— Trebuie să faci ceva.

— De ce trebuie să fac *eu* ceva? De ce nu preţiosul tău Harry?

— Nu e timp de dispută. Trebuie să facem ceva pentru a-l reţine pe om pe pământul acesta. Nu poţi să dai afară un om, care ţi-a fost loial generaţii întregi. Ce ar spune strămoşii tăi?

— Strămoşii mei probabil ar spune „atâta pagubă”. Şi deşi se pare că tu ţi-ai format părerea că e un bătrân drăguţ, persecutat de familia mea, adevărul este că familia MacTarvit au fost întotdeauna cei mai arţăgoşi, mai încăpăţânaţi şi mai dezagreabili oameni din lume. Făceau whisky, dar nu-l vindeau, trebuia să-l

luăm de la ei. Trebuia să-l *furăm,*

— Exact aşa cum trebuie să fure el mâncare de la voi.

Trevelyan se ridică

— Trebuie să încetezi să te mai uiţi aşa la mine. Nu merg tot drumul ăla, până la casa bătrânului, doar pentru a fi împuşcat. Am treburile mele şi nu am nevoie să mă ocup de temperamentul bolnav al lui MacTarvit.

Ea îl urmă în camera de zi.

— Tu ai inventat acest temperament bolnav! Voi doi ar trebui să vă înţelegeţi.

— Dar nu putem. *Nimeni* nu s-a înţeles cu niciunul din familia MacTarvit. Nimeni n-a făcut-o vreodată. Cerul să ajute ţara unde s-au dus fii bătrânului.

— Probabil în America. America îi apreciază pe *bărbaţi.*

Trevelyan îşi aruncă braţele în aer exasperat.

— Nu intenţionez să mă duc la MacTarvit, nici pentru tine şi nici pentru dragul tău duce, şi cu asta am terminat. Acum, de ce nu te aşezi tu acolo să citeşti ceva, ca o fetiţă cuminte? Oman îţi va pregăti ceva bun pentru prânz şi eu o să-ţi dau un pahar mare de whisky.

— Whisky MacTarvit? completă ea printre dinţii încleştaţi.

— De fapt, da. Pot să-ţi arăt rana de la picior, unde m-a atins unul din gloanţele lui?

— Vrei să spui că ai furat *acest* whisky de la el?

— Sigur că da. Este singurul mod în care poţi lua ceva de la el. E afurisita de tradiţie, îţi aminteşti?

— Nu trebuie să strigi la mine. Te aud perfect. Dacă nu te duci tu la el, mă duc eu.

Trevelyan pufni.

— Nu vei găsi niciodată locul. Numai Harry şi cu mine ştim unde locuieşte bătrânul.

— Şi tu n-ai să mergi? Nu intenţionezi să faci nimic, pentru a o determina pe ducesă să nu-l gonească de aici?

— Nu e treaba mea. Eu aici sunt musafir, îţi aminteşti? Vreau doar să mă fac bine, să scriu puţin, apoi plec. Locul ăsta nu înseamnă nimic pentru mine.

Ea îl privi îndelung.

— După tot ce a făcut Harry pentru tine, permiţându-ţi să stai aici şi nespunând nimănui unde eşti! Tu, domnule, eşti un ingrat. Cu aceasta se îndreptă spre scări.

— Unde te duci?

— Să-mi petrec ziua cu alţi oameni. Dacă doreşti aşa de mult intimitatea, o vei avea. N-am să te mai plictisesc. Când începu să coboare, îl auzi spunând:

— Acum, am să pot face şi eu puţină treabă. Claire îşi ţinu capul sus şi coborî scările, apoi ieşi pe uşa dinspre grădină.

Rătăci pe acolo o vreme, dar foarte curând începu să se plictisească. Ieri fusese aşa de frumos, când a avut ceva de citit şi pe cineva cu care să stea de vorbă. Acum era din nou singură.

Se aşeză pe o bancă şi privi peste micul lac, pe care vreun strămoş de al lui Harry l-a creat acum o sută de ani, sau cam aşa ceva. La urma urmei, nu simţea că făcea o treabă prea bună învăţând cum să fie ducesă. Ar fi vrut să semene mai mult cu mama ei, gregară şi sociabilă, care nu se întâlnea niciodată cu un străin, dar din păcate nu semăna. Mai bine cunoştea serios una sau două persoane, decât să cunoască superficial sute de persoane.

— Aici erai.

Claire ridică ochii şi o văzu pe neruşinata de soră-

sa.

— Ăştia sunt cerceii mei, rosti Claire nu prea interesată, apoi îşi întoarse privirea spre lac.

— Ce se întâmplă cu tine? Îţi lipseşte iubiţelul?

— De unde ai luat aceste expresii dezgustătoare? Şi de ce nu ai lecţii de făcut? Sarah Ann era gata să deschidă gura, dar Claire ridică o mână. Te rog, nu-mi spune ce i-ai făcut bietei guvernante. Mă întreb, oare ai învăţat destul pentru a putea citi şi scrie?

— La fel ca mama. Claire îi aruncă surorii ei o privire grea, dar Brat îi zâmbi doar. Lumea începe să se întrebe ce faci toată ziua.

— O, nimic deosebit, afirmă Claire. Mă plimb, cea mai mare parte a timpului.

— Şi nu mănânci nimic. Cel puţin nu la masă, cu ceilalţi. Brat se aplecă înainte. Ai nişte mâncare pe dinţii din faţă.

Claire se întoarse şi îşi curăţă dinţii cu o unghie.

— Nu ai nimic de făcut, decât să mă plictiseşti pe mine? Bunăoară cum ar fi să-mi pui cerceii înapoi, în locul căruia îi aparţin?

— Nu pot să-i scot, până nu mi se vindecă urechile.

Claire clătină din cap.

— Eşti mult prea tânără pentru a-ţi face găuri în urechi şi cine naiba ţi-a făcut treaba asta?

La aceasta, Sarah Ann privi în depărtare.

— În casa asta, poţi avea orice pe lume.

— Ce înseamnă asta?

Brat se uită la sora ei cu mirare în priviri.

— Claire, ăsta e cel mai bizar loc din lume şi aici trăiesc cei mai ciudaţi oameni. Îl cunoşti pe omuleţul acela costeliv cu părul lung, care stă la cină vizavi de tine?

— De unde ştii tu unde stau eu la cină?

— Ştiu o mulţime de lucruri. Oricum, omul acela locuieşte în capătul cel mai îndepărtat al aripii de est şi pune în scenă piese. El e singurul actor, iar spectatori nu există. Ce e realmente ciudat, este că rosteşte o replică, apoi îşi schimbă costumul, spune alta, îşi schimbă iar costumul, şi aşa mai departe şi îi ia cel puţin douăzeci de minute să se schimbe în fiecare costum. Aşa că piesa durează ore întregi. Spune că, dacă i-aş aplauda fiecare replică, mi-ar permite să joc şi eu într-o piesă, dar ne-am certat teribil, când am vrut să fiu Elizabeth I.

— Fără îndoială că tu ai învins.

— Sigur că da. Voia să mă rad în cap şi să-mi pun o perucă roşie, dar am refuzat. Le ştii pe cele două bătrânele micuţe, care stau lângă tata? Sunt hoaţe. Crede-mă. Fură din camerele tuturor. La cină, totul e în ordine şi la terminarea mesei nu mai e nicio piesă de argint pe farfuriile lor. Le strecoară pe sub mânecă.

— Probabil că sunt nişte mâneci grozav de murdare.

— Majordomul trebuie să adune argintăria din camerele lor o dată pe săptămână; dacă sunt mai multe persoane la cină, e nevoie să le strângă mai des.

— Dar de mama ce spui?

— Îşi petrece toate după-amiezele cu cele două bătrâne, care ştiu totul despre fiecare. I-au relatat mamei toate bârfele despre duci şi conţi şi viconţi şi – care mai sunt ceilalţi?

— Marchizi.

— Exact. Despre toţi. Ar trebui *să auzi* ce spun despre Prinţul de Wales.

— N-ar trebui să auzi aşa ceva. Tot mai asculţi pe la uşi?

— Dacă vorbeşti aşa, n-am să-ţi mai spun ce ştiu despre mama lui Harry.

Claire încercă să se prefacă dezinteresată.

— Vrei să spui despre Alteţa Sa?

— Merită.

Claire era gata să plece.

— În regulă, am să-ţi spun. Bătrâna îi urăşte pe toţi copiii ei, cu excepţia lui Harry. El e bebeluşul ei şi îl idolatrizează. Am auzit că a fost încântată, când cei doi fii mai mari au murit şi Harry a devenit duce.

— Ce lucruri oribile spui!

— Nu fac decât să le repet, nu să le spun. Ştii că are un picior rupt? Poate să meargă, dar nu prea bine şi există zvonul că şi-a părăsit bărbatul, când s-a răsturnat trăsura şi i-a strivit piciorul. Harry s-a născut cu şase luni mai târziu. Se spune că Harry îşi adoră mama, că face *tot* ce vrea ea. Brat îi aruncă surorii ei o privire vicleană. Şi se va însura cu cea pe care o va alege mama lui.

Claire îi zâmbi rece surorii ei.

— Ce gospodărie interesantă! Ar trebui să fac un efort şi să-i întâlnesc pe aceşti oameni. Nu vreau să creadă că absenţele mele îndelungate sunt ieşite din comun.

— În familia asta, ai putea să mănânci pui vii la cină şi n-o să te considere ciudată. Brat se ridică. Acum trebuie să plec. În după-amiaza asta va trebui să fiu cineva cu numele Maria Antoaneta.

— Fii atentă. A fost decapitată.

Sarah Ann părea serioasă.

— Am să-mi amintesc asta.

În timp ce alerga în jos pe cărare, Claire strigă după ea.

— Şi stai departe de bijuteriile mele.

Brat îi făcu cu mâna şi continuă să alerge.

Claire intră în casă, se îmbrăcă pentru prânz şi participă la masa aceea îndelungată, încercând să nu

se uite la cele două bătrâne cum îşi strecurau argintăria în mâneci. Îl întrebă pe bărbatul cu părul lung de vizavi de ea despre piesele lui şi el o invită cu înflăcărare să facă şi ea parte dintr-una. Îi spuse că ar putea fi Anne Boleyn sau Catherine Howard – ambele decapitate de Henric al VIII-lea. Claire zâmbi politicos şi refuză.

După prânz, se duse în salonul aurit şi se aşeză lângă mama ei. Celelalte trei femei din încăpere continuau să-i arunce priviri semnificative, care era sigură că urmăreau să o facă să plece din cameră, dar le ignoră.

— Claire, draga mea, ai putea să-mi aduci şalul? Descopăr că mi-e îngrozitor de frig, rosti mama ei.

Cu un oftat, Claire se duse în camera mamei, găsi un şal şi i-l aduse. Mai târziu mama ei dori o pătură pe genunchi. Astfel, Claire înţelese aluzia şi le lăsă pe doamne cu discuţiile lor intime.

— Voi fi ducesă şi nimeni nu va vrea să aibă nimic de a face cu mine, îşi spuse ea în surdină.

Rătăci fără ţintă prin partea centrală a casei, timp de o oră sau cam atât, apoi gândindu-se că, dacă toată lumea se află în saloane, aripa de est trebuie că e mai mult sau mai puţin goală, aşa că hotărî să se ducă să se uite puţin şi pe acolo.

Principala porţiune era formată dintr-un coridor lung, cu uşile închise. Pe pereţi erau o mulţime de portrete, bărbaţi şi femei care erau strămoşii lui Harry, deşi niciunul nu părea să aibă frumosul lui aspect blond. Cei mai mulţi, aveau părul şi ochii negri.

În capătul coridorului aripii de est, ajunse la o uşă întredeschisă. Într-o doară o împinse deschizând-o şi descoperi o cameră plăcută, tapetată cu mătase albastră, iar pe podea, un covor de culoarea piersicii cu albastru. Lumina ce străbătea prin ferestre cădea

pe – minunea minunilor – nişte cărţi! Ca atrasă de un magnet, se îndreptă spre rafturi şi începu să citească titlurile. Apoi scoase *Waverley* de Sir Walter Scott. Când se întoarse cu cartea în mână, i se tăie răsuflarea, pentru că tăcută, pe un scaun, stătea privind-o femeia pe care o văzuse la masă, cea care uneori îi zâmbea.

— Scuze. Nu ştiam că e cineva aici. Plec, dacă vă deranjez.

— Nu, rosti blând femeia şi Claire îşi dădu seama ce timidă e. Te rog, rămâi.

Claire luă loc.

— E o cameră drăguţă!

— Da.

— Vii adesea aici?

— Cea mai mare parte a timpului.

Claire realiză că nu o să poată conversa prea mult cu această femeie, aşa că deschise cartea, dar o prinse de câteva ori uitându-se la ea. Bănuia că are cam treizeci de ani, deşi era îmbrăcată ca o elevă, cu o rochie roz, în pliseuri. Rochia o făcea să arate şi mai bătrână decât era în realitate şi părul îi atârna liber pe spate, aşa ca al lui Brat, doar că Brat avea paisprezece ani. În minte, Claire începu să o îmbrace pe femeie altfel, să-i prindă părul la spate, să-i pună cercei cu perle şi o rochie simplă cu linii drepte, care ar fi scos în evidenţă ceea ce părea să fie o siluetă excelentă.

Claire se mişcă stânjenită, când femeia o prinse studiind-o.

— Poate că ar trebui să facem cunoştinţă. Eu sunt Claire Willoughby, logodnica ducelui.

— Da, ştiu. Ştim cu toţii cine eşti.

O spusese destul de amabil, dar cuvintele o exasperară pe Claire.

— Se pare că toată lumea ştie tot ce e de ştiut

despre mine, dar eu nu ştiu nimic despre nimeni. Simţi cum îi creşte frustrarea. Am încercat să mă recomand, dar bărbaţii nu vorbesc cu mine şi nici cea mai mare parte dintre femei. Sora mea ştie mai multe despre casa asta decât mine şi totuşi se pare că aceasta va fi casa mea într-o zi. Nu pot să-mi dau seama cine e fiecare şi nici Harry nu pare să ştie. Totul e aşa frustrant.

Femeia zâmbi şi Claire reflectă că ar putea să fie chiar drăguţă, cu puţină muncă.

— Sunt sora lui Harry, Leatrice.

Şocul lui Claire era evident.

— Sora lui? Nici n-am ştiut că are o soră. O, iartă-mă că nu m-am recomandat, eu…

— E în regulă. E uşor să treci pe cineva cu vederea în această casă. Eu… se opri, deoarece în acel moment începu să sune un clopoţel de deasupra uşii. Imediat, figura lui Leatrice îşi pierdu toată plăcerea şi căldura. Scuză-mă, trebuie să plec. Mă cheamă mama.

Înainte ca Claire să poată deschide gura, Leatrice ieşise din cameră. Claire nu era sigură dacă trebuia să rămână, pentru că îşi dădea seama că era camera de zi privată a lui Leatrice, dar atracţia exercitată de cărţi era prea puternică pentru a-i rezista. Se aşează într-un scaun confortabil, cu picioarele adunate sub ea şi începu să citească *Waverley.*

La cinci, jos se auzi sunând gongul şi se duse la ceai, bărbaţii într-o cameră, femeile în alta. Reuşi să găsească un loc lângă Leatrice şi încercă să o angajeze într-o conversaţie.

— Mama ta e foarte bolnavă? întrebă Claire.

La aceasta, orice discuţie încetă şi toţi ochii se întoarseră spre Leatrice, a cărei faţă devenise roşie. O clipă mai târziu, luă cana cu ceai; o ciocni de farfurioară şi stânjenită, puse cana şi farfurioara pe

masă şi ieşi din cameră.

Arva îşi privi cu reproş fiica şi Claire se întrebă oare ce făcuse aşa rău.

După ceai, Claire se duse în dormitorul ei şi se aşeză să privească pe fereastră. Brat spusese că gospodăria e ciudată, dar cuvântul ciudat nu reuşea să descrie locul. Cu regret se gândi la casa ei din New

York, unde putea să se plimbe prin parc, unde putea să viziteze oameni şi locuri. Se gândi la prietenii ei, care obişnuiau să vină la ea acasă, şi cum stăteau de vorbă toată după-amiaza. Se gândi la servitorii familiei, care se aflau acolo de câte ori avea nevoie. Până la venirea la Bramley, nu se gândise prea mult la mâncare. Dacă citea şi voia ceva să mănânce, suna un clopoţel şi i se aducea de mâncare.

Acum, se afla în această casă enormă, înconjurată de oameni şi totuşi, pentru prima oară în viaţa ei era singură.

Miss Rogers alese rochia pe care Claire trebuia să o îmbrace la cină şi ea nu protestă. Miss Rogers încă mai pufnea, pentru că, cu o seară înainte, Claire îmbrăcase o rochie cu umerii goi.

Cina fu lungă şi plictisitoare şi Claire nu încercă să participe la conversaţie. Îi lipsea Harry şi îi lipsea... Nu, nu-i lipsea nimeni altcineva. Nu-i lipsea Trevelyan, care avea un temperament urât şi îndărătnic şi greu de suportat. Se gândi la Harry sperând că se va întoarce curând. Va aduce iapa pe care i-o cumpărase şi până atunci braţul ei se va face bine, aşa încât vor putea să călărească împreună. Când Harry se va întoarce, totul va fi în regulă. Şi după aceea se vor căsători, ea va putea să schimbe regulile casei şi lucrurile se vor îmbunătăţi.

După cină, în loc să meargă direct la culcare, ştiind că Miss Rogers o aştepta cu obişnuitele ei

încruntări şi proteste, Claire ieşi afară în grădină. Era frig, dar era îmbrăcată cu o rochie de lână, aşa că îşi închipui că, dacă va merge repede, se va încălzi.

Se afla în grădina englezească, cu tufele tunse sub formă de animale, când Trevelyan ieşi din spatele unui tufiş. Pentru o clipă, ea îşi duse mâinile la gât.

— Bună seara, domnule, rosti ea, apoi îl ocoli şi se întoarse spre casă.

— Nu mai vorbeşti cu mine, nu-i aşa?

— Nu am nimic să-ţi spun. Continuă să meargă şi el începu să păşească alături de ea.

— Astăzi ai reuşit să iei parte la toate mesele?

— La toate.

— Şi ai avut o zi interesantă şi o mulţime de discuţii inteligente? Ai vorbit despre politică, sau poate ai avut unele conversaţii lămuritoare despre prinţul tău, Charlie Bonnie?

— E frig aici afară, aşa că mă duc înăuntru.

— Aşa deci. Te-au ignorat din nou.

Ea se întoarse spre el.

— Nimeni nu m-a ignorat. Am întâlnit unele persoane foarte interesante. Am întâlnit un dramaturg, care scrie în următoarea lui piesă, un rol pentru mine. Am avut o discuţie despre Prinţul de Wales şi m-am întâlnit cu sora lui Harry. Am petrecut un timp plăcut împreună. După această cuvântare, Trevelyan începu să râdă. Claire nu se putu abţine şi râse şi ea. Ce dumnezeieşte se simţea când râdea! Ce minunat să poţi spune ceva şi să fii înţeleasă de cineva! E realmente un grup extraordinar de oameni, cei care trăiesc în casa asta. Leatrice are un clopoţel în camera de zi şi, când sună mama ei, trebuie să alerge la ea. Mă întreb dacă i se permite să părăsească încăperea, cu excepţia meselor.

— Nu i se permite.

— Ce îngrozitor! Şi e îmbrăcată ca o fetiţă. Mă întreb câţi ani are.

— Treizeci şi unu.

— Atâta? Arată mai bătrână. Ea… Se opri, când îl văzu pe Trevelyan clătinându-se pe picioare. Eşti din nou bolnav. Îl luă de braţ şi îl concluse pe cărare, până la o bancă. Învăţase bine configuraţia grădinii.

După ce se aşeză, luă loc alături şi el se sprijini uşor de ea.

Ar fi vrut să-l înconjoare cu braţul, dar n-o făcu. Dacă ceilalţi oameni din casă erau ciudaţi, Trevelyan era pe departe cel mai ciudat. O clipă părea că e un erudit, în următoarea se purta ca un bandit. Se ascundea de toată lumea în vârful unui turn, acţionând ca şi cum ar fi vrut să fie singur. Şi totuşi… şi totuşi, de fiecare dată când Claire părăsea casa mare, apărea şi el. Masca faptul că îi căuta compania – pentru că asta începuse ea să vadă că se întâmplă – şi, în ciuda remarcilor lui ironice şi cinice, adevărul era acelaşi: avea tot atâta nevoie de companie ca şi ea.

Îi simţi trupul lipit de al ei relaxându-se. Se simţea… Ei bine, atrasă de el. Se uita la ea, cu ochi care îi sfredeleau pe ai ei, făcând-o să înţeleagă că era liberă să plece dacă voia. Dar în acest moment o încerca un sentiment atât de matern faţă de el! Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i pipăie fruntea febrilă. Ar fi vrut să-l ducă în pat şi să-l hrănească cu o supă caldă. Însă ştia din instinct că lui nu i-ar fi plăcut, aşa că îşi îndreptă spatele şi se prefăcu că nu realizează cât de slab se simţea el.

— În legătură cu această dimineaţă, începu ea încet. Nu aveam niciun drept să mă supăr pe tine. Tu trebuie să faci ce crezi că e mai bine, la fel ca noi toţi. Oftă. Totuşi, vreau ca acest om, MacTarvit, să poată rămâne pe pământurile acestea, până când Harry şi cu

mine ne căsătorim. Apoi voi veghea să nu i se mai facă niciun rău.

— Plănuieşti să încerci să uzurpi puterea Alteţei Sale? Vocea lui Trevelyan, de obicei atât de puternică, atât de plină de încredere, era acum slabă.

— Sigur că da. Harry spune că, atunci când voi fi ducesă, voi putea să fac ce vreau.

La aceasta, Trevelyan râse.

— Bătrâna mai bine va muri, decât să-ţi cedeze ţie puterea.

— Harry nu spune asta.

— Şi Harry le ştie pe toate, nu-i aşa?

Avea abilitatea imposibilă de a o înfuria. Uită de sentimentele ei materne şi se ridică privindu-l.

— Sper, domnule, că îţi vei recăpăta forţele şi vei putea să te întorci în apartamentele tale. Îţi doresc viaţă lungă şi fericire. Acum, noapte bună. Se întoarse şi intră grăbită în casă.

CAPITOLUL ŞAPTE

— Eşti tulburat, rosti Oman în timp ce aduna vesela de pe masă.

— Femeile, bombăni Trevelyan.

Oman zâmbi.

— Aceasta e altfel, nu-i aşa?

Trevelyan trase un fum din pipă.

— E altfel. Aceasta e foc şi gheaţă. Aceasta e femeie şi copil. Aceasta ştie o mulţime de lucruri şi totuşi e personificarea inocenţei. Se lăsă pe spătarul scaunului şi lansă în aer rotocoale de fum. Asta s-ar putea să creeze necazuri, adăugă cu tărie. De când o întâlnise era întors pe dos. Un minut voia să o ducă în patul lui şi în următorul voia să-i citească ceva ce scrisese. În seara aceasta o simţise tandră şi fusese

surprins. Femeile atât de pasionale ca ea, de obicei nu erau genul care să dea atenţie unui bărbat când era bolnav. Şi totuşi ea aşa a făcut. Putea să fie mămoasă, la fel ca şi pasională – când se gândea la felul în care îi privise mâinile, în ziua în care îi citise traducerea, pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Ce mult ar fi vrut să-i arate ce ar putea să-i facă cu mâinile!

MacTarvit, se gândi el. Ea voia să-l întâlnească pe bătrânul MacTarvit. Vrea ca *eu* să-l determin pe bătrân să nu mai fure vite. Dar cum ar putea să fie asta treaba mea? reflectă Trevelyan. De ce să-mi pese mie de afurisita ei de tradiţie?

Scoase mai multe rotocoale de fum şi zâmbi. A fost pur şi simplu frumoasă când s-a înfuriat pe mine, în legătură cu bătrânul MacTarvit. Părul, ochii, sânii aceia splendizi!

— Harry nu o apreciază, rosti el tare. Harry nu ştie ce are ea în cap. Harry nici măcar nu ştie ce uşor poate să-i stârnească pasiunea, care e aşa aproape de suprafaţă. Harry nu e destul de interesat, pentru a încerca să o înveţe ceva. Harry n-a vrut niciodată să fie profesor. Dacă ar fi a mea, se gândi Trevelyan, aş petrece timpul învăţând-o tot ce se poate învăţa şi, dacă ar fi a mea, n-aş mai lăsa-o singură zile întregi. Dacă ar fi a mea, aş... Se opri încruntându-se, apoi se ridică. Mă duc să mă culc, rosti tare şi nu dădu atenţie privirii şocate a lui Oman. Trevelyan nu se ducea la culcare înainte de orele mici ale dimineţii – spunea că are prea multe de făcut în viaţă, pentru a pierde timpul dormind.

Dimineaţa următoare se trezi foarte devreme. Părăsind camera de zi, urcă un rând de scări vechi de piatră, deschise o uşă de deasupra capului şi îşi croi drum sus pe acoperiş. Se îndreptă spre marginea acoperişului, notând că ceea ce spusese Harry că se

află în stare proastă, era adevărat. Când ajunse la altă lucarnă din acoperiş, o deschise şi coborî o scară îngustă şi murdară. Era evident că nimeni nu o folosise de mulţi ani, pentru că aplecându-se ridică ceva ce văzu că e un soldat de plumb. Era ori al lui, ori al fratelui mai mare; pentru că lui Harry nu i se permisese niciodată să se joace cu fraţii lui.

Trevelyan coborî două rânduri de scări, până ajunse la o uşiţă, pe care o deschise. Exact aşa cum ştia deja, aceasta se deschidea în spatele unei tapiserii enorme.

Ieşi din spatele tapiseriei, pătrunse într-o cameră întunecată şi rămase uimit văzând o doamnă mică şi durdulie, cu părul cenuşiu, stând şi privindu-l. Aproape nu era nicio sursă de lumină, nici de afară nici dinăuntrul camerei, aşa că îi fu destul de greu să-şi dea seama cine e.

— Bună, mătuşă May, rosti el zâmbind. Tot nu poţi dormi, după câte văd.

Ea îl studie o clipă.

— Eşti Vellie, nu-i aşa? Te-ai transformat într-un bărbat.

— Nu, mătuşă May. Vellie a murit, îţi aminteşti?

— A, da. Aşa e. Continua să-l studieze. Atunci cine eşti?

— Fantoma lui Vellie, rosti el şi îi făcu cu ochiul.

— Ca fantomă, se pare că ai o companie grozavă în casa asta, zise ea şi ieşi din cameră.

— Nimic nu s-a schimbat, bombăni Trevelyan, în timp ce se îndrepta spre o altă uşă din încăpere şi intra într-o cameră de zi mică, după care descoperi o uşă ascunsă printre lambriuri.

Când casa fusese castel, avusese mai multe intrări şi ieşiri secrete – ca familia să poată avea posibilitatea de a scăpa, dacă apărea vreo primejdie.

Iar când generaţiile următoare mai adăugaseră ceva la construcţie, au continuat să facă culoare secrete, scări şi uşi mascate. În secolul al optsprezecelea, un strămoş al lui Trevelyan înconjurase întreaga structură cu o cochilie modernă şi frumoasă, dar nu-şi bătuse capul să schimbe şi interiorul, sau, după cum îşi cunoştea familia, nu avuseseră suficienţi bani să ducă treaba până la capăt. Drept rezultat, întreaga casă era ciuruită de tuneluri şi pasaje secrete. Trevelyan şi fratele lui mai mare şi uneori şi Leatrice le exploraseră pe toate.

Aprinse o lumânare şi mai urcă o scară, deschise încet o uşă şi intră într-o cameră ce fusese odată a tatălui său. Aşa cum îşi imaginase, nimeni nu stătea în camera aceea. Se îndreptă spre dulapul de pe un perete şi-l deschise. În timp ce-l deschidea, mâna îi tremură puţin, parcă simţea în jur prezenţa tatălui. Era ca şi cum ar fi putut să intre în cameră în fiecare moment.

Ce i-ar fi spus Trevelyan, dacă ar fi intrat? Ar fi fost încântat să-şi vadă tatăl, ori ar fi scuipat pe pământul de la picioarele lui? Cinstit, Trevelyan nu ştia. Nu-i luă prea mult timp să găsească ceea ce căuta. Scoase afară tartanul care fusese pledul şefului de clan. Era de un albastru profund, cu puţin roşu şi puţin verde. Zâmbi gândindu-se la Miss Claire Willoughby. Să vedem dacă-l poate identifica, se gândi el. Nu credea că modelul se află în vreo carte; fusese tartanul conducătorului clanului Montgomery şi numai şeful avea dreptul să-l poarte.

Îşi scoase hainele, până rămase în pantalonii scurţi, dar lăsându-şi cămaşa pe el, întinse metrii de material pe podea, apoi încercă să facă ce văzuse că făcea tatăl lui atât de des: să se înfăşoare în el. Când tatăl lui făcea asta, i se părea uşor, dar Trevelyan

descoperi că era mai greu decât îşi imaginase că putea să fie. După câteva minute înjura tot ce era scoţian.

— N-ai să îmbraci niciodată kiltul acela scurt, parcă îl auzea pe tatăl lui adresându-se fiului mai mare, în timp ce Trevelyan obişnuia să stea în uşă privind. Un conducător are o responsabilitate. Dacă conducătorii nu respectă tradiţia, atunci nimeni nu o va face. A ş a că acum, Trevelyan făcu ce putu mai bine pentru a se înfăşură în pled, cum îl văzuse pe tatăl lui făcând. Dacă cineva trebuia să îmbrace o afurisită de fustă, atunci de ce n-ar putea să fie una mai simplă, aşa ca cele îmbrăcate de Harry? Zâmbi când îşi răspunse: încerc să impresionez o fată şi ştiu că ar fi mult mai mişcată în faţa unui kilt lung, decât al unuia scurt.

În sfârşit, materialul fu rulat pe mijloc şi încins. Apoi îi azvârlise şi capătul pe un umăr şi îl prinse cu agrafa tatălui său. Îşi atârnă gentuţa din blană la brâu, îşi puse nişte şosete groase, apoi pantofii cu găurele, care permiteau apei de pe câmpia scoţiană udă în permanenţă să iasă afară.

Când termină, se studie în oglinda tatălui său şi pentru o clipă, aproape că-l văzu chiar pe el stând în faţa oglinzii îmbrăcat în tartan. Fiul lui mai mare s-ar fi aflat în faţa lui, iar Trevelyan ar fi rămas în spatele lor privindu-i.

După aceea, Trevelyan se întoarse şi se furişă afară, pe uşa pe care intrase. Urcă un rând de scări, traversă un palier, apoi trebui să se ghemuiască pentru a trece printr-un tunel scurt. Nu era sigur care era camera lui Claire, dar îi veni o idee. Mama lui nu era o femeie cu prea multă imaginaţie, aşa că probabil a cazat-o în cea de a treia cea mai bună cameră de oaspeţi – fără îndoială că asta credea baborniţa, că americanca e a treia dintre cei mai buni.

Încet, pentru ca uşa nefolosită să nu scârţâie, o deschise şi portretul uriaş al stră-stră-mătuşii lui se mişcă odată cu uşa.

Se făcuse puţină lumină afară, aşa că se îndreptă spre fereastră şi desfăcu perdeaua. Era în pat dormind pe burtă, ca un copil. Zâmbi, pentru că patul era un talmeş-balmeş. Se zvârcolise şi îngrămădise păturile, până când cea mai mare parte se aflau pe podea.

Se uită la ea şi se minună de tinereţea ei. Nu era tânără doar ca vârstă, era tânără prin ceea e ştia, ce văzuse şi ce credea despre lume. Se întrebă dacă fusese şi el vreodată la fel de inocent ca ea. Se îndoia.

Se aşeză pe marginea patului şi îi dădu la o parte părul de pe ochi. Ea se mişcă în somn, dar nu se trezi. Mâneca albă a cămăşii ei era ridicată până la cot şi el îşi plimbă mâna pe pielea fină. Pentru o clipă, fu uluit cât de mult dorea să atingă fiecare centimetru din pielea ei.

Nu-l uimea atât de mult faptul că voia să atingă o fiinţă tânără şi frumoasă cum era Claire, ci că ar fi dorit ca *ea* să facă asta. Voia să-l privească cu ochii aceia mari şi căprui strălucind de pasiune, asemeni celei pe care o văzuse în ei când a vorbit despre prinţul Charlie Bonnie. Ea se mişcă, ridică puţin capul şi îi adresă o jumătate de zâmbet.

— Bună dimineaţa, murmură ea apoi întoarse capul în cealaltă parte.

Trecu o clipă, apoi se întoarse la el cu gura căscată.

— Bună dimineaţa, rosti el strălucitor.

Ea se aşeză în pat şi-şi trase până la gât cuvertura, pe care nu reuşise să o arunce pe duşumea.

— Ce naiba faci în camera mea? şopti ea şi privi spre uşa deschisă spre vestiar.

El îşi duse degetul la buze şi se ridică.

Ochii ei se deschiseră mari când îl văzu în picioare.

— O, Trevelyan, îngână ea cu o şoaptă răguşită ca un suspin. E un *philamohr,* afirmă ea dând marelui kilt numele lui scoţian.

Încetă să-i mai zâmbească, încercând pe cât putea să nu o lase să vadă cât de încântat era de reacţia ei. A meritat să pună la cale toată şmecheria, dacă ea a ştiut ce e şi dacă a oftat în felul acela rostindu-i numele. Se îndreptă în tăcere spre vestiar şi se uită înăuntru, unde o văzu pe Rogers întinsă cum se cuvine pe patul ei îngust. Scoase un fornăit ironic, apoi închise uşa.

— Să nu-mi spui că Rogers e camerista ta.

Claire trebuia să se controleze, să-şi controleze sentimentele stârnite de vederea lui Trevelyan îmbrăcat cu costumul acela arhaic scoţian! Spre surpriza ei, picioarele nu-i erau subţiri, aşa cum şi-ar fi închipuit. Avea picioare musculoase, ca ale unui bărbat care petrecuse mult timp din viaţă umblând pe terenuri accidentate. Şi purta pledul cu graţia şi uşurinţa cuiva născut în el, ca şi cum se îmbrăcase aşa de când era copil. Începu iar să audă cimpoaiele vechilor cântece, nu muzica nouă, modernă, pe care o auzea când îl vedea pe Harry. Era sigură că asta din cauză că Trevelyan era mai bătrân decât Harry.

Claire scutură din cap, pentru a şi-l limpezi.

— *Miss* Rogers!

— Un monstru, nu-i aşa? Când eram copii obişnuiam să facem tot ce puteam pentru a băga spaima în ea.

— Nu cred că aţi reuşit. Fusta făcută din draparea pledului se rotea în jurul picioarelor lui Trevelyan când mergea.

— Nu, până la urmă. Se aplecă spre ea şi Claire

se retrase reţinându-şi răsuflarea. Doar nu voia să o sărute, nu-i aşa? Şi nici nu încercă. Şopti doar: eşti gata să mergi la MacTarvit?

Când se depărtă, ea clipi spre el, apoi se uită la buzele lui aşa de apropiate de ale ei şi de abia după aceea realiză ce spusese.

— Adevărat? Mă iei şi pe mine? întrebă părând cu zece ani mai mare.

— Dacă poţi să te îmbraci repede; nu-mi place să aştept.

Cu asta, aproape îl doborî când se ridică din pat şi o zbughi în spatele paravanului.

— Hainele! şopti ea cu teatral. Va trebui să mi le dai.

— Poţi să vii să ţi le iei, spuse el cu voce glumeaţă şi seducătoare. Te asigur că n-am să-ţi fac niciun rău.

Claire îl privi de după paravan şi îşi duse mâna la gură, pentru a-şi înăbuşi un chicotit.

— Sigur că n-ai să-mi faci. Părea personajul negativ dintr-o melodramă, despre care Claire ştia cum se poate termina: eroina rămânea nemăritată, dar cu un bebeluş, pe care trebuia să-l dea unor străini, după care ea murea singură, în viscol. Trevelyan, care umbla prin cameră cu îmbrăcămintea aceea arhaică, omul care se aplecase peste ea şi îi şoptise, era o ameninţare, dar omul care se uita la ea de dincolo de paravan cu o privire răutăcioasă, nu era.

Încă amuzată, îmbrăcată în voluminoasa cămaşă de noapte cu mâneci lungi şi strânsă la gât, părăsi paravanul şi se duse la garderobă pentru a-şi lua costumul de călătorie din lână şi pantofii cei mai robuşti şi cu tocurile cele mai joase, apoi se întoarse în spatele paravanului şi se îmbrăcă, mai repede decât o făcuse vreodată în viaţa ei. Ieşi de acolo încă

încheindu-se la nasturii de jos ai jachetei.

— Gata? întrebă Trevelyan, încântat că ironia lui o amuzase.

— Nu, şopti ea. Trebuie să te ajustez şi pe tine. Cu aceasta, se apucă să-i aranjeze pliurile făcute de curea, formând mici cute duble netede. Când termină, zăbovi netezind drapajul de lână de pe umerii lui. Nu i se uită în ochi, în timp ce-i agăţă din nou agrafa.

Când îl atinse, Trevelyan îşi reţinu răsuflarea, de abia stăpânindu-se să nu o atingă şi el. Se întreba ce ar fi făcut, dacă i-ar fi pus mâinile pe şolduri şi le-ar fi lăsat să alunece în jos, pe coapse. Probabil ar fi luat-o la fugă, se gândi el, sau şi mai rău, ar fi râs de el. Ce face cineva de vârsta ta gândindu-se la lucruri de felul acesta? parcă o auzea spunând. Reflectă că s-ar putea să-i placă dacă ar duce-o în patul lui şi i-ar arăta că, deşi părea bătrân, nu avea decât treizeci şi trei de ani şi nu era în pragul morţii, aşa cum părea să creadă ea.

— Nu trebuie să porţi agrafa asta, să ştii, rosti ea blând. Nu voia să se depărteze de el. Atingându-l, află că nu era slab cum crezuse la început. Nu era slab; dar nu era nici gras.

— Poftim? se prefăcu el că n-a auzit-o, aşa încât trebuia să se apropie mai mult de buzele ei.

— Aceasta e agrafă de şef şi numai Harry trebuie să o poarte. Vezi, are o muchie pe ea, dar nu are jartiera sau centura care o înconjoară. Jartiera demonstrează că *aparţii* clanului lui Harry. Dar asta e agrafa conducătorului de clan. O atinse cu degetele.

— Va trebui să-mi amintesc asta, rosti el apucându-i degetele într-ale lui. Se întrebă ce ar zice dacă i-ar spune adevărul, că de fapt el era ducele şi şeful clanului familiei sale. I-ar cădea în braţe şi i-ar spune că e îndrăgostită de el, că şi-a închipuit că-l iubeşte pe Harry, dar acum ştia că el e omul pe care-l

iubeşte? Niciodată nu apelase la un titlu, sau la orice altceva, pentru a o cuceri pe femeia pe care o voia şi nu avea intenţia să o facă nici acum.

— Gata? întrebă el iar şi ea îşi trase mâna dintr-a lui.

Apoi se îndreptă spre uşă, dar el se duse la portretul cel mare, ridică lumânarea şi îi făcu semn să-l urmeze. Îi văzu faţa luminându-se în faţa iminentei aventuri. Categoric nu părea să fie fricoasă.

Claire îl urmă în jos, pe scările murdare şi nefolosite, printre pânzele de păianjen şi prin tunelele prin care se mergea de-a buşilea, până la acoperiş şi peste el, înapoi în casă, după care în sfârşit afară, prin uşa de la capătul aripii de est.

— Minunat, rosti ea. Pur şi simplu minunat.

El îi zâmbi.

— Ai impresia că poţi să mergi pe jos? E un drum lung până la MacTarvit.

— Îmi face plăcere să merg, rosti ea inhalând aerul dulce al Scoţiei.

Două ore mai târziu, aproape ar fi dorit să nu fi fost aşa optimistă. Îl urmase pe Trevelyan prin toate hârtoapele, peste pârâiaşe, până sus pe dealul căruia puteai să-i spui munte, peste patru buşteni ce zăceau de-a curmezişul râurilor, prea late şi adânci pentru a le putea trece prin vad. Trevelyan îi dădu o bucată de pâine uscată şi tare, pe care o ţinuse în gentuţă şi de două ori i-a oferit şi bastonul lui cel greu.

— De ce cari cu tine un baston de fier? Unul de lemn n-ar fi la fel de bun?

— Am nevoie să-mi refac forţele, răspunse el peste umăr.

Ar fi vrut să-l întrebe de boala lui, dar n-o făcu, pentru că deja învăţase că nu-i plăcea nici măcar să o pomenească.

După ce au mers timp de trei ore, s-au aşezat pe o piatră şi Trevelyan a scos din gentuţă nişte curmale, încruntându-se când Claire a începu să le devoreze înfometată. Aşa că ea reuşi să se controleze suficient, pentru a mesteca mai civilizat.

— Aseară, când m-am întors în cameră, ascuns sub pernă am găsit un ziar.

— Şi cine crezi că a făcut asta? întrebă el.

— La început am crezut că tu, dar nu mi-am închipuit cum ai reuşit să intri în camera mea, fără să fii văzut. Îi zâmbi, apoi râse de expresia lui îngâmfată. Ştii cine cred că a fost? Făcu o pauză. Leatrice.

Trevelyan îşi îndreptă privirea spre deal, unde ierburile de un purpuriu blând se amestecau cu pietrele cenuşiu-verzui şi cu iarba. Îşi aminti de fata veselă pe care o cunoscuse şi de femeia timidă, care stătea acum în camera ei, la ordinele şi la chemarea mamei.

— Lee ar fi putut să facă asta. Are ceva de rebel în ea.

— Greu de crezut. Îi povesti felul cum a supărat-o pe Leatrice, cu o zi înainte, la ceai. Tot ce am făcut a fost să întreb cum îi merge mamei ei.

— E interzis să menţionezi infirmitatea bătrânei. Cel puţin nu cu voce tare.

Claire mâncă ultima curmală dată de el şi se îndreptă spre pârâu, să bea puţină apă.

— De ce e apa maronie?

— Curge prin turbărie, rosti el nerăbdător. Asta face gustul whisky-ului aşa de bun. Un scotch bun nu poate fi făcut în nicio altă parte a lumii, în afară de Scoţia, deoarece apă încărcată de turbă nu există decât aici. Eşti gata să mergem?

Ea dădu din cap şi îl urmă.

— Oricum, până la urmă, aseară am reuşit să

citesc ziarul şi n-ai să crezi ce am descoperit.

— Că familia Campbell e din nou în ascensiune.

— Nu fi cinic. Nu ţi se potriveşte, deşi cred că cinismul e ceva natural la tine. Te-ai născut crezând că lumea e un loc rău, sau ai căpătat treptat această convingere? Se întoarse şi-şi îngustă ochii privind-o. Claire zâmbi dulce. Începuse să-i placă faptul că e în stare să străpungă cochilia lui dură. Am citit că fostul partener al căpitanului Baker, Jack Powell, intenţionează să vorbească în faţa *Societăţii Regale de Geografie,* despre cum a intrat în Pesha.

— Adevărat? rosti Trevelyan blând. Şi tu vrei să mergi să-l asculţi vorbind?

— Glumeşti, nu-i aşa? Eu personal nu cred că omul acela a intrat în Pesha.

La aceasta Trevelyan se opri din mers şi se întoarse să se uite la ea.

— Şi cum ai ajuns la această concluzie?

— Pentru că îl cunosc pe căpitanul Baker.

Se întoarse, pentru ca ea să nu-i poată vedea zâmbetul.

— Adevărat?

— Poţi să încetezi să mai râzi de mine? Nu voi crede niciodată că Baker n-a reuşit să intre în Pesha.

— Mai avem o oră de mers. De ce nu-mi spui cum ai ajuns la această concluzie? Asta ar face ca timpul să treacă mai repede şi pe mine s-ar putea să mă ajute să râd mai bine.

— N-ar trebui să-ţi spun nimic, cu această atitudine a ta, totuşi am s-o fac. Va trebui să înţelegi ce înseamnă Pesha pentru căpitanul Baker. Ştiu că pentru restul lumii e doar un nume legendar, un nume care evocă exoticul… Se îndepărtă şovăitoare.

Se întoarse spre ea zâmbind afectat. Apoi se apropie mai mult.

— Plăceri exotice, unde fanteziile unui om pot deveni realitate? Un oraş cu bogăţii de necrezut? Un loc unde femeile sunt frumoase, voluptoase şi nu poartă corsete, care îl împiedică pe om să le simtă carnea? Un loc…

— Eşti amabil? Aşa cum am spus, căpitanul Baker a vrut să vadă locul acela. A vrut sa fie primul om din lume, care să ajungă să dovedească că există, deoarece se zvonea că nici nu există, că e mai curând o legendă. Ca Atlantida. Voia aşa de mult să găsească locul, încât a petrecut trei ani din viaţă căutându-l. Am citit cum, atunci când s-a întors din această primă călătorie fără să-l fi găsit, era bolnav şi descurajat, dar a jurat să pornească din nou. A promis că va muri, dacă nu o va face.

— Şi chiar a murit.

— Dar n-a murit înainte de a realiza cea de a doua călătorie. N-a murit până când nu s-a îmbarcat, pentru a se întoarce acasă. Şi eu cred că asta s-a întâmplat în Pesha.

— Powell spune că nu. El spune că Baker era prea bolnav, ca să intre în oraş. Spune că Baker a rămas în tabără, în timp ce el, Powell, a intrat singur în oraş.

— Hal râse Claire. Nu-l cunoşti pe căpitanul Baker, cum îl cunosc eu.

— Adevărat?

— Nu mai râde de mine. Căpitanul Baker era un om foarte vanitos

Trevelyan păru surprins.

— Ce legătură are vanitatea cu asta?

Ea oftă.

— Are foarte multă. Baker avea cunoştinţele necesare. Din prima lui călătorie a învăţat o mulţime. A descoperit că a ajuns la câteva sute de kilometri

depărtare de Pesha, aşa că, pentru a continua, s-a întors în Anglia, pentru a aduna fonduri şi a-şi scrie notiţele.

— Şi ce legătură are asta cu vanitatea?

— Ia gândeşte-te! După ce a făcut tot efortul acesta, crezi că ar fi transmis tot ce ştia altuia?

— Dacă era bolnav şi nu putea să meargă, poate că a făcut-o. Crezi că omul acesta e lipsit total de generozitate? Crezi că prefera să nu meargă nimeni, dacă el nu putea? Era aşa de egoist?

— Nu egoist. Era…

— Vanitos. Am auzit.

— Ce e cu tine? Mai ales că-ţi spun că nu cred că celebrul căpitan Baker nu a văzut Pesha. Eu cred că acest om, Powell, e un mincinos. Ridică ochii la el cu oroarea întipărită pe figură. Nu cumva crezi că Powell *l-a ucis* pe căpitanul Baker şi şi-a însuşit notiţele lui, nu-i aşa?

Trevelyan se răsuci cu spatele la ea.

— Într-o zi, am să vizitez America, să văd ce atmosferă de acolo provoacă o astfel de imaginaţie bolnavă locuitorilor săi.

— Nu e o idee aşa de imposibilă.

— Ce ar fi câştigat Powell furându-i notiţele lui Baker şi minţind lumea?

Ea fu surprinsă.

— Prestigiu. Onoare. Medalii de la regină. Un loc în istorie. Posibil nemurire. Să nu mai menţionăm banii.

— Nu e puţin cam exagerat? Nemurire?

— Nu e nicio exagerare. Primul om care intră în Pesha şi se înapoiază de acolo viu, va fi amintit pe vecie. Îşi strânse pumnii lipiţi de trup. Cât de mult aş fi vrut să pot citi notiţele căpitanului Baker! El ar fi spus toată povestea. Omul acesta, Powell, nu va fi în stare niciodată să spună tot.

— De ce nu? Dacă a văzut locul, ar putea să spună ce a văzut.

— Dar n-a văzut Pesha. N-a putut. Niciun om în viaţă nu poate intra în oraşul acela sacru, dacă nu arată, nu se poartă şi nu vorbeşte ca un peshan. Numai căpitanul Baker ar fi putut să facă asta. Ce e altceva acest Powell, decât un oarecare?

— Şi Baker nu era tot aşa?

— Nu. Căpitanul Baker era un om *mare* şi trebuia să fii un om mare, pentru a intra în Pesha. Din puţinul pe care l-am citit despre Powell, vorbeşte doar cinci sau şase limbi.

— Deci omul e semidoct.

— Iei totul în râs?

Da, răspunse el cinstit. Fără îndoială, căpitanul Baker al tău nu râde de nimic.

O vreme ea reflectă asupra afirmaţiei.

— Cred că el a fost de fapt un om rece. Asta a făcut din el un observator aşa bun. A putut privi cruzimi de nespus şi le-a raportat. Cea mai mare parte dintre noi ne-am îmbolnăvi, sau am plânge prea tare, sau am încerca prea tare să schimbăm comportamentul sălbaticilor, pentru ca apoi să putem să ne aşezăm şi să observăm totul fără sentimentalisme. Baker privea totul şi nu simţea niciodată nimic.

— Eu cred că s-ar putea să fi simţit, rosti blajin Trevelyan.

— Nu, căpitanul Baker a fost un om mare şi merită să fie trecut în istorie, dar mă îndoiesc foarte mult că ar fi avut pic de inimă. Ridică privirea. Priveşte! Fum. Aceea e casa lui MacTarvit?

— Da. Trevelyan vorbea parcă din depărtări. Da, aceea e.

— Ei bine, haide.

Era era atât de pierdut în gândurile lui despre ceea ce spusese ea, încât nu realiză ce se întâmpla. Împuşcătura se auzi, înainte ca el să o poată trage de acolo.

CAPITOLUL OPT

Este uluitor cum două persoane pot vedea acelaşi lucru, complet diferit. Când Claire îl văzu pe Angus MacTarvit, la toţi cei 1,65 m ai lui, clădit ca un taur, ştiu că cel puţin acum vedea un adevărat scoţian, un om care nu era îmbrăcat cu kilt pentru a impresiona o femeie, ci din cauză că asta purtase *întotdeauna,* ca şi strămoşii lui mai înainte. Familia MacTarvit a purtat probabil kilt-ul şi când era interzis, când Anglia – în încercarea ei de a subjuga Scoţia – interzisese prin lege purtarea kilt-ului.

În ce-l priveşte pe Trevelyan, acesta nu vedea decât un omuleţ arţăgos, care în viaţa lui n-a dat niciodată ceva pe gratis şi nici n-a împărţit nimic cu nimeni, un om care putea să aibă treizeci şi cinci de ani, sau poate o sută cinci. Privindu-l nu puteai să-i apreciezi vârsta, pentru că era parcă afumat, ajuns cafeniu de la turba pe care o folosea la distilatul whisky-ului. Folosea turbă pentru whisky; nu bea apă niciodată şi în mod cert nu făcuse niciodată baie.

Trevelyan se întoarse spre Claire, intenţionând să-şi ceară scuze pentru acest omuleţ oribil, dar ceea ce i descoperi erau doi oameni brusc amorezaţi unul de celălalt. Claire, cu faţa luminată, înainta cu mâna întinsă.

— Domnule MacTarvit!

— Domnul MacTarvit! fornăi Trevelyan. De ani

întregi, nimeni nu-i spusese bătrânului altfel decât MacTarvit. Însă era şef de clan, chiar dacă ultimul care mai rămăsese din clanul lui.

Trevelyan văzu figura bătrânului îmblânzindu-se, cu zbârciturile pielii remodelate într-o expresie ridicolă, ce îl făcea să semene cu un pitic.

— O, fetiţo, toarse practic bătrânul luând mâna lui Claire în mâna lui dreaptă şi mângâind-o cu stânga. Intră în umila mea locuinţă. Ţi-ar plăcea o înghiţitură?

— Din whisky-ul *tău?* întrebă Claire lăsând impresia că gustase toate whisky-urile din lume şi al lui era pe departe cel mai bun.

Cu o strâmbătură, Trevelyan încercă să-i urmeze pe cei doi în căsuţa scundă, acoperită cu paie, dar MacTarvit îi blocă înaintarea.

Când se uită la Trevelyan, trăsăturile lui de pitic se rearanjară în expresia lui normală de furie.

— Tu ce doreşti?

— Dacă îţi închipui că am să o las singură înăuntru cu cineva ca tine, înseamnă că creierul tău e şi mai afumat decât mi-am închipuit.

Asta pare să-i fi plăcut bătrânului, pentru că făcu un pas lateral, pentru a-l lăsa să treacă, apoi îi blocă din nou înaintarea.

— Am crezut că eşti mort.

Trevelyan îi aruncă o privire grea.

— *Ea* crede că sunt mort.

La aceasta, MacTarvit se încruntă şi rămase aşa o clipă gândindu-se la cele spuse, apoi dădu din cap şi intră. Trevelyan îl urmă.

Din momentul în care intră în căsuţă, unde totul era negru de secole de la fumul focurilor de turbă, Trevelyan deveni observator. Toată viaţa lui îi auzise pe membrii familiei lui blestemând familia MacTarvit. Tatăl lui se plângea fără încetare de hoţiile acestei

familii şi de refuzul lor de a cumpăra şi a vinde, ca restul lumii moderne. Crescuse cu convingerea că familia MacTarvit era ceva, în lipsa căreia lumea ar fi mai bună.

Acum însă, se aşează.pe scaunul cu trei picioare sprijinit de perete şi se uită la tânără americancă romantică împreună cu acest bătrân şi îl văzu pe MacTarvit în cu totul altă lumină. Angus MacTarvit era un om venit din trecut. Era proiectat din alte vremuri, vremuri când clanurile aveau putere şi erau în război unii cu alţii. MacTarvit aparţinea unui timp, în care oamenii erau apreciaţi când puneau mâna pe armă, nu pe un sac cu bani. Era un om a cărui familie i-a servit pe alţii timp de generaţii, dar acum rămăsese ultimul din clanul său şi încerca cu disperare să menţină vechile obiceiuri.

— La ce te uiţi? îl întrebă MacTarvit arţăgos.

— Nu-l băga în seamă, rosti Claire. La toată lumea se uită aşa. Asta îl face să-şi închipuie că ştie mai multe decât alţii.

La asta Trevelyan oftă.

— Oricum, mai multe decât voi doi.

— Şi acum, fetiţo, de ce te afli aici?

— Mă mărit cu ducele, rosti ea strălucitoare.

MacTarvit se uită la Trevelyan.

— Se mărită cu Harry, rosti calm acesta.

Angus se încruntă şi Trevelyan îşi dădu seama că habar nu avea ce se întâmplă, pentru că MacTarvit îl recunoscuse în momentul în care l-a văzut. Şi dacă ştia cine e, ştia şi că el e cel mai mare dintre fii şi deci ducele. Trevelyan îi zâmbi bătrânului uluit, fără să intenţioneze să-i răspundă la întrebările lui nerostite.

— Atunci ce faci împreună cu tipul ăsta? întrebă Angus arătând cu paharul spre Trevelyan.

Claire îl privi pe acesta o clipă.

— Suntem prieteni, afirmă ea şi zâmbi. Cel puţin suntem pe cale să devenim prieteni.

Trevelyan îi aruncă lui Angus un mic zâmbet îngâmfat, care-l făcu pe bătrân să mormăie, apoi se întoarse iar spre Claire.

— Deci te-au trimis să mă goneşti nu-i aşa?

— Nimeni nu m-a trimis. Am venit singură. Trase aer în piept. Am venit să-ţi spun că, atunci când voi fi ducesă, vei putea să stai toată viaţa aici şi să încerci tot ce poţi pentru a-mi fura vitele. În schimb eu am să-ţi fur tot whisky-ul şi pe cel pe care-l ai în stoc. Sunt sigură că se va învechi mai bine în pivniţele mele, decât indiferent unde l-ai ascunde tu.

Trevelyan o privi pe Claire cu neîncredere. Se aşteptase să-i spună bătrânului că toate aceste furtişaguri erau o treabă oribilă şi de ce n-ar putea să trăiască în pace?

Faţa bătrână a lui Angus manifestă şi ea o clipă de neîncredere, apoi scoase un sunet tunător, care probabil că însemna un hohot de râs şi luă mâna lui Claire în a sa. Pentru o secundă Trevelyan crezu că intenţionează să i-o sărute.

— Nu ţi-ar plăcea ceva de mâncare, fato?

Trevelyan aproape scăpă din mână paharul. Familia MacTarvit era recunoscută pentru zgârcenia ei. Într-o ţară faimoasă pentru zgârcenia sa, familia MacTarvit era legendară. Exista o istorie, cum că o femeie văzuse un MacTarvit turnându-i pisicii laptele care nu încăpuse în ceaiul lui. Odată, familia MacTarvit traversa un pod cu taxă şi corecţi plătiseră taxa de un şiling, dar un penny căzuse între crăpăturile podului şi fu pierdut. Preceptorul impozitului le spuse că îi datorează acest penny. Dar, decât să-l mai plătească, Angus şi fii lui blocară podul timp de două zile, nepermiţând nimănui să treacă. Tatăl lui Trevelyan

intervenise până la urmă, dându-i lui Angus acel penny şi podul fu redeschis.

Şi acum, îi oferea mâncare acestei americance bogate!

— S-ar putea să nu-ţi placă, rosti Angus. E o mâncare umilă.

— Mănâncă tot şi oricând, afirmă Trevelyan, apoi se sprijini de peretele din spatele lui şi-l privi pe bătrân pregătind masa pentru oaspete. Era foarte curios ce anume îi va servi. O farfurie cu apă, probabil?

MacTarvit se îndreptă spre cămin, unde ardea fumegând un foc mic, scotoci sus pe coş şi scoase o bucată de brânză. Pe dinafară era neagră de fum, dar când o tăie, în interior era albă. Tăie câteva felii şi le puse într-o tigaie lângă foc, pentru a se topi. În timp ce se topea, ieşi afară şi se întoarse cu trei bucăţi de carne – fără îndoială de la vacile furate.

— Bănuiesc că vei vrea şi tu ceva, i se adresă lui Trevelyan şi fără îndoială o spuse cu necaz.

— Aş fi încântat, răspunse acesta. Privi cum Angus încălzeşte altă tigaie şi pune cele trei fripturi la fript. Când brânza fu topită, turnă peste ea puţină smântână groasă şi grasă şi le amestecă împreună. Iar când totul începu să clocotească, adăugă o porţie generoasă de whisky, din amestec ridicându-se o coloană de abur.

De pe consola căminului luă o farfurie ciobită şi crăpată. Era murdară, dar o şterse cu mâneca neagră a jachetei lui de tweed, veche şi slinoasă, puse o friptură pe ea şi acoperi carnea cu sosul de brânză-şi-whisky. Luă apoi un cuţit şi o furculiţă dintr-un borcan de pe cămin, le şterse de mânecă şi i le întinse lui Claire.

Trevelyan se uita la ea întrebându-se ce va face multimilionara aceasta, dar ea îi zâmbi lui Angus de

parcă era Prinţul de Wales şi tăie o bucată din friptură.

— Cerule, rosti ea, e delicioasă.

Angus îi adresă un zâmbet tremurat, de bătrân, care-l făcu să arate şi mai nătâng decât normal şi mai luă o farfurie de pe consolă. Nu-şi mai bătu capul să o şteargă, ci trânti friptura pe ea, o acoperi cu sos şi se aşeză pe un scaun vizavi de Claire, după care începu să mănânce.

Trevelyan îşi dădu seama că trebuia să se servească singur. Deci luă o farfurie murdară de pe poliţa căminului şi când începu să o şteargă, Claire îi aruncă o privire care îl opri în toiul acţiunii. În mod cert, ea considera o încălcare a etichetei să-şi cureţe farfuria. Cu o strâmbătură, se aplecă spre cele două tigăi. Bucata de carne pe care i-o lăsase Angus era pe departe cea mai mică. Trevelyan răzui tigaia după ultimele rămăşiţe de sos, apoi luă un cuţit şi o furculiţă murdare şi se înapoie la scaunul lui începând să mănânce. De la prima îmbucătură, îl privi pe Angus cu respect. Mâncarea era într-adevăr delicioasă.

— N-ar fi nici pe jumătate aşa de bună, dacă n-ar fi fost furată, rosti Claire. Acum, domnule, cânţi, joci, sau ştii vreo poezie?

Trevelyan râse. Bătrânul Angus MacTarvit cântând! Ar suna probabil ca un orăcăit de broscoi.

Angus nu se străduia deloc să bage în seamă prezenţa lui Trevelyan.

— Am să spun ceva din Bobbie Burns.

— Preferatul meu, răsuflă adânc Claire.

Timp de o oră Trevelyan îl văzu şi-l ascultă pe MacTarvit recitând strofele romantice ale iubitului Scoţiei, Robert Burns. Trevelyan citise desigur poemele, dar numai pentru că aşa a trebuit. Niciodată n-au însemnat prea mult pentru el, dar acum ascultându-l pe Angus recitându-le, era ceva cu totul

diferit. În câteva minute zări lacrimi în ochii lui Claire.

— Eşti sigură că eşti americancă, copilă? o întrebă Angus.

— Sunt tot atât de scoţiană ca şi tine, Angus MacTarvit, rosti ea cu un accent la fel de greoi ca al lui Angus. Doar că familia mea a plecat să viziteze puţin America – acum câteva sute de ani, sau cam atât.

Bătrânul râse împreună cu ea.

— Acum, fato, ce vrei să facem?

Trevelyan se ridică.

— Noi trebuie să ne întoarcem. Am nişte treabă care trebuie făcută şi… Ar fi putut la fel de bine să nu fie în încăpere, după câtă atenţie îi dădeau ei.

— Vreau să aud cimpoaiele, rosti Claire. N-am auzit niciun cimpoi, de când am sosit în Scoţia.

Trevelyan îşi dădu ochii peste cap văzându-i pe cei doi schimbând priviri, care dădeau de înţeles că aceasta era cea mai mare tragedie ce se putea întâmpla cuiva.

— Am să văd ce pot să fac, rosti bătrânul şi părăsi căsuţa.

— Trebuie să ne întoarcem. Am lucruri pe care trebuie să la fac şi…

— Atunci pleacă, rosti Claire. Sunt sigură că domnul MacTarvit mă va însoţi înapoi spre casă. Sau în seara asta se va întoarce Harry, cineva îi va spune unde sunt şi el va trimite o trăsură după mine.

Avea sens ce spunea şi el ştia că nu existau probleme privind siguranţa ei. Din privirea de pe figura lui MacTarvit puteai să deduci că o va proteja, chiar şi cu preţul vieţii – nu că ar fi existat prea multe pericole în regiunile rurale ale Scoţiei. Dar ar fi putut să cadă într-un smârc cu turbă, sau, cunoscând-o pe Claire aşa cum începuse să o cunoască, putea să mănânce şi să bea până cădea lată; totuşi nu era realmente convins

că ar fi în pericol.

— Rămân, rosti el.

Ea îi zâmbi şi îşi strecură braţul pe sub al lui.

— Ar putea să-ţi facă bine să mai ieşi din turnul acela al tău. Făcu un pas înapoi şi-l privi. Ştii că arăţi mai bine, decât când te-am văzut prima oară? Nu mai ai pielea aia cu nuanţă verzuie. Îşi ridică mâna, îl apucă de bărbie şi îi întoarse faţa dintr-o parte în alta.

În momentul în care îl atinse, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit. Mâncarea, whisky-ul şi ospitalitatea MacTarvit o încălziseră şi simţea că Trevelyan are totuşi nişte sentimente umane. Când l-a atins dorise să fie ceva frăţesc; voise să-i spună că se făcea mai frumos cu fiecare zi ce trecea. Dar în secunda în care a făcut-o, a întors spre ea ochii aceia ai lui şi a privit-o într-un fel care o determină să facă un pas înapoi.

— Eu… eu cred că ar trebui să vedem ce pune la cale domnul MacTarvit.

Trevelyan îi zâmbi, ştiind bine ce simţea. Şi de ce nu? Era tânără şi sănătoasă şi, cu toate că se referea la el ca la un bătrân, totuşi nu era. Zâmbind, încercă să părăsească căsuţa, dar un vârtej ameţitor îl determină să se ţină de tocul uşii. Rămase o clipă liniştit, nevoind să părăsească atunci căldura căsuţei, deoarece simţea cum frigul zilei începuse să-i intre în oaşe. Malaria nu era ceva de care se putea scăpa prea uşor.

Era la începutul după-amiezei când au ieşit din căsuţă şi sosi amurgul când porniră spre casă. În timpul acestei lungi după-amieze, Trevelyan şezuse pe pământul ud încercând să-şi înfăşoare în jur pledul tatălui său şi privind-o pe Claire alături de o mulţime din ce în ce mai mare de bărbaţi şi femei scoţiene. Angus scosese de undeva un cimpoi şi curând i se alăturară încă doi cimpoieri. Cineva puse pe pământ două săbii vechi şi ruginite şi o tânără fată începu să

danseze printre ele. Claire întrebă dacă ar putea să înveţe şi ea paşii.

Trevelyan şedea pe pământ, sprijinit de perete şi îi privea picioarele zburând, pe deasupra săbiilor. Prinsese repede paşii şi în câteva ore se descurca chiar bine. Cimpoierii, flirtând toţi, aşa cum făceau cei mai mulţi dintre scoţieni, accelerară ritmul melodiilor, până când Claire se mişcă atât de repede, încât cu greu puteai să-i zăreşti picioarele.

Trevelyan era obişnuit să observe. În nenumăratele lui călătorii stătuse şi văzuse multe lucruri. Văzuse, aşa cum spusese Claire despre el, sălbăticii fără seamăn. Odată, într-un sat din Africa, pentru a-i sărbătorii venirea, a fost crucificat un om. Văzuse sute de caravane cu sclavi. Lumea „civilizată” era aşa oripilată de infamia sclaviei, dar Trevelyan putea să-i informeze că ceea ce se întâmpla zilnic într-un sat de primitivi făcea ca sclavia să pară o vacanţă pe litoral.

În permanenţă, cineva îi umplea paharul cu whisky. Scotch-ul era ajutorul cel mai cunoscut împotriva frigului umed al Scoţiei. Oamenii începeau să-l bea de dimineaţă şi nu se opreau toată ziua. Şi totuşi arareori vedeai un scoţian beat, pentru că, pentru a contracara frigul, se consuma multă energie, aşa că se anihila toată influenţa whisky-ului.

Stătuse acolo ore întregi, sorbind din whisky şi privind oamenii râzând şi uneori cântând. Nu trecuse mult până când oamenii începuseră să vină din căsuţele lor de la kilometri depărtare. Se spunea că un drum de douăzeci de kilometri e o plimbare pentru un scoţian.

Privind-o pe Claire, începu să creadă ce spusese ea, că e tot atât de scoţiană ca Angus. Privind-o, putea să vadă că era chiar mai scoţiană decât el, sau decât

Harry, sau decât oricare dintre ceilalţi din casa mare. Cât era de când cineva din familia lui ieşise pe pământurile proprietăţii? Când Harry voia ceva, cum ar fi îmbrăcăminte nouă sau o aventură, se ducea la Londra. Restul familiei se mişca de pe o proprietate pe alta, fără să le pese în ce casă se aflau. Era adevărat că numele MacArran era scoţian şi în teorie ducele era şeful clanului, dar cât era de când aceasta însemnase ceva pentru familia lui? Tatăl lui vorbise despre tradiţie, dar numai cu fiul mai mare, cel care trebuia să-l moştenească. Lui Trevelyan îi spusese puţin despre orice – cu excepţia mustrărilor pe care i le făcea când încerca să fugă. Cel mai mare băiat era preferatul tatălui, iar Harry preferatul mamei. Trevelyan îşi petrecuse vremea singur, aflând de aiurea totul în ceea ce ce privea viaţa şi încercând să nu se lase prins.

Dar până la urmă a fost prins şi alungat, înapoindu-se doar după ani de zile pentru scurte vizite. Se transformase dintr-un membru al familiei într-un oaspete – chiar un oaspete ignorat.

— Tremuri, rosti Claire aplecându-se peste el. Faţa ei frumoasă era roz de la efort şi el n-o văzuse niciodată arătând mai drăguţă.

Trevelyan nu voia ca o fată frumoasă să-i fie soră de caritate.

— Poate că ai nevoie de ochelari. Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea mai bine.

Claire îi zâmbi, apoi anunţă pe toată lumea că era epuizată şi că trebuie să plece, aşa că începură lungul drum spre casă. Toţi erau surprinşi că o doamnă poate merge pe jos.

— E un fleac de plimbare. N-are să-mi ia decât o clipită, rosti râzând.

Îi întinse lui Trevelyan mâna, pentru a-l ajuta să

se ridice, dar el se sculă singur. MacTarvit îi aruncă lui Trevelyan o privire şi se oferi să le dea o căruţă.

— Va fi o zi afurisit de rece, când n-am să pot să merg pe propriile mele picioare, bombăni Trevelyan şi începu să-şi croiască drumul printre tufişuri, spre casa mare.

După ce le spuse la revedere vasalilor, Claire fugi după el.

— Te-ai purtat pur şi simplu grosolan. Ei au fost foarte amabili cu noi.

— Poate cu tine, nu cu mine. Deja începuse să-şi simtă picioarele slăbite. Acum ar fi vrut să fi acceptat oferta bătrânului privind căruţa, dar nu intenţiona să se întoarcă şi să-şi admită slăbiciunea în faţa tuturor oamenilor acelora. Şi, mai important, nu intenţiona să se arate slăbit în faţa lui Claire.

Ea mergea în spatele lui, întrebându-se la ce se gândea aşa de profund. Ţinea capul plecat şi umerii îi erau îndreptaţi înainte; arăta ca un om care avea o anumită sarcină. Împungea pământul cu bastonul de fier şi când se mişca se sprijinea greoi pe el. De asemenea, ea se întreba de ce a spus că oamenii fuseseră amabili doar cu ea. Cel puţin de patru ori văzuse nişte bărbaţi privindu-l şi făcându-i un semn de recunoaştere. Şi trei dintre femeile mai bătrâne au avut grijă ca Trevelyan să fie tot timpul aprovizionat cu mâncare şi băutură.

În timp ce mergeau, el se împiedică de două ori. Prima oară se duse să-l ajute, dar o respinse. A doua oară nu-l mai lăsă să o împingă deoparte. Îi înconjură mijlocul cu braţul şi de abia atunci realiză că ardea de febră.

Ridică ochii spre el şi îi văzu hotărârea de pe figură, în ciuda faptului că era foarte bolnav, rămăsese cu ea, pentru că ea a vrut să rămână şi când Angus i-a

oferit căruţa, l-a refuzat. Mândrie şi încăpăţânare, reflectă ea.

Încercă din nou să o împingă deoparte, dar ea continuă să-l ţină de mijloc.

— Nu e de niciun folos să te prefaci în faţa mea, rosti ea. Pot să văd că eşti atât de bolnav încât te clatini. Poţi să-ţi menţii mândria prostească în faţa lor, dar nu în faţa mea. Acum ţine-te de mine şi o să ajungem acasă.

Pentru o clipă Trevelyan fu nehotărât ce să facă, dar apoi se relaxă lipindu-se de ea şi lăsând-o să-l ajute.

— Suntem prieteni, nu-i aşa? rosti el şi în vocea lui se desluşea amuzamentul.

— Da. Aşa cred.

— Atunci tu şi cu Harry ce sunteţi?

— Ne iubim unul pe altul, rosti ea blând.

— Există o diferenţă între iubiţi şi prieteni? întrebă el în timp ce traversau un pârâu.

— O mare, mare diferenţă.

— Şi care e mai important?

Ea se gândi o vreme.

— Eu cred că cineva poate trăi fără iubiţi, dar nimeni nu poate trăi fără prieteni.

CAPITOLUL NOUĂ

Când ajunseră la uşa mascată din aripa de vest a casei, Trevelyan tremura aşa de tare, încât Claire abia putea să-l ţină în picioare. Odată înăuntru, îl chemă pe Oman să o ajute. Bărbatul cel înalt apăru aproape imediat, îşi strecură braţul sub al lui Trevelyan şi aproape îl cără pe sus, pe scări.

Claire stătu de o parte privind cum Oman îl punea pe Trevelyan în pat. Nu văzuse niciodată pe nimeni tremurând cum tremura el, şi nici aşa bolnav cum era el. Trevelyan se adună ca o minge şi Oman trase o pătură peste el.

— O să fie bine? întrebă ea. Arată ca şi cum pare că nu va trăi.

Oman ridică din umeri.

— Voia lui Allah, şi cu aceasta părăsi camera. Claire îşi închipui că omul s-a dus după medicamente sau ceva care să-l reconforteze pe Trevelyan, dar când el nu se mai întoarse, intră în camera de zi şi acolo îl găsi pe Oman, stând calm, mâncând dintr-un fruct şi privind luna pe fereastră.

Claire ştia că nu-l poate lăsa singur pe Trevelyan.

— Vreau să te duci la sora mea, rosti ea cât de calmă putu. Era sătulă de servitori care nu serveau. Ştii cine e sora mea? Fata aceea tânără? Oman o privi şi dădu din cap afirmativ. Vreau să te duci la ea şi să-i spui să comunice familiei că sunt bolnavă. Nu vreau să ştie nimeni că nu sunt în camera mea în noaptea asta. Spune-i să-i facă cunoscut lui Harry că sunt prea bolnavă pentru a mă vedea cu el şi… Privi în lături. Oare ce trebuia să facă cu oribila Miss Rogers? Brat o să-şi dea seama ce e de făcut. Spune-i surorii mele că *nimeni* nu trebuie să ştie unde sunt. Am să o plătesc bine. Oman dădu iar din cap, înainte de a se strecura afară din cameră. Claire se întoarse la Trevelyan. Ce pot să fac pentru tine? întrebă ea.

— Mi-e frig. Aşa de frig!

Fără să ezite, se urcă în pat lângă de el şi-l ţinu în braţe încercând să-l încălzească. Tremura atât de violent că o zgâlţâia şi pe ea; nici nu-şi putea imagina cum se simţea.

Claire îl ţinu lipit de ea, îi mângâie părul ud şi îi

şopti cuvinte blânde, ca unui copil. Era ciudat şi totodată familiar să aibă trupul unui bărbat lângă al ei. Se agăţase de ea, îmbrăţişând-o, ţinând-o strâns, parcă i-ar fi fost frică să nu-l părăsească.

— Şşşşt, dragul meu, şopti ea. Dormi. Dormi acum.

Nu ştia dacă a auzit-o sau nu, dar cuvintele părură că au avut efect, pentru că se relaxă în braţele ei, în timp ce ea îi mângâia spatele lat.

El îşi îngropă faţa la gâtul ei, cu bărbia pe umărul ei şi după o vreme, îngrozitorul tremurat încetă. Îi mângâie tâmpla, netezindu-i părul spre spate şi îi zâmbi. Acum nu mai părea aşa de mare, aşa de înfuriat, aşa cinic şi convins că lumea e un loc rău. Acum semăna cu un băieţaş dulce şi singur, care avea nevoie de ea. Îi zâmbi şi îl sărută pe creştet, aşa cum se ghemuise şi mai tare în ea.

Trecu o oră înainte ca Oman să se întoarcă.

— S-a făcut, rosti el.

Continuând să-l ţină pe Trevelyan în braţe, Claire nu-şi ridică ochii, dar când o făcu îşi întoarse speriată privirea. Era ceva diferit la Oman. Şi pentru că se întâlnise cu surioara ei, putea să ghicească ce se întâmplase.

— Unde ţi-e smaraldul? întrebă ea, pentru că uriaşul smarald din turbanul lui dispăruse. Oman ridică din umeri. I l-ai împrumutat, sau i l-ai dat?

— I l-am împrumutat pentru trei zile. Modesta mea bijuterie va beneficia de pe urma faptului că e purtată de cineva aşa de tânăr şi de frumos.

— Neruşinată, rosti Claire în surdină, apoi privi la forma adormită a lui Trevelyan. Nu conta dacă sora ei a pretins ceva pentru serviciile ei, Claire ştia că va face o treabă bună. Fără îndoială că Brat va jubila de plăcerea melodramei jucată, sau a minciunilor pe care

le va spune, pentru a-i face pe oamenii să nu afle că Claire nu se afla în camera ei.

*

Claire reflectă că e posibil să nu cunoşti niciodată pe cineva, până nu-l îngrijeşti când e bolnav. Spre miezul nopţii, Trevelyan era destul de profund adormit, pentru ca ea să poată să se îndepărteze de el. Pentru o clipă rămase pe marginea patului şi îl privi. Era îngrozitor de obosită. După dans, cele două drumuri şi frica pe care o simţise fiind confruntată cu o boală aşa grea ca a lui, acum ar fi vrut să se scufunde într-un pat de puf şi să nu se mai ridice.

El era întins pe spate, în sfârşit adormit. Ochii aceia erau închişi. Ochii aceia negri, intenşi, care vedeau totul, care erau plictisiţi de tot, erau în sfârşit închişi. Se aplecă peste el şi îi dădu la o parte părul de pe frunte. Avea părul prea lung, dar i se potrivea. Oman aprinsese lumânări în cameră şi atingându-i lui Trevelyan faţa, îl privi. Mai devreme i-a spus că şi-a pierdut tenta verzuie a pielii şi chiar aşa se întâmplase. Acum pielea avea o culoare mai sănătoasă şi avea şi puţină grăsime pe sub ea, aşa încât nu mai arăta scheletic, cum i se păruse când l-a văzut prima oară. Îşi puse vârful degetelor pe cicatricea lungă de pe obrazul stâng, apoi pe cicatricea de pe obrazul drept şi se întrebă cum oare au fost făcute. Curioasă, se aşeză pe marginea patului şi începu să-i atingă faţa. Pometii înalţi. Bărbia puternică şi pătrată, acoperită de barba neagră şi ţepoasă. Mustaţa groasă lăsată pe buză era moale şi putea să vadă că ascundea pe jumătate o gură foarte senzuală.

— Dumnezeule, Trevelyan, eşti un bărbat chiar frumos, şopti ea. Nu avea aspectul blond şi sănătos al

lui Harry, dar avea – privire de diavol, se gândi ea. Într-o piesă, Trevelyan ar fi interpretat un diavol perfect, iar Harry putea întruchipa un înger. Poate că-i va sugera asta prietenului lui Brat, care punea în scenă piesele acelea cu un singur personaj.

— E iar bine?

Claire sări în sus, simţindu-se vinovată că a fost prinsă atingându-l pe Trevelyan. Se întoarse spre Oman.

— Cred că răul a trecut. Are des astfel de crize? Ar fi vrut să ştie dacă boala lui Trevelyan era permanentă sau temporară. Dar în acelaşi timp n-ar fi vrut să ştie. Nu voia să ştie dacă acest tremur va duce până la urmă la moartea lui. Oman nu răspunse, ci ridică din umeri într-un fel ce putea să însemne că nu ştie, că nu-i pasă, sau că toate astea depindeau de Allah. Poţi să-mi aduci nişte apă fierbinte? Vreau să-l spăl.

În câteva minute Oman se înapoie cu un ulcior cu apă fierbinte şi Claire începu să-l spele pe Trevelyan pe faţă şi pe gât. Îi dădu la o parte cuvertura şi scoase centura care îi fixa pledul. Cu grijă şi un fel de veneraţie, desfăcu agrafa de şef ce-i susţinea pledul pe umăr şi o puse pe masa de lângă pat.

Trevelyan dormea ca mort şi ea îşi dădea seama că nimic pe lume n-ar putea să-l trezească. Nici măcar nu se mişcă, când îl împinse şi trase pledul de sub el. Cămaşa de pânză era udă de transpiraţie. O descheie începând de jos şi îi trecu bucata curată de pânză, fierbinte şi udă, peste pielea acoperită de sudoare uscată.

Doar când ajunse la claviculă văzu prima cicatrice. Nu ştia de ce cicatricea de pe trup o surprindea, mai ales că faţa lui era aşa brăzdată de cicatrice, dar aşa se întâmplă. Descheie şi mai mult

cămaşa şi apărură încă două cicatrice. Fără să mai încerce să fie discretă, îi descheie şi restul cămăşii şi îl privi.

Pieptul lui era neted şi avea muşchi. În ciuda slăbiciunii de acum, era evident că omul petrecuse o mulţime de timp făcând exerciţii intense. Dar ce o interesa pe ea, erau nenumăratele, multiplele cicatrice albe de pe coaste. Îşi plimbă vârful degetelor peste prima, apoi peste următoarea. Impresia ei era că erau răni de cuţit. Ce i se întâmplase? se întrebă ea. Cicatricele se înşirau, lungi de la patru centimetri, până la şapte centimetri jumătate. Nu arătau să fi fost nişte răni prea adânci, sau să-i fi pus viaţa în pericol, dar erau aşa de multe şi aşa de palide, încât erau neobişnuite.

Se retrase o clipă şi încercă să-şi imagineze ce a putut să cauzeze astfel de răni. Auzise de tratamentul oribil pe care-l îndurau băieţii englezi în şcolile lor sadice de băieţi, dar nu auzise de nimic de acest fel. Deodată, voi să-i scoată cămaşa de pe el şi să vadă ce altceva i se mai făcuse. Îl chemă pe Oman.

— Ajută-mă să-l dezbrac, rosti ea fără să-l privească în ochi. Lasă-l să creadă că asta e o practică curentă printre fetele americane, se gândi ea.

Trevelyan gemu când Oman, cu ajutorul lui Claire, reuşi să-i scoată cămaşa de pe trupul lui mare. Pe spate avea şi mai multe cicatrice. Patru dintre ele erau paralele şi se curbau de la şira spinării până la umărul stâng. Arătau ca nişte urme de gheare, ca şi cum un animal uriaş îl atacase şi îi sfâşiase spatele. Pe acestea putea să le interpreteze mai bine decât pe cele de pe coaste. Tatălui ei îi plăcea să vâneze şi adesea venea acasă din călătoriile în vestul sălbatic american, cu poveşti oripilante despre oameni care ajunseseră aşa de aproape de un urs, sau de un leu de

munte, încât fuseseră sfâşiaţi cu ghearele.

Dar ce o nedumerea în legătură cu aceste urme era că nu avea nicio dovadă că lui Trevelyan îi plăcea vânătoarea. În camera lui nu existau trofee de animale, aşa cum era peste tot unde mergea tatăl ei. Acestuia îi plăcea să-şi amintească de fiecare animal pe care-l măcelărise, îi plăcea să retrăiască întâmplarea, atât repovestind păţania, cât şi etalând trofeele. Dar, îşi aduse ea aminte: de fapt aici, Trevelyan se ascundea.

Îl expedie pe Oman din cameră şi spălă pieptul şi spatele lui Trevelyan, apoi se îndreptă spre un cufăr de lângă fereastră şi îi găsi altă cămaşă. Era o cămaşă ciudată, din bumbac fin şi imprimată cu mici figurine cafenii şi albe, care păreau să dea impresia de oameni. Se luptă să-l îmbrace cu cămaşa şi nu reuşi, decât când el începu să tremure din nou. Fără să gândească, se urcă în pat lângă el şi îl ţinu strâns lipit de ea, mângâindu-i fruntea şi încercând să-l liniştească, atunci când se zvârcolea.

*

Trevelyan se trezi încet. Nu putea să se concentreze şi nici să-şi amintească unde se află. Pentru o clipă crezu că e din nou în Pesha şi că baldachinul de deasupra capului era patul lui Nyssa.

Dar când întoarse capul şi văzu pereţii de piatră şi patul greu de stejar – nepoleit – îşi aduse aminte tot. Cu toate că îi fusese greu să-şi amintească unde se află, ştia totuşi că avea capul sprijinit pe un piept tare de femeie. Se întoarse şi o văzu pe Claire ţinându-l pe sânii ei ampli şi îşi simţi trupul între picioarele ei. Dormea, dar la mişcarea lui, deschise ochii şi îi zâmbi.

Şi la fel de natural, precum ziua urmează nopţii,

îşi puse mâna pe pieptul ei şi o sărută pe gât.

Claire închise ochii pentru o clipă, simţindu-i buzele. Fără să aibă habar ce face, îşi mişcă picioarele şi Trevelyan se rostogoli peste ea. Putea să-i simtă bărbăţia tare pe trupul ei. Într-o clipă se schimbase dintr-un copil bolnav într-un bărbat înfometat.

Buzele lui urcară de pe gâtul ei spre ureche. Îi prinse lobul între dinţi şi Claire îşi arcui gâtul, când mâna lui îi mângâie şi îi masă pieptul.

Mâna coborî apoi spre talie, peste şold, în partea interioară a coapsei.

Apoi deodată, îşi luă mâna. Brutal îi apucă bărbia în palmă şi o întoarse să se uite la el. Era ca şi cum îi cerea să-i spună că ştie cine e, că îl priveşte nu ca pe un prieten, nu ca pe un copil bolnav, ci ca pe Trevelyan.

Nu era la înălţimea provocării. Nu era la înălţimea a ceea ce vedea în ochii lui. Îşi întoarse capul.

— Nu, şopti ea.

Fără un cuvânt, Trevelyan se rostogoli de pe ea şi Claire coborî din pat. Mâinile şi trupul ei tremurau. Trebuie să ies de aici, se gândi ea şi se îndreptă spre uşă.

— De cât timp eşti aici? întrebă el.

Ea se opri lângă cel mai îndepărtat colţ al patului.

— De două nopţi şi o zi, răspunse incapabilă încă să-şi controleze tremurul.

— Şi ai avut grijă de mine singură?

— M-a ajutat Oman. Inspiră adânc pentru a se calma.

— Şi ce spun cei din casă despre absenţa ta? Harry trebuie că a fost supărat.

Ea ştia ce face: îi vorbea de problemele zilei pentru a o împiedica să plece.

— Nimeni nu ştie că n-am fost în camera mea.

Sora mea le-a spus tuturor că sunt foarte, foarte bolnavă şi nu pot fi deranjată. Cred că le-a spus că am ceva înrudit cu variola şi holera împreună, iar ceea ce am eu e foarte, foarte contagios. Se uită la el pentru prima oară. Nu observase până acum ce gene dese avea.

El zâmbi.

— Ce persoană admirabilă eşti şi ce *soră minunată ai.*

— Nu o face degeaba. A „împrumutat" smaraldul de la Oman pentru trei zile şi mi-a trimis vorbă prin el că va trebui să-i dau brăţara mea cu rubine.

— Şi aşa vei face?

— Sigur. Dar adevărul e că nu-mi pasă. Nu-mi plac rubinele. Au culoarea sângelui. Prefer smaraldele. Arată ca nişte boboci verzi gata să înflorească.

El închise ochii şi se întinse pe perne.

— Mulţumesc.

Nu se putu abţine şi se uită la el. Încă mai putea să-i simtă buzele pe gât.

— Cred că acum eşti bine. Oman spune că aceste crize ale tale vin şi pleacă şi că după ele te simţi mai bine. Trebuie să plec.

El deschise ochii şi ea văzu în ei implorarea.

— Te rog, nu pleca.

Dintr-un motiv oarecare, era sigură că arareori folosea el cuvântul „te rog".

— Eu… eu… trebuie. Nu mai pot rămâne.

El zâmbi, acel mic zâmbet atoateştiutor.

— Trebuie să pleci, pentru că te-am sărutat?

— Nu a fost corect, rosti ea blând. Nu ar trebui… nu trebuie să…

— Am fost pe jumătate adormit şi visam. Nu poţi fi supărată pe mine din această cauză, nu-i aşa?

— Nu sunt supărată. Sunt…

— A, văd. E vorba de Harry. Eşti îngrijorată pentru că îţi plac sărutările mele mai mult decât ale lui. Oare Harry te-a sărutat? Mi se pare că-mi amintesc că îi place mai mult să sărute caii decât femeile, şi că mai mult îi plac femeile decât virginele.

Furia o făcu să-şi îndrepte spatele.

— Pentru informarea ta, îmi *plac* sărutările lui Harry, rosti îndreptându-se spre latura patului unde stătea el. Îmi place totul la el. Şi în mod cert arată mai bine ca tine, cu ochii ăştia negri şi trupul tău plin de cicatrice. Fac pariu că Harry nu are o cicatrice pe trup.

Trevelyan continua să zâmbească.

— Dar despre trupul meu ştii, despre al lui nu, rosti aşa de încet încât ea abia îl auzi.

— Eşti vrednic de dispreţ.

Se întoarse să plece, dar el o prinse de încheietura mâinii. Şi-o smuci din strânsoare, fără să se mai uite la el.

— Îmi cer scuze, rosti el. Îmi cer scuze că am încercat să fac dragoste cu o femeie frumoasă, care se afla în pat cu mine. E într-adevăr ceva vrednic de dispreţ. Îmi cer scuze pentru că îl invidiez pe Harry, care pare să aibă totul în viaţă. Ai dreptate: sunt de dispreţuit. În viitor am să încerc să mă controlez.

Ea îl privea fix.

— Nu e o scuză sinceră.

— Dar nici nu poate fi, s-ar putea oare, pentru că în general nu sunt un om sincer. Urăşte-mă pentru asta dacă trebuie, dar mi-ar plăcea să repet totul. *Tot ce s-a întâmplat.*

Claire nu se putu abţine să nu râdă.

— Eşti demn de dispreţ. Îşi trase din nou mâna, dar el continua să o ţină strâns.

— Stai cu mine. Vorbeşte-mi, rosti el şi, pentru o scurtă secundă observă sinceritate în ochii lui,

sinceritate şi implorare.

— Despre ce? În momentul în care a întrebat, ştia că pierduse, pentru că, chiar şi pentru ea, sunase ca şi cum ar fi vrut să rămână. Trebuie… începu ea.

— De ce vrei să fii ducesă? întrebă el.

— Ce întrebare ridicolă. Trase mai tare de mână şi plecă de lângă el. Poate că ar trebui s-o întrebi pe oricare femeie din lume, dacă doreşte sau nu să fie ducesă, şi ai să descoperi că toate, de oriunde, ar răspunde că da.

— Chiar şi reginele şi prinţesele?

— Îmi imaginez că *mai ales* reginele şi prinţesele vor să fie ducese. Prestigiu fără nicio responsabilitate.

— Şi tu doreşti prestigiu?

— Eu îl vreau pe Harry. Acum, chiar trebuie să plec.

— Nu, te rog, stai şi… şi spune-mi o poveste.

— Vrei să-ţi spun ceva gen *Muşchiul Pământului* şi *Cei Trei Ursuleţi?*

— Nu, o poveste *adevărată.* Spune-mi despre… Căuta ceva. Orice pentru a o face să stea, să rămână aproape de el. Îl făcea să se simtă că realmente ar putea să se facă bine, să se vindece de toate rănile pe care le suferise în viaţa lui, nu doar de alt atac de malarie. Vorbeşte-mi despre părinţii tăi.

Ea rămase tăcută o clipă.

— Am să-ţi spun o poveste de dragoste – o poveste adevărată de dragoste. Cândva mama mea a fost o femeie foarte frumoasă.

— La fel de frumoasă ca surioara aia a ta? Ochii lui alunecară spre sânii ei şi vocea îi scăzu din intensitate, seducătoare. Tot aşa de frumoasă ca tine?

— Vrei să auzi asta sau nu? se repezi ea, dar îşi întoarse faţa roşie.

El zâmbi şi se sprijini pe perne, în mod evident

încântat că a avut un astfel de efect asupra ei.

— Te rog continuă.

— Trebuie să juri pe viaţa ta că nu vei dezvălui niciodată ceea ce am să-ţi spun. Mama m-ar ucide dacă ar afla că am vorbit. De fapt, ar putea să mă ucidă şi dacă ar afla că ştiu.

— Jur cu adevărat, rosti el încercând să nu zâmbească.

— Mamei mele îi place să le spună oamenilor că face parte dintr-o veche familie din Virginia, dar adevărul este că a crescut într-o colibă din Munţii Stâncoşi. A crescut fără educaţie şi cu un minim de hrană şi îmbrăcăminte.

— Dar era frumoasă?

— Foarte. Când a fost de şaptesprezece ani a plecat de acasă şi s-a dus la New York. Nu ştiu de unde a luat bani pentru călătorie – Brat spune că i-a furat de la familie, că tatăl ei vânduse nişte porci cu o zi înainte şi când familia dormea, mama a furat banii şi s-a dus la New York. Dar întotdeauna privesc poveştile spuse de sora. Mea cu rezervă. Totuşi a avut bani şi a apărut la New York îmbrăcată cu un costum scump; a primit un serviciu bun la un raion de parfumuri dintr-un mare magazin. Apoi l-a întâlnit pe tata, s-a îndrăgostit de el, s-au căsătorit şi au trăit fericiţi până acum.

— Aşa… rosti Trevelyan după un moment. Faţa lui îşi pierduse acea privire blândă de seducător. Acum arăta interesat, aşa cum era întotdeauna când trebuia să dezlege o şaradă… Şi împreună cei doi au folosit marea libertate americană şi au adunat o avere vastă, aşa că tu poţi să fii moştenitoare şi să devii ducesă.

— Nu chiar.

— Nu chiar? Privirea lui era aşa intensă, încât era sigură că ar fi putut străpunge şi metalul.

— Bunicul, tatăl tatălui meu, era cunoscut drept

Comandorul. Trevelyan se uită la ea, cu ochii scânteind. Văd că ai auzit de el, continuă şi fu rândul ei să afişeze un zâmbet încrezut.

— Ce convenabil ca mama ta să se îndrăgostească de fiul unui om aşa bogat.

— Da, aşa a fost. Poţi să râzi dacă vrei, dar bunicul le-a dat noilor căsătoriţi toţi banii. Nu *cu adevărat* toţi, doar o rentă de 10.000 dolari pe an.

— Săracii!

— Aşa e, dacă ai crescut într-o astfel de bogăţie ca tatăl meu, rosti ea repede.

— Dar el şi mama ta au suportat. La urma urmei aveau dragostea.

Ea îi ignoră comentariul şi cinismul din glas.

— Bunicul a murit acum cincisprezece ani şi a lăsat treizeci de milioane de dolari cu aproximaţie. El…

— Mai mult sau mai puţin.

— I-a lăsat zece milioane tatălui meu, zece milioane mamei – considera că femeile trebuie să fie independente – şi zece într-un fond special pentru mine.

— Ce spui de adorabila ta surioară?

— Încă nu era născută.

— Îmi imaginez că există destul şi pentru ea. Claire rămase tăcută. El îi studie o clipă faţa. Se ocupa de îndreptarea lucrurilor de pe tăblia patului. Şi care e restul poveştii? mai întrebă el.

Nu voia să-i spună prea mult. De ce nu putea el să accepte o istorie, în felul în care îi era spusă? De ce voia întotdeauna să privească dincolo de aparenţe?

— Bănuiesc că restul este că părinţii mei şi-au cheltuit toţi banii. Expresia de pe faţa lui Trevelyan putea fi descrisă drept oroare. Claire îi aruncă un zâmbet slab. Tata e îndrăgostit de lucruri frumoase: cai, brandy, călătorii pe mare cu iahtul.

Un leneş, se gândi Trevelyan.

— Şi mama ta? Cum a reuşit să cheltuiască aşa mult?

— Cred că a vrut să facă parte dintr-o societate, la care nu avusese niciodată acces când era copil. Aşa că a construit o casă şi a dat petreceri.

— Zece milioane de dolari cheltuiţi pe petreceri? întrebă el calm.

— Ambii mei părinţi au cheltuit o mulţime şi cu educaţia mea, şi întotdeauna am avut ceea ce am vrut, la fel ca şi Brat.

Lui Trevelyan îi trebui o clipă să digere această informaţie.

— Aşa că acum toţi banii familiei tale constau în ceea ce ai tu, în fondul rezervat ţie?

— Da.

— Şi cum e administrat acest fond?

— De când a murit bunicul, am primit în fiecare an un sfert din dobânzi.

— Aşa că, de fapt, tu ţi-ai plătit educaţia.

Ea îl ignoră.

— Când mă mărit primesc grosul.

Trevelyan aşteptă să-i spună mai mult.

— Ce a mai rămas din fond.

— Şi primesc banii, doar dacă părinţii mei îl aprobă pe cel cu care mă mărit. Bunicul a prevăzut asta în testament, pentru că a avut o soră mai mică, căreia i-a dat câteva milioane de dolari, dar imediat s-a măritat cu un om care i-a pierdut la cărţi. Omul a cheltuit fiecare bănuţ al mătuşii mele.

— Şi ce s-a întâmplat apoi cu ea?

— După ce banii au dispărut, s-a întors să trăiască alături de bunicul.

— Şi bănuiesc că bunicul tău nu i-a mai dat niciodată un ban.

— De ce trebuie să fii *întotdeauna* aşa cinic? Când bunicul a murit, i-a lăsat şi ei nişte bani, dar a spus că vrea să se asigure că nu va mai fi niciodată ţinta vreunui alt gigolo.

— Îi plăcea să controleze oamenii, nu-i aşa?

— El le-a dat părinţilor mei banii, liber şi singur, rosti ea cu mândrie, apoi tăcu.

— Deci acum ai doi părinţi fără un sfanţ şi o soră care n-a avut niciodată un ban. Cine primeşte banii, dacă nu te măriţi cu un om acceptat de ei?

— Părinţii mei, rosti ea încet.

— Bănuiesc că pe Harry îl acceptă.

— O, da. Mama spune că niciun ban de pe pământ nu poate cumpăra o poziţie în societate, ca aceea de a avea o fiică ducesă. Şi tata spune că toţi prietenii lui Harry ştiu cum să trăiască.

— Vrei să spui că îşi petrec zilele ucigând animale şi serile mâncându-le?

— Harry conduce şi casa asta, şi încă altele trei. Îi ia o muncă uriaşă să conducă aceste proprietăţi.

— Draga mea mică americancă pricepută, Harry nu conduce aceste proprietăţi mai mult decât mine. Angajează oameni care o fac. Ceea ce se face, e făcut de mama lui.

— Nu e adevărat! Harry e tot timpul plecat cu treburi.

— „Treburile” lui Harry sunt să cumpere lucruri. Te-ai uitat la locul acesta? Tablourile, mobila, ornamentele, caii şi trăsurile din grajduri. Ducii se însoară cu femei cu bani mulţi şi îşi petrec timpul cumpărând lucruri şi distrându-se. Pentru aşa ceva a fost antrenat Harry.

— Vrei să spui că Harry se însoară cu mine doar pentru banii mei.

— Şi tu nu te măriţi cu el pentru că vrei să fii

ducesă?

— Nu. Îl iubesc pe Harry. Şi îmi place casa asta şi acest fel de viaţă. Îmi plac oamenii şi ţara.

— Îţi place tot ce e romantic. Îţi place ce *îţi închipui* tu că e adevărat. Şi foarte convenabil, îţi place exact ce vor părinţii tăi, să devii ducesă, să primeşti banii bunicului şi să le oferi modul de viaţă pe care şi-l doresc.

— Nu-mi prea place de tine.

— Îţi place mai mult Harry?

— Mult mai mult. E dulce şi amabil şi gentil şi…

— Plăcut să-l priveşti.

— Da, rosti ea sfidător, ridicând bărbia.

— Aspectul frumos al familiei lui Harry a permis generaţiilor de duci MacArran să se însoare cu femei bogate.

Claire rămase tăcută pentru o clipă.

— După ce aceste femei bogate s-au căsătorit cu duci au fost fericite?

— În cea mai mare parte, cred că au fost. Am auzit că toţi ducii MacArran sunt iubiţi celebri şi, surprinzător pentru felul cum sunt răsfăţaţi, sunt în general credincioşi soţiilor lor.

— O femeie nu poate cere mai mult, ar putea oare? întrebă ea blajin privindu-l.

— Dacă aş fi femeie, aş cere mult mai mult, strigă la ea.

Se depărtă de el; nu-i plăcea direcţia luată de conversaţie.

— Trebuie să mă întorc la casa mare. Astăzi Harry va fi acasă şi vreau să-l văd. Îndreptă o pernă de pe scaunul de la fereastră. Cred că eşti bine acum. Am să-i spun lui Oman…

Când trecu pe lângă el, o apucă de mână şi o ţinu puţin.

— Nu pleca, şopti el.

Pentru o clipă Claire privi în ochii aceia negri şi în acea secundă, văzu ce era şi în fiinţa lui. În exact acel scurt moment văzu ce era sub răceala lui exterioară şi reflectă: e singur. E singur, aşa cum sunt şi eu. Şi e străin de acest loc, aşa cum sunt şi eu.

Momentul trecu, aproape la fel de repede cum apăruse, şi privirea lui ironică reveni. Era ca şi cum refuza să permită cuiva să vadă ce există sub masca lui. Îşi trase mâna, odată cu gândul că nu mai putea să-i permită să o atingă.

— Du-te. Du-te la ducele tău. Harry va dori să-ţi arate calul pe care ţi l-a cumpărat. Trevelyan se întoarse cu faţa la perete.

O clipă Claire îi privi ceafa, apoi luă repede o hotărâre. Îşi spuse că va sta, deoarece Trevelyan e bolnav, are nevoie de o soră de caritate, deoarece e singur. Dar undeva, adânc în sufletul ei, ştia adevărul: *dorea* compania lui, dorea mintea lui ascuţită ce o făcea să gândească. Adevărat, râdea de ea, era maliţios şi cinic, dar era aşa de viu şi o făcea să se simtă şi ea vie.

Fără să scoată o vorbă, Claire părăsi încăperea şi se duse să vorbească cu Oman. Îi scrise o notiţă surorii ei, spunându-i că nu va reveni acasă până la cină şi că Brat trebuia să-l reţină pe Harry şi pe toţi cei care puteau fi reţinuţi.

Când se întoarse în camera lui Trevelyan şi îi spuse că aranjase să petreacă ziua cu el, acesta nici nu-şi bătu capul să spună mulţumesc. Pentru o clipă îi trecu prin minte să-şi schimbe hotărârea, dar cu cât se gândea mai mult la încă o zi mohorâtă, petrecută în casa aceea, cu toate rudele lui Harry, cu atât fu gata să încerce orice altceva.

— Ce vom face? întrebă apoi. Jucăm cărţi?

— Eu am să scriu timp de trei ore, apoi…

— Coboară din pat şi eu plec!

Era gata să zâmbească la această afirmaţie, dar reuşi să se controleze.

— Am să te bat la şah, rosti el.

— O! Aşa crezi?

Mai târziu, Claire va considera această zi ca una din cele mai neobişnuite zile din viaţa ei. Era o treabă să petreci ziua cu Trevelyan când era ocupat, alta să petreci ziua cu el când erau şi alţi oameni în preajmă, dar era o experienţă realmente unică să fii singurul obiect şi de primă însemnătate căruia îi dădea atenţie Trevelyan.

Au jucat şah – un fel de a spune. Trevelyan nici nu-şi bătu capul să se uite la tablă. Ea îi spunea unde a mutat piesele şi imediat, fără cea mai mică ezitare, fără să piardă timpul pentru a se gândi la următoarea mişcare, îi spunea unde voia să mute el şi cu care dintre piese.

În timp ce jucau şah, vorbeau. Trevelyan îi punea întrebări şi ea răspundea. Cu toată mica experienţă pe care o avea Claire despre bărbaţi, aceasta consta doar din bărbaţi cărora mai mult decât orice pe lume le plăcea să vorbească despre ei înşişi. Trevelyan însă voia să ştie totul despre ea. Nu voia să ştie doar despre viaţa ei la New York şi ce citise şi unde fusese, voia să ştie ce gândea.

O întrebă ce gândea ea despre englezi şi cum se deosebeau ei de americani. O întrebă care e părerea ei despre englezoaice. O întrebă care era modul de viaţă american, cum era diferit de cel englezesc.

Claire se gândi o clipă.

— Nu înţeleg ce gândesc nobilii englezi despre bani. Dacă un american are nevoie de bani, îi câştigă. Găseşte un mod de a investi, sau inventează ceva, sau

îşi ia o slujbă. Face ceva pentru care e plătit.

— Englezii sunt altfel?

— Nu ştiu cum sunt oamenii obişnuiţi – nu e ciudat că încă mai există un sistem de clase în lumea noastră modernă? — dar oamenii din clasa superioară par că nici măcar nu se gândesc să câştige bani. Am auzit că, contele de Irley e aproape falit şi toată lumea vorbea despre cum îşi vindea pământul şi caii. S-a întâmplat să aflu că acest conte stăpânea nişte pământuri foarte fertile, de ce nu făcea ceva cu ele? Ea mută prima piesă de pe tabla de şah şi apoi ridică ochii la el. Când am spus asta, toată lumea din încăpere s-a oprit şi s-a uitat la mine, ca şi cum aş fi spus ceva obscen.

Trevelyan îşi ţinea ochii aţintiţi pe ea, în timp ce îi spunea ce piesă să mute pentru el. Nu-şi bătea capul să şi le mute singur, ca şi cum însăşi ideea de a juca era o mare plictiseală pentru el.

— Şi acum intenţionezi să te măriţi în această clasă superioară, cum ai numit-o tu.

— Mă mărit cu Harry pentru că îl iubesc, şi prin tonul ei îi făcu cunoscut că nu avea intenţia să spună mai multe despre acest subiect.

— Şi ce gândesc englezii despre tine?

La asta, Claire râse.

— Par să se gândească la mine ca la o încrucişare între o piele roşie şi o fată de varieteu. Îi şochez destul de des.

— Îmi imaginez că aşa faci. Nu cred că o tânără domnişoară decentă şi cu pretenţii şi-ar petrece zilele în camera unui bărbat, aşa cum ai făcut tu.

Până la urmă nici aceste cuvinte nu o supărară.

— Destul de adevărat. Dar aveam un însoţitor şi tu eşti… Ca de obicei, era gata să spună că era destul de bătrân pentru a-i fi tată, dar Trevelyan ridică o

sprânceană şi ea se uită în altă parte cu faţa roşie. Te deranjează dacă te întreb câţi ani ai?

Învăţase cu zile în urmă că, deşi Trevelyan punea mereu întrebări, el nu răspundea la niciuna. Nu-i spuse câţi ani are. În loc de asta, o întrebă şi mai multe despre familia ei şi de ce frumoasa ei surioară era numită Brat - Neruşinata.

— Frumuseţea lui Sarah Ann e o cursă pentru ea, rosti Claire cu un anumit sentiment. A fost născută frumoasă şi nu a existat o zi în viaţa ei, în care cineva să nu-i spună ce drăguţă e. Când avea cam trei ani s-a căţărat pe genunchii unuia dintre prietenii bogaţi şi graşi ai tatălui nostru şi i-a cerut să-i dea diamantul de la lanţul de ceas. Bătrânul a crezut că e o glumă grozavă, i-a dat diamantul şi a împins-o astfel pe calea pierzaniei. A învăţat că nu trebuie să facă nimic pentru nimeni, fără să fie plătită.

— Aceasta pare să fie o metodă americană.

— Să nu *îndrăzneşti* să spui ceva despre ţara mea. Comparativ cu America, locul ăsta e... Se opri, fără să spună ce intenţionase.

Dar Trevelyan avea abilitatea de a o face să vorbească. O fixă cu privirea aceea a lui şi era evident că înţelegea să aştepte.

Ea începu să-i spună, la început rar, unele lucruri pe care le observase în Anglia şi în Scoţia.

— Este o ţară ancorată în trecut.

— Dar am crezut că asta îţi place. L-ai prostit cu desăvârşire pe MacTarvit. Şi lui bietul Harry îi îngheaţă fundul în kilt, doar ca să te impresioneze pe tine. La aceasta, ea îi aruncă o privire ascuţită tartanului aruncat pe spatele unui scaun. Purtase şi el pledul. Nu îngheţase în el, în special pentru a o impresiona pe ea? Pentru prima oară, Trevelyan se uită în jos, la tabla de şah, cu mare concentrare. Aşa că acum nu-ţi mai place

trecutul? o întrebă el.

— Îmi place. Îmi place istoria. Dar ştiu de asemenea că timpul nu poate sta pe loc. Trebuie să apară progresul, sau o ţară devine ca un iaz stătut. Trebuie să existe evoluţie şi schimbare, sau ţara nu poate supravieţui.

— Nu pot să-mi dau seama cum poţi împăca dragostea ta pentru kilt-uri cu ideile americane de schimbare, de dragul schimbării. Ce e greşit în lucrurile care există? Pari ca una din acele misionare afurisite, gata să-i convertească pe oameni la o altă religie. Cea pe care bieţii sălbatici o aveau, nu era destul de. Bună pentru ei.

Ea îi aruncă o privire confuză.

— Nu vorbesc de religie. Nici măcar nu vorbesc de filosofie. Vorbesc de camerele de baie.

Claire era încântată să vadă că privirea închisă şi protectoare din ochii lui dispare. Arăta complet uluit.

Claire se sculă şi se duse la fereastră.

— Uită-te la casa asta frumoasă. Uită-te la toţi oamenii care locuiesc în ea. E sfârşitul secolului nouăsprezece. Aproape intrăm în secolul *douăzeci* şi casa asta are instalaţii sanitare de secolul şaptesprezece. Mai bine spus, nu are instalaţii deloc. Ridică mâinile exasperată. Toţi oamenii din casă folosesc oale de noapte. Apa pentru căzi e cărată sus de servitori, pe rânduri-rânduri de scări. Se uită spre fereastră, apoi din nou la el. Da, îmi place istoria. Îmi place. Dacă aş răspunde… Nu ştiu de ce, poate legat de Scoţia, m-aş asigura ca oricare bărbat, femeie şi copil din ţară să cunoască istoria strămoşilor lor. Mă întristează că aşa de mulţi scoţieni pe care i-am întâlnit nu ştiu nimic despre propria lor istorie. Mulţi dintre copii n-au auzit niciodată vechile balade. Puţini dintre adulţi ştiu de sângele ce a fost vărsat în

încercarea de a câştiga independenţa de sub englezi.

— *Ce* au toate astea de a face cu camerele de baie?

— Totul. E foarte bine să cunoşti trecutul, dar nu e deloc în ordine să trăieşti în el. Se pare că oamenii au pierdut tradiţiile şi vechile istorisiri, dar au reţinut vechile instalaţii sanitare – şi transportul şi toate celelalte lucruri care îi împiedică să intre în secolul acesta.

— Am avut impresia că nu-ţi închipui că ar fi ceva rău în Scoţia.

— Cu toate zâmbetele tale superioare, pe care mi le-ai adresat ca şi cum aş fi copil, pot să văd ce se întâmplă în jurul meu. MacTarvit locuieşte într-o cocioabă, exact ca unul din strămoşii lui de acum trei sute de ani.

— Am crezut că ţi-a plăcut coliba aia neagră.

— Mi-a plăcut, dar nu-mi place sărăcia oamenilor. Domnul MacTarvit fură vaci. Riscă urgia mamei lui Harry, când ia ceea ce îi e necesar şi fără îndoială aruncă cea mai mare parte. El…

— MacTarvit aruncă ceva? Ha, ha!

— A furat trei vaci. Crezi că acest omuleţ le mănâncă pe toate, înainte de a se strica?

— Poate că le omoară pe rând.

Ea îl privi.

— Atunci, bine, crezi că poate să mănânce singur o vacă întreagă?

Trevelyan se sprijini pe coate şi se uită la ea cu interes.

— Ce crezi tu că va scoate acest popor din sărăcie? Fabricile americane? Căile ferate americane alergând printre dealuri? Sau poate vrei să distrugi munţii dinamitându-i? Vor mai exista atunci turişti, care să vină să-i vadă pe scoţienii aceştia ciudaţi, în

costumele lor naţionale?

Claire se aşează greoi.

— Nu ştiu. Îşi privi mâinile din poală.

Trevelyan se uită la ea o bună bucată de vreme.

— Ce-ţi pasă ţie ce se întâmplă cu locuitorii Scoţiei? Tu ai banii tăi şi vei avea şi ducele tău. Ce vrei mai mult?

— Încă n-ai înţeles, nu-i aşa? Să fii ducesă e o mare responsabilitate. Va fi de datoria mea să am grijă de aceşti oameni.

— Când vor flămânzi, va trebui să mă asigur să fie hrăniţi.

Trevelyan scoase un mic râs răutăcios.

— Vorbeşti ca în feudalism. Mai curând, oamenii ăştia iau în arendă pământul de la tine. N-o să mai fie duce, cel care se judecă în tribunale şi hotărăşte destinul oamenilor. Ridică o sprânceană. Vrei să ai instalaţii sanitare de secolul douăzeci şi clanuri de secolul şaisprezece!

— Poate că e adevărat, rosti Claire blând. Totul pare aşa de complicat.

Rămase un timp cântărind problema, apoi ridică ochii spre el şi zâmbi.

— Nu ştiu cum o să fac ceea ce vreau să fac, deoarece nici nu sunt sigură ce vreau să fac, dar înţeleg să încerc.

El râse apoi se încruntă.

— Crezi că mama lui Harry îţi va permite să faci ce vrei?

— O, da, desigur. Harry mi-a spus că voi putea să fac tot ce vreau.

Trevelyan mormăi neîncrezător.

Claire se uită la tabla de şah şi realiză că, în timp ce vorbeau, el jucase şah cu sine însuşi ca adversar.

— Ai câştigat sau ai pierdut? întrebă ea.

— Sigur că am câştigat, rosti el cu ochi strălucitori.

Ea râse şi pentru o clipă împărtăşiră aceeaşi scânteie aprinsă între ei. Prietenie, reflectă Claire. Începuseră să pună bazele unei prietenii adevărate. În ciuda câtorva situaţii de care era mai bine să nu-şi amintească, deveniseră prieteni reali, adevăraţi.

— Ţi-am spus nişte lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui, rosti ea încet. Ţi-am spus despre mama şi unele păreri ale mele, pe care nu le-am împărtăşit nimănui altcuiva. Făcu o pauză. Nu e uşor să fii bogat. Nu e uşor să creşti ca nepoata Comandorului. În viaţa mea se opri şi ridică mâna. Ştiu, ştiu, intenţionezi să spui: în viaţa mea foarte scurtă. E adevărat că nu sunt prea bătrână, dar am trăit destul de mult.

— Părinţii mei nu sunt… Nu ştia ce să spună, care să nu sune ca şi cum se plângea de ei.

— Întotdeauna destul de maturi, cum ţi-ar fi plăcut ţie să fie, completă Trevelyan.

— Da, exact. Au fost o mulţime de situaţii când simţeam că eu sunt mai matură.

Din ceea ce auzise, părerea lui Trevelyan despre părinţii ei era că aveau maturitatea emoţională a unui copil de şase ani. Putea să şi-i imagineze pe cei doi părinţi bogaţi şi răsfăţaţi, depinzând de această tânără pentru tot felul de lucruri, cum ar fi să se mărite cu cel pe care-l voiau ei să-l ia, pentru ca ei să poată obţine ceea ce voiau. Avuseseră o şansă în viaţă, o şansă cum aveau foarte, foarte puţini oameni, dar au risipit-o. Şi acum se aşteptau ca Claire să le ofere cea de a doua şansă.

— Mi-ai povestit despre viaţa ta.

— Da. Se întoarse şi se uită pe fereastră. Au existat mulţi oameni în viaţa mea, care au vrut să fie

lângă mine, pentru ceea ce-şi închipuiau că sunt, mai curând decât pentru cine sunt.

— Oameni care-ţi voiau banii, rosti el direct.

— Da, exact.

Când nu mai spuse nimic, el încercă să-şi închipuie ce voia ea să-i spună.

— Te întrebi dacă vreau şi eu banii tăi?

— Poate că da, şopti ea. Cred că devin suspicioasă, când oamenii sunt drăguţi cu mine.

— Cu excepţia lui Harry.

Când fu pomenit Harry, ea se întoarse spre el pentru a-i zâmbi, dar în acea clipă se pare că nu putea să şi-l amintească pe Harry. Ochii negri ai lui Trevelyan păreau că umplu camera.

Se uită la ceasul agăţat la pieptul ei.

— Trebuie să plec. E aproape vremea cinei şi nu vreau să ratez surpriza oferită de calul meu, sau pe doamnele cu argintăria.

— Nu-mi spune că cele două bătrâne încă mai trăiesc?

— Sunt vii şi fură într-o veselie. Se îndreptă spre pat. Ai să fii bine, nu-i aşa?

— Da, desigur. Îl am pe Oman.

— Ce mare ajutor e! A intenţionat să te lase să zaci în pat, fără nicio îngrijire.

— Trebuie să admit că stând în pat cu fete drăguţe *întotdeauna* m-am vindecat mai repede.

Claire roşi până la rădăcina părului.

— Eşti rău. Acum vreau să mănânc o cină bună şi să mă duc la culcare.

— Da, doamnă, o ironiză el.

Porni să părăsească încăperea, apoi se întoarse înapoi la el.

— Vellie, mulţumesc că eşti prietenul meu.

Ochii lui se deschiseră mari, când i-a folosit

numele din copilărie, dar nu spuse nimic. Când îngrijeşti pe cineva aşa cum a făcut ea, ai dreptul să-i spui cum vrei. Îi aruncă un zâmbet mic, apoi ea dispăru.

Claire coborî vechile scări de piatră, dar când fu cam la jumătatea lor îşi aminti că intenţionase să-l roage pe Trevelyan să-i împrumute o carte. Se gândea să recitească una din cărţile căpitanului Baker. Fugi sus pe scări şi intră în camera de zi. Oman nu era pe nicăieri şi când pătrunse în dormitor, văzu că Trevelyan dormea.

Claire luă cartea pe care o voia, din dulapul montat în zid, apoi se întoarse să plece. Dar în ultima clipă reveni şi se uită la cele unsprezece mese, fiecare cu toate cele necesare pe ea.

De prima dată când le văzuse, fusese foarte curioasă ce anume făcea Trevelyan pe ele, iar acum pur şi simplu murea de curiozitate. Îşi aruncă privirea spre uşa dormitorului tăcut şi se îndreptă spre prima masă.

Existau o mulţime de bucăţi de hârtie pe masă, teancuri de bucăţi mici. Unele erau doar de 2,5 cm pătraţi, iar altele cam de 8 cm pătraţi. Toate erau acoperite cu cel mai mic scris pe care-l văzuse vreodată. Luă una din cele mai mari bucăţi şi se uită la ea, dar nu putu să descifreze nimic.

Cu o altă privire aruncată spre uşa dormitorului, duse hârtia la fereastră şi o ţinu în dreptul luminii ce scădea. Scrierea părea că vorbeşte despre zidurile unui oraş. Nu era uşor să citeşti scrisul acela mărunt, dar, din ceea ce putu să înţeleagă, descria înălţimea zidurilor şi din ce erau făcute. Pe spatele hârtiei erau dimensiunile pietrelor zidului şi puţină teorie despre momentul în care au fost construite.

Puse hârtia înapoi pe masă şi se duse la alta. Aici

hârtiile păreau să fie traducerea unui poem dintr-un document de neînţeles. Nimic din ce văzuse până acum nu avea sens, aşa că se duse la toate mesele. Patru se ocupau doar de traduceri, fiecare dintr-o altă limbă şi nu limbi moderne. O masă conţinea pagini care păreau să descrie o călătorie în

China. Altă masă avea pe ea, pagini privind căutarea de aur în Arabia.

De abia când ajunse la a şaptea masă începu să priceapă situaţia. Pe cea de a şaptea masă era o lucrare privind crearea unui alfabet pentru limba Pesha. Nu că ar fi recunoscut limba, dar lângă alfabet existau note amănunţite ce descriau sunetele limbii. Numele Pesha se afla peste tot.

Claire avea impresia că nu se simte prea bine, când se înapoie la prima masă şi se uită din nou la bucăţile mici de hârtie. Citise că, acel căpitan Baker se ducea adesea în locuri unde acţiunea de a scrie nu era înţeleasă. Dacă ar fi permis cuiva dintre oamenii din acele oraşe să-l vadă scriind şi-ar fi pierdut viaţa. Aşa că adesea scria pe bucăţi mici de hârtie, care puteau fi ascunse fără a fi văzute. Dacă vreuna din aceste hârtii ar fi fost descoperită, ar fi fost ucis.

Luă tăieturile de hârtie una după alta şi citi tot ce putu. Erau notiţe despre limba peshană, despre oameni. Erau descrieri scurte ale oamenilor cu hainele lor lungi, cu toate giuvaerurile de pe braţe. Existau note privind mărimea şi distanţa dintre zidurile oraşului.

Se îndreptă spre a opta masă şi acolo avu cel mai mare şoc din scurta ei viaţă, pentru că notele erau despre ea. Scria, cu ceea ce începuse să recunoască drept scrisul de mână ascuţit şi puternic al lui Trevelyan, despre fiecare discuţie pe care o avusese vreodată cu el. Repede parcurse o pagină, care spunea

despre ea cum încearcă să coopereze cu locatarii de la Bramley. Cu strălucire, Trevelyan o făcea să arate ca un copil bine intenţionat, dar foarte prostuţ.

Sub paginile scrise era un teanc de caricaturi. Văzuse sute din desenele căpitanului Baker şi îi cunoştea bine stilul. Deasupra teancului era caricatura ei împingându-l pe Harry pe un scaun şi izbindu-l pentru a-i extrage sâmburele de cireaşă din gât. Era reprezentată ca o femeie mare şi puternică, aşa ca un cal, iar pe Harry ca ceva plăpând. Mai exista şi altă caricatură a ei luată de pe locul de la fereastră, mâncând un măr şi cu nasul la doar doi centimetri de paginile unei cărţi. Legenda spunea *Moştenitoarea americană îl întâlneşte pe căpitanul Baker, în latină, în originar.*

Mai exista o caricatură a ei şi a unui cal înălţat în două picioare. Îşi folosea biciul pentru a-i porunci unui bătrân bolnav să-i calmeze calul. Văzu o caricatură a ei stând în capul unei mese enorm de lungi, purtând coroană şi prezidând asupra rudelor ciudate ale lui Harry, fiecare dintre ele perfect caricaturizate.

Existau mai multe pagini de note, mai multe caricaturi, dar nu mai putu să suporte să le vadă. Foarte încet, puse notele pe masă şi se îndreptă spre fereastră.

— Ai descoperit ceea ce voiai să ştii? întrebă Trevelyan din spatele ei.

Nu fu surprinsă să-şi dea seama că se afla acolo şi că probabil o privea de multă vreme. Când s-a întors să se uite la el, era îmbrăcat într-un halat lung cu un imprimeu străin şi zâmbea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l felicite pentru că şi-a păstrat secretul.

— Eşti căpitanul Baker, zise ea, aşa de încet încât sunetul era doar puţin mai puternic decât o şoaptă.

— Sunt. Era mândrie în vocea lui, alături de

sunetul acela de expectativă.

— Trebuie să plec. Harry mă aşteaptă.

Zâmbetul părăsi faţa lui Trevelyan. O prinse de braţ înainte de a ajunge la uşă.

— Nu ai nimic de spus? Până acum întrebai aşa de multe despre căpitanul Baker.

Ea nu-l privi.

— Nu am nimic de spus. Cât mai politicos putu, se trase de lângă el şi porni în jos pe scări.

— Te văd mâine? întrebă el.

Ea se opri pe scară, dar nu se uită înapoi.

— Nu, n-am să vin mâine. Şi începu din nou să coboare.

— Vino sau pleacă, nu-mi pasă, strigă el după ea, apoi se întoarse înapoi în cameră. Ce mod de a se comporta, foarte, foarte ciudat pentru o femeie, se gândi el. Din prima zi în care o întâlnise, tot ce auzise a fost ce minunat, ce mare Da, asta era, ce *mare* era căpitanul Baker, iar acum, că a aflat că se afla în aceeaşi încăpere cu omul pe care-l considera mare, acţiona ca şi cum ar fi fost otravă.

Înălţă capul. Poate că îi era teamă de el. Mai întâlnise această reacţie şi înainte, la unii oameni. Auziseră despre el, îi cunoşteau lucrările, dar când vorbeau cu el le tremura vocea. Zâmbi şi coborî scările sărind câte două trepte odată.

O ajunse exact când ea întindea mâna să deschidă uşa spre afară. O prinse de braţ.

— Nu ai niciun motiv să-ţi fie frică de mine, rosti el. Ai văzut că sunt un om ca oricare altul. Ai văzut că sunt din carne şi oase, la fel ca toţi bărbaţii. Poţi continua să mă vizitezi.

— Chiar pot?

— Da, răspunse el, fără să-şi dea seama de ironia din glasul ei.

Rămase liniştită un timp îndelungat privindu-l.

— Cicatricele de pe obraji sunt de la o lance din Africa? Ţi-a pătruns dintr-o parte în alta a obrazului. El dădu din cap. Cicatricele de pe spate sunt de la un leu, tot din Africa?

El zâmbi larg. Îi umplea sufletul de bucurie că femeia *aceasta* ştia atâtea despre el. Mulţi bărbaţi ştiau ce făcuse el în viaţă, dar nu multe femei îşi permiseseră să citească ce scrisese el. Şi, chiar acum, acum că i se oferise ocazia, ar fi vrut ca Claire să ştie ce făcuse el în viaţă, mai mult decât oricare altă persoană de pe pământ.

— Dar rănile de cuţit de pe coaste? mai întrebă ea. Nu-i răspunse imediat. Eşti Maestru Sufi, continuă ea încet. Era *foarte* impresionat cât de multe lucruri ştia despre el. Claire îi adresă un zâmbet lipsit de veselie. Acum ştiu ceea ce alţii nu ştiu. Ai scris că ai devenit Maestru Sufi, dar un critic a spus că e imposibil, că, pentru a trece de… grade, bănuiesc că aşa le numeşti tu, trebuie să treci printr-o anumită ceremonie. Este, cred eu, o ceremonie în care intri în transă şi apoi izbeşti… Se întrerupse neplăcându-i să se gândească la ce făcuse el, dar după aceea devenea erudit, aşa cum nu fusese niciodată un erudit. Nu era mulţumit cu cercetarea unui subiect, voia să experimenteze ceea ce vedea. Pentru a deveni un Maestru Sufi, adică preot a ceea ce se numea *Religia Frumosului,* trebuia să intre în transă şi în timp ce cânta şi dansa, se înjunghia pe sine însuşi cu un cuţit. Se spunea că rănile iniţiaţilor sunt mai târziu vindecate prin atingerea maestrului.

Trevelyan îi făcu o mică plecăciune, pentru a-i confirma adevărul.

Claire se uită la el încă o clipă, apoi puse mâna pe clanţă.

El i-o acoperi cu a lui.

— Nu contează ce s-a întâmplat înainte. Tu poţi să mă vizitezi. Eu voi… Zâmbi. Am să te învăţ peshana.

Ea îşi trase mâna de sub a lui.

— Şi eu ce am să te învăţ?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Ştiu toate limbile pe care le cunoşti tu. Eu…

— Poate că pot să te învăţ mai multe despre ce înseamnă să fii o moştenitoare americană. Poate că pot să te învăţ cum se simte cineva să fie americancă, gata să devină ducesă. Furia începuse să-şi spună cuvântul. Sperase că va putea să iasă din aripa veche a casei înainte de a face explozie, dar nu reuşi. Ai să scrii o carte despre observaţiile tale asupra mea? Am să-mi văd caricatura în fiecare librărie din lume?

Lui Trevelyan îi luă o clipă pentru a înţelege despre ce vorbea.

— Aşa cum ai spus, scriu despre tot.

— Inclusiv despre prieteni. Zâmbi. Acum că am văzut, nu ştiu cum de nu am înţeles cine eşti, încă de la început. Cicatricele. Ochii reci care privesc totul şi pe toată lumea, ca şi cum toţi sunt specimene biologice ce trebuie catalogate şi puse pe categorii. Pentru că m-ai descoperit, o să-mi dai un nume latin? *Americanus bakerus.* Îmi dau seama că vrei o răsplată, pentru că ai făcut identificarea. O să am marele privilegiu de a avea un nume latin masculin? Sau mai bine *Americana bakera?*

— N-am făcut niciodată nimic, care să te facă să crezi că sunt aşa cum mă descrii tu. Eu…

— N-ai făcut? Cu fiecare ocazie, mi-ai pus întrebări despre mine şi familia mea. M-ai întrebat ce părere am despre oamenii pe care îi cunosc. Îşi strânse buzele. Mi-ai pus întrebări despre căpitanul Baker, despre… Îl privi de sus până jos. M-ai întrebat despre

tine însuţi. Era ca şi cum ai fi tras cu urechea, nu-i aşa, căpitane Baker? Sau trebuie să-ţi spun Trevelyan? S-au poate n-ar trebui să-ţi spun în niciun fel.

Din nou întinse mâna spre uşă, dar el îi blocă drumul.

— N-am vrut să te mint, rosti el. Există motive care m-au determinat să-mi ţin secretă identitatea.

— Ca să-i poţi spiona pe oameni?

— Eu nu spionez oamenii.

— Poate că poporul din Pesha priveşte asta în mod diferit. Îşi dădea seama că el nu avea idee ce voia să spună. Dă-mi voie să-ţi explic ceva, indiferent cum te cheamă. Eu nu sunt un sălbatic, pe care să-l studiezi tu. Se uită o clipă în lături, apoi din nou la el. Când mă gândesc la felul în care stăteai şi mă priveai când eram la MacTarvit. Şi aici, eu... Eu te-am ajutat când ai fost bolnav. Făcu un pas mai departe de el, ca şi cum nu voia să mai accepte apropierea lui. Nu sunt una din sălbaticele tale, despre care gândeşti că au obiceiuri stranii şi fascinante. Eu sunt americancă, o americancă foarte bogată şi, dacă vei scrie ceva despre mine, am să te dau în judecată.

El clipi de câteva ori, apoi făcu un pas mai departe de uşă.

— N-am să scriu despre tine, domnişoară Willoughby. La revedere şi îţi doresc tot norocul din lume, alături de ducele tău.

Ieşind, ea nu dădu atenţie remarcii lui.

CAPITOLUL ZECE

Când Claire ajunse la casa mare, familia era deja aşezată la cină. Nu se obosi să se ducă în camera ei şi

să-şi schimbe rochia, acum murdară pentru că fusese purtată aşa de multe zile. Şi nici nu observă modul în care servitorii se uitau la ea. Se duse spre uşile sufrageriei şi întinse mâna să deschidă una, dar lacheul o opri.

— Alteţa Sa spune că mesenii nu trebuie deranjaţi, zise omul.

Claire ridică ochii la el.

— Când voi fi ducesă, am să-mi aduc aminte de tine, rosti ea calmă.

Lacheul îi deschise uşa.

Se îndreptă dârză direct spre Harry aşezat în capul mesei. Tocmai era servită supa.

— Trebuie să te văd, zise ea.

Claire fusese în Insulele Britanice destul, pentru a şti că nimeni, niciodată şi în nicio împrejurare, nu întrerupea un englez când era la masă. Era de atâta timp o regulă, încât nimeni nu se obosea să se gândească la ea ca la o regulă. Nu se întâmplase niciodată, probabil că niciodată nu se va întâmplase şi probabil că nici nu le trecea prin gând că s-ar putea întâmpla.

Harry fu aşa de şocat, că şedea doar şi o privea. Rămăsese cu gura întredeschisă şi lingura de supă suspendată în aer.

— Vreau să te văd acum. Imediat, repetă ea.

Nu se uită la celelalte persoane de la masă, dar era perfect conştientă că toţi o priveau, şocaţi de această încălcare a etichetei. Claire nu se îndoia că probabil în această clipă confirma părea lor că americanii sunt nişte barbari.

Harry puse lingura jos, împinse scaunul în spate şi o urmă afară din cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, pentru că era convins că numai moartea putea să-i cauzeze o astfel

de tulburare.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Inima lui Harry începu să bată. Nu-i era teamă că noutăţile aveau vreo legătură cu mama lui. Dacă i s-ar fi întâmplat el ceva, întâi lui i s-ar fi spus, desigur. Al doilea gând care-i trecu prin minte era că Claire venise să rupă logodna. Îi era frică de asta. Dacă ar pierde-o pe mica lui moştenitoare americancă, mama ar fi furioasă, chiar mai mult decât furioasă.

Când ajunseră la salonul albastru, Harry era pregătit pentru ce era mai rău. Dacă s-a întâmplat ceva care o determina să rupă logodna, va face tot ce-i va sta în putere să-i schimbe gândul. Poate că era vorba de regula mamei lui împotriva ducerii tăvilor în camere. Dacă asta era ceea ce nu mergea, Harry se gândi că ar putea să acţioneze împotriva dorinţelor mamei lui şi să-i permită lui Claire să mănânce în camera ei, dacă asta voia.

Închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea.

— Ce este? Spre surpriza lui, Claire se duse la el şi îl înconjură cu braţele, ţinându-l strâns lipit de ea. Lui îi luă ceva timp, până realiză că primejdia trecuse. O împinse la depărtare de un braţ. Ce s-a întâmplat?

Începu să vorbească, dar atât de incoerent, că a trecut un minut înainte ca el să înţeleagă ce spunea. Auzi numele lui Trevelyan şi aproape izbucni în râs de uşurare. Asta era ceea ce nu era în regulă cu ea? Fratele lui putea să înfurie şi un înger. Fratele lui înfuriase bărbaţi, ca să fim cinstiţi, în principal bărbaţi – de la un capăt la altui al lumii.

— Ce a mai făcut acum Vellie? întrebă el luându-şi mâinile de pe umerii ei.

— Am fost cu el. Nu plângea, dar o putea simţi tremurând. Din experienţa lui, ştia că Trevelyan îi făcea deseori pe oameni să tremure de furie, sau de

alte emoţii.

— Ai fost cu el? întrebă Harry calm şi se gândi la cuvintele ei. Vrei să spui că te măriţi cu el?

Claire se trase de lângă el.

— Să mă mărit? Ţi-ai ieşit din minţi?

Pe Harry îl inundă uşurarea.

— Vom aştepta şi vom vedea ce se întâmplă. Dacă afli că o să ai un copil, atunci ne vom căsători mai repede decât am planificat. Am să recunosc copilul ca fiind al meu şi…

Ea îl privi oripilată.

— Despre ce vorbeşti?

— Dacă ai fost cu el, atunci…

La aceasta, Claire începu să râdă.

— O, Harry, ce nostim eşti! Nu am vrut să spun că *am fost* cu el, vreau să spun că în ultimele câteva zile n-am fost bolnavă, am stat cu Trevelyan. El a fost bolnav şi eu l-am îngrijit.

— Oh, fu tot ce putu să spună Harry. Nu voia ca ea să ştie că el habar n-a avut că a fost bolnavă. Se înapoiase din călătoria lui de achiziţionat cai, numai cu câteva ore în urmă şi principala lui preocupare a fost să cineze. Observase că ea nu era la masă, dar pentru Claire asta nu era ceva neobişnuit. Nu-i înţelegea pe americani şi nici nu avea înclinaţia să încerce să-i înţeleagă. Dacă ea nu voia să mănânce la cină, era hotărârea ei.

— El e căpitanul Baker, rosti ea cu furie în glas.

— Da.

— Vreau să ştiu totul despre *el.* Vreau să ştiu *ce* face aici şi de ce se ascunde.

Harry n-o văzuse niciodată atât de surescitată, cu faţa în flăcări şi ochi strălucitori.

— Claire, te-ai îndrăgostit de el?

— Nu, răspunse şi el văzu în ochii ei ce cinstită

era. Nu m-am îndrăgostit de el.

Harry scoase un oftat de uşurare, dar apoi se încruntă. Din experienţa lui ştia că atunci când o femeie spune că vrea să vorbească despre ceva, adesea înseamnă ore şi ore de discuţii. Se gândi la cina lui jinduind. Deschise uşa, îi spuse lacheului să-i aducă cina în salonul albastru şi să nu fie deranjaţi.

— Acum, draga mea, de ce nu-mi spui ce a făcut Vellie, de te-a supărat aşa? Voia să ştie cât de multe i-a spus fratele lui, cât de multe ştia ea despre adevărul înrudirii lui Trevelyan cu familia lui.

Ea începu să reverse un fluviu de cuvinte. Harry avusese întotdeauna impresia că era o fiinţă liniştită, care scotea doar câteva vorbe – unul din cele mai bune lucruri ale ei, după părerea lui – dar acum erau aşa de multe cuvinte, cum nu auzise el niciodată. Îi vorbi despre zilele petrecute cu Trevelyan. Îi spuse că Trevelyan a dus-o în vizită la bătrânul MacTarvit. Îi vorbi despre călătorie şi masă şi cum i-a citit cărţile.

Se opri din vorbit, doar când fu adusă cina şi pusă pe o masă mare din cameră. După ce servitorii plecară şi rămaseră din nou singuri, Harry începu să mănânce, Claire însă păşea în sus şi în jos prin încăpere şi continua să vorbească.

— Tu nu ştii ce a însemnat căpitanul Baker pentru mine. I-am studiat lucrările; i-am studiat viaţa. Ştiu o mulţime de lucruri despre el.

Harry nu-şi putea da seama ce a făcut Trevelyan de a supărat-o aşa. Pentru că a minţit-o? Pentru că şi-a ţinut secretă identitatea, asta a înfuriat-o?

Când i-a vorbit despre găsirea desenelor reprezentând-o pe ea, unele din acele caricaturi oribile ale lui Vellie, începu să înţeleagă. Prima oară când Harry a văzut caricaturile făcute de Trevelyan despre el, s-a simţit insultat, aşa cum nu fusese niciodată

înainte, sau de atunci. Trevelyan îl desenase ca pe un băieţel cârlionţat, fizic legat de mama lui, ca o singură fiinţă. Uneori Trevelyan l-a ilustrat cu faţa mamei lui, iar pe mama lui cu faţa sa.

Harry începu să spună că Trevelyan le făcea caricaturi tuturor. Văzuse nişte desene pe care Vellie le făcuse despre sine însuşi şi care erau destul de răutăcioase. Trevelyan se înfăţişa adesea ca un nebun, cineva care a avut încredere în oamenii răi şi întotdeauna a fost trădat.

Dar ceva îl făcu pe Harry să ezite. Nu-şi închipuise că Claire petrecuse atât de mult timp cu fratele lui. Presupusese că făcea tot ce făceau femeile de obicei. A fost un şoc să descopere că petrecuse zile şi nopţi cu el şi chiar au călătorit împreună.

— Trevelyan poate fi destul de lipsit de amabilitate, zise Harry cu gura plină. O privi. Dar femeile de obicei îl plac.

— Şi mie mi-a plăcut. Am crezut despre el că mi-e prieten, dar el m-a folosit. M-a studiat. A scris despre mine, ca şi cum aş fi fost una din sălbaticele lui şi el îmi observa obiceiurile bizare.

— Nu vrei puţin din friptura asta? E perfect pregătită.

Claire se aşează la masă şi Harry îi puse o felie de carne de vită pe farfurie, dar ea nu mâncă.

— Vorbeşte-mi despre el. Ce l-a făcut aşa de rece, aşa de lipsit de sentimente? Harry fu uluit. Trevelyan om fără sentimente? Trevelyan era cel mai furios şi mai emotiv om în viaţă. De ce se află aici? De ce l-ai lăsat să stea aici?

— Ce ţi-a spus despre legăturile lui de rudenie cu familia mea?

Harry îşi reţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului. Trevelyan spusese că nu vrea ducatul, dar

tot ce avea de făcut era să-şi schimbe hotărârea şi Harry ar fi fost terminat. Ar fi avut nişte bani de la mama lui, dar nimic altceva. Asta e, n-ar fi avut nimic, dacă şi-ar fi pierdut moştenitoarea – ceea ce nu avea intenţia.

— Spune că e un fel de văr.

— Da, aşa e. E rudă cu mine, aşa cum sunt şi ceilalţi oameni din această casă.

— Şi tu ai grijă de ei, rosti ea privind în frumoşii lui – ochi.

— Fac tot ce pot, rosti el cu modestie.

Claire se sculă de la masă şi începu din nou să meargă prin cameră.

— Explică-mi numele lui. De ce îşi ţine identitatea secretă?

Harry nu se grăbi să răspundă.

— A fost trimis de acasă, când avea nouă ani.

— La şcoală?

— Nu. După câte ştiu eu, Trevelyan nu a fost niciodată la o şcoală anume,

— Atunci de ce a fost trimis de acasă?

Harry ridică uşor din umeri.

— S-a întâmplat cam la doi ani după naşterea mea, aşa că nu ştiu. Mi s-a spus că era un copil dificil. El şi fratele lui mai mare obişnuiau să intre în belele şi întotdeauna la iniţiativa lui Trevelyan. Harry zâmbi. Odată cei doi băieţi se aflau în Franţa cu tatăl lor şi acolo în oraş bântuia o boală, o epidemie sau aşa ceva, nu ştiu ce, şi existau oameni cu cărucioare care ridicau cadavrele. Trevelyan şi fratele lui l-au mituit pe conducătorul căruţului să-i lase să-l însoţească în schimbul lui de noapte. Mi s-a spus că în puţul unde se aruncau cadavrele a apărut o flacără albastră.

— Da, asta sună ca ceva de care e în stare. A fost trimis acasă de tatăl lui, pentru că făcea astfel de

pozne copilăreşti?

— Mama lui l-a trimis în lume. L-a trimis să locuiască cu tatăl ei. Harry înghiţi. Bătrânul era amiral. Se spunea că era foarte strict în privinţa disciplinei şi s-a sperat că poate o să-l înveţe şi pe Trevelyan să fie disciplinat.

— Dar n-a putut.

— Nu. Trevelyan n-a vrut să facă niciodată nimic din ceea ce voiau alţii. Cred că el şi amiralul s-au ciondănit tot timpul. Ştiu că au ajuns să se urască unul pe altul. Când Vellie avea şaisprezece ani l-a părăsit pe amiral şi a intrat în armată sub alt nume.

— Drept Frank Baker?

— Da. Amiralul a vrut ca Trevelyan să meargă la marină, dar lui nu-i plăceau nici vapoarele, nici apa. Până la urmă a intrat în armată sub alt nume. Aşa că bunicul nu l-a mai găsit, se înrolase cu alt nume. Eu cred că deghizarea aceasta a fost la început tot ca o poznă, dar mai târziu a devenit ceva important pentru Vellie. A vrut să-l facă pe bunicul lui să-şi înghită vorbele, când afirma că Vellie nu o să valoreze niciodată nimic, că nu va reuşi să ajungă nimic. Cred că Vellie a vrut să dovedească că bunicul lui greşea.

— Cred că aşa a făcut. Căpitanul Baker se dovedeşte a fi un om mare.

— Într-un fel, poate. Harry se încruntă. Femeia asta e *a lui. Nu a* fratelui său. Se răsuci în scaun şi îi zâmbi. Ştia cum să-şi folosească înfăţişarea, în avantajul lui. Cu un zâmbet, Claire se duse şi se aşeză pe scaunul de lângă el. Acum spune-mi, de ce ai petrecut aşa de mult timp cu… vărul meu? Nu există destule alte lucruri în casa asta, care să te ţină ocupată?

— Bănuiesc că eram cam plictisită. Se uită la mâinile ei. Nu voia ca Harry să creadă că se plânge, nu

voia să facă nimic care să-l determine să gândească rău despre ea. Doar puţin cam plictisită. Ridică ochii la el. O, Harry, când am să o cunosc pe mama ta?

— Oricând doreşti, spuse el încrezător. Dar în sinea lui nu se simţea deloc încrezător. Când era vorba de încăpăţânare, mama lui îl făcea pe Trevelyan să pară un copil.

— Harry, vreau să petrec mai mult timp cu tine. Vreau să fim aşa cum am fost la Londra. Vreau să mergem în unele locuri împreună, să facem unele treburi împreună şi să discutăm. Vreau să fim o pereche îndrăgostită, aşa cum de fapt suntem.

— Ei bine, desigur. Lui Harry îi trecu prin minte că ar trebui să-l scoată pe Trevelyan din toate astea. La Londra, îi făcuse curte lui Claire, dar acum se considera liber să-şi trăiască propria viaţă. Îşi rezolvase treaba. Se dusese la Londra deoarece auzise că exista o micuţă moştenitoare americancă frumoasă, pe care putea să pună mâna şi reuşise să o câştige. Acum, din cauza interferenţei fratelui său, trebuia să continue să-i facă curte.

— Şi vreau să petrec ceva timp şi cu sora ta.

La aceasta Harry se lumină.

— Leatrice? Poţi să petreci tot timpul cu ea. Îi plac toate lucrurile care îţi plac ţie.

Ea se mişcă puţin, pentru a-l privi.

— Care sunt lucrurile care-mi plac?

— Cărţile. Istoria. Îţi plac mult scoţienii.

Ea zâmbi şi Harry scoase un oftat de uşurare. Femeile şi afurisitele lor teste de dragoste! Toate amantele lui erau la fel. Nu erau mulţumite cu prezenţa bărbatului, voiau să le demonstreze tot timpul că le iubeşte.

— Ştiam că lui Leatrice îi plac cărţile. Şi ce altceva îi mai place?

Harry întinse mâna după paharul cu vin. De puţine ori în viaţa lui mâncase fără a fi asistat, fără ca cineva să-l servească, şi unul din cele mai rele aspecte era că acum trebuia să-şi toarne singur în pahar.

— Vrei să spui, în afară de James Kincaid?

Claire se ridică.

— Cine e James Kincaid?

Mai bine şi-ar fi muşcat limba!

— Nimeni. Am vrut să fac o glumă. Crede-mă, nu e nimeni. Probabil că la ora actuală e chiar mort. De fapt sunt sigur că aşa e.

— Atunci cine a fost?

Harry îşi goli paharul şi întinse mâna după sticla din frapiera de argint de pe suportul de lângă masă. N-ar fi putut să ajungă la ea, decât dacă se întorcea cu spatele la Claire, dar îi trecu prin cap că ar fi mai bine să nu facă asta, pentru moment. Femeilor nefericite le trec prin minte uneori cele mai ciudate gânduri. Dacă se întoarce cu spatele, pentru a lua sticla cu vin, ea s-ar putea să creadă că-i place mai mult vinul decât ea

— Lee s-a îndrăgostit de el când era copilă. Sau poate că a fost întotdeauna îndrăgostită de el, nu ştiu. Eram doar un puşti când s-a întâmplat şi nu-mi amintesc prea bine. Nu-şi amintea ce s-a întâmplat, înainte ca sora lui să o fi înfruntat pentru prima şi ultima oară pe mama ei, dar în mod sigur îşi aducea aminte ce s-a întâmplat după aceea. Îşi imagina că încă mai există camere din vechea casă, care răsunau de ţipetele lui Leatrice.

— Ce s-a întâmplat?

— Kincaid era total necorespunzător. Lee *este* fiică de duce, să ştii. Kincaid era… Nu mai spuse nimic, deoarece Claire căpătase pe figură acea expresie, pe care o capătă femeile când îşi închipuie că miros în aer ceva romantic. Kincaid realmente e… era, dacă e mort

– persoana cea mai respingătoare. Era foarte ciudat. Umbla vorbind singur. Întotdeauna avea hârtii care îi cădeau din buzunare. Copiii satului obişnuiau să se ţină după el şi să facă glume răutăcioase pe seama lui. Mama a avut dreptate să nu-i permită fiicei ei să se mărite cu omul acela.

— Şi Leatrice nu s-a măritat cu nimeni altcineva?

Harry scuturã din cap. N-avea intenţia să-i vorbească lui Claire despre războiul care se dezlănţuise între mamă şi fiică. Lee spusese că dacă nu poate să se mărite cu omul pe care-l iubeşte, nu se va mărita cu niciun bărbat. Mama spusese că dacă Lee nu se supune şi nu se măritã cu un bărbat ales de ea, va face din viaţa ei un iad. Lee a spus că „e mai bine, decât să mă mărit cu un bărbat pe care-l urăsc, aşa ca tine, şi să duc viaţa pe care ai dus-o tu”. A fost ultima dovadă de sfidare pe care Leatrice a arătat-o faţă de cineva. Harry ştia că de mult mama lui îi înfrânsese spiritul lui Lee, pentru că, după câte putea să spună, mama lui era mai puternică decât oricine altcineva pe pământ.

Claire părăsi scaunul şi Harry luă imediat sticla cu vin.

— Harry, trebuie să am ceva de făcut. În America am fost ocupată tot timpul.

După părerea lui, *toţi* americanii erau ocupaţi tot timpul. Se pare că nu aveau nicio idee despre e cum să stai liniştit şi să nu faci nimic. Ori făceau ceva, ori discutau despre ce intenţionau să facă. Auzise că o americancă oribilă se lăudase că cina pentru oaspeţii ei se va termina în cel mult cincizeci de minute.

— Sigur că vrei să faci ceva, dragă. Toţi avem nevoie de sarcini, care să ne ţină ocupaţi. Viaţa bărbatului nu valorează nimic, dacă nu realizează ceva în timpul vieţii lui pe pământ. Citise asta undeva şi era

încântat că şi-a adus aminte. La ce te gândeşti?

Claire privi pe fereastră. Afară era întuneric şi perdelele nu fuseseră lăsate. Putea să-şi vadă imaginea reflectată şi pe Harry cel frumos tolănit pe scaun şi bând vin. Se întoarse spre el.

— Vreau să văd întreaga proprietate. Vreau să mă prezinţi supraveghetorilor, sau şefilor de echipă, sau cum le spui tu. Vreau să-mi arăţi cum funcţionează locul acesta uriaş, cum îl conduci.

Harry îi aruncă un zâmbet slab. N-ar fi recunoscut un şef de echipă de la Bramley, chiar dacă l-ar fi întâlnit în salon. Va trebui să-i ceară lui Charles să-l ajute.

— Desigur. Va fi o plăcere să-ţi arăt totul. Altceva?

Dacă cineva va insinua vreodată că nu a obţinut pe merit milioanele soţiei lui, îl va ucide pe ticălos.

Ea deschise ochii mari.

— Harry, tu administrezi acest loc şi pe celelalte pe care le mai ai, nu-i aşa?

Americanii şi dezgustătoarea lor etică a muncii, se gândi el. Toţi, până la unul, consideră că un bărbat trebuie să muncească. Era un concept pe care nu putea să-l înţeleagă.

— Sigur că da. Îmi ia o mulţime de timp. Ţi-a spus cineva altceva?

— Trevelyan spune că nu tu faci asta. Zâmbi. Nu contează ce spune el. Aşa e normal. Şi eu intenţionez să-mi încep noua viaţă de ducesă. Am o mulţime de învăţat şi aştept să o fac. Am putea să mergem să călărim mâine dimineaţă devreme? Mi-ar plăcea să încep să cunosc moşia. Vreau să spun, să o văd din punctul de vedere al unui muncitor.

— Da, sigur că poţi. Am să te iau să călărim, cum se ivesc zorile. Sau poate că dimineaţa ţi-ar plăcea să

dormi mai mult, rosti el plin de speranţă.

— Nu, nu am nevoie de aşa mult somn. Şi mi-ar plăcea să o întâlnesc pe mama ta, iar tu află dacă James Kincaid e viu sau mort şi unde este.

Harry luă o gură bună de vin, care să-l împiedice să geamă.

— Sunt sigur că omul e mort. Sunt sigur că am auzit că a fost călcat de o căruţă de la fermă. Probabil nu se uita pe unde merge. Acum, dragă, nu e timpul să te retragi?

— Da, aşa cred. Harry, simt că totul e pe cale să fie în ordine. Nu ştiu de ce mi-am petrecut aşa mult timp cu omul acela, când aş fi putut să fiu cu tine. Mâine intenţionez să-mi încep noua viaţă.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută pe frunte, în timp ce el o bătea uşor pe braţ, apoi părăsi camera.

Harry rămase unde se afla, până când servitorul veni să strângă masa.

— Trimite-l pe Charles la mine, rosti el.

— Cred că domnul Sorenson s-a retras, domnule.

— Atunci scoate-l din pat! se repezi Harry. Trebuie să-mi spună cine conduce locul acesta. Şi cum anume se face. Sorbi iar din vin şi se întrebă dacă strămoşii lui au trebuit să muncească la fel de greu, pentru banii cu care se însurau.

*

Când Claire se trezi a doua zi dimineaţă, era într-o stare de emoţie puternică. Doar gândul de a-şi petrece ziua cu Harry era suficient să o facă fericită. Coborî scările, dar i se spuse că Harry încă nu se sculase, pentru că rămăsese treaz până foarte târziu azi noapte îngrijindu-se de treburile gospodăreşti.

Lacheul o informă că totuşi Harry se scula de obicei înaintea păsăricilor. Ceva în legătură cu această afirmaţie păru că îl amuză, pentru că încerca fără succes să-şi reţină un zâmbet.

Îl aşteptă în holul de la intrare şi el coborî, frumos îmbrăcat şi gata pentru turul proprietăţii. I-l prezentă pe domnul Charles Sorenson, care era administratorul moşiei şi care va călări împreună cu ei. Fu puţin dezamăgită că nu vor fi singuri, dar îşi înghiţi amărăciunea şi alături de Harry se îndreptă spre grajduri.

Era prima oară că vedea grajdurile ziua, deoarece când era cu Trevelyan a vrut întotdeauna să meargă pe jos. Trebuia să şi-l scotă din minte pe omul acela. Făcea tot ce putea, să nu se gândească nici la Trevelyan, nici la căpitanul Baker.

Fu surprinsă vă vadă frumuseţea şi curăţenia grajdurilor şi fu şocată că aveau instalaţie de apă. Casa nu avea apă curentă, dar grajdurile aveau. Când văzu modul plin de afecţiune cu care îl întâmpinară caii pe Harry, aproape că înţelese de ce.

Fu de-a dreptul plăcut surprinsă când Harry îi prezentă cea mai frumoasă iepuşoară pe care o văzuse vreodată. Animalul avea picioare graţioase şi delicate şi o, atinse cu blândeţe pe umăr.

— E frumoasă, Harry, realmente frumoasă.

El zâmbi, încântat că-i plăcea. Era totodată foarte, foarte fericit că ieri ea n-a rupt logodna, pentru că achiziţionase calul şi încă alţi patru, pentru o sumă care trebuia plătită după căsătorie, după ce îşi primea zestrea. De asemenea, cumpărase nişte picturi frumoase şi câteva obiecte de porţelan, precum şi o piesă drăguţă de argint din secolul cincisprezece.

O ajută să încalece şi astfel începură turul moşiei. La început Claire l-a întrebat pe Harry despre toate

problemele pe care voia să le cunoască, dar Harry cu o minunată umilinţă trecea întotdeauna întrebările domnului Sorenson. Ea îl admiră că nu încerca să-l facă pe angajatul lui să se simtă în stare de inferioritate faţă de stăpân.

Călăriră ore întregi, străbătând pogoane de câmpie, mergând pe ceea ce trebuie că au fost kilometri de drumuri. Claire fu recomandată paznicilor de vânătoare, vasalilor şi supraveghetorilor. Străbătură păduri, grădini şi câmpuri. Peste tot pe unde mergeau, oamenii ieşeau din case să-i privească şi să le ofere ceva de mâncat, iar lui Claire buchete de ierburi şi flori. Claire mâncă tot, bău tot şi cu florile îşi împodobi calul, astfel încât în câteva ore, acesta părea că e un peisaj mişcător. Copiii ieşeau să-i vadă şi râdeau alături de Claire privindu-i calul, apoi fugeau să adune mai multe ierburi purpurii, pentru a-l împodobi.

Claire se bucura imens, dar erau momente când nu-i fu prea uşor. Harry nu se afla în toane bune, aşa cum fusese întotdeauna. Nu mânca şi nu bea nimic din ce îi ofereau vasalii. La un moment dat a afirmat:

— Prefer mâncarea de pe farfuria mea. Când copiii i-au oferit flori, le-a spus să le ia dracului de acolo. Claire încercă să-l îmbuneze. Tatăl ei îi considera pe copii enervanţi, iar acum vedea că şi Harry se comporta la fel. Aşa că nu era nimic rău în asta.

De asemenea, făcu tot ce putu să observe şi alte aspecte ale proprietăţii. Grajdurile care găzduiau caii lui Harry erau monumente de frumuseţe, făcute din marmoră şi mahon, cu plăcuţe de aramă cu numele fiecărui cal. Dar casele vasalilor – care erau proprietatea lui Harry ca şi grajdurile – arătau foarte asemănătoare cu felul în care trebuie că arătaseră şi când primii normanzi au invadat Anglia.

Existau, desigur, şi câteva case mai bune. Claire a fost încântată să le vadă, case cu acoperişul de ardezie, nu de paie, cu două niveluri şi încălzite cu sobe frumoase cu cărbuni, în loc de focul de turbă care ardea prost. Dar când vorbi cu deţinătorii acestor case rămase nedumerită, l-a întrebat cu ce se ocupau, ce făceau cu pogoanele de pământ pe care le închiriau de la Harry. Bunicul lui Claire avusese mai multe ferme şi fermierii câştigau foarte, foarte bine. Dar aici văzu pământuri nelucrate, pluguri ruginind în şoproane, iar pe câmp nu muncea nimeni.

Îl întrebă despre asta pe Harry şi primi un răspuns care o lăsă perplexă, anume că oamenii care arendaseră casele acelea frumoase iubeau doar animalele. Nu putea să înţeleagă ce avea asta de a face cu munca dintr-o fermă.

Fu de asemenea nedumerită de regiunile împădurite. Pentru ea, materialul lemnos se reînnoia. Tăiai copaci şi îi înlocuiai cu alţii; erau recoltaţi ca porumbul. Singura diferenţă era că copacii aveau nevoie de mai mult timp să crească. Văzu păduri care arătau ca şi cum nu fuseseră reînnoite probabil de douăzeci de ani sau cam atât, iar acum erau lăsate să fie acoperite de tufişuri. Peste tot existau rugi de mure.

Îl întrebă pe Harry despre copacii care erau uscaţi şi ce se făcea pentru a-i tăia. Domnul Sorenson îi spuse că tufişurile erau bune pentru că în ele se ascundeau vulpile şi potârnichile. Claire îi replică că nu înţelege cum făcea proprietatea bani din aceste creaturi.

Harry o privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Vulpile sunt pentru vânat, iar potârnichile le împuşcăm. Nu le vindem.

Claire realiză din nou ce americancă era. Văzuse o vânătoare de vulpi şi ştia că englezilor le place să

împuşte atât ce zboară, cât şi ce merge. Dar nu-i venea să creadă că aceste pământuri roditoare erau dedicate acestui scop.

Când se înapoiară, era cam pe la jumătatea dimineţii şi Harry, ţâfnos, se duse să mănânce, iar Claire se duse în camera ei să se schimbe de costumul de călărie. Nu ascultă cum oribila bătrână Miss Rogers se plângea de toate. Aceasta credea cu putere în programări, dar Claire îşi schimbase programul pentru un motiv pe care nu-l înţelegea.

— Lasă-mă singură, rosti Claire şi când bătrâna rămase totuşi pe loc, Claire se întoarse şi o privi fix, până când aceasta părăsi încăperea.

Claire rămase în lenjerie, la măsuţa de toaletă şi se privi în oglindă. Se pare că nu înţelegea nimic din viaţa viitorului ei soţ. Nu-i înţelegea pe oameni şi nici ţara.

Văzuse oameni înfometaţi, dar câmpurile care trebuiau folosite pentru a creşte recoltă pe ele, erau goale. Materialul lemnos care trebuia înlocuit, era lăsat în părăsire. Chiar şi murele, ce puteau fi comercializate, erau lăsate să putrezească pe pământ. Văzuse cai găzduiţi mai bine decât oamenii.

Îşi lăsă capul în palme. Nu era socialistă. Nu era o persoană care credea că toată lumea trebuie să fie egală. Era copilul bunicului ei. Credea în munca grea şi că cei ce munceau cel mai greu şi erau şi cei mai inteligenţi făceau cei mai mulţi bani. Dar banii aduceau cu ei responsabilitatea. Bunicul ei spusese întotdeauna că cea mai bună resursă era forţa umană şi a avut întotdeauna grijă de muncitorii lui. Din această cauză nu a avut niciodată neplăceri cu grevele şi incendierile, aşa cum aveau alţi angajatori. Bunicul ei avea o listă lungă cu oamenii care doreau să lucreze pentru el.

Încercă să-şi spună că aici e Scoţia, că nu mai e

în America, dar în acelaşi timp văzuse zdrenţele cu care erau îmbrăcaţi copiii. Cuvântul „clan” însemna copii. Aceşti oameni erau prin tradiţie copiii lui Harry, deşi el nu se comporta ca şi cum ar fi tatăl lor.

Încercă să nu se gândească la Harry într-o lumină proastă. Nu *putea* să se gândească la el altfel decât într-o lumină bună. Dacă era îndrăgostită de el, atunci era îndrăgostită de el aşa cum era în realitate, nu cum voia ea să fie.

Se ridică şi se duse la garderob pentru a-şi scoate rochia de după-amiază. Poate că Harry nu cunoştea altă cale. Poate că Trevelyan avea dreptate şi acesta era felul în care fusese crescut Harry. Asta era tot ce ştia el.

După prânz are să vorbească cu el. Poate că va fi de acord să-i permită să facă unele schimbări, după ce se vor căsători. Nu nişte schimbări, drastice, dar suficiente pentru a se vedea diferenţa. Nu era niciun motiv ca Bramley să nu poată deveni o întreprindere productivă. Poate că asta voia şi Harry, cu excepţia faptului că nu ştia cum să ajungă să o înfăptuiască. Da, asta trebuia să fie. Era convinsă de asta.

Scoase o rochie din garderob şi începu să zâmbească. Da, asta trebuia să fie.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Vreau să ştiu fiecare cuvânt pe care l-a rostit, i se adresă Eugenia, ducesă de MacArran, fiului ei mai mic.

— Mamă, începu Harry. Vocea lui implora. Sunt sigur că Claire n-a vrut să spună

— Lasă-mă pe mine să judec ce anume a vrut să spună.

— E americancă. Cea care trebuie să achite

plăţile. Eugenia îşi fixă fiul cu privirea. În regulă, continuă Harry exasperat. În dimineaţa asta am luat-o la un tur al proprietăţii. Charles a venit cu noi, sau, ar trebui să spun că noi am mers cu el. Se opri o clipă. N-am prea avut idee ce se întâmplă în acest loc. A fost interesant – nu că aş vrea să repet experienţa – dar a fost interesant. Trebuie să spun că americanii sunt totuşi ciudaţi.

— Ce a făcut?

— Se pare că-i plac copiii. Toată gloata aia murdară. A băut lapte din ciubere, pe fundul cărora exista balegă de vacă. Nu ştiu cum a suportat.

— Poate că după ce te însori, n-ar trebui să permiţi astfel de lucruri.

Harry ridică din umeri.

— Nu cred că va conta, după ce vom fi căsătoriţi, deoarece calicii ăia murdari vor pleca, nu-i aşa?

— Doar nu i-ai spus asta, nu? întrebă Eugenia tăios.

— Nu sunt chiar idiot. Doar n-am să-i spun că plănuieşti să-ţi expediezi adoraţii tăi vasali în America, sau oriunde în altă parte, să dărâmi casele alea vechi şi hidoase şi să alungi oile de pe pământurile noastre.

— Nu am idee de ce-ţi închipui că ar fi ceva rău. Este ceea ce aproape toţi ceilalţi moşieri au făcut deja. Vocea Eugeniei luă un ton trist. La urma urmei, Harry, fac asta pentru tine.

— Ştiu, mamă, şi apreciez gestul. Voi fi tot atât de încântat ca şi tine, să scap de aceste case. Odată ce ei pleacă, eu voi putea să organizez vânători pe toate terenurile.

— Şi poţi profita de pe urma vânzării oilor.

— Acum vorbeşti ca şi Claire.

— Ce înseamnă asta? se repezi Eugenia. Vrei să spui că semăn cu băgăreaţa aia mică de americancă?

— Nu, sigur că nu. Vreau să spun că Claire vorbeşte tot timpul despre modul de a face bani. Vrea să taie copacii; vrea să planteze câmpurile cu porumb; vrea să vândă dulceaţă de mure. Nu mai ştiu ce altceva. Mi-a făcut capul calendar doar ascultând-o.

— Intenţionează să conducă acest loc, rosti Eugenia încet. Intenţionează să mă scoată pe mine de aici.

— N-am auzit-o spunând aşa ceva. Nu văd de ce mama şi soţia mea n-ar putea lucra împreună. Dacă amândouă vreţi să faceţi acest loc productiv, atunci de ce să nu colaboraţi?

Eugenia se uită la fiul ei o lungă bucată de vreme, la felul în care stătea trântit pe scaun, plictisit de însăşi ideea de a munci. Împreună! se gândi ea. Ceea ce nu realiza Harry era că cele două femei erau pe cale să se angajeze într-o luptă pentru putere, în care Eugenia înţelegea să câştige.

Eugenia scoase un geamăt puternic şi îşi duse mâna la gleznă. Piciorul stâng îi era încălţat cu o cizmă groasă, înaltă şi neagră.

Brusc Harry intră în panică.

— Mamă, te doare? Vrei să te lungeşti puţin?

— Nu, rosti Eugenia încet şi slab. Nu mă doare, cel puţin nu mai tare ca de obicei, nu mai tare decât am suferit în fiecare zi de când te-ai născut. Inima e cea care mă doare. Când te vei însura, nu vei mai fi fiul meu.

Harry se aşează pe duşumea lângă mama lui şi îşi puse capul pe genunchii ei, aşa cum făcuse de mii de ori înainte.

— Ce e cu absurditatea asta despre care vorbeşti? N-aş putea să te uit niciodată.

Ea îi mângâie părul blond şi fin.

— E o tradiţie ca atunci când fiul se căsătoreşte,

mama să se retragă în casa de zestre. După ce te însori, soţioara ta frumoasă mă va trimite în cine ştie ce loc. Nu o să mai am lucrurile mele, pentru că atunci vor fi ale ei. Dar, cel mai mult, dragul meu, n-am să pot să te văd în fiecare zi.

— Sigur că ai să poţi. Am să vin la tine călare, indiferent unde te afli, în fiecare zi din viaţa mea.

— Harry, dragul meu copil, ce dulce eşti. Dar va ploua, va ninge şi apoi vor fi şi alte lucruri care te vor împiedica să o vezi pe biata ta bătrână mamă.

— Mamă, promit că…

— Să nu-i dai voie să mă arunce din propria mea casă. Casa unde am trăit cea mai mare parte a vieţii.

— Dar mamă, Claire va fi ducesă şi trebuie…

— Înţeleg. Dar sigur şi tu vei fi duce şi e un lucru aşa de mic pe care ţi-l cer. În principal, să rămân în propria mea casă.

— Da, sigur că e un lucru mic. Strânse mâna mamei, în timp ce ea îi aranja părul după ureche. Poţi să stai. Sunt sigur că lui Claire nu-i va păsa.

Eugenia rămase tăcută pentru o clipă.

— O iubeşti aşa de mult?

— Mai curând îmi place de ea. Deşi…

— Deşi ce?

— În ultimele câteva zile a fost altfel.

Eugenia ciuli urechile şi vocea ei mângâietoare se schimbă.

— Cum adică altfel? Ce anume a schimbat-o?

Lui Harry îi stătea pe limbă să spună că Trevelyan a supărat-o pe Claire, dar nu o făcu. Era o treabă să-i spună câteva vorbe femeii cu care intenţiona să se însoare şi cu totul altceva să-i spună mamei lui că cel de al doilea fiu al ei a înviat. Uneori Trevelyan îl înfuria pe Harry, dar nu-şi ura fratele, şi asta justifica de ce nu-i spunea mamei lui că Trevelyan

nu e mort şi că stătea în partea veche a casei.

— Are neplăceri cu acomodarea la acest mod de viaţă, rosti Harry. Sunt sigur că în America a avut alt fel de viaţă.

— Cum ar fi?

— Ocupată. Foarte, foarte ocupată. Harry luă mâna mamei lui şi o sărută. Cred că o să-ţi placă de ea. Am impresia că voi două veţi deveni bune prietene. Veţi fi cele mai drăgăstoase femei din lume.

Eugenia îi zâmbi fiului ei.

— Trimite-o la mine la ceai, mâine după-amiază.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La ora cinci, ora ceaiului cu ducesa, Claire era cu nervii la pământ. Se îmbrăcase cu cea mai bună rochie a ei, din dantelă lucrată manual în Franţa. Îşi cumpărase rochia special pentru întâlnirea cu mamă lui Harry.

Miss Rogers o escortă până la uşa ducesei, apoi dădu din capul cu păr cenuşiu şi cu faţa cenuşie, ca şi cum i-ar fi spus lui. Claire că o americancă nu se va ridica niciodată la standardele cerute, şi o lăsă acolo.

— Mulţumesc pentru încurajare, mormăi Claire. Controlă dacă rochia îi cădea cum trebuie, controlă pentru a suta oară dacă avea micul carneţel şi creionul pe care fusese instruită să le ia cu ea, inspiră adânc şi puse mâna pe buşonul uşii.

Când intră în enorma cameră de zi reflectă: aici se află toată bogăţia! Nu era nevoie să ai cunoştinţe savante despre artă, pentru a vedea că picturile de pe pereţi sunt vechi şi foarte valoroase. Recunoscu Rubens, Rembrandt, Tiţian. Pe mesele sculptate şi

placate, cu aur se aflau obiecte de o mare frumuseţe şi o mare valoare. În restul casei mobila era prăfuită şi uzată, dar în această cameră totul era fără pată. Mătasea ce acoperea pereţii şi ferestrele era nouă şi, pentru ochiul experimentat al lui Claire, uluitor de scumpă.

Mama s-ar înverzi de invidie. Se gândi Claire uitându-se în jur.

Dar în curând îşi luă ochii de pe pereţi şi de la covorul Aubusson şi îi îndreptă spre femeia care şedea într-un scaun mare, lângă tava de argint pentru ceai. Era o femeie voinică, cu păr cenuşiu ca oţelul, tras cu severitate spre spate de pe faţa ei frumoasă. Claire se gândi că exista o asprime în ea care era... Ei bine, înfricoşătoare. Era îmbrăcată cu o rochie scumpă din mătase bleumarin, bine croită, dar ieşită din modă de cel puţin zece ani Sub tivul rochiei, Claire putu să vadă cizma grea şi neagră de pe piciorul stâng.

— Bună ziua, Alteţa Voastră, rosti Claire zâmbindu-i femeii.

Ducesa nu-i întoarse zâmbetul şi nici nu o rugă pe Claire să ia loc. Aceasta rămase unde era, nesigură ce trebuia să facă. Se uită cum ducesa umple o cană cu ceai şi făcu un pas înainte, închipuindu-şi că intenţiona să i-o ofere.

Dar n-o făcu. Ducesa duse cana la buze şi începu să bea.

Claire făcu un pas înapoi, nedumerită şi simţindu-se stângace.

— Aşa, deci plănuieşti să te măriţi cu fiul meu. Femeia se uită la Claire de sus până jos. Eşti virgină?

Claire clipi de câteva ori.

— Da, doamnă, şopti ea, sunt.

— Bine. Nu vreau ca fiul meu să se însoare cu bunuri folosite. Claire înghiţi. Nu acesta era felul cum

îşi imaginase ea că vorbeşte o ducesă. Făcu un pas spre un scaun de vizavi de ea intenţionând să se aşeze, dar aceasta se opri cu cana în drum spre buze şi o privi oripilată. Claire îşi îndreptă imediat spatele şi rămase în picioare. Presupun că nu e nimic în neregulă cu tine, că poţi naşte copii.

— Da, doamnă, şopti Claire, cred că pot.

— Să faci copii este prima ta responsabilitate în calitate de cea de a unsprezecea ducesă de MacArran. Trebuie să-i naşti fii. În primul an de căsnicie trebuie să apară un fiu şi altul în al doilea. După asta, aparţine fiului meu să hotărască ce doreşte.

Claire simţi cum roşeşte.

— Am să fac tot ce pot.

Ducesa luă o farfurioară, puse pe ea o prăjitură mică şi începu să o mănânce.

— Cea de a doua responsabilitate a ta va fi să ai grijă de fiul meu. Cât trăiesc, voi avea eu grijă de el. Am să veghez să aibă tot ce are nevoie şi să primească tot ce doreşte. Dar nu voi fi întotdeauna aici, deci va trebui ca tu să preiei unele din responsabilităţile mele.

Claire îşi închipui că spunând că nu va fi întotdeauna aici, înţelegea că după căsătoria lor se va muta la casa primită drept zestre, un loc drăguţ pe care Claire îl văzuse ieri. Zâmbi.

— Nu voi fi niciodată în stare să vă înlocuiesc în viaţa lui Harry şi sunt sigură că vă va vizita adesea. Sunt sigură că…

Ducesa îi aruncă o privire care o făcu să facă un pas înapoi. Exista o furie turbată în ochii ei şi… Şi, nu era sigură, dar arăta ca şi cum aproape o ura.

— Să mă viziteze? Vrei să spui că îţi închipui că fiul meu mă va alunga din această casă?

— Nu doamnă, se bâlbâi Claire. Am crezut că veţi locui în casa de zestre.

Ducesa îi aruncă o privire aproape batjocoritoare.

— Vrei camerele mele, nu-i aşa? Vrei camerele meje, ca şi pe fiul meu? Ce altceva mai vrei?

În acel moment, ceea ce voia Claire mai mult pe lume era să părăsească această încăpere şi să nu o mai revadă niciodată.

— N-am vrut să fiu lipsită de respect, murmură ea încet, cu capul plecat. Nu voia să o înfurie pe mama lui Harry, nu voia ca aceasta să-i spună lui Harry că femeia cu care voia să se însoare era o americancă agresivă.

Ducesa se uită la Claire, apoi scoase un sunet, ca şi cum se potolise.

— În regulă, rosti în sfârşit. E mai bine ca tu şi cu mine să ne descurcăm. Va fi destul de dificil chiar şi aşa.

Claire expiră înăbuşit şi îi adresă femeii o tentativă de zâmbet.

— Cred că, de dragul lui Harry, ar fi bine dacă am deveni prietene. Vorbeşte aşa de frumos despre voi.

— Sigur că aşa vorbeşte, o repezi ducesa. Încordarea puse din nou stăpânire pe Claire. Tot ce spunea părea că o ofensează pe această femeie. Putem să mergem mai departe? întrebă ea. Trebuie să înveţi cum să ai grijă de fiul meu.

— Da, rosti Claire. Mi-ar plăcea să ştiu totul despre Harry. El… Ducesa o întrerupse, nelăsând-o să mai spună o vorbă.

— Deschide-ţi carneţelul.

Înainte de a putea să-l deschidă, ducesa începu să vorbească foarte repede.

— Vom începe cu mazărea. Fiul meu va mânca mazăre cu şuncă şi cu carne de vită, dar nu va fi servit cu mazăre la pui. Cu excepţia puiului cu sos de smântână. Atunci *întotdeauna* îi va fi servită mazăre.

Desigur, nu mănâncă niciodată mazăre cu oaie, dar mazărea cu miel e permisă, însă numai cu miel sub 6 luni. Mazărea poate fi servită cu viţel, dar numai primăvara. Nu se permite mazăre cu viţel iarna şi desigur nu se dă mazăre la peşte, de niciun fel. Nu se serveşte mazăre nici cu vânat, cu excepţia porumbeilor, desigur. Putem trece la morcovi?

În tot acest timp, Claire nu avusese vreme nici să închidă gura şi cu atât mai puţin să deschidă carneţelul. Dar la cuvântul morcovi, se mişcă în aşa fel încât putu să-şi sprijine carneţelul pe speteaza unui scaun şi începu să scrie cât mai repede putu. Dar nu suficient de repede. Erau instrucţiuni despre legume, carne, vânat, cum să-i fie servită mâncarea lui Harry, când trebuia servită. Era mult, mult prea complicat pentru a înţelege şi cu atât mai greu de scris.

Odată ce ducesa termină cu mâncarea, îi vorbi despre spatele debil al lui Harry şi cum trebuia să fie îngrijit, când avea dureri de spate. Tratamentul implica cataplasme învăluite de vapori şi prosoape şi comprese fierbinţi îmbibate în ierburi aromate.

Claire nu trebuia să ridice niciodată vocea la Harry, niciodată să nu se certe cu el, niciodată să nu-l contrazică, în niciun fel. Ducesa îi spuse ce jocuri poate sau nu poate Harry să joace şi o sfătui să-l lase să câştige la toate jocurile de cărţi.

— Îi face aşa mare plăcere să câştige, afirmă ducesa.

Continuă spunându-i lui Claire ce culoare trebuie să aibă îmbrăcămintea lui Harry. Acesta nu avea voie niciodată, dar niciodată să îmbrace lână direct pe pielea lui sensibilă. Cu o privire furioasă aruncată lui Claire, îi spuse că nu aprobă ca Harry să îmbrace hainele acelea dezgustătoare scoţiene. Privirea ei îi dădu de înţeles lui Claire că din vina ei Harry se

învârtea pe aici cu picioarele goale şi că în felul acesta e gata să-l omoare cu dragostea ei absurdă pentru această îmbrăcăminte. Claire se auzi murmurând o scuză.

Ducesa îi spuse programul lui Harry, când putea şi când nu putea să facă anumite lucruri. Claire ar trebui pedepsită că a fost aşa egoistă, încât l-a scos pe Harry dintr-un pat cald, pentru a o duce să vadă proprietatea.

— Fiul meu e un bărbat care încearcă să se facă plăcut. Îi place să-i asculte pe oameni. Face tot ce îi cere cineva, pentru că e incredibil de generos, dar astăzi aş putea să spun că aproape s-a îmbolnăvit, pentru că ieri a trebuit să petreacă o dimineaţă rece îmbrăcat cu hainele acelea improprii şi să cutreiere provincia.

Claire nu avea idee că Harry avea o constituţie aşa delicată, că răcea aşa uşor, sau că avea un spate debil şi se simţi prost, că fusese aşa de lipsită de atenţie, încât nu văzuse toate astea.

— Voi fi mai plină de grijă în viitor, murmură ea.

— Da, fii atentă, aşa să fii.

La ora şapte seara, după cele mai lungi două ore din viaţa lui Claire, Harry intră în cameră. Fu aşa bucuroasă să-l vadă, încât îi veni să alerge la el şi să-l strângă în braţe, dar îşi aminti de spatele lui suferind.

— Mamă, rosti vesel Harry, staţi aici amândouă de ani întregi. Înaintă şi o sărută pe mama lui pe obraz, apoi se cocoţă pe braţul scaunului ei.

Claire privea din locul ei din spatele scaunului pe care scrisese şi văzu felul în care faţa femeii se îmblânzi, când se uită la fiul ei. Ochii ei arătau mai tineri, aproape ca cei ai unei fete, care se uită la figura iubitului. Claire îl privi pe Harry şi remarcă tandreţea dintre cei doi. Şi văzându-i împreună, ştiu că mereu,

pentru totdeauna şi pentru eternitate ea nu va fi decât o străină.

Harry se ridică, se aplecă peste mama lui, luă un biscuit de pe tava de ceai şi îl mestecă, în timp ce o privea pe Claire. Aceasta se întreba dacă prăjitura cu migdale se afla pe lista ei şi cu ce indicaţie: da, sau nu, sau poate.

— De ce stai în picioare? o întrebă el.

Claire îi privi pe amândoi, bătrâna pe scaunul ei, – care îi trecu prin minte că seamănă cu un tron, Harry aşezat pe braţul scaunului, cu kilt-ul dezvelindu-i picioarele puternice şi pur şi simplu îi veni să fugă de acolo. Ducesa se uita la ea cu interes, să vadă ce va răspunde la întrebarea lui Harry.

— Pot să scriu mai bine, dacă stau în picioare, răspunse Claire.

Ducesa ridică o sprânceană, ca o recunoaştere a rapidităţii reacţiei ei.

— Hmmmm, mormăi Harry nu prea interesat. Şi ce anume scrii?

— Despre tine, afirmă Claire zâmbindu-i, dar fără să se uite la ducesă.

Harry se aplecă şi o sărută din nou pe mama lui pe obraz.

— Tu, scumpă bătrână, sper că n-ai plictisit-o pe Claire cu toate necazurile din copilăria mea, nu-i aşa?

— Am încercat doar să am grijă de tine. Asta e ceea ce face o mamă. Îi aruncă o privire atât de plină de dragoste, încât Claire se simţi jenată că a văzut-o. Era aşa de intimă, prea intimă pentru a fi văzută de altcineva.

Harry îi zâmbi lui Claire.

— Probabil că vei auzi nişte poveşti înspăimântătoare despre mama mea, rosti el gândindu-se la Trevelyan, dar vreau să ştii că nu sunt

adevărate. Este cea mai amabilă şi mai dulce persoană din lume şi sunt sigur că, cu timpul, vei ajunge să o iubeşti tot aşa de mult ca mine.

Claire se uită la ducesă şi văzu zâmbetul viclean de pe figura ei. Era o expresie care îi făcea cunoscut că ea era stăpână fiului ei şi aşa va fi întotdeauna.

— Trebuie să plec, spuse Claire. I-am promis mamei mele să o văd înainte de cină. Brusc, Claire avu impresia că s-ar putea să facă explozie, dacă va trebui să mai stea în această cameră opulentă încă un minut din viaţa ei.

Harry se ridică de pe braţul scaunului mamei lui.

— Rămâi, am să comand nişte ceai proaspăt. Poţi să-i spui mamei tot, despre calul pe care ţi l-am cumpărat. Nici măcar nu i-ai dat un nume. Voi două trebuie să hotărâţi care va fi numele calului.

— Trebuie realmente să plec. Mulţumesc, Alteţa Voastră pentru… pentru tot.

— Aşteaptă, rosti Harry. Vin cu tine.

— Nu, te rog, nu, imploră Claire. Trebuie să plec. Se afla în punctul în care nu-i mai păsa dacă e grosolană sau nu. Tot ce ştia era că, atâta timp cât mai trăieşte şi respiră, *trebuia* să iasă din camera asta.

Odată uşa închisă în urma ei, îşi dădu seama că poate să respire din nou. Se simţi ca şi cum ar fi scăpat din ceva rău şi oribil. Era ca şi cum, copil fiind se trezea dintr-un coşmar teribil şi afla că visul era real.

Voia să-şi menţină mintea limpede. Trebuia să hotărască cum va face asta. O mulţime de femei erau îngrozite de soacrele lor. Oamenii făceau glume despre felul cum erau legate mamele de fii lor. Chiar propria ei mamă făcea uneori comentarii sarcastice despre felul cum îşi iubeau bărbaţii mamele, mai bune decât orice femeie de pe pământ, că nicio soţie nu putea concura cu mama soţului.

Claire se întoarse în camera ei. Nu a fost o treabă chiar aşa de îngrozitoare, ceea ce s-a întâmplat. Bătrâna îşi iubea fiul şi voia să fie hrănit şi îmbrăcat corespunzător şi îngrijit, când era bolnav. Nimic altceva.

În camera ei descoperi că Miss Rogers îi întinsese pe pat îmbrăcămintea pentru cină. Cu ceva dificultate, Claire îşi descheie singură nasturii de pe spatele rochiei, deoarece Miss Rogers nu era de găsit pe nicăieri. Aceasta avea propriul ei program şi niciodată nu se abătea de la el. Hotărâse până la minut când trebuia Claire să se îmbrace pentru cină, şi deci nu apărea până în acea clipă. Dacă nebuna de americancă voia să facă altceva, era treaba ei şi nu trebuia să se interfereze cu viaţa lui Miss Rogers.

Claire luă rochia pentru cină. Se va duce [a masă şi va acţiona ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Îi va zâmbi lui Harry şi îi va spune ce plăcut a fost să se întâlnească cu mama lui şi îi va sugera că de acum înainte va trebui să înceteze să poarte kilt-ul, deoarece putea să răcească.

Claire îşi îngropă faţa în mâini. Nu voia să meargă la cină, nu voia să le facă faţă tuturor oamenilor acelora care se uitau la ea, dar care nu făceau efortul de a vorbi cu ea. Nu voia să-l vadă nici pe Harry şi să trebuiască să-l mintă, despre ce persoană drăguţă a fost mama lui.

Ştia foarte bine că cel cu care ar fi vrut să vorbească era Trevelyan. Nu, se gândi ea, nu mai era Trevelyan, era renumitul, scandalosul, rău-famatul căpitan Baker. Dacă s-ar duce să vorbească cu el, va desena o caricatură reprezentând-o alături de ducesa şchioapă? Ar înfăţişa-o umilindu-se în faţa femeii aceleia?

Nu, nu poate vorbi cu Trevelyan. Nu mai poate să

aibă încredere în el. O trădase. Voia să vorbească cu ea, pentru a se putea folosi de ceea ce-i spunea.

Cu cine altcineva ar putea vorbi? Cu părinţii ei? Aproape îngălbeni la gândul acesta. Părinţii ei, după câte observase ea, se acomodaseră cu viaţa din această casă mare, ca şi cum s-ar fi născut în ea. Brat spusese că tatăl ei avea intenţia să participe la jocurile din aripa de est.

Dacă ar exista cineva căruia să pot să-i vorbesc, se gândi ea, cineva care ar şti, ar înţelege şi ar putea să-mi dea un sfat. Îşi aruncă rochia pentru cină înapoi pe pat şi scoase costumul de călărie din garderob. Va pierde din nou cina şi era sigură că i se va raporta Alteţei Sale, dar nu-i păsa. Trebuia să stea de vorbă cu cineva.

*

Vechea căsuţă a lui MacTarvit nu era uşor de găsit, aşa ascunsă printre copaci şi coline cum era şi Claire avu o sarcină dificilă să mâne calul prin lăstăriş. Aşa cum se întâmplase şi când s-a dus la el cu Trevelyan, o aştepta. Probabil că are oameni care stau la pândă, probabil copii, se gândi Claire, deoarece se pare că ştia când se apropia cineva. Îşi proteja preţiosul whisky, aşa că se întrebă cum putea cineva să se apropie vreodată destul pentru a i-l fura.

Stătea pe un dâmb, cu vechea lui puşcă în braţe şi cu briza agitându-i kilt-ul uzat. În clipa în care îl văzu, ei îi dădură lacrimile. Acest om era singurul pe care îl întâlnise în Scoţia, care era exact aşa cum se aşteptase să fie. Toate celelalte lucruri erau altfel şi asta o zăpăcea.

Când mai avea câţiva metri până la el, descălecă şi începu să alerge. La rândul lui, Angus nu ezită,

sprijini puşca de o piatră şi deschise larg braţele lui mari şi puternice aşteptând-o. Fugi şi se izbi de el cu toată forţa, dar parcă s-ar fi izbit de un stejar. Imediat ce-l atinse, parcă se ridică un stăvilar şi valuri de lacrimi i se revărsau pe obraji.

Angus o ţinu strâns. Ea plânse şi plânse, dar el stătea doar ţinând-o în braţe, la fel de răbdător ca stejarul cu care semăna.

După o vreme îndelungată, ea se depărtă puţin.

— Regret. N-am vrut să…

El o făcu să tacă.

— Ei, dar pledul ăsta vechi trebuia să fie şi el spălat puţin.

Claire scoase un sunet ce putea fi hohot de plâns, emoţie înăbuşită, sau râs.

Angus îi înconjură umerii cu un braţ şi o conduse în căsuţă, o aşeză pe un vechi jilţ şi îi întinse o cană de mărimea unui butoiaş. Cana era plină de whisky. Apoi încet, îşi umplu pipa, se aşeză pe un scaun în faţa focului care ardea fără întrerupere şi rosti:

— Acum spune-mi ce nu e în regulă, fato.

Claire ştia că ar fi trebuit să facă măcar o încercare pentru a fi coerentă, dar nu încercă.

— Nimeni nu este aşa cum am crezut că ar putea să fie. Totul e altfel şi ciudat şi încep să cred că eu nici nu exist. Cu excepţia banilor mei, asta e. Fiecare pare să fie foarte interesat de banii mei.

Angus era mai mult decât răbdător. Nu-i păsa de nimic altceva pe lume, decât de ea.

Aşa că începu să-i povestească despre ziua de ieri şi cum s-a dus cu Harry să viziteze proprietatea şi, în timp ce vorbea, se apucă nervoasă să deseneze. Luă câteva bucăţi vechi de hârtie cu antetul Casa Bramley, pe care Angus le avea prin căsuţă de ani de zile, şi un capăt de creion şi începu să deseneze. Mişcările îi erau

furioase şi cu fiecare cuvânt pe care-l rostea trăgea o nouă linie pe hârtie.

Angus o determină să-i explice cum era în America şi de ce Scoţia era altfel. Şi nu făcu niciun comentariu, când ea se conformă, trăgea doar din pipă şi dădea din cap.

Apoi ea îi spuse cât de perfect era Harry.

— Perfect? întrebă Angus.

— Da, dar mama lui… Se uită la cana cu whisky.

— Să nu crezi că mă şochezi cu poveştile despre ea. În vocea lui Angus era mânie.

Claire îi relată întâlnirea cu ducesa.

— Nu intenţionează să-mi cedeze nici cea mai vagă urmă de putere, după ce mă mărit cu Harry. Nu intenţionează să permită să se schimbe *nimic.* Va controla fiecare îmbucătură, fiecare respiraţie pe care o scot oamenii din casa aia. N-aş fi surprinsă să descopăr că plănuieşte să-mi aleagă şi ce să îmbrac în fiecare zi.

— Şi ce a spus despre asta perfectul tău Harry?

Claire începu să se foiască pe scaun.

— Ce ar fi putut să spună? E mama lui şi nu poate să o contrazică.

— Dar o fătucă aşa minunată ca tine a contrazis-o vreodată pe mama *ei?*

Claire chicoti – băuse jumătate din cana cu whisky.

— Numai de aproximativ două sute de mii de ori.

Angus zâmbi.

— Şi totuşi, el e perfect.

Claire privi în cană.

— Ieri sora mea mai mică mi-a spus ceva ciudat despre Harry. Spunând asta, era conştientă că probabil s-a îmbătat, pentru că altfel n-ar fi spus nimănui niciodată aşa ceva. Brat spunea întotdeauna despre

oameni cele mai îngrozitoare lucruri. Uneori familia ei se întâlnea cu nişte fiinţe cu adevărat drăguţe, dar după aceea Brat afirma că una dintre persoanele acelea era însăşi diavolul, sau un nonsens asemănător. Desigur, era îngrozitor cât de des se dovedea că avusese dreptate.

— Ce a spus sora ta?

— A spus „Niciodată nu o să ai controlul, sau altă influenţă asupra lui Harry. La trei luni după căsătorie, Harry nici măcar nu va mai şti că exişti. Îşi va da silinţa să ai doi copii, un moştenitor şi unul de rezervă, apoi o va apuca pe drumul lui. Va fi dulce şi bun cu tine, dar nu-l vei interesa niciodată. Eşti mult prea inteligentă, într-un mod prostesc. Ar trebui să fii inteligentă ca mine şi să umbli după ceea ce-ţi doreşti.”

— Câţi ani are sora asta a ta?

— Paisprezece, cred. Sau poate patruzeci.

Angus dădu din cap şi-şi turnă nişte whisky

— Şi ce spui de celălalt?

— Care celălalt? întrebă ea, deşi ştia precis despre cine vorbeşte.

— Celălalt băiat. Cel negricios. Cel care te-a adus aici.

— O, rosti ea încet. Trevelyan.

— Da, ăsta. Părea că face efort să-şi dea seama ce să spună. Exploratorul.

— Îl cunoşti?

— Îl cunosc bine. Spune-mi ce a făcut de te-a supărat.

— Am crezut că e prietenul meu, începu ea. Trevelyan fusese singura persoană din casă care îi vorbise. Apoi continuă: am vorbit despre orice. Puteam să-i spun tot. I-am spus lucruri pe care nu le-am spus nimănui şi el a înţeles întotdeauna. Niciodată… Se opri, pentru că, indiferent cât de moale o făcuse să se simtă

whisky-ul, nu voia să pară lipsită de loialitate faţă de Harry. Pe Harry îl *iubea*... A scris tot ce i-am spus. M-a studiat. Voia să mă introducă într-una dintre afurisitele – o, iartă-mă – alea de cărţi ale lui. Eu nu sunt subiect de studiu. Sunt doar o femeie şi căpitanul Baker putea...

— Am crezut că i-ai spus Trevelyan.

— Aşa am făcut. Vreau să spun, aşa fac. Acesta e numele lui de familie. Dar de fapt e căpitanul Baker. Ştii ce a făcut?

Angus o privi. Când intrase, faţa ei fusese deformată de suferinţă, dar acum ochii îi străluceau.

— Nu, nu ştiu nimic. De ce nu-mi spui tu ce a făcut?

Claire mai luă o gură de whisky şi începu să povestească despre unul din cele mai iubite subiecte din lume: căpitanul Frank Baker. Îi spuse despre călătoriile lui în Africa şi în lumea arabă. Îi explică ce înseamnă faptul că e maestru Sufi. Îi vorbi despre limbile pe care le cunoaşte.

— Poate ajunge maestru în orice limbă, în două luni. Îi vorbi cum a scris când era bolnav. Îi spuse ce şanse a avut în viaţa lui şi ce a învăţat din tot ce i s-a întâmplat. Peste secole, întreaga civilizaţie trebuie să dispară, ca... Ca babilonienii. Îşi îndreptă cana spre Angus. Nu ştim prea multe despre babilonieni, deoarece atunci n-a existat niciun căpitan Baker. N-a existat un om aşa strălucitor şi brav, care să meargă prin atâtea ţări, să observe şi să scrie despre ele, aşa cum face el.

— Mie nu mi se pare real. Pare mai mult un mit.

— Poate că asta şi e, afirmă ea. Nu ştiu. Nu cred că e un om real. Îşi ridică privirea spre Angus. Nu-mi pot imagina că mama căpitanului Baker i-ar spune viitoarei lui soţii, dacă el poate sau nu să mănânce

mazăre cu porumbel. Mă îndoiesc chiar că el *ar avea* mamă.

— Eu cred că are, rosti încet Angus.

— Fac pariu că a murit când l-a născut şi el a crescut singur. Goli ultima picătură din whisky apoi se uită la cană. Ce naiba am să fac? Ridică ochii la Angus cu suferinţa revenită pe figură. Eu văd situaţia aşa: pe de o parte, aş putea să mă mărit cu Harry şi să trăiesc sub conducerea mamei lui. Asta înseamnă că fiecare aspect al vieţii mele va fi hotărât de ea. Voi sfârşi ca biata ei fiică, îngropată într-o cameră din care nu i se permite să iasă şi însoţită doar de câteva cărţi alese de Alteţa Sa. Mă întreb dacă îmi va permite chiar să-mi văd proprii copii?

— Şi a doua alternativă?

Claire rămase tăcută o clipă.

— Pot să rup logodna cu Harry.

— Asta te-ar durea? Îl iubeşti aşa de mult?

— Dacă nu mă mărit cu omul acesta, pe care părinţii mei îl aprobă, nu voi primi banii bunicului meu. Continuă să explice, vorbindu-i despre bunic, despre părinţii ei care au risipit câte zece milioane de dolari fiecare şi despre sora ei, care nu are bani deloc.

Lui Angus, căruia îi era greu să priceapă câţi bani înseamnă o sută de lire, îi luă o vreme pentru a înţelege cifra spusă de ea.

— Zece milioane de dolari. Câte lire înseamnă asta?

— Probabil două milioane de lire, bănuiesc.

Angus fu încântat că stătea pe scaun.

— Şi părinţii tăi au cheltuit aşa de mult? Ea nu încercă să-i apere, aşa cum făcuse faţă de Trevelyan. Angus stătu o vreme dând din cap. Şi acum ţi-e frică că, dacă nu te măriţi cu cel pe care îl vor ei, îţi vor lua… înghiţi… cei zece milioane ai tăi şi îi vor cheltui,

iar tu nu vei mai avea nimic şi surioara ta va fi la fel de săracă.

Claire încercă să protesteze, că nu-i era realmente frică de asta, dar băuse prea mult whisky pentru a putea minţi.

— Da, mi-e teamă că aşa e. Ambilor mei părinţi le place aici. Tata a fost la vânătoare în fiecare zi, de când suntem aici, şi mama s-a întâlnit cu două ducese, patru contese, un viconte şi trei marchizi. Toţi i-au spus că, după ce Harry şi cu mine ne vom căsători, s-ar putea ca ea să fie primită de regină, sau de prinţesa Alexandra.

— Şi treburile astea contează mult pentru părinţii tăi, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Tata a fost obişnuit să nu facă nimic. Mă îndoiesc să fi muncit măcar o singură zi în toată viaţa lui. Ştiu că asta sună oribil, dar e prea bătrân să înceapă acum. Nu va şti cum să fie bancher, sau orice altceva. Şi mama… Angus stătea şi o privea, aşteptând să continue… mama vrea să se simtă importantă, să simtă că e cineva. Cred că în tinereţea ei i s-a spus de prea multe ori că e o nimeni.

— Dar tu ce vrei, copilă?

— Dragoste, răspunse ea repede, apoi zâmbi. Şi poate că ceva de care să mă ocup. Mi-e foarte greu să stau degeaba.

Angus o privi, în timp ce ea se lăsa pe speteaza scaunului. Ştia că e aproape gata să adoarmă.

— Dacă ai putea schimba ceva greşit de aici, ce ai face mai întâi? Ai putea ara pământul? Ai deschide o fabrică americană şi ai face trăsuri, sau ceva de genul acesta?

Claire zâmbi.

— Nu. Primul lucru ar fi să o mărit pe Leatrice cu James Kincaid.

La aceasta, Angus scoase un sforăit ironic.

— Deci îmi dau seama că ai fost serioasă. Vrei într-adevăr dragoste şi numai dragoste.

Claire, cu ochii închişi, zâmbi larg.

— Bunicul meu spunea că piatra de temelie a bogăţiei şi puterii e forţa omului. Eu cred că piatra de temelie a puterii ducesei sunt copiii ei. O conduce pe Leatrice şi într-un fel îl conduce şi pe Harry. Dacă aş putea să o scot pe una din aceste persoane de sub puterea ei, i-aş slăbi temelia. Poate că dacă propria ei fiică ar putea să-i scape, atunci ar putea şi alţii. Poate că ar putea să devină o casă unde locuitorii ei să aibă tot atâta libertate şi control asupra propriilor lor vieţi, ca şi servitorii.

Angus se ridică şi o privi cu şi mai mult respect. Din ceea ce ştia el în legătură cu ce se întâmpla în casa mare, ceea ce spusese ea avea bun simţ. Văzu că era aproape adormită, aşa că se duse la dulapul de lângă perete şi scoase pledul şefului clanului MacTarvit şi o acoperi. Nici când îi luă desenele din poală, ea nu se mişcă, ci continuă să doarmă.

Se uită la desene, scoase un hohot de râs, apoi le aşeză lângă ea, după care părăsi căsuţa şi porni la drum. Îi vor trebui vreo două ore, pentru a ajunge la casa mare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Când Oman îl informă pe Trevelyan că bătrânul urca scările, acesta îşi concedie servitorul şi se întoarse la scrisul lui. Iar când Angus apăru în uşă, Trevelyan fu nevoit să-l admire.. Nu-şi pierduse răsuflarea, deşi urcase treptele câte două odată.

Dar nu-şi ridică ochii din hârtii.

— Ce te aduce aici? Nu mai sunt vite de furat? Angus se îndreptă în tăcere spre o masă separată de celelalte şi îşi turnă nişte whisky, apoi se aşeză pe locul de la fereastră şi îl privi pe Trevelyan. În sfârşit, acesta puse jos tocul şi se uită la el. Faţa bătută de vânt era încruntată de concentrare. Dă-i drumul, i se adresă el.

— Fata a cunoscut-o pe babă.

— Aha, rosti Trevelyan şi se uită din nou la hârtiile lui. Asta n-ar trebui să o deranjeze. Dragostea ei pentru Harry…

Angus îl întrerupse cu un fornăit.

— Nu îl iubeşte pe băiat. Crede doar că e… perfect, aşa cum a spus ea. Ieri a dus-o să viziteze împrejurimile. Îşi flutură mâna pentru a indica toată moşia. Tânărul Harry a pretins că îi cunoaşte pe toţi vasalii. Şi că el conduce locul. După câte ştiu eu, nici măcar n-a *văzut* tot ce posezi tu.

— Ce posed eu? Angus îl privi fix pe Trevelyan. Acesta aruncă tocul şi se duse să se aşeze în faţa focului. Ce te aştepţi să fac eu? Să-i spun că Harry nu este ceea ce crede ea că e? Să-i spun că fratele meu mai mic leneveşte cât e ziua de lungă şi că mama lui îl conduce?

— Ştie câte ceva despre mamă. Angus încercă să-şi înăbuşe un zâmbet. Baborniţa i-a spus cum să-l hrănească pe Harry. I-a spus ce carne poate mânca cu morcovi şi cu mazăre. I-a spus cum să aibă grijă de sănătatea lui delicată.

La care Trevelyan izbucni în râs.

— Harry poate mânca orice, cât un butoi, şi e sănătos, cât doi armăsari.

Angus rămase o vreme tăcut.

— Ai putea să pui capăt la toate astea. Ai putea

să le spui că n-ai murit.

— Nu vreau să fac asta, rosti Trevelyan. Strânse din buze. Şi tu ştii al naibii de bine de ce. Bătrâna mi-ar face viaţa un infern. Are ceea ce vrea. Preţiosul ei Harry este duce şi va avea şi banii fetei. Va avea tot. Harry a fost de acord să-mi finanţeze toate expediţiile şi asta e tot ce vreau eu.

— Şi fata?

— Nu mă interesează! Trevelyan practic începu să caşte.

Angus îl privi o vreme.

— Te-am văzut cu ea. N-ai putut să-ţi iei ochii de la ea. Ai privit-o dansând, ai ascultat-o vorbind. Erai… făcu o pauză părând că-şi caută cuvintele. Erai mândru de ea.

Trevelyan se întoarse, îşi sprijini mâinile de poliţa căminului şi privi focul.

— Are cap. A fost crescută cu toate avantajele din lume şi în loc să-şi dedice viaţa următoarei rochii pe care o va purta, a ales să citească şi să studieze. A învăţat latina, doar pentru a putea să-mi citească cărţile.

— Oho, părţile scabroase.

— Ce ştii tu despre părţile scabroase?

— Bătrânul preot al satului obişnuia să-mi citească şi să-mi traducă fragmentele în latină. L-am răsplătit cu whisky pentru asta, dar cred că le-ar fi citit şi fără plată.

— Omuleţ vulgar ce eşti! îl apostrofă Trevelyan, dar în vocea lui nu exista animozitate.

— Deci îţi place fata şi cu toate acestea ai plănuit să o laşi să se mărite cu fratele tău. Ştii de testamentul bunicului ei?

— Da, ştiu. Şi nu îi foloseşte, dacă se mărită cu un om care nu e de fapt duce. Vrea atât de mult să fie

ducesă, încât e în stare să se vândă unui om pe care…

— Eşti gata să spui că nu-l iubeşte pe Harry? E un tânăr arătos. Arată mai bine ca tine, cu faţa ta încruntată şi privirea supărată. E un tip al naibii de bine. Orice fată ar fi mândră să-l aibă. Pariez că îi va face un copil, chiar din prima noapte împreună, indiferent când va fi asta. Şi mă îndoiesc că un flăcău aşa frumos şi zdravăn ca Harry va aştepta până în „noaptea nunţii”.

— Gura! zbieră Trevelyan.

Angus îl privi, cu o expresie vicleană şi plină de el pe faţa cafenie.

— Mi-a spus că ai trădat-o, că ai ascultat-o doar pentru a putea să scrii despre ea. Ai făcut iar desene de alea micuţe, de ale tale?

La început Trevelyan nu-şi dădu seama ce voia să spună. De când Claire l-a părăsit aşa brusc, acum câteva zile, încercase tot ce putuse să nu se gândească la ea, despre ea. Încercase să nu-i lipsească. Dar n-a prea avut succes. De două ori, aproape că a vorbit cu ea. Timp de câteva zile, aproape se obişnuise să o aibă în cameră cu el. Ar fi vrut să-i citească pasaje din ceea ce scrisese şi să o întrebe ce crede. Ar fi vrut să audă mai multe despre ce avea de spus în legătură cu scrierile lui, deoarece înainte de a şti cine e, afirmase că uneori erau plictisitoare. Trevelyan îşi propuse să nu fie orgolios, dar vânzările cărţilor nu erau aşa cum crezuse el că ar trebui să fie şi poate că ar fi fost posibil ca ea, privindu-le din punctul de vedere al cititorului, să-l ajute să le îmbunătăţească.

— Cred că am făcut câteva caricaturi, rosti el, în cele din urmă.

— I-au creat impresia că nu-ţi place de ea.

Trevelyan nu putu decât să se uite la bătrân.

— Că nu-mi place de ea? Ce au de a face câteva desene cu faptul că îmi place sau nu de ea? Am desenat pe toată lumea.

— Poate că fata n-a auzit de abilităţile tale. Poate că nu ştie că desenele alea, ca şi gura ta, i-au înnebunit pe oameni în aşa hal că au tras în tine, te-au bătut şi mai mult decât o dată au încercat să te ucidă, dar n-au reuşit decât să-ţi cresteze puţin capul. Poate că ea crede că nu e politicos ca oamenii să râdă unii de alţii.

Trevelyan ridică din umeri, pentru că tot nu înţelegea. Nu se putea ca ceva atât de mic ca schiţele lui să o fi înfuriat aşa, în ziua aceea. Sigur, a fost şi faptul că tocmai descoperise că el e căpitanul Baker. Dar el a crezut că, atunci când îşi va depăşi frica de el, se va întoarce.

— Îi voi spune că schiţele mele nu înseamnă nimic şi că poate să revină. N-am intenţionat să-i fac rău.

— Fetele te-au dorit întotdeauna, nu-i aşa? întrebă Angus. Nimeni altcineva n-a văzut asta. În niciun caz bărbaţii. Dar fetelor le plăcea de tine mai mult decât îl plăceau pe fratele tău mai mare. Era un diavol frumos şi trebuia să fie duce, dar tu ai fost întotdeauna preferatul fetelor.

— Nu ştii nimic despre mine. N-am fost pe aici de când eram copil.

— Ştiu mai multe decât îţi închipui şi pariez că mama aia a voastră ştie şi ea o mulţime de lucruri. Angus ridică o sprânceană. Deci, acum plănuieşti să i-o iei lui Harry pe mica moştenitoare americană.

— Nu am o astfel de intenţie. De-abia am atins-o.

— Dar ai petrecut mai mult timp cu ea decât Harry.

— Asta e vina lui, nu a mea. Dacă aş fi fost

logodit cu ea, aş fi făcut pe dracu’-n patru să nu o neglijez.

— Aha! I-ai fi făcut curte oferindu-i toate lucrurile care-i plac: cărţi, vorbe şi îmbrăcatul pledului de şef.

— Nu ştie că e pled de şef. Nu l-a văzut niciodată.

— Dar mulţi dintre vasali au ştiut. Mulţi dintre ei ştiau cine eşti în ziua aceea, când ai stat acolo şi i-ai privit dansând. Au dansat pentru noul lor şef şi pentru doamna lui.

— Nu e… coborî vocea. Nu e doamna mea şi n-a vrut nicicând să fie. Suntem… prieteni, rosti el încet. Între noi nu e nimic altceva şi nu va fi niciodată. E hotărâtă să se mărite cu fratele meu şi să devină ducesă.

— Poţi să-i spui cine eşti. Părinţii ei ar aproba căsătoria voastră. Din câte am auzit, nu le-ar păsa nici dacă ducele ar avea o sută de ani şi i-ar lipsi toate membrele.

Trevelyan afişă un zâmbet strâmb.

— Atunci s-ar mărita cu mine pentru că sunt duce, dar eu nu vreau să mă însor cu nimeni. Dacă aş fi căsătorit, n-aş mai putea să călătoresc şi nu vreau să am nici responsabilitatea acestei case şi a celorlalte şi, să fiu al naibii dacă vreau o soţie, care se mărită cu mine pentru titlu.

Angus scoase un sunet ca un hohot de râs.

— Dacă o fată frumoasă mi-ar spune că vrea să se mărite cu mine, pentru că sunt conducătorul clanului MacTarvit, aş fugi cu ea imediat la biserică.

— Tocmai asta e diferenţa dintre mine şi tine. Nu vreau să mă însor, nu vreau să fiu duce şi nu vreau să mai vorbesc cu tine. Am treabă.

— Intenţionează să o mărite pe sora ta cu James Kincaid.

— Ce?!? Trevelyan era uluit. De unde ştie de

asta? A fost cu ani în urmă.

— Fratele tău mai mic i-a spus. Şi se potriveşte cu felul ei romantic de a fi, dorinţa aceasta de a-i face să fie împreună. Vrea să-i facă la fel de fericiţi, cum e ea cu Harry. Angus îi relată ce a spus Claire despre copiii ei, care ar fi piatra de temelie a vieţii unei ducese. Ştie asta de la bunicul ei. Cred că intenţionează să-i ia bătrânei puterea.

Trevelyan clătină din cap.

— Copil american prost! Nu are idee despre ce vorbeşte. Nu are idee cum e bătrâna. Claire e un copil, cu inocenţa unui copil. Visează să trăiască o viaţă idilică cu Harry şi să crească copii blonzi, cu titluri, conform numelui lor. Nici măcar nu ştie că există şi oameni ca bătrâna. Cinismul i se transformă în amărăciune. Femeia aia poate ucide pe oricine încearcă să i-l ia pe Harry, sau puterea.

— Totuşi cred că fata intenţionează să încerce, afirmă Angus blând.

— O, ei bine, va eşua. Nu are anii de experienţă în trădare, pe care îi are bătrâna.

— Oare ce ar face când ar afla că fata a încercat să o sfideze şi n-a reuşit?

— Ar încuia-o undeva. De unde să ştiu eu? Nu mă interesează. Angus nu mai scoase o vorbă, ci continuă să stea pe scaunul de la fereastră şi să-l privească pe Trevelyan. Când acesta vorbi din nou, de abia putu să-l audă. Bătrâna va afla ce se întâmplă, pentru că Claire nu ştie să păstreze secretul. Tot ce gândeşte şi simte i se oglindeşte în privire. Şi va avea încredere în Harry. Respiră anevoie. Perfectul ei Harry! Ar putea de asemenea să i-o spună bătrânei pe şleau. În ce-l priveşte pe Harry, el nu va vedea acţiunea ca o trădare. Dacă Claire va încerca să-l determine să o ajute să o mărite pe Lee cu Kincaid, Harry va vedea

asta doar ca pe o treabă pe care trebuie să o facă şi se va plânge mamei lui.

— Dar bătrâna va şti ce înseamnă.

— Da, încuviinţă Trevelyan. Bătrâna va şti că Claire încearcă să-i submineze autoritatea. Şi se va răzbuna.

— Aşa cum s-a răzbunat pe un băieţel care a supărat-o, rosti Angus blând.

Trevelyan nu dădu niciun semn că a auzit.

— Va aştepta până când Harry şi Claire se vor căsători. Doamne, ar putea să stabilească data foarte curând! Nu o va lăsa niciodată pe Claire să scape, după o asemenea încercare.

— Şi ce i-ar face?

— Nu-mi pot închipui, rosti Trevelyan încet. O va tortura, în felul în care nici cele mai sălbatice triburi pe care le-am văzut nu s-ar gândi s-o facă. Îi va distruge personalitatea, aşa cum i-a distrus-o lui Lee. Ştiai că Lee a fost cândva ca un spiriduş? A fost iniţiatoarea poznelor pe care noi…

Se opri, deoarece Angus se ridicase şi se îndrepta spre uşă.

— Unde te duci? îl repezi Trevelyan.

— Ai spus că ai treabă, iar eu trebuie să mă întorc la fată. Răceşte cu uşurinţă şi trebuie să am grijă.

— Ai lăsat-o pe Claire singură în locul acela vechi şi oribil? Ar putea fi ucisă. Ar putea…

Angus zâmbi.

— Aici e Scoţia şi e cel mai sigur loc de pe pământ. Nu e sălbăticia Africii, sau a oraşului ăluia pe care îl cauţi şi nu-l găseşti.

— L-am *găsit.*

— Nu, băiete, ai murit. O clipă, cei doi bărbaţi se priviră în ochi, apoi Angus întoarse privirea. Acum

trebuie să mă duc la ea. Tu stai aici şi scrie-ţi cărţile. Şi când te vei face bine, poţi să te întorci la străinii tăi de pe pământurile acelea îndepărtate. Lasă acest loc celor ca Harry, ca soţia şi ca mama lui. Nu e treaba ta. Tu nu eşti duce. Nu eşti şef. Nu te însori cu fata. Stai aici cu omul acela al tău, mănâncă, dormi, scrie şi nu te apropia de nimic. Nu e treaba ta.

Cu asta se întoarse şi începu să coboare scările.

Trevelyan se îndreptă imediat spre cea de a treia masă şi apucă un toc. Lucra la cartea lui despre Pesha. Intenţiona să spună lumii ce însemna să vizitezi travestit acest oraş secret. Pentru că Jack Powell a spus omenirii că a fost singurul care a vizitat Pesha, crezând că nu mai era nimeni în viaţă care să-l contrazică, Trevelyan era acum pe cale să publice cartea, pentru a spune lumii adevărul. Jack considerase că şi-a însuşit toate însemnările lui Trevelyan despre Pesha, când l-a lăsat acolo să moară, dar el avea mult mai multe în cap, pe care nu le notase.

Câteva ore mai târziu, Oman a intrat tăcut în cameră înmânându-i lui Trevelyan un pachet plat.

— Ce e asta? întrebă el.

— Doamna americancă mi l-a dat pentru tine.

Lui Trevelyan îi trebui puţin timp, până să-şi dea seama că Oman o numise pe Claire „doamnă” – într-adevăr o înaltă preţuire din partea lui. Se încruntă, în timp ce deschidea pachetul, dar după ce scoase primul desen, ochii i se măriră.

Schiţele erau grosolane, făcute de o mână lipsită de practică, dar era uşor să vezi ce voiau să reprezinte. Îl caricaturizau pe el. Îl reprezentau ca pe un hoţ la drumul mare, gata să fie spânzurat. Îl reprezentau ca pe un băieţel stând separat de grupul de copii, râzând batjocoritor şi acţionând ca şi cum nu

voia să se alăture grupului, dar ochii lui erau plini de singurătate.

Îl reprezentau ca pe un bărbat ce stătea singur într-un turn.

După ce le văzu, Trevelyan la început se înfurie. Cum îndrăznea această americancă oarecare să facă asemenea caricaturi despre *el?* Cum îndrăznea să-l reprezinte într-o lumină atât de defavorabilă? Cum îndrăznea…

Se uită din nou la desene şi furia îi fu înlocuită de durere. Nu-şi închipuise ce gândeşte ea despre el.

Crezuse că ei bine, că îl venera. Să afle că aceasta era ceea ce credea despre el, era… de-a dreptul dureros.

Chicotitul lui Oman a fost cel care l-a făcut să se întoarcă. Oman, cu figura lui de piatră, Oman cel lipsit de emoţii, încerca să nu hohotească privind desenul cu tâlharul.

— Nu văd nimic distractiv în asta, îl repezi Trevelyan.

— Este exact ca tine. Vezi, aici şi aici. Este cât se poate de asemănător.

— Nu există aşa ceva, rosti Trevelyan în timp ce smulgea desenele din mâna lui Oman. Este… se opri pentru a observa ceva din asemănarea lui cu omul din caricatură. În ciuda sa, începu să zâmbească. Nu se poate să fiu eu, rosti el, dar Oman părăsise deja încăperea.

Trevelyan se duse cu desenele la fereastră şi le studie, asta făcând ca zâmbetul lui să se accentueze. Oare nu ştia că el e marele căpitan Baker? Nu ştia această mică americancă neruşinată că nimeni nu râde de un om cu realizările lui? El, Trevelyan, el era cel care râdea, nu invers.

Puse desenele jos şi se îndreptă spre cămin,

răscolind buştenii. Claire nu era treaba lui şi tot ce i-a spus Angus nu conta. Credea în neimplicare. Refuzul lui de a se implica îi salvase viaţa de nenumărate ori.

Dar îşi aduse aminte cum a avut Claire grijă de el, când a fost bolnav. Desigur, nu putuse să facă nimic care să-l ajute să-şi revină dintr-o criză de malarie, dar rămăsese cu el şi i-a păstrat secretul. N-a lăsat pe nimeni să afle unde este.

Răscoli încă puţin buştenii. Realmente, nu era treaba lui dacă ea voia să o accepte pe mama lui Harry. Mama lui Harry, se gândi el cu o grimasă. Femeia aceea era *şi* mama lui. Nu că ar fi primit vreodată ceva de la ea, altceva decât pedepse şi critici.

Ştia ce formidabilă putea fi bătrâna. Aşa cum spusese Angus, era capabilă de orice. Nu l-a trimis ea pe cel de al doilea fiu al ei departe, să trăiască cu ticălosul ei tată bătrân? Îl alungase pe propriul ei fiu de acasă, când avea doar nouă ani, şi nu-l trimisese în vizită, ci pentru totdeauna, ca să nu mai facă parte niciodată din familie, deoarece considera că era prost crescut şi lipsit de respect. Îi luase lui Trevelyan doar două săptămâni de stat cu bătrânul, pentru a-şi da seama cât de mult îl urâse mama lui.

Şi ce i-ar face ducesa lui Claire, dacă ar afla că a încercat să-i uzurpe locul? O va face prizonieră, aşa cum procedase cu Lee, cugetă Trevelyan. Şi cine o va apăra pe Claire? Nu Harry. Nu ar fi fost de acord să fie plictisit cu tărăboiul acela. Harry nu voia să se interfereze nimic în programul lui de vânătoare. Ar fi apărat-o părinţii ei? Din ceea ce ştia despre ei, nici nu s-ar fi gândit. Ar fi obţinut ceea ce voiau – indiferent dacă ar fi fost cu preţul fiicei lor.

Aşa că, până la urmă, nimic nu s-ar fi schimbat. Ducesa ar fi avut controlul total şi absolut asupra

moşiei – iar sora lui şi Claire ar fi fost prizoniere. Viaţa mergea mai departe.

Trevelyan încercă să se gândească cum ar fi fost Claire, sub conducerea bătrânei. Nu va mai exista posibilitatea de a sta în căsuţa lui Angus MacTarvit, pentru a bea whisky sau a dansa cu vasalii. De fapt, probabil nici n-ar mai fi existat vreun vasal cu care să danseze. Nu-l întrebase pe Harry, dar ghicise că mama lui plănuia să folosească o parte din dota lui Claire pentru a cumpăra oi şi nu puteai să creşti oi, acolo unde locuiau oameni. Privi în foc. Nu era treaba lui. Se întorsese doar pentru singurul motiv al recuperării sănătăţii şi pentru a-şi scrie cărţile. Când treburile acestea se vor rezolva, intenţiona să plece şi, dacă Harry îşi ţinea promisiunea de a-i da bani pentru expediţii, plănuia să se întoarcă în Africa la sfârşitul anului următor. Mai erau încă multe în Africa, pe care i-ar fi plăcut să le vadă.

— Nu mă interesează, rosti el tare. Apoi privi din nou caricaturile şi în următoarea secundă îl chemă pe Oman la el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Harry dormea atât de profund, încât Trevelyan a trebuit să-l zguduie ca să-l trezească. Harry se răsturnă pe o parte, îşi privi fratele dezgustat, apoi se întoarse la loc şi închise iar ochii.

— Vreau să vorbesc cu tine, rosti Trevelyan.

— Tu nu dormi niciodată?

— Nu, dacă pot să evit. Când Harry nu se obosi să deschidă din nou ochii şi părea că e gata să adoarmă, Trevelyan îl zgâlţâi iar de umăr. Să ştii că nu

plec.

Harry se strâmbă şi se ridică încet.

— Pentru cineva care se presupune că se ascunde, te mişti cam mult. Acum ce nu e în regulă?

— Ce s-a întâmplat între Claire şi mama ta astăzi?

La aceasta, Harry deschise ochii mari. Pe faţa lui se vedea o nedumerire reală.

— Nimic deosebit. Claire a spus că vrea să o cunoască pe mama şi asta a fost tot. Au luat ceaiul împreună. Trevelyan îşi privi fratele îndelung. Era întotdeauna uluit, când oamenii nu vedeau ce se întâmplă în jurul lor. Fără îndoială, Harry îşi închipuia că mama şi logodnica lui petrecuseră foarte plăcut împreună, cu ocazia ceaiului. Probabil că Harry nici măcar nu realizase că Claire a părăsit camera, după cum spunea MacTarvit, terorizată. Dar Claire ce ţi-a spus? mai întrebă Harry.

— N-am văzut-o.

Harry zâmbi. Era încântat că mica lui moştenitoare americană nu-şi mai petrecea timpul cu fratele lui mai mare.

— Atunci de unde ştii că s-ar fi plâns?

— Am auzit câte ceva.

Harry căscă. Aerul constant misterios al lui Trevelyan putea să intereseze restul lumii, dar pe el mai curând îl plictisea.

— Dacă asta e tot ceea ce ai de spus, atunci aş dori să mă culc din nou.

— După ce te însori cu Claire intenţionezi să o trimiţi… *pe ea* – rosti cuvântul cu dispreţ – la casa de zestre?

— Nu ştiu de ce insişti tu să crezi că mama noastră e un balaur. E o femeie simplă şi dulce şi aşa a fost întotdeauna. Dacă ai face doar un mic efort să o

cunoşti, ai afla. Iar în ce priveşte întrebarea ta, nu, mama nu se va muta la casa de zestre. Cred că e mai bine să stea aici, unde pot să fiu lângă ea. E infirmă, după cum bine ştii.

— Intenţionează să stea aici, unde poate să dirijeze casa şi pe Leatrice.

În ciuda lui însuşi, Harry începuse să se trezească. Fratele lui putea să înfurie şi un diavol.

— Mama *nu e* un monstru. Îşi iubeşte fiica şi vrea să-şi petreacă timpul cu ea. Asta e aşa de rău? Lee este perfect fericită.

— Asta e părerea ta sau a lui Lee? Cât timp a trecut de când n-ai mai vorbit cu sora ta?

— Cu mult mai puţin, decât de când ai vorbit tu cu ea, îi aruncă Harry. Aş vrea să ştiu cine te crezi tu, să vii aici şi să încerci să schimbi totul. Ai plecat când erai copil şi acum te întorci şi te aştepţi să le dai ordine tuturor. Dacă vrei să faci asta, va trebui să te dezvălui şi să îţi faci cunoscută prezenţa. Trevelyan, aşezat pe un scaun înalt de lângă pat, nu scoase o vorbă. Eu aşa gândesc, continuă Harry. Vrei să stai în umbră şi să conduci treburile, dar nu vrei să păşeşti în linia întâi.

— Mica ta americancă vrea să o mărite pe Lee cu James Kincaid.

Harry izbucni în râs.

— Ei bine, las-o să încerce, rosti el întinzându-se din nou în pat. Claire este perfect liberă să facă toate jocurile iubirii, pe care le doreşte. Femeilor le place să facă astfel de lucruri.

— Nu intenţionezi să o ajuţi?

— Să o ajut? Tot ce are de făcut este să le facă din nou cunoştinţă. Nu cred că s-au mai văzut, de ani de zile.

— Dar ce spui de mama ta?

Harry se întoarse spre fratele lui cu o figură

furioasă.

— Este şi mama *ta.* De ce continui să te porţi, ca şi cum ţi-ai închipui că ai ieşit dintr-un ou şi nu ai mamă? Dacă Leatrice vrea să se mărite cu cineva poate să o facă. Nu e prizonieră. Harry refuza să se gândească la certurile pe care mama lui şi Lee le avuseseră în legătură cu Kincaid, cu ani în urmă. Desigur a fost cu mult timp înainte şi la ora aceea Lee avea un pretendent cu care era de acord şi mama lor. Acum, considera Harry, situaţia era alta.

Când Trevelyan începu din nou să vorbească, vocea lui era blândă.

— Lee *este* prizonieră, dar tu nu observi şi dacă nu se face ceva, în curând mica ta mireasă va ajunge şi ea prizonieră.

— Ai petrecut prea mult timp în soare, rosti Harry obosit. Mă însor cu Claire şi totul va fi bine. Mama spune că îi place de Claire şi crede că va fi o soţie bună pentru mine. Eu cred că ele două vor fi prietene. Sper că va deveni tot aşa de apropiată de mama, cum este ea de Lee. Acum, eşti amabil să pleci din camera mea? Vreau să mai dorm puţin. Se cuibări sub cuverturi şi închise ochii.

Trevelyan rămase o vreme pe loc, încercând să se gândească ce ar putea să-i spună fratelui său, pentru a-l face să înţeleagă. Harry nu fusese niciodată în stare să vadă nimic rău la mama lui.

Trevelyan sperase să vâre în capul fratelui mai tânăr puţin raţionament. Dacă putea să-i arate că Claire avea nevoie de ajutorul lui, atunci el, Trevelyan, ar putea fi eliberat. Ar putea să se întoarcă la munca lui cu mintea limpede, ştiind că a răsplătit-o pe Claire pentru că l-a ajutat. I se păruse o idee aşa de bună! O idee aşa bună, dar care n-a avut şanse de succes, pentru că Harry nu credea că trebuie făcut ceva. Harry

era mulţumit să lase ceea ce se întâmpla să se întâmple.

Trevelyan se gândi la Claire. Îşi aminti dansul şi râsul ei. Dacă se mărita cu Harry şi venea să locuiască în această gaură de iad plină de duşmănie, nu o să devină ca Leatrice? O umbră a ceea ce e azi? S-ar fi supus ducesei şi ar fi făcut ceea ce voia bătrâna, atunci când voia? Se gândi cum i-a spus Claire lui MacTarvit că poate să continue să fure vite, dar Trevelyan ştia că într-un interval de şase luni de la căsătorie, MacTarvit va fi gonit de pe pământurile Montgomery.

Trevelyan se lăsă pe spătarul scaunului. Nu voia să fie implicat în toate astea. Voia să se întoarcă în camera lui şi să scrie. Avea aşa de multă treabă de făcut în legătură cu limba peshană. Nu-i păsa de aceşti oameni, care îi erau rude. Nu voia să fie implicat în familie, sau în casă, sau în tot ce avea legătură cu ele. Îi plăcea ideea că ei credeau că e mort. Asta îi oferea o mare libertate.

Dar o altă parte a lui se gândea la sora lui. Nu o văzuse de când se întorsese, nici în casă nici pe afară.

După cele spuse de Claire lui MacTarvit, Leatrice era cea mai nefericită fiinţă pe care o văzuse ea vreodată.

Se uită la Harry, deja adormit. Era evident că fratele lui mai mic nu o va ajuta pe Claire să ia locul ducesei. Harry se simţea prea confortabil, pentru a încerca să schimbe lucrurile. De ce ar fi vrut Harry să schimbe ceva, când totul era aşa de perfect pentru el?

Deci ce trebuia să facă Trevelyan? Să se întoarcă în camera lui şi să stea acolo? Să se întoarcă la scrierile lui şi să o lase pe Claire să se lupte cu soacra ei? Era o tânără puternică şi sănătoasă şi dacă nu intervenea ceva, îi va supravieţui baborniţei. Apoi va

putea să facă ce voia.

Din nou, schiţele desenate de Claire despre el îi apărură înaintea ochilor. Îşi trecu mâinile peste faţă. Se va întoarce peste zece ani şi va descoperi că fericita tânără căra tăvile în camera soacrei ei? Iar frumosul ei soţ ar fi observat vreodată că personalitatea soţiei lui a fost distrusă?

Trevelyan se ridică şi se îndreptă spre uşă. Poate că, dacă va vorbi cu Leatrice... Nu va face nimic, doar va vorbi cu ea. Poate că nu era chiar aşa de nefericită cum credea Claire că e.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Leatrice, ghemuită adânc în coconul patului ei, nu-şi dădu seama de la început ce a fost trosnetul acela. În mintea ei ameţită de somn ştia că orice deranj provenea de la mama ei, aşa că încercă să se trezească. Ce mai voia acum bătrâna? Să-i fricţioneze picioarele? Să-i perie părul. Apă fierbinte? Ceai? Voia să-i citească ceva? Uneori Leatrice credea că bătrâna se trezea, doar cu gândul cum să descopere ceva de făcut pentru fiica ei. Unchiul ei James îi spusese odată că Eugenia probabil că nu putea să doarmă, pentru că nimeni nu putea dacă nu muncea o zi întreagă

Leatrice îşi dădu cuverturile la o parte şi cu ochii încă închişi, începu să coboare din pat. Doar când lumina îi pătrunse prin pleoape, deschise ochii. Stând lângă peretele din spre est, cu vechea uşă mascată în lambriu deschisă în spatele lui, cu o lumânare în mână, se afla fantoma fratelui ei mort. Leatrice se ridică, îşi duse mâinile la gură pentru a-şi înăbuşi ţipătul, apoi se retrase lipindu-se de căpătâiul patului şi trăgând

cuverturile peste ea.

Fantoma zâmbi.

Leatrice încercă să se tragă şi mai departe şi să se învelească şi mai bine. Chiar dacă viaţa ei ar fi depins de asta, tot n-ar fi putut să scoată un cuvânt. Stătea doar acolo, privind înţepenită de teroare.

— O, Mutt, rosti fantoma, sunt eu. Leatrice stătea tremurând şi privind cu ochii mari, apoi începu să clipească. Apariţia asta nu arăta ca o fantomă. Arăta ca un bărbat în carne şi oase, care intrase în camera ei prin vechea uşă. Se aplecă puţin înainte pentru a-l vedea mai bine şi el făcu un pas mai aproape de ea. Sunt real, mai zise el. Aşa de real cum am fost întotdeauna.

Ea îşi lăsă cuvertura să-i alunece de la gât şi continuă să-l privească. Ar putea să fie într-adevăr fratele ei?

— Vellie? şopti ea.

El dădu din cap, apoi traversă încăperea spre ea. Leatrice îşi deschise braţele şi el o îmbrăţişă, îngropându-şi faţa la gâtul ei, în timp ce ea îşi ascunse faţa în părul lui.

Era real! O, mulţumesc lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor, era real şi cât se poate de viu!

Apoi Leatrice începu să plângă. Lacrimile începură să-i curgă, la început încet, apoi, în timp ce-şi plimba mâinile pe braţele lui şi în jos pe spatele lui, atingându-l ca şi cum voia să se asigure că e cu adevărat acolo, lacrimile începură să curgă mâi tare.

— Şşşşt, dragoste! şopti el ţinând-o strâns la pieptul lui, îmbrăţişând-o.

Purta o îmbrăcăminte ciudată de mătase, un fel de mantie, şi cizme moi. Îşi folosi degetele de la un picior pentru a-şi scoate întâi o cizmă, apoi pe cealaltă şi se urcă în pat, întinzându-se lângă ea cât era de

lung şi continuând să o strângă în braţe, aproape ca un iubit, nu ca un frate. Şi o lăsă să plângă. Iar când ea nu se opri la prima lui dojană, nu mai încercă să o oprească; o ţinu doar aşa, în timp ce ea plângea şi plângea şi plângea.

Dură o mulţime, înainte ca Leatrice să poată să se controleze suficient, pentru a vorbi. Şi când îşi putu controla lacrimile într-un fel, la tot ce se putu gândi era cât de bine făceau atingerile cuiva. Trecuseră ani şi ani de când nu mai simţise o fiinţă omenească lipită de ea. Între ea şi Trevelyan era o diferenţă de doar un an şi când erau copii erau foarte apropiaţi. Fratele lor Alex fusese prea de plin de el însuşi şi de demnitate, pentru a avea timp pentru o fetiţă, dar ea şi Vellie fuseseră prieteni – sau, aşa cum spuneau unii oameni, tovarăşi de răutăţi.

Nu-l văzuse de când avea nouă ani, în acea zi oribilă din viaţa ei, când el fusese trimis la odiosul lor bunic. Viziunea lui Vellie, cel mai iubit prieten, fratele ei, sufletul ei pereche, urcându-se în trăsura aceea deschisă şi uitându-se înapoi la ea, i se imprimase în minte, până la moarte. Tatăl lor spusese că Vellie se va întoarce în câteva luni, dar Leatrice privise figura neînduplecată a mamei şi-şi dăduse seama că niciodată nu i se va permite fratelui ei să se întoarcă, cel puţin nu ca să rămână. Făcuse ceva de neiertat: îşi înfruntase mama, o contrazisese şi râsese de pedepsele, de avertismentele şi de ameninţările ei. Dar până la urmă bătrâna învinsese, pentru că la urma urmei Vellie era doar un băieţel şi ea era ducesă şi mama lui. Ea era cea care avea autoritatea. Tatăl lor îl avea pe fiul lui, Alex, pe care îl educa pentru a deveni duce şi lui Leatrice îi trecu prin minte că s-ar putea ca tatăl lor să fi fost chiar încântat să-l vadă pe Vellie trimis de acasă, pentru că cel de al doilea fiu al lui

fusese o problemă din ziua în care se născuse.

— Eşti cu adevărat aici? şopti ea, gâfâind şocată, în timp ce încerca să-şi controleze suspinele.

— Real şi adevărat.

O ţinea strâns lipită cu spatele la el, înconjurând-o cu braţele. Aşa fuseseră ei întotdeauna: împreună. Chiar când era doar o bucăţică de băiat, mama lor îl biciuia pentru cea mai mică încălcare a regulilor ei. Leatrice considera că probabil pe bătrână o înfuria faptul că cel de al doilea fiu al ei nu plângea niciodată. Obişnuia să se depărteze de locul unde fusese bătut, cu umerii lui mici drepţi şi cu un zâmbet superior pe faţă, care voia să spună că nu-i păsa de ceea ce-i făcuse. Dar într-o seară, Leatrice s-a strecurat prin tunele până în camera lui, s-a urcat în pat alături de fratele ei, care a o ţinut-o strâns în braţe şi a plâns. A plâns şi a întrebat-o: „De ce mă urăşte aşa de tare?” Leatrice n-a avut răspuns.

— Ziarele au scris că ai murit. Au spus că ai murit de febră, că n-ai ajuns niciodată în Pesha, că ai fost bolnav şi…

Hohotul lui batjocoritor o întrerupse.

— Sunt mult prea puternic pentru a fi ucis în felul acesta. O vreme am fost într-adevăr bolnav, mai mult mort decât viu, însă m-am făcut bine. Am stat retras, până am reuşit să mă urc pe un vas nenorocit şi să vin acasă.

Ea îi ţinea una din mâini lipită de faţa ei şi o freca de obraz. Ştia că trecuseră luni de când omul acela, Jack Powell, care voiajase împreună cu Trevelyan, revenise în Anglia şi anunţase lumea că el şi numai el a intrat în oraşul secret Pesha. Spusese presei că, celebrul căpitan Baker a fost prea bolnav pentru a ajunge în oraş şi a rămas în urmă. A adăugat că acesta a fost aşa de bolnav, încât el a trebuit să-l care tot

drumul înapoi, până pe coastă şi apoi, după ce s-au urcat pe puntea vaporului spre Anglia, căpitanul Baker a murit.

— Unde stai? întrebă ea.

El ezită, înainte de a răspunde.

— În camera lui Charlie.

Pentru moment Leatrice nu comentă. Când vorbi, încercă să sune nepăsător.

— Eşti de mult aici?

— De câteva săptămâni.

Înţelegea ce spusese. Era acolo de câtva timp, dar dintr-un anumit motiv nu venise să o vadă. Se întreba dacă chiar intenţionase să vină, până la urmă. Se întreba dacă aceasta a fost prima dată că se afla acolo. Oare mai fuseseră şi alte ocazii, când a stat în partea aceea veche, nelocuită şi nevizitată a casei, şi n-a venit pe la ea?

— Şi acum, ce te-a adus aici? întrebă ea încercând să sune uşuratic şi nepăsător, ca şi cum sentimentele nu i-ar fi fost rănite. Dar Trevelyan ştia exact ce gândea – aşa cum ştiuse întotdeauna – şi râse. Râse într-un mod care o făcu pe ea să se înfurie. Se retrase de lângă el, luă o pernă şi începu să dea cu pumnii în ea. Cum ai putut să mă laşi să cred că eşti mort? continuă ea. Ai avut idee cât am suferit? Scrisorile tale fuseseră singura bucurie a vieţii mele. Le am pe *toate,* până la ultima.

El stătea întins pe pat zâmbind. Nu-l văzuse de ani de zile, dar i-ar fi recunoscut zâmbetul oriunde. Era acelaşi zâmbet sfidător, al băiatului de nouă ani.

— Trebuie că au umplut o cameră întreagă.

Zâmbi şi ea.

— Patru cufere. Întinse mâna şi îi atinse obrazul. O, Vellie, eşti tu cu adevărat, eşti cu adevărat aici? Eşti sigur că nu eşti o fantomă? Mătuşa May spune că ţi-a

văzut fantoma.

— Am dat peste ea într-o dimineaţă devreme, când mă strecuram prin coridoare. N-a *murit* niciuna din relicvele astea bătrâne? Erau antice când eram eu copil. Nu pot să-mi imaginez câţi ani are acum.

— Sunt sigură că mamei i-ar plăcea să moară, dar se pare că ele n-au de gând. Unchiul Cammy a distribuit-o pe sora logodnicei lui Harry în piesele lui. Mă întreb dacă se pot descurca cu costumele?

— Din cele auzite de la Brat, îmi imaginez că ea va reuşi.

La aceasta Leatrice îşi îngustă privirea. Începuse să-şi revină din şocul întoarcerii lui şi să realizeze ce însemna apariţia aceasta.

— Ce ştii tu despre copilă? Ai întâlnit-o pe Claire? L-ai văzut pe Harry?

Trevelyan se întoarse pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi se uită în tavan.

— Dar tu ce crezi despre mica americancă a lui Harry? Leatrice îi şterse zâmbetul superior de pe faţă lovindu-l cu o pernă şi mai încercă să-l lovească de încă câteva mii de ori, dar el îi luă perna şi îi imobiliză braţele de-a lungul trupului. Ce e cu tine?

— Stai aici de săptămâni întregi, l-ai văzut pe Harry şi probabil şi pe logodnica lui, dar pe mine m-ai lăsat să cred în continuare că eşti mort. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Te-am iubit mai mult decât pe oricine altcineva pe lume. De douăzeci şi doi de ani îţi scriu cel puţin o dată pe săptămână, uneori de cinci sau şase ori pe săptămână. Ţi-am spus tot ce s-a întâmplat în viaţa mea. Mi-am dezvăluit sufletul în faţa ta. În toţi aceşti ani ai fost cel mai apropiat şi uneori *singurul* meu prieten. Dar tu ai plecat să o găseşti pe draga ta Pesha şi n-am mai auzit nimic de tine. De peste doi ani de zile nicio scrisoare, apoi am citit în ziar

că ai murit. Am crezut! Ştii cât de mult am bocit după tine? Ştii cât de mult am plâns pentru tine? Şi acum descopăr că nu eşti mort. Şi nu numai că nu eşti mort, dar că locuieşti la câţiva paşi de mine, că te-ai strecurat prin tunele vorbind cu bătrâna aia ţicnită de mătuşă May, că ai vorbit cu Harry, care aproape că nici nu te cunoaşte prea bine, cel puţin nu în felul în care te cunosc eu şi acum

Se întrerupse când el se aşeză rezemat de căpătâiul patului şi o trase în braţele lui, pentru că începuse să plângă din nou.

— Am crezut că e mai bine pentru toată lumea, dacă continuă să mă creadă mort.

— Ce lucru prostesc spui, rosti smiorcăindu-se la pieptul lui. Cum poţi să crezi că ar fi mai bine dacă ne închipuim că ai murit? Dar chiar când puse întrebarea, ştia deja răspunsul. Nu se gândise până în această clipă, dar moartea fratelui lor mai mare l-a făcut pe Trevelyan duce. Îl împinse şi se uită la el cu ochii larg deschişi. Alteţa Voastră, şopti ea.

— Exact.

Leatrice îşi puse capul înapoi pe umărul lui. Asta într-adevăr schimba lucrurile.

— Ei n-o să-i placă, rosti încet, în timp ce amândoi ştiau că „ea” însemna mama lor. Nu-i va plăcea că Harry nu mai e duce. Dar bănuiesc că n-a fost niciodată, nu-i aşa?

— Nu vreau asta, rosti blând Trevelyan. Niciodată n-am vrut-o. Harry e un duce perfect. Trage cu puşca, dă petreceri şi poate sta în Camera Lorzilor, moţăind alături de cei mai buni dintre ei. Nu m-aş potrivi niciodată acolo. Nu vreau responsabilitatea titlului.

— Dar Vellie… începu ea.

El îi împinse capul de la pieptul lui şi îi mângâie părul.

— Nu, nu vreau asta şi nu înţeleg să mi-o însuşesc. Harry a spus că îmi va finanţa toate expediţiile şi asta e tot ce vreau. Mai am multe de făcut în viaţă şi asta nu include să trândăvesc în una din aceste case şi să mă însor cu cea mai bogată moştenitoare pe care o pot găsi.

Se referea la Claire pentru a doua oară.

— Ai cunoscut-o? Ai întâlnit-o pe Claire?

Lui îi luă atât de mult timp pentru a răspunde, încât Leatrice îl împinse de-o parte pentru a-l privi. Întotdeauna, chiar când era copil, avusese ochii aceştia. Uneori ea credea că ochii lui Trevelyan erau cei care o înfuriau aşa de mult pe mama lor. Aveau o privire intensă, strălucitoare şi de nepătruns. Nu puteau fi descifraţi dacă nu-i cunoşteai, aşa cum îi cunoştea Leatrice. Când Trevelyan avea doisprezece ani, tatăl lor i-a permis celui de al doilea fiu al lui să se întoarcă acasă. Dar întoarcerea a durat doar două săptămâni, pentru că a fost prins intrând într-o noapte în subsolul bisericii. A spus că voia să cerceteze mormintele. În următoarea săptămână, Trevelyan a luat o scară şi s-a căţărat la etajul al doilea al pensiunii unei văduve, o casă despre care mersese vestea că e una în care se făceau afaceri ilicite. Tatăl lor nu şi-a mai iertat fiul a doua oară şi l-a trimis înapoi la bunicul lui. Au mai fost şi alte vizite, dar de fiecare dată Trevelyan reuşise să-şi înfurie tatăl, astfel că era repede trimis de acasă.

Apoi, în adolescenţă, nu a putut să-l vadă prea des, dar a primit mii de scrisori de la el şi sute de fotografii, îl văzuse pe Vellie crescând, pentru că lui îi plăcea să se îmbrace în ceea ce numea el deghizări şi apoi se fotografia.

Acum se uită în ochii lui şi văzu că îi ascunde ceva.

— Ce te-a făcut să vii acum la mine? Ai plănuit până la urmă să vii? Sau ai plănuit să pleci de aici fără să mă vezi? Răspunsul se afla în ochii lui. Ea rezistă impulsului de a-i adresa cele mai vulgare cuvinte pe care le cunoştea şi, mulţumită lui, ştia o mulţime, în nişte limbi foarte neobişnuite. Îşi lăsă capul în jos. Nu era de niciun folos să se răstească la el. Se ţipase la el cât se poate de mult şi nu avusese niciun efect asupra lui. Spune-mi tot, de la început, vreau să spun totul. Nu vreau să laşi nimic nespus.

— E târziu şi…

— Am să-i spun mamei că eşti aici.

El chicoti, ştiind că era doar o ameninţare. Nu l-ar pârî niciodată în viaţa ei.

— Tu m-ai forţat să fac asta, rosti el zâmbind. Am venit aici, în această casă, ca să mă odihnesc. Am fost foarte bolnav şi am avut nevoie de un loc unde să mă ascund şi să-mi recapăt sănătatea. N-am plănuit să spun nimănui că sunt aici. De altfel, nici nu eram sigur că familia se află aici. N-am putut să mă obişnuiesc cu sezoanele. Am crezut că o mulţime dintre voi s-ar putea să fie în sud.

Ea se întinse lângă el şi asculta, în timp ce-i spunea despre întâlnirea cu Claire, despre leşinul lui, după ce i-a prins calul.

— A fost puţin cam…

— Stânjenitor? rosti ea cu glas vesel. Îi cunoştea reputaţia în privinţa femeilor. Când era mai tânăr, când era adolescent, i-a scris despre întâmplări cu femei, cum a sărit peste zidul unei şcoli de fete în mijlocul nopţii, cum s-a ascuns în patul uneia dintre fete, când sora a venit să vadă care era cauza chicotelilor. Când a mai crescut, i-a vorbit mai rar despre aceste isprăvi, deşi Leatrice, încuiată în casă de cotoroanţa ei de mamă, cu un tată lipsit de interes şi doi fraţi, şi ducând

o viaţă de o singurătate de nedescris, îl implorase să-i spună tot, despre *toate* aventurile lui.

— Claire e foarte frumoasă, nu-i aşa? întrebă Leatrice privindu-l de aproape.

— Există multe feluri de frumuseţe. Claire are… Viaţă.

Leatrice ştia ce voia să spună. Claire se mişca cu vioiciune, rostea lucrurile rapid şi întotdeauna părea că-i studiază pe oameni. Nu era o persoană care să se mulţumească să se ocupe doar de ea însăşi.

— Ai sedus-o?

La aceasta, Trevelyan înţepeni.

— E logodită cu Harry.

Leatrice izbucni în râs.

— De asta nu ţi-a păsat în Egipt, cu micuţa şi frumoasa dansatoare. Şi ce spui de vremea când ai năvălit în harem? Femeile alea nu erau *măritate* cu cineva?

— Nu erau măritate cu fratele meu.

Leatrice zâmbi. Cu toate călătoriile lui Trevelyan şi felul lui boem de a privi viaţa, în subconştient era la fel de convenţional ca alţi bărbaţi.

— Şi în afară de asta, nu-mi place. Leatrice îl privi îngrozită. A spus că sunt bătrân, bolnav şi slab. Leatrice îşi aplecă din nou capul, ca să nu o poată vedea râzând. Dar el îi simţi trupul zguduindu-se. Râzi cât vrei, dar nu vrea să aibă nimic de a face cu mine. E nebună după Harry. Vorbeşte tot timpul despre el. Spune că e perfect.

— Harry?

— Harry. Rămaseră tăcuţi, pentru a savura această glumă uriaşă. Apoi Trevelyan începu să vorbească din nou şi îi spuse despre celelalte întâlniri ale lui cu Claire. Ştiu că ar fi trebuit să-i spun să plece, dar era aşa de singură. Nu poate să înţeleagă această

casă şi Harry o ignoră cu desăvârşire.

Leatrice înţelegea prea bine sentimentul singurătăţii. Deşi casa mare era plină de oameni, nu exista în ea niciun fel de apropiere. Cel puţin nu faţă de ea. Nu-i plăcea să stea în salon cu mătuşile ei şi să-i bârfească pe ceilalţi cunoscuţi şi nici nu putea să iasă afară, pentru că în felul acesta nu auzea apelurile mamei.

— Ştiu cum se simte.

Ascultând povestea lui Trevelyan, auzea mai mult decât spuneau cuvintele lui. Auzi ceva în tonul lui, care mărturisea că îi place foarte mult de Claire. Îl auzi spunând cum Claire a citit toate cărţile căpitanului Baker.

— *Toate,* spuse el şi în vocea lui se distingea mândria.

Ascultă când el îi povesti despre ziua extraordinară pe care el şi Claire o petrecuseră cu Angus MacTarvit. Leatrice nu îl mai văzuse pe nici unul din familia MacTarvit, de când era copilă, când împreună cu Vellie obişnuia să se furişeze prin tufişuri şi să încerce să-i fure whisky-ul. Îşi aminti cum odată a fost prinsă de bătrân şi cât de speriată a fost. Dar nu i-a făcut nimic, decât a ameninţat-o, după care i-a dat drumul. A fugit înapoi la Vellie terorizată şi el a râs de ea şi a spus că bătrânul e plin de fumuri, nimic altceva.

Acum Leatrice auzea că Claire îşi petrecuse ziua cu acesta şi a dansat cu vasalii. Leatrice n-ar fi fost mai surprinsă nici dacă Trevelyan i-ar fi spus că Claire şi-a petrecut ziua cu zânele şi ar fi băut nectar la ora ceaiului.

— Ce altceva a mai făcut? şopti Leatrice cu respect în glas.

Trevelyan zâmbi.

— A băut scotch ca un matelot şi a mâncat nişte

mâncare foarte ciudată, dar i-a plăcut. A mituit-o pe sora ei să mintă pentru ea, ca să poată să mă îngrijească pe mine, în timpul febrei. Şi l-a determinat pe Harry să o ia într-un tur al latifundiei şi să o recomande muncitorilor.

Leatrice ridică ochii tulburată.

— Cum a putut să facă Harry asta? Nu l-ar recunoaşte pe niciunul din angajaţii lui, chiar dacă ar da peste el. Mă îndoiesc că Harry ştie numele propriului său valet, cu toate că sunt împreună de zece ani.

— Se pare că deşteptul nostru de frăţior l-a luat pe Charles cu el. Bătrânul MacTarvit spune că Claire l-a considerat pe Harry un om foarte modest, pentru că i-a permis angajatului său să dea toate explicaţiile.

La aceasta, Leatrice râse şi făcând asta realiză că trecuse mult, mult timp de când n-a mai râs. Singura lumină din viaţa ei fuseseră scrisorile de la fratele ei, scrisori care îi permiseseră să-i trăiască şi ea indirect aventurile. A scris puţin şi despre bunicul lor, menţionând ici şi colo ce tare îl durea spatele de la ultima bătaie a bătrânului, sau că era slab pentru că trebuia să trăiască doar cu pâine şi apă zile întregi. Dar în cea mai mare parte, scrisorile lui fuseseră pline de tot ce văzuse şi făcuse.

— Ea ce altceva a mai făcut?

Trevelyan inspiră adânc.

— S-a întâlnit cu mama noastră.

— Poate fi destul de amabilă când vrea.

— Se pare însă că de data asta n-a vrut. Bănuiesc că ştie mai multe despre Claire, decât ştie aceasta despre ea. Bănuiesc că bătrâna i-a simţit puterea.

— Puterea? Crezi că Claire e puternică? Mie mi se pare destul de obişnuită. A ratat o mulţime de mese şi camerista mea spune că Rogers o conduce. Rogers s-a

lăudat cu astă în sala servitorilor. Cred că Rogers a pârât-o pe Claire mamei.

— Da, îmi imaginez că aşa a făcut. Trevelyan rămase gânditor o clipă. M-ai întrebat dacă Claire e puternică. Cred că s-ar putea să fie, dar ea nu ştie. E doar puţin mai mare decât un copil. Puterea ei constă în faptul că îi pasă de oameni.

— Asta nu-mi sună a fi putere, rosti Leatrice cu cinism. Ea tot ce ştia era faptul că supravieţuirea era cel mai important lucru din viaţă. Cineva face tot ce poate pentru a supravieţui.

— Ar fi trebuit să o vezi cu bătrânul MacTarvit, afirmă Trevelyan. L-a făcut pe bătrân să-i mănânce din palmă. Şi vasalii o adoră. Se uitau la ea cu respectul pe care nu l-au arătat niciunuia din familia noastră, de multă vreme.

Leatrice se trase deoparte şi-l privi.

— Vellie, eşti îndrăgostit de ea.

El o trase înapoi pe umărul lui.

— Ce gând ridicol! E un copil şi e îndrăgostită de Harry şi vrea să fie ducesă şi… Se opri brusc şi râse. Nu, dragă surioară, nu sunt îndrăgostit de ea. De fapt, ceea ce vreau eu e puţină răzbunare.

— Pe mama, rosti Leatrice.

— Pe nimeni altcineva.

— Am să te ajut la asta, spuse Leatrice fără să întrebe ce punea el la cale. Vrei să o omori? Să-i dăm nişte otravă exotică?

Trevelyan râse.

— Nu, nimic prea rapid şi relativ fără dureri. Cu Harry duce, mama noastră plănuieşte să rămână ducesă. Plănuieşte să continue să conducă acest loc şi pe celelalte, până la sfârşitul zilelor ei.

— Desigur. Cine ar putea să se gândească la altceva? Nu-mi spune că americanca ta crede că *ea* va

fi ducesa?

— Nu e americanca *mea.* Îi aparţine lui Harry şi da, Claire crede că, după ce se va mărita, soacra ei se va retrage în linişte în casa de zestre şi ea va deveni ducesă. Claire are planuri să interzică programele stricte ale meselor. Făcu o pază. Plănuieşte să controleze banii pe care îi va moşteni prin căsătorie, să repare casele vasalilor, să semene câmpurile şi alte afaceri americane.

— Dumnezeule, rosti Leatrice. Aşa a făcut, cu adevărat? Harry ar fi trebuit să-i spună

Când vorbi, în vocea lui Trevelyan era furie.

— Harry a minţit-o şi i-a spus tot ce voia ea să audă. I-a spus că va putea să facă tot ce doreşte, după căsătorie.

Leatrice oftă.

— Dar lui Harry nici nu-i trece prin cap, că ar putea să facă asta. El într-adevăr face tot ce vrea *el.* Şi consideră că mama e drăguţă. Nu poate înţelege de ce ceilalţi oameni nu cred şi ei asta.

— Exact.

— Biata, biata Claire, rosti Leatrice emoţionată. Îmi imaginez că e obişnuită să facă tot ce vrea. Mama ei e o femeie îngrozitoare. Cât se poate de oarecare. Îl numeşte pe Harry cu cele mai ciudate apelative, cum ar fi Onorabile şi Graţia Voastră Serenisimă. Mătuşile un fac haz nemilos de ea. Cred că o îndoapă cu dezinformări, apoi râd de ea pe la spate.

Trevelyan se încruntă.

— Şi tatăl ei?

— Mai puturos decât Harry.

— Dumnezeule, rosti Trevelyan neîncrezător. Am avut impresia că ea conduce familia, dar cred că e mai rău decât mi-am imaginat. Îşi puse mâinile pe umerii lui Leatrice şi o ţinu la o depărtare de un braţ. Mutt,

cred că e timpul să facem ceva în legătură cu asta. Nu putem să stăm deoparte şi să lăsăm fata asta să ia asupra ei această gospodărie.

Leatrice se depărtă de el, cu teamă pe figură. A fost o treabă să glumească despre răzbunarea faţă de mama lor, dar acum faţa lui Trevelyan devenise serioasă.

— Nu. Vellie, nu mai suntem copii. Nu putem să ne mai ţinem de năzbâtii. Înainte nu înţelegeam ce înseamnă pedeapsa, dar acum înţeleg. Dacă nu mă comport cum trebuie, bătrâna are metode de pedepsire, ce pot face pe cineva să-şi dorească moartea. Acum supravieţuiesc şi am puţin confort. Nu vreau să-mi fie luate. Încercă să coboare din pat, dar el o ţinu strâns.

— Dar asta e unica ocazie să facem ceva cu ea. Aceasta e şansa pe care am dorit-o întotdeauna.

— Poate tu, dar eu nu. Ai văzut ce a făcut, când nu i-a plăcut de tine. Te-a trimis de acasă şi nu te-ai mai întors niciodată şi pentru mine... Se întrerupse şi se uită în altă parte.

— Ţie ţi-a făcut mai rău decât mie. Ţi-a distrus personalitatea.

Leatrice ştia că e o insultă extrem de gravă şi o luă ca atare. Se desprinse de el şi se opri lângă pat.

— Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa? Întotdeauna ai încercat să dai de necazuri. Întotdeauna ai făcut ceea ce nu trebuia. Ţi-ai petrecut copilăria bătut, înfometat şi încuiat în cameră, dar toate astea nu te-au învăţat minte. N-ai învăţat niciodată nimic, nu-i aşa?

— Nu, rosti el blând. N-am învăţat niciodată. M-am luptat cu ei. Indiferent ce mi-au făcut. Întotdeauna i-am înfruntat. Iar acum sunt adult, merg unde vreau, fac ce vreau şi trăiesc. Dar tu eşti tot o fetiţă îngrozită, încuiată în camera ei. Ai treizeci şi unu de ani şi nu ai

familie, nu ai căminul tău. Tot ce ai sunt scrisorile unui frate, pe care l-ai văzut arareori, şi un clopoţel care îţi coordonează viaţa.

Ea voi să ţipe la el, să-i spună să plece de la ea şi să nu se mai întoarcă niciodată să o supere. Voia să-i spună că el nu înţelege, că nu ştie cum stăteau lucrurile. Voia să-i spună că viaţa ei era frumoasă, că avea tot ce avea nevoie şi tot ce dorea, dar nu putu. Nu putu să-l mintă, deoarece el ştia adevărul.

Şi mai era ceva ce o făcea să nu-l mintă şi acesta era faptul că întrezărea un licăr de speranţă. Timp de aproape un an după ce Vellie a fost alungat, ea şi-a menţinut în continuare personalitatea. Dar Trevelyan era luptătorul, nu ea. Nu i-a luat prea mult timp până şi-a dat seama că era mai curând o supusă, că întotdeauna fusese şi întotdeauna va fi. După ce Vellie plecase de un an, Leatrice nu mai făcuse nicio încercare să facă altceva decât ce voia mama ei. Când a avut douăzeci de ani a încercat să o înfrunte pe mama ei, dar a pierdut bătălia şi apoi n-a mai încercat niciodată.

— Ce intenţionezi să faci? Nu putea să-şi înfrâneze tremurul înfricoşat al vocii.

— Să te mărit cu James Kincaid, răspunse Trevelyan.

Leatrice se ridică privindu-l fix.

— Ce?!?

Trevelyan îi zâmbi.

— A fost ideea americancei. Americanca lui *Harry.* Nu a mea. I-a spus lui MacTarvit că primul lucru pe care vrea să-l facă e să te mărite cu iubirea vieţii tale. Crede că dacă vrea să zguduie ceva din temeliile bătrânului vampir, acest lucru îi va slăbi din putere. Nu ştiu dacă aceasta înseamnă slăbirea influenţei mamei tale asupra lui Harry, sau asupra gospodăriei, sau

asupra propriei individualităţi a lui Claire, dar asta e ceea ce vrea ea să facă. M-am gândit să te întreb dacă mai vrei foarte mult să te măriţi cu Kincaid.

Leatrice deschise gura să-i răspundă, dar cuvintele nu ieşiră. Se aşeză pe marginea patului, se uită la fratele ei, – apoi încercă din nou să vorbească, după care închise iar gura. Privi o clipă în altă parte. Apoi, când se uită din nou la el, zâmbea.

— Americanii nu sunt nişte creaturi foarte ciudate?

Ochii lui Trevelyan scânteiară.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi renunţat la Pesha şi aş fi explorat America.

Leatrice râse.

— Să mă mărit cu James? Nu l-am văzut de ani de zile. Şi nici nu m-am gândit la el. Ce face acum?

— Nu ştiu, dar îmi imaginez că încă lucrează la cartea aceea. Rosti aceasta cu tot dispreţul şi ironia, pe care un autor prolific le are pentru unul, căruia îi trebuie ani de zile să scrie o carte. Era vorba de unul dintre Tudori, nu-i aşa? Henric al Optulea şi toate nevestele lui?

— Era vorba de Henric al Şaptelea şi în special politica lui economică, îl repezi Leatrice. Şi ai putea să te opreşti să faci haz de James. Trebuie făcut un mare volum de cercetare când scrii o biografie. Tot ce a *trebuit* tu să faci, a fost să te duci undeva, şi apoi să scrii despre asta. El trebuie să petreacă ore întregi citind manuscrise medievale. Şi *în primul rând* trebuie să le găsească şi… Se încruntă la el. Şi ce anume e aşa de amuzant pentru tine?

— Nu te-ai gândit la el de ani întregi, nu-i aşa? De când se ocupă el cu scrisul?

Leatrice se uită în lături şi roşi.

— Ultima oară am auzit că a ajuns la cel de al

şaselea an al domniei lui Henric, rosti ea calmă.

— Ce e asta? Nu sunt sigur că te-am auzit bine. Lucrează la cea de a şasea soţie a lui Henric?

— Tu, răule! rosti ea şi aruncă în el cu o pernă.

Trevelyan o prinse.

— De ani de zile am aflat despre James Kincaid din scrisorile tale. Cred că mi-ai scris despre fiecare respiraţie a omului. Începusem să cred că e Dumnezeu pe pământ. Eram sigur că nu voi întâlni niciodată un bărbat aşa de minunat ca el. În toate călătoriile mele am văzut multe lucruri şi am întâlnit mulţi oameni, dar niciodată nu am ajuns să întâlnesc pe cineva aşa de minunat ca marele James Kincaid. E greu de crezut că e acelaşi băiat, care locuia la câţiva kilometri de Bramley şi care obişnuia să ne alunge din grădinile lui, pentru că zgomotul făcut de noi speria păsările. Leatrice nu se uita la Trevelyan. Nu te-ai gândit la el de ani de zile, nu-i aşa? întotdeauna m-am întrebat, chiar şi când eram copil, de ce ne învârteam întotdeauna pe lângă casa lui Kincaid. Îţi aminteşti cum obişnuiai să te ascunzi în spatele copacilor şi să arunci cu bulgări de pământ în el?

— N-am făcut niciodată aşa ceva.

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Trevelyan şi se aplecă luându-i mâna.

— De ce nu te-ai măritat cu el? Nu te-a cerut de soţie?

— Ba da, m-a cerut. M-a cerut când aveam şaisprezece ani, când aveam şaptesprezece şi când aveam optsprezece. Oftă. A încetat să mă mai ceară de soţie, când am împlinit douăzeci de ani. Vocea ei se micşoră. Şi acum, de când o am în sarcină pe mama, când se întâmplă să mă întâlnească, întoarce capul. Mă urăşte.

— Fără îndoială, tot draga noastră mamă

Leatrice se ridică.

— Da! rosti ea cu mâinile lipite strâns pe lângă trup. Da, da, da. A fost cea mai urâtă scenă din viaţa mea şi nu vreau să mă mai gândesc la ea. Acum, iată-te, Vellie, întors din morţi şi spunându-mi că vrei să mă mărit cu James.

— Nu eu. Americanca lui Harry.

Leatrice trase adânc aer în piept şi o clipă îşi privi mâinile. Tremurau. Cunoştea foarte bine asprimea pedepselor mamei ei; însă această americancă nu. Dacă Leatrice încerca încă o dată să se impună în faţa mamei ei şi eşua, nici nu-şi putea imagina ce ar fi făcut aceasta, pentru a descuraja şi alte rebeliuni.

Dar dacă încerca încă o dată şi reuşea Nu-i plăcea să se gândească ce ar fi putut însemna. Să plece din casa asta. Să plece de sub tirania nesfârşitelor apeluri ale clopoţelului. Să plece din faţa eternelor cereri şi plângeri ale mamei ei. Îl privi pe Trevelyan.

— Eu ce trebuie să fac?

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

La trei seri de la întâlnirea lui Claire cu soacra ei, când s-a întors în cameră după cină, s-au întâmplat două lucruri deodată. Majordomul a intrat în cameră ducând o tavă de argint, pe care se afla un plic, şi îi comunică că mesajul era urgent. În acelaşi timp, portretul enorm din cameră se mişcă pe nişte balamale ascunse, descoperind-o astfel pe Brat, care stătea pe prag. Părul ei ieşise din singura coadă, aşa netedă de obicei şi îi căzuse pe frunte, pe umeri avea pânze de păianjen şi arăta grozav de surprinsă.

— Bună, rosti Brat cu mare bucurie în glas. Claire începu să spună ceva, dar nu voi să o facă în prezenţa majordomului. Încerca să se poarte ca şi cum sora ei intra întotdeauna în camera ei, din spatele portretului. Claire luă plicul de pe tava majordomului şi-l deschise.

Sunt ţinută prizonieră. Rog ajutaţi-mă. Vechea casă de vară. Veniţi imediat.

Leatrice

Claire citi nota de trei ori, înainte de a înţelege ceva. Ridică ochii la majordom, dar figura lui era impasibilă. Claire ştia că trebuie să se descotorosească de Miss Rogers, care acum se afla în vestiar (Claire se întorsese de la cină cu patru minute şi jumătate mai devreme decât credea Miss Rogers că trebuie, aşa că nu apăruse pentru a o ajuta să se dezbrace). Şi trebuia să scape şi de Brat.

— Aş putea să vă fiu de ajutor, domnişoară? întrebă majordomul.

— Miss Rogers... Fu tot ce putu să articuleze Claire.

Majordomul se înclină.

— Voi aranja să fie ocupată în seara aceasta, rosti el apoi traversă dormitorul îndreptându-se spre vestiar.

— Oho! rosti Claire. Şi... Aruncă o privire spre intrarea unde încă se mai afla Brat.

Majordomul îşi permise un zâmbet uşor.

— În casa asta eşti învăţat să nu vezi prea multe. Şi cu aceasta părăsi camera.

Brat umbla în sus şi-n jos prin” dormitorul lui Claire.

— Nu-ţi vine să crezi ce casă e asta. Am găsit o hartă. De fapt mi-a dat-o un bătrân. Nu-l întâlnisem

mai înainte. E într-un scaun cu rotile şi există o legendă că şi-ar fi ucis patru din soţiile lui, înainte ca ultima să-l împuşte, iar acum locuieşte la capătul cel mai depărtat

— Nu am timp pentru poveştile tale acum. Trebuie să te întorci în camera ta şi să rămâi acolo.

Brat îşi privi sora.

— Ce spune scrisoarea? Claire scoase costumul de călărie din garderobă şi ochii lui Brat se măriră. Apoi se folosi de ocazie pentru a-i smulge biletul din mână. Vreau să merg şi eu.

— Categoric nu. Vreau să te duci în camera ta şi să nu spui nimănui de asta. Nu ştiu despre ce e vorba, dar intenţionez să aflu.

— De ce sora lui Harry ţi-a trimis ţie biletul. De ce nu lui Harry?

Claire încetă pentru o clipă să se îmbrace.

— E o întrebare bună, dar eu nu am nici un răspuns. Acum ieşi afară de aici. Şi nu spune nimănui despre tunel.

Brat stătea şi-şi privi sora, apoi inspiră adânc.

— Dacă nu mă laşi să merg cu tine, mă duc şi îi spun mamei că te vezi cu alt bărbat în afară de Harry, tatei tot ce mi-ai spus mie, iar lui Harry că au existat urme de paşi în praful din tunel ce duceau la camera ta şi am să mai spun…

— În regulă, rosti Claire. Nu avea timp să se certe cu sora ei. Poţi să vii cu mine, dar trebuie să stai în spatele meu şi să faci ce-ţi spun eu. Ai înţeles?

— Sigur că da. Brat îi aruncă o privire. Ai idee unde se află casa de vară?

Claire nu mai trebui să răspundă, deoarece în acel moment se auzi o bătaie grăbită în uşă şi intră Harry.

— Claire, ai primit şi tu aşa ceva? întrebă el

fluturând un bilet exact ca al lui Claire. Era încruntat, apoi o văzu pe Brat şi faţa i se lumină de un zâmbet. Bună, Sarah. Devii din ce în ce mai frumoasă, pe zi ce trece.

— Aşa e, nu?

Claire gemu.

— Harry, îl repezi ea făcându-l să-şi întoarcă privirea spre ea. Da, am primit o notă exact ca aceasta. Trebuie să mergem la casa de vară.

Harry părea că nu considera că mesajul ar fi fost urgent. De fapt, se purta ca şi cum sora lui îi trimitea bilete în fiecare zi spunând că e ţinută prizonieră.

— Trebuie să-ţi spun că povestea asta e o mare plictiseală. Cine crezi că a răpit-o?

Claire se opri să mai scoată cizmele din garderobă. Sarah Ann îi aruncă o privire, care spunea că Harry nu e chiar cea mai strălucitoare fiinţă de pe pământ, dar Claire o ignoră.

— N-am idee, dar se pare că ar dori să fim amândoi acolo, sau poate răpitorul ei ne vrea. Harry, eşti bun să ieşi din cameră, în timp ce mă îmbrac? Ne întâlnim jos, în zece minute.

— Desigur, zise el şi părăsi încăperea.

Brat se întinse pe patul cel mare al lui Claire.

— Fac pariu că voi doi purtaţi discuţii foarte interesante. Harry are o minte ca o flacără aprinsă.

— Eşti amabilă să încetezi o clipă să mai vorbeşti? Nu ştiu de ce voi doi trataţi cu atâta uşurinţă problema asta. Ar putea fi ceva serios.

— Nu cred. Dacă ar fi, s-ar fi cerut o răscumpărare şi s-ar fi adresat baborniţei, nu-i aşa?

Claire încetă să-şi mai descheie rochia.

— Cui?!?

— Baborniţei. Vrăjitoarea, cea mai detestată femeie din toată Anglia, Scoţia şi, după câte ştiu eu,

Irlanda. Dar scoţienii nu vorbesc prea mult despre Irlanda, aşa că nu pot fi sigură în legătură cu această ţară.

— Ajută-mă să desfac asta, rosti Claire încercând să înţeleagă despre ce vorbea Brat. Şi, te rog, încetează să mai vorbeşti.

În câteva minute Claire fu gata de plecare şi se întâlni cu Harry la parter. Stătea pe jumătate adormit în scaunul portarului din hol. A trebuit să-l zgâlţâie de umăr pentru a-l face să pornească. Trimisese un lacheu la grajduri şi caii lor îi aşteptau deja – ca şi cei trei oameni călare, cu lanterne în mâini şi gata de drum.

Claire făcu pe furiş câteva încercări de a vorbi cu Harry despre nevoia de a păstra secretul în legătură cu acţiunea lor. Spuse că s-ar putea să i se facă rău lui Leatrice, dacă intrau ca o furtună în casa de vară. Harry o privi doar, gândind că era cam săritură de pe fix şi le porunci oamenilor să pornească.

Brat, călare pe un armăsar cam nesupus, îi zâmbi lui Claire în genul ştiu-tot.

— Nu e chiar o telenovelă despre călărit prin vestul sălbatic, într-o încercare de salvare, nu-i aşa? rosti plină de ea.

— Harry e scoţian, răspunse Claire. Aici, ei fac altfel treburile.

— Harry e englez, afirmă Brat în timp ce îi dădea pinteni calului, controlând cu uşurinţă marele animal. Tatăl lor o urcase pe Sarah Ann în şa, înainte de a putea să meargă, şi copilul se simţise călare, ca şi cum era un centaur-femelă. Claire era o călăreaţă excelentă, dar nu se compara cu Brat.

Toţi şase alergau bubuind pe drum. Claire spera că nu era nevoie să ţină totul secret, pentru că puteau fi auziţi de la o depărtare de patruzeci de kilometri.

Spera ca Leatrice să nu fie în pericol real şi totul să fie doar o farsă.

La un moment dat, când au trebuit să încetinească, pentru a merge în şir pe pe o cărare îngustă, Brat se întoarse spre Claire şi zise:

— Ştii, îmi place cu adevărat această familie.

Claire se strâmbă şi-şi îndemnă calul să înainteze.

Când în sfârşit ajunseră la casa de vară, Claire nu era pregătită pentru ceea ce văzu. Ferestrele erau astupate cu scânduri şi exista un zăvor ce încuia uşa pe dinafară, totuşi de pe coşul micii clădiri ieşea fum.

— Deschideţi, strigă Harry fără să coboare de pe cal.

Aceea a fost clipa în care a apărut vicarul. Era un bărbat înalt, care arăta şi mai înalt, din cauză că era călare pe un cal prea mic pentru el. Îmbrăcămintea lui clericală era umflată de o burtă enormă şi avea favoriţi care îi atârnau până pe piept.

— Ce e asta? zbieră omul. Am fost smuls de lângă un foc minunat şi o cină bună, pentru a veni aici. Ce se întâmplă, tinere Harry?

Acesta se uită la el, încercând să-şi amintească cine e.

— Nu ştiu, fu tot ce spuse Harry, apoi îi făcu semn lacheului să deschidă uşa.

Înăuntru erau două persoane, ambii cu desăvârşire goi. Unul, un bărbat arătos cam de patruzeci de ani, încerca să protejeze trupul gol al lui Leatrice de privirea ochilor de dincolo de uşă. Leatrice era ghemuită în spatele lui.

Odată ce reuşi să închidă gura, din cauza şocului oferit de spectacol, Claire încercă să o reţină pe Brat, să nu se uite în cameră. Tot aşa de bine ar fi putut să încerce să lege o albină cu o bucată de sfoară. Brat

descălecă într-o secundă şi acum stătea în uşă privind cu aroganţă. Claire încerca să nu facă la fel.

În următoarea clipă, şocul fu depăşit de vocea tunătoare a vicarului. Implora mânia Domnului asupra adulterinilor.

Harry descălecă în sfârşit, intră în clădire şi îi dădu haina surorii lui, pentru a se acoperi.

— Ce ai de spus în apărarea ta, Kincaid? îl întrebă el pe bărbatul care încerca să-şi acopere părţile ruşinoase.

La numele Kincaid, Claire începu să realizeze ce se întâmpla. MacTarvit, se gândi ea, şi încercă să se abţină să nu zâmbească. El a organizat asta, într-un fel oarecare.

În fundal, vicarul încă mai urla, spunând că tot focul iadului va coborî asupra acestor păcătoşi. Claire se gândea cu dragoste la MacTarvit, ştiind că el fusese cel care într-un fel reuşise să-i încuie pe cei doi într-o cameră şi să le ia hainele. El aranjase ca vicarul să fie şi el acolo unde vor fi găsiţi.

— Trebuie să se căsătorească, se auzi Claire rostind tare. Nu era uşor să fii auzit în vacarmul stârnit de strigătele vicarului, care vorbea despre osânda veşnică a celor doi.

Claire se uită la Harry.

— Tu răspunzi de ea şi poţi fi martor la ceremonie. *Trebuie* să se mărite, imediat.

Harry părea speriat.

— Nu sunt sigur că mama…

— Sufletele lor sunt în pericol, urla vicarul. Trebuie să fie făcuţi să plătească pentru păcatele lor.

Claire se uită la Leatrice. Cu părul lung lăsat pe umeri şi picioarele goale ce ieşeau de sub haina lui Harry, arăta mult mai bine decât în hainele cu care era îmbrăcată de obicei. Claire ridică spre Leatrice o

sprânceană întrebătoare şi ea îi adresă un zâmbet mic dând din cap.

— Harry, *trebuie* să fie căsătoriţi imediat! Acum. În acest minut. Nu poţi să permiţi tuturor oamenilor de aici să vadă ceva de genul acesta şi să te aştepţi să nu bârfească. Numele familiei tale va fi dezonorat.

— Nu sunt sigur… începu Harry.

Claire putu să vadă că şi în această situaţie influenţa pe care mama lui o avea asupra lui era formidabilă.

— Harry, înţeleg, rosti ea blând, dar asigurându-se că servitorii din jur cu ochii larg deschişi o auzeau. Dacă nu ai autoritatea să forţezi un om care ţi-a dezonorat sora să se însoare cu ea, te înţeleg şi sunt sigură că toţi ceilalţi de aici vor înţelege.

— Cred că trebuie… vreau să spun, am această autoritate, dar…

— Ar fi mai bine să plecăm, rosti Claire. Nu-mi rămâne decât să mă rog ca sora ta să nu fi rămas însărcinată, din această treabă. Se uită la oamenii de pe lângă pereţi, care priveau prosteşte întreaga scenă. Trebuie să jurăm toţi că vom păstra secretul. Nimeni nu trebuie să audă ce s-a întâmplat aici, în această noapte. Vocea ei demonstra că nu credea că are prea mare şansă ca secretul să fie păstrat. Vino cu mine, Leatrice. Poţi să călăreşti alături de mine.

Harry scoase un oftat, care probabil că a putut fi auzit la peste un kilometru depărtare.

— În regulă, rosti el apoi se uită la vicar. Căsătoreşte-i.

Claire simţi străbătând-o un mic fior de triumf şi încercă să se gândească ce putea să facă pentru a-l răsplăti pe MacTarvit că a aranjat totul. Vicarul îi spuse unuia dintre rândaşi să-i dea lui Kincaid o haină, apoi începu ceremonia. Claire era aşa de emoţionată de

ceea ce se întâmpla, încât la început nu ascultă şi nici nu dădu atenţie celor spuse. Se uită la sora ei şi văzu că Brat îl privea pe vicar încruntată de concentrare. Claire se uită şi ea la el, printre Leatrice şi Kincaid, şi în aceeaşi clipă acesta o privi fix.

Putea să-şi mascheze formele şi vocea şi modul afectat de a fi; putea să schimbe felul în care vorbea, dar nu putea să-şi ascundă ochii. De sub sprâncenele stufoase o privea Trevelyan şi expresia lui era de o atare automulţumire, încât ea îi aruncă o privire aspră.

Pentru restul „căsătoriei" Claire trebui să-şi ţină fălcile încleştate, pentru a nu scoate o vorbă. După „ceremonie" Harry îşi sărută supus sora, apoi îi strânse mâna lui James Kincaid şi încălecă din nou. Claire îşi imagină că totuşi nu era deloc nerăbdător să-i spună mamei lui ce s-a întâmplat în acea noapte.

Ea îşi mai pierdu timpul în casa de vară, chiar şi după ce cei doi rândaşi urcară pe un singur cal şi le dădură calul lor lui Leatrice şi lui James. Claire îl privi pe „vicar" încălecând pe micul lui cal şi plecând.

— Du-te cu Harry, i se adresă ea surorii ei.

— Ce intenţionezi să faci?

— Nimic care să te intereseze pe tine. De fapt a trecut ora ta de culcare.

— Şi a ta. Te duci să-l vezi pe omul acela, nu-i aşa?

— De ce naiba îţi închipui că mă duc să-i fac o vizită unui bărbat, la această oră din noapte? Vreau să mă bucur de aerul nocturn. Pleacă înapoi cu Harry.

— Am să-ţi ascund bijuteriile şi am să-i spun mamei despre cărţile alea pe care le-ai ascuns în fundul dublu al cufărului tău.

— Eşti un copil care mă înfurie îngrozitor. Nu *pot* să te iau unde intenţionez să mă duc. E foarte important ca totul să fie menţinut secret.

— Nu are nicio legătură cu omul pe care îl vizitezi, în aripa de vest? Claire o privi fix. Tot ce trebuie să fac este să-i spun mamei că mai există un bărbat şi ea va…

— Taci din gură şi încalecă.

Brat îi zâmbi luminos, aşa cum făcea întotdeauna când obţinea ceea ce dorise.

Nu-i luă prea mult timp lui Claire să ajungă la aripa de vest a casei. Când descălecă, se uită la Brat şi încercă din nou să o facă pe sora ei să se întoarcă la casa mare, dar până la urmă nu-şi mai risipi vorbele degeaba. Era prea furioasă pe Trevelyan, ca să-şi mai facă griji pentru sora ei.

Urcă repede vechile trepte de piatră, observând că la intervale regulate pe pereţi fuseseră fixate torţe aprinse, ca şi cum Trevelyan aştepta un oaspete.

Traversă camera de lucru, nevoind să se gândească la ultima oară când văzuse ce era pe mese. Brat era chiar în spatele ei, cercetând totul cu ochii larg deschişi. În toată camera erau atârnate măşti, haine şi suliţe aduse din călătoriile lui Trevelyan. Oman stătea de-o parte şi când Brat trecu pe lângă el, îi zâmbi. Copila îi zâmbi la rândul ei.

Trevelyan se afla în dormitor, lângă un lighean cu apă şi un ulcior, privindu-se într-o oglindă şi încercând să-şi scoată barba falsă. Îşi scosese deja roba de vicar şi burta şi acum era îmbrăcat în pantaloni comozi din piele de căprioară până la genunchi şi o cămaşă largă din pânză. Mai jos de genunchi, picioarele erau goale. Pantalonii trei sferturi stil secolul optsprezece trebuie că proveneau din cufărul unui strămoş, dar îi veneau bine.

Când Claire intră, se întoarse şi îi zâmbi. Privirea lui spunea că se aştepta la un premiu, pentru ceea ce tocmai făcuse.

— Cum ai putut *să faci* aşa ceva? întrebă ea. Nu eşti cleric, mai mult decât mine. Înseamnă că de fapt nu sunt căsătoriţi.

El scoase un mic hohot uşurat, apoi se uită în spatele ei.

— Asta e frumoasa ta surioară? Trecu pe lângă Claire şi o studie o clipă pe Sarah Ann. Mi s-a spus ce copil încântător eşti, dar nimeni nu mi-a spus nici pe jumătate adevărul. Luă mâna lui Brat şi o sărută, întâi dosul, apoi palma.

— Trevelyan! se repezi la el Claire. Ce naiba crezi că faci? E un copil.

— E aproape femeie, rosti el continuând să-i reţină mâna şi privind-o. Brat se holba la el cu ochii mari, ca şi cum ar fi fost gata să i se arunce în braţe în orice moment. Claire trase mâna surioarei din a lui. Trevelyan îi făcu lui Brat cu ochiul, apoi se întoarse spre lighean şi oglindă şi începu să tragă din nou de barbă. Şi ce anume ziceai? reluă el.

— Că ai acţionat ca şi cum aveai dreptul să-i căsătoreşti, ceea ce nu e adevărat. În seara asta se vor duce acasă la domnul Kincaid, convinşi că sunt căsătoriţi, dar de fapt nu sunt.

— Asta e tot? La naiba! înjură el, când barba îl ameninţă că-i va lua şi pielea. Sunt maestru Sufi, îţi aminteşti? Ţi-ar plăcea să-mi vezi diploma? Are patru metri lungime şi e frumoasă.

— Da, rosti Claire înainte de a gândi. Vreau să spun, nu. Trebuie să-i căsătorim. Să-i căsătorim cu adevărat. Nu mai suporta să-l vadă cum se lupta cu barbă. Stai jos şi lasă-mă pe mine să rezolv, rosti ea arătându-i un scaun de la picioarele patului.

Trevelyan se duse şi se aşeză pe scaun, iar Brat se cocoţă în pat, întinzându-se pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme şi privindu-l pe Trevelyan, care nu

era mai departe de ea de un metru. Claire turnă apă fierbinte în lighean, înmuie în ea o pânză, o stoarse şi o întinse pe faţa lui Trevelyan, peste favoriţii falşi.

— Trebuie să-i ducem la un vicar adevărat. Trebuie să fie căsătoriţi, după toate regulile.

— Religia e o problemă de opinie, bombăni el de sub pânza udă.

— Nu este, afirmă ea, apoi continuă înainte ca el să mai poată spune altceva: există un Dumnezeu şi asta e tot.

— Bănuiesc că, ce interpretare îi dai lui Dumnezeu contează.

Ea îi luă pânza de pe faţă, apoi încet dezlipi şi scoase favoriţii.

— Cu ce i-ai lipit?

— Cu ceva făcut de Oman. Când favoriţii fură scoşi, el se întoarse pentru a o privi pe Brat, care se uita la el ca un şarpe care-şi priveşte prada.

— Claire, rosti Brat cu o voce cât se poate de serioasă. Cred că s-ar putea să fie cel mai frumos bărbat din lume.

— Ce copil încântător şi inteligent! se extazie Trevelyan.

Claire gemu, apoi se întoarse spre surioara ei cu o faţă severă.

— Nu mai vorbi *nimic* cu el. Nu e ceea ce crezi tu că e. E diferit de ceilalţi oameni. El… umblă prin lume făcând diverse lucruri cu femeile. Nu are nici inimă, nici suflet. Nu e implicat în viaţă. De aceea poate pretinde că e vicar şi că poate să însoare pe oricine. Totul e glumă pentru el. Toată viaţa lui e o glumă. Nu participă la viaţă; doar o observă.

Se pare că toată această prelegere n-a avut niciun efect, nici asupra lui Trevelyan, nici a lui Brat. Continuau să se privească.

— Tu eşti exploratorul, rosti Brat până la urmă.

— Am văzut câte ceva.

— Da, am citit… începu Sarah.

— Brat! o repezi Claire, dar sora nu sări în sus la sunetul ascuţit al vocii ei. Părea că nu e în stare să-şi ia ochii de la Trevelyan. Claire se băgă între cei doi. Sora mea nu a citit nimic în viaţa ei. Îşi terorizează guvernantele şi ele nu îndrăznesc să-i ceară nimic. Ea…

— Am citit fragmentele murdare, cele care au fost scrise în latină pe spatele cărţilor tale. Claire le-a tradus şi eu, oho, am găsit traducerile.

La aceasta, Claire se întoarse şi-şi privi sora cu oroare în ochi.

Brat o ocoli uitându-se la Trevelyan.

— Ce e infibu…

— Infibulare.

— Da, ce înseamnă?

— De ce nu vii pe genunchii mei, copil frumos, să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Când Brat fu gata să coboare din pat, Claire îi răsuci braţul şi ea ţipă de durere.

— Trevelyan, încetează. E doar o fetiţă.

— Sigur că e, rosti Trevelyan sarcastic, apoi se uită la Claire. Ai venit aici să-mi faci reproşuri? Nu ştiu ce m-a făcut să-mi închipui, dar am crezut că ai putea să vii să-mi mulţumeşti. MacTarvit mi-a spus că voiai să o măriţi pe Lee cu Kincaid şi asta am făcut.

— Nu sunt căsătoriţi *cu adevărat.* Trăiesc doar împreună. Mâine va trebui să mergi la ei să le spui adevărul, că tu ai fost cel care a oficiat căsătoria – dacă poate fi numită aşa – şi că trebuie să se ducă la un om al lui Dumnezeu adevărat.

Umorul se şterse de pe figura lui Trevelyan.

— N-am să fac aşa ceva. Sunt tot atât de calificat

să căsătoresc oameni ca oricine. Îndrăznesc să spun că şi mai mult. Mă îndoiesc că vicarul tău mediocru de ţară a trecut prin ceea ce a trebuit să trec eu, pentru a-mi lua atestatul.

— Nu aceasta e chestiunea.

— Atunci explică-mi, care e chestiunea?

— Trebuie să fie căsătoriţi real. De un om cu o religie reală.

Trevelyan nu mai râdea. Se ridică de pe scaun şi se duse la lighean să se spele pe faţă.

— Tu mică puritană! îngână el. Există multe religii şi Sufism-ul e una din ele. Leatrice şi Kincaid sunt tot aşa de căsătoriţi, cum pot fi oricare două persoane.

— Ce înseamnă asta? Că sunt căsătoriţi, aşa cum pot fi oricare două persoane?

— Exact ceea ce am spus. În unele locuri căsătoria e ceva foarte flexibil. Obiceiurile din lumea vestică ar părea absurde oamenilor din acele locuri. Ideea de a rămâne căsătorit cu cineva pentru totdeauna e ridicolă. Se şterse pe faţă, se îndreptă spre marea garderobă de lângă un perete şi o deschise. Claire nu văzuse niciodată ce era înăuntru. Era plină de cizme: cizme moi, cizme rigide, cizme din piele, cizme pictate, cizme din catifea brodată.

— Ohoooo, suspină Brat şi, coborând din pat, rămase lângă el. Trevelyan se uită la ea cu un zâmbet plin de adoraţie. Aş putea să le încerc?

— Poţi să faci tot ce-ţi place, rosti el cu voce mângâietoare.

— Încetează, aproape zbieră Claire. E un copil.

Trevelyan scoase o pereche de cizme din garderobă şi se aşeză jos, pentru a se încălţa.

— În unele ţări, o fată de paisprezece ani e considerată bătrână pentru a se mărita. Bărbaţilor le

plac numai cele tinere; pe care le pot creşte, ca să devină aşa cum vor ei să fie. Dacă un bărbat vrea o femeie, care să-l contrazică tot timpul şi să-i spună de fiecare dată că greşeşte, poate să o crească în acest fel. Ridică o sprânceană spre Claire. Nu am auzit de vreun bărbat, care să dorească astfel de trăsături de caracter la soţia lui, dar am văzut lucruri aşa de stranii! Încălţă o cizmă. Ai putea să-mi explici ceva? Înainte de a afla că eu sunt căpitanul Baker, nu puteai să spui destule vorbe bune despre el. Am auzit de la tine că e un om mare, că lumea îi datorează multe. Am auzit că îţi închipui că el şi numai el putea să intre în Pesha, că niciun alt bărbat nu era suficient de bărbat pentru a intra în oraş. Dar acum, că ştii că *eu* sunt Baker, nu pot să fac nimic care să te mulţumească. Desenele mele, ce odată îţi plăceau, acum le urăşti. Se pare că nu mai crezi că scrierile mele aduc lumină – acum sunt prea porcoase, pentru a fi citite de preţioasa ta surioară şi crezi că fiind maestru Sufi nu ajunge, pentru a putea să oficiez o simplă ceremonie de căsătorie.

Ea se uită în lături, pentru că tot ce spusese el era adevărat.

— Eroii nu sunt reali, rosti ea în sfârşit.

El încălţă şi a doua cizmă şi izbi cu piciorul în podea.

— Oho, văd, acum sunt un erou dat dracului.

— Nu înjura în prezenţa surorii mele.

Se propti în faţa ei privind-o fix.

— Am să înjur cât am să vreau şi când am să vreau. Tu eşti cea care ai vrut să-i căsătoreşti pe Lee cu Kincaid şi eu am făcut-o pentru tine. I-am dus acolo şi i-am încuiat împreună. M-am târât şi prin pod şi le-am tras îmbrăcămintea sus cu o prăjină cu cârlig la capăt. Eu sunt cel care am aranjat totul, şi tu nu poţi nici măcar să-mi spui mulţumesc. Tot ce poţi să faci

este să-mi reproşezi.

Când Claire nu spuse nimic, stând doar acolo cu o expresie încăpăţânată pe figură, Trevelyan se îndreptă spre o ladă. Scotoci o clipă înăuntru, apoi scoase un teanc de hârtii.

— Dacă îţi închipui că Leatrice nu a fost corect măritată de un maestru Sufi, ce religie ai prefera? Scoase câteva hârtii din mapă. O religie englezească? Iată certificatele care afirmă că sunt calificat să oficiez în patru religii englezeşti. Sau ai prefera o religie americană? Atestatele americane sunt cel mai uşor de obţinut. Tot ce trebuie să faci este să spui cuiva că ai „chemare” şi eşti considerat unul de-al lor. Îi aruncă mai multe foi de hârtie la picioare, apoi se uită din nou în mapă. Sau ţi-ar plăcea o religie din India? Arabia? Am pentru mai multe religii africane. Certificatele lor sunt destul de interesante.

Unul e scris pe scoarţă de copac şi două sunt pe piele de animale. Nu cred că doreşti să-ţi spun ce fel de cerneală folosesc. Aruncă restul hârtiilor pe duşumea la picioarele ei şi o privi. Sunt suficiente religii pentru tine? Acum par calificat să oficiez o ceremonie de căsătorie?

Ea se uită în jos la hârtii, fără să încerce să le atingă, apoi înapoi, în ochii lui.

— Dar tu nu crezi în *niciuna* dintre ele, rosti încet.

Ochii lui Trevelyan străluciră.

— Eu cred în *toate.*

Ea nu putu decât să-l privească crunt.

— Faci ca Harry să pară un prost, scuipă ea cuvintele. Ştiai că Harry nu va vrea să acţioneze împotriva mamei lui.

— Asta e ceea ce te supără? Nu e nevoie de prea mult, pentru a-l face pe Harry să pară prost. La asta, ea ridică mâna pentru a-l plezni, dar el o prinse de

încheietură şi pentru o clipă o ţinu aşa, în timp ce ochii lui erau cufundaţi în ai ei. Inima ei ajunsese în gât. El îi împinse braţul deoparte, ca şi cum ar fi aruncat ceva. Ieşi afară de aici! Nu ştiu de ce am crezut că eşti altfel. Eşti la fel ca toate celelalte. Îţi place să-mi citeşti cărţile, îţi place să asculţi despre alte tărâmuri şi despre obiceiurile lor ciudat de stranii, dar când ajungi la asta, eşti la fel de încorsetată ca toate celelalte *doamne.* Făcu ca ultimul cuvânt să sune murdar.

— Nu e adevărat, şopti ea. Cred în ceea ce căpitanul Baker a văzut şi a făcut. Cred că el…

— Nu *el.* Ci eu. Eu sunt căpitanul Baker. Nu e un erou. E un bărbat în carne şi oase care iubeşte şi urăşte şi… îi plac cizmele şi fetele frumoase, indiferent ce vârstă au şi… Se opri brusc şi privi dincolo de ea. Când vorbi din nou, vocea lui era blândă. Du-te, pleacă de aici. Am nevoie să-mi văd de treburi. Spune-i lui Leatrice să găsească un… înghiţi în sec. Un om cu o religie reală, adevărată, consfinţită de Dumnezeu, pentru a se mărita, spune-i că o căsătorie oficiată de un necredincios nu e bună. Când se uită din nou la ea, ochii lui străluceau. Erau aşa de fierbinţi, încât Claire făcu un pas înapoi. Nu mai veni aici. Nu vreau să te mai văd.

Claire nu putu decât să dea din cap. Fără o vorbă, întinse mâna spre Sarah Ann, care stătea în spatele ei. Aceasta îi luă mâna şi ieşiră împreună, prin camera de lucru a lui Trevelyan, apoi în jos pe scări, până afară.

— Nu seamănă cu nimeni pe lume, nu-i aşa? rosti Brat când fură afară.

— Nu, şopti Claire, nu seamănă.

— Cred că ar fi mai bine să te măriţi cu Harry. El va fi mult mai uşor de manevrat.

Claire strânse din dinţi.

— Harry o are pe mama lui.

Brat se uită sus, la ferestrele camerelor lui Trevelyan.

— Harry şi mama lui, amândoi nu fac cât *el.*

Claire nu mai avea nimic de spus, aşa că se îndreptară împreună spre corpul principal al casei.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Claire se comportă bine timp de două săptămâni întregi. Îşi spuse că se prostise în privinţa căpitanului Baker şi că ar trebui să înceapă să-şi ia mai în serios viaţa, ca viitoare ducesă. Timp de două săptămâni participă la fiecare masă. Se îmbrăca pentru micul dejun într-o rochie drăguţă, conservatoare şi la masă nu vorbea cu nimeni, aşa cum se presupunea că trebuia să facă. La zece îşi lua conştiincioasă costumul de călărie şi pleca pentru o cavalcadă liniştită, însoţită de un băiat tăcut de la grajduri. Se înapoia de la călărie, se schimba într-o rochie pentru prânz, stătea tot timpul îndelungat al mesei şi îi asculta pe bărbaţi şi pe femei vorbind despre câini şi cai. După prânz citea o carte ce fusese aprobată de ducesă în persoană, sau încerca ce putea pentru a se familiariza cu acul, dar nu putea să se concentreze asupra broderiei. La patru îşi punea o rochie pentru ceai şi cobora să ia ceaiul cu arhaicele rude ale lui Harry. Încercase să facă conversaţie cu ele, dar ele nu făceau altceva decât să o privească. După ceai, doamnele mergeau în camerele lor pentru a se odihni. Claire făcea un efort să nu plângă. „Odihnă, din *ce* cauză? *Pentru ce?”* Supusă, se întindea pe pat în camera ei, închidea ochii şi încerca să stea liniştită. După odihnă, începea lungul proces de îmbrăcare pentru cină. Nu îmbrăcă niciuna din rochiile ei la modă, decoltate, şocante, ci rochii cât

mai conservatoare şi neşocante. După o cină de trei ore şi jumătate, se întorcea înapoi în cameră, retrăgându-se pentru restul serii.

La sfârşitul celei de a doua săptămâni era convinsă că va înnebuni. Avea viziunea ei alergând prin casă, ţipând şi smulgându-şi părul. Începu să înţeleagă de ce ceilalţi locuitori ai casei se comportau aşa excentric, într-o seară, privindu-le pe cele două bătrâne doamne strecurându-şi argintăria în mâneci, Claire se întrebă cum te simţi oare când eşti hoţ. Luă furculiţa pentru salată şi o băgă în mânecă cu coada înainte.

Chiar când obiectul dispăru în sus pe mânecă, simţi nişte ochi aţintind-o şi privind în sus îl văzu pe majordom uitându-se fix la ea. Claire tresări şi puse furculiţa pe masă.

În dimineaţa următoare se confruntă cu Harry.

— Trebuie să am ceva de *făcut.*

— Poţi să faci tot ce doreşti, rosti el în timp ce-şi trăgea mănuşile de călărie.

— Pot să vin cu tine? În ultimele câteva zile îl văzuse pe Harry doar la masă, dar nu vorbise cu el. În fiecare zi fusese plecat la vânătoare cu tatăl ei şi alţi câţiva tineri veniţi de la Londra în vizită.

Imediat Harry se încruntă, dar apoi încercă să zâmbească. Nu credea că femeile trebuie să meargă la vânătoare. De obicei nu aveau astâmpăr.

— Sigur că poţi. Dar va trebui să te supui regulilor vânătorii.

Claire fu de acord. Ar fi acceptat orice, pentru a scăpa de rutina stupidă a acestei case. Îşi promise ei şi lui Harry că va sta liniştită şi nu-l va distrage în timpul vânătorii.

Dar în clipa când fu pe cal şi călărea alături de Harry, tot fluviul de cuvinte nerostite din ultimele

săptămâni irumpse din ea. Era aşa de nerăbdătoare să vorbească cu cineva!

— Harry, rosti ea în surdină, astfel încât ceilalţi să nu audă. Mor să ştiu cum a primit mama ta noutăţile despre căsătoria lui Leatrice. Nu am auzit decât câteva şoapte despre asta. Privi în lături, aşa încât el nu văzu modul cum strângea din buze. Auzise destule şoapte în ultimele câteva zile, dar când se apropia, şoaptele încetau. De două ori a fost tentată să facă ceea ce făcea Brat, să se ascundă în spatele uşilor şi să tragă cu urechea.

Harry păru surprins.

— Mama i-a dorit fiicei ei toată fericirea din lume. A spus că dacă ar fi ştiut că Lee vrea să se mărite, ar fi aranjat pentru ea o ceremonie deosebită. Şi după felul cum s-a întâmplat, în modul în care Lee s-a făcut de ocară, mama nu crede că ar trebui să răsplătească purtarea ei urâtă cu vreun aranjament. Claire trebui să întoarcă încă o dată capul. În mod cert, ducesa s-a degajat de această problemă. Claire se întreba dacă Leatrice şi noul ei soţ au din ce să trăiască. Ştii cine a fost bărbatul care a oficiat ceremonia? continuă Harry.

— De ce vrei să ştii? încercă Claire să-şi menţină vocea nepăsătoare.

— Mama a întrebat. Cred că a început să facă nişte investigaţii. Harry zâmbi. Nu cred că mama a fost prea încântată de omul acela. Cred că îşi închipuie că ar fi putut să-i schimbe lui Lee părerea, dacă omul acela n-ar fi venit să oficieze căsătoria.

Claire îi adresă lui Harry un zâmbet slab şi întoarse capul. Ştia că tot ceea ce simţise în legătură cu ducesa în acea primă zi era adevărat. Oribila bătrână voia să o ţină pe Leatrice ca servitoarea ei şi nu intenţiona să-i dea drumul.

Următorul gând al lui Claire era la Trevelyan. Ce

ar face ducesa dacă ar descoperi că Trevelyan a oficiat ceremonia? Claire avusese doar acea singură întâlnire cu femeia aceea, dar nu credea că ducesa era genul de fiinţă care iartă cu uşurinţă. Ce ar face dacă descoperea că cineva dintre rudele soţului ei se ascundea în turnul de vest şi a ajutat să-i fie luat ceea ce considera că e proprietatea ei?

În următoarea clipă, Claire ridică capul. Ce ar face ducesa dacă ar descoperi că şi ea a fost implicată în îndepărtarea lui Leatrice?

— Claire? întrebă Harry. Te simţi bine? Eşti palidă. Poate că ar trebui să te întorci acasă.

— Nu, sunt bine, realmente, murmură ea şi îi zâmbi. Mai presus de orice, nu voia să se întoarcă acasă şi la plictiseala de acolo.

Opt ore mai târziu, se gândea cu nostalgie la pacea şi liniştea casei. Harry a condus-o la ceva numit observator, un adăpost cu doar trei pereţi şi acoperiş şi i-a spus să stea liniştită şi să nu vorbească. Nu aveai unde să te aşezi şi nimic pe care să stai, aşa că a trebuit să stea pe pământul umed. Harry şi un om, care nu făcea altceva decât încărca puştile, au stat în capătul celălalt al adăpostului şi el a tras în păsări cât a fost ziua de lungă.

La zece minute după ce au sosit a început să plouă, nu un potop, doar o burniţă constantă, ce se strecura prin acoperiş şi pe laturi şi în curând Claire era udă.

Harry o întrebă dacă nu vrea să se întoarcă acasă, îi spuse că nu, că petrecea de minune şi că, ce conta puţină ploaie? Dacă s-ar fi dovedit laşă de această primă dată şi ar fi renunţat, Harry nu i-ar mai fi permis niciodată să meargă cu el.

La ora unu au mâncat un prânz rece, apoi Harry continuă să tragă. Era îmbrăcat în tweed şi era clar că

şi el era ud, dar nu părea să-i pese şi nici măcar să observe. Claire îşi aminti că ducesa îi vorbise despre constituţia delicată a lui Harry, acum însă nu părea câtuşi de puţin delicat. Claire stătea într-un colţ pe pământ şi în jurul ei umezeala creştea cu fiecare minut. Îşi ridică genunchii înconjurându-i cu braţele. Lângă ea împuşcăturile se opriseră. Se întreba dacă o zi petrecută într-un adăpost permeabil ca acesta n-ar fi putut să o lase surdă pentru totdeauna.

Strănută şi Harry se întoarse spre ea cu o faţă furioasă.

— Claire, dacă nu poţi să stai liniştită, va trebui să te întorci acasă. Zgomotul făcut de tine sperie păsările.

— Cum poate un strănut să le sperie, dacă pocniturile a mii de împuşcături nu reuşesc? comentă ea înainte de a se gândi prea mult.

Îl văzu pe Harry şi pe omul care-i încărca puştile schimbând o privire, care ilustra clar ce gândeau ei despre participarea femeilor la vânătoare.

Era aproape în amurg când Harry în sfârşit decise să se întoarcă acasă. Claire ar fi strigat de uşurare, dacă gândul de a adăuga şi mai multă apă şi chiar lacrimi trupului ei ud n-ar fi oripilat-o. Îi era aşa de frig că abia stătea în picioare, iar rochia ei de lână, aşa udă cum era, trebuie că depăşea douăzeci de kilograme. Şi mirosea ca un câine plouat.

— Nu cred că ţi-a făcut plăcere, rosti Harry. Doamnele niciodată…

— Am petrecut un timp minunat, afirmă Claire încercând să nu-şi mişte nasul, în timp ce se abţinea să nu strănute. A fost o experienţă cu adevărat lămuritoare.

Harry îi înconjură umerii cu braţul şi o strânse prieteneşte.

— Sunt englezoaice cărora le place să vâneze, dar n-am întâlnit nicio americancă căreia să-i placă. M-am bucurat să te am astăzi cu mine. Eşti o companie plăcută. Mâine mergem în nord după potârnichi şi peste câteva săptămâni vom sta la pândă la căprioare. Dar când mergem la căprioare, trebuie să stai liniştită, nu ca astăzi. O strânse din nou de umeri. Claire, cred că tu şi cu mine vom fi o pereche perfectă. Întotdeauna mi-am dorit o femeie care să vâneze alături de mine. Am fost puţin îngrijorat că eşti prea preocupată de cărţi, dar după ziua de azi îmi dau seama că am greşit. După ce ne vom căsători, putem petrece multe zile împreună. Zile ca aceasta. Claire strănută şi el o bătu uşor cu palma pe umăr. Hai să te duc acasă, să-ţi pui nişte haine uscate. Mâine mergem după potârnichi. Deodată faţa lui Harry se lumină şi îşi puse mâinile pe umerii ei, întorcând-o cu faţa spre el. Am o idee minunată! Ca dar de nuntă, am să-ţi cumpăr o pereche de puşti. Ale tale proprii. Din argint gravat. Am să scriu la Londra astăzi şi cineva va veni să-ţi ia proba. Patul trebuie să fie pe măsura ta. Zâmbi fericit. Aştept din ce în ce mai mult căsătoria. Claire încercă cel mai frumos zâmbet al ei, dar dinţii îi clănţăneau prea tare. Haide, continuă Harry. Am să-ţi pregătesc o cană grozavă de ceai fierbinte.

Claire se gândi cu nostalgie la căsuţa tihnită şi caldă a lui MacTarvit şi la whisky-ul lui ce încălzea şi mai tare.

— Da, rosti ea. Un ceai ar fi minunat.

Treizeci de minute mai târziu, Claire se afla în camera ei şi Miss Roger se plângea fără încetare ce ude îi sunt hainele.

— Sper că nu te aştepţi să le salvez eu, pufni mica femeie cenuşie, privind costumul de călărie a lui Claire. Indiferent de cât de bună calitate ar fi şi cu

toată croiala franţuzească, acum e distrus. Desigur, noi englezii şi chiar scoţienii nu obişnuim să avem bani pentru a-i cheltui, aşa ca voi americanii. După câte ştiu, voi americanii puteţi să vă permiteţi să aruncaţi îmbrăcămintea bună, numai după o singură folosire. Ce să spun! Eu am îndatoririle mele şi gata. Nu e de mine să judec ce e mai bine, şi nici să vorbesc. Totuşi e greu de crezut că cineva, dintr-o ţară ce era sălbatică acum câţiva ani, să fie mai bun decât o englezoaică, dar cine sunt eu să spun asta? Eu doar…

— Miss Rogers! izbucni Claire fermă, atât cât îi permiteau dinţii ce-i clănţăneau. Eşti bună să le spui unor lachei să-mi aducă baia aici?

— La ora asta?

— Da, la ora asta.

Miss Rogers pufni.

— Sunt sigură că pentru cineva în situaţia ta nu înseamnă nimic să dea sarcini suplimentare servitorilor. Nu suntem nimic pentru cei ca tine. Noi…

— Pleacă! porunci Claire, în timp ce degetele ei îngheţate încercau să descheie nasturii din faţă ai costumului.

Se auzi o bătaie în uşă şi apăru majordomul cu o tavă de argint în mâini. Pe ea se afla o învelitoare de ceainic. Ceva cald de băut, se gândi Claire, dar nu se simţea prea entuziasmată, deoarece ştia că bucătăriile erau departe de camerele principale ale casei, aşa încât, atunci când mâncarea ajungea la oaspeţi, de obicei era rece. Dar şi un ceai călduţ era mai bun decât nimic.

— Rogers, rosti majordomul sever, e nevoie de tine jos.

Claire fu foarte fericită să vadă că femeiuşcă aceea odioasă nu se împotrivi majordomului, ci părăsi camera fără să scoată o vorbă. Când rămaseră singuri,

Claire întinse o mână îngheţată şi tremurătoare şi ridică învelitoarea.

Pe tava de argint nu se afla o cană de ceai, ci un pahar scund dar larg, plin de ceea ce îşi dădu ea seama că e whisky. Ridică ochii uimită la majordom, care îi oferi cea mai vagă urmă de zâmbet.

— MacTarvit? întrebă ea.

— Din cel mai bun. Vechi de douăzeci şi cinci de ani.

Mâna lui Claire tremura când ridică paharul. Şi ducându-l la buze, se uită în sus la majordom.

— Te iubesc, şopti ea.

— Multe tinere au făcut-o, rosti el şi îi adresă un zâmbet mic. Claire încercă să soarbă din whisky, dar când căldura binevenită îi ajunse în stomac îşi dori mai mult. Duse din nou paharul la buze şi-l goli. Apoi trebui să se dea înapoi şi să se apuce de stâlpul patului, pentru a se echilibra. Se uită din nou la majordom şi îl văzu privind-o surprins. Am auzit că eşti scoţiană, rosti el cu admiraţie în glas. Eşti, cu adevărat.

În acel moment, uşa se deschise şi intră Miss Rogers furioasă.

— Nimeni n-a avut nevoie de mine jos, rosti ea.

Calm, majordomul acoperi paharul gol cu acoperitoarea pentru ceainic şi se întoarse spre femeie.

— Atunci, probabil că am greşit eu. Sună să-i aducă stăpânei tale baia. Ordinul fu rostit cu vehemenţă şi Miss Rogers plecă supusă la cordonul clopoţelului şi trase.

Claire, stând încă lângă stâlpul patului, îi zâmbi majordomului, când acesta ajunse la uşă. Nu fu sigură, dar avu impresia că, înainte de a ieşi, i-a făcut cu ochiul.

O oră şi jumătate mai târziu era îmbăiată şi

îmbrăcată pentru cină, într-o rochie caldă de lână. Harry o aştepta în faţa uşii şi îi oferi braţul pentru a coborî scările. Era conştientă că astăzi i-a provocat o mare plăcere, i-a plăcut de ea ca niciodată până acum. Pentru prima oară de când l-a întâlnit, a vorbit cu ea. De obicei nu avea multe de spus, dar în seara aceasta a avut – şi fiecare cuvânt a fost despre vânătoare.

Vorbi cu ea cum ucidea păsări şi raţe şi căprioare. Îi povesti despre un viitor voiaj în India la vânătoare de tigri şi în Africa, pentru a ucide elefanţi.

— Şi tu, dragă, vei fi acolo, cu mine.

La cină, îi dădu locul lui Leatrice, în dreapta lui, şi tot timpul mesei vorbi cu ea despre viitorul lor împreună. Îi spuse că o va învăţa să tragă. Îi spuse că o va învăţa să vâneze cu haita, urmărind ceata de câini excitaţi ce încercau să ucidă vulpea. Vorbi despre însângerarea ei, din care Claire înţelese că însemna să aibă sângele bietei vulpi moarte mânjit pe fruntea ei.

— Totul sună minunat de emoţionant, murmură ea şi nu-şi termină felul din peşte.

După cină, după ce bărbaţii şi femeile s-au despărţit, femeile mergând în salon pentru cafea şi bărbaţii în bibliotecă pentru porto şi trabucuri, Harry o conduse pe Claire în camera ei.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi.

— Îmi place de tine mai mult decât mi-aş fi închipuit, şopti el. Astăzi ai fost o companie minunată.

— Dar n-am spus un cuvânt toată ziua. Am stat doar acolo în ploaie şi am strănutat.

— Ai să te obişnuieşti. Odată ce vei avea puştile tale proprii o să te distrezi mai bine decât astăzi. Nu există nimic asemănător cu doborârea unui animal. Este fiorul acela, tu împotriva lor. O sărută din nou. În ce priveşte faptul că n-ai vorbit, îmi plac femeile tăcute. Femeile care sunt prea inteligente pot fi

plictisitoare. Mulţumesc cerului că nu eşti aşa.

— Adevărat, rosti ea încet. Nu cred că sunt inteligentă deloc.

Harry nu sesiză sarcasmul din vocea ei.

— Bravo, rosti el apoi o sărută pe frunte. Acum vreau să te odihneşti. Aminteşte-ţi că mâine mergem la potârnichi.

Claire dădu din cap şi intră în camera ei. Când Miss Rogers o ajută să se-mbrace pentru noapte, Claire nu îi ascultă plângerile. În loc de asta, parcă avea mintea amorţită. Puşti, se gândi ea. Păsări moarte. Tigri morţi. Elefanţi morţi. Căpitanul Baker scrisese despre elefanţi în cele două cărţi privind călătoriile lui în India.

Păreau chiar nişte animale drăguţe şi destul de folositoare.

Când Miss Rogers plecă, Claire se aşeză în faţa toaletei şi începu să-şi dea cu cremă pe faţă. Pielea îi era crăpată de la vânt şi frig. Încet, îşi întinse crema pe faţă şi se privi în oglindă.

Ducesă, se gândi ea. Era pe cale să se mărite cu Harry şi să devină ducesă.

În timp ce pleca de la toaletă îndreptându-se spre pat, nu-şi mai permise să gândească. Datorită epuizării şi frigului din timpul zilei, adormi imediat.

Fu trezită înainte de ivirea zorilor de furioasa Miss Rogers care o informă că trebuie să se îmbrace, deoarece bărbaţii pleacă devreme la vânătoare.

Claire se îmbrăcă cu costumul din ziua precedentă încă umed, fără să spună o vorbă şi coborî scările. Bărbaţii erau deja călare şi o aşteptau. Harry arăta radios de fericire şi îi dădu o palmă pe spate, când fu la rândul ei pe cal.

Petrecu cea de a doua zi ghemuită într-un observator ud, cu ploaia curgând peste ea. La fiecare

oră, sau cam atât, Harry îi zâmbea şi îi spunea mai multe despre minunatele puşti pe care intenţiona să i le dăruiască drept cadou de nuntă.

Când ajunse înapoi acasă, o aştepta o baie fierbinte şi un ceainic cu o cană cu farfurioară pe o tavă. Când Miss Rogers intră în cameră, Claire stătea sorbind calmă whisky-ul din cană.

În cea de a treia zi se sculă din nou înaintea zorilor. Când coborî, Harry o informă că astăzi mergeau după iepuri şi prepeliţe. Aceasta a însemnat că a trebuit să umble pe câmpia noroioasă, sub burniţa rece, şi să se uite cum bărbaţii au măcelărit două sute de iepuri. Harry îi promise să-i cumpere propriul ei câine de vânătoare la păsări, ca un cadou de nuntă suplimentar.

La vremea când Claire se întoarse acasă, era aşa de îngheţată încât nu mai simţea nimic. Dar şi mai important, nu-şi permitea să se gândească la nimic. Harry vorbise despre vânătoarea de căprioare din ziua următoare. Lui Claire îi era teamă că vederea morţii unei căprioare cu ochii blânzi, ca acelea pe care uneori le văzuse hoinărind, s-ar putea să o facă să izbucnească în lacrimi.

Îşi dădu cu cremă pe faţă, apoi se urcă în pat şi încercă să adoarmă, dar un zgomot o făcu să sară în sus. În lumina scăzută din cameră, văzu marele portret de pe perete mişcându-se şi ştiu că a fost deschisă uşa dinspre tunel.

Uită de epuizare şi sări din pat alergând spre uşă.

— Trevelyan! şopti ea.

Uşa se deschise, dar în loc de Trevelyan, acolo stătea neruşinata ei surioară cu o lumânare în mână.

Claire se întoarse.

— Ar trebui să fii în pat, rosti ea obosită şi se băgă în pat.

Brat închise uşa tunelului, puse lumânarea pe noptieră şi se urcă în patul cel mare cu coloane.

— Am auzit că ai devenit vânător.

— O adevărată Diana, murmură Claire, apoi se strâmbă la vederea uluitei Brat.

Dacă te-ai fi obosit să deschizi o carte, ai fi ştiut că Diana e zeiţa vânătorii.

Brat îi zâmbi surorii ei.

— Pariez că Harry ştie totul despre zei şi zeiţe. Despre asta vorbiţi voi doi toată ziua? Sau faceţi unul cu altul exerciţii de italiană şi franceză? Poate că discutaţi politică sau religie, sau poate tu vorbeşti despre istoria scoţienilor. Poate că vorbeşti şi despre lucrurile pe care plănuieşti să le faci pe aici, când vei fi ducesă.

Buzele lui Claire se strânseră.

— Fi bună *te rog* şi du-te la culcare.

— Despre ce vorbiţi, tu şi Harry?

— Asta se întâmplă să nu fie treaba ta.

Brat se întinse la picioarele patului.

— L-ai văzut pe căpitanul Baker?

— Nu, nu l-am văzut. Şi nici nu plănuiesc să-l văd. Ca să-ţi spun drept, am fost aşa ocupată că nici nu m-am gândit la el.

Brat se întoarse pe spate, cu mâinile sub ceafă şi se uită la baldachinul de deasupra capului.

— Cred că Trevelyan e cel mai neobişnuit bărbat pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Ai văzut toate obiectele acelea pe care le are în cameră? Trebuie că a fost într-o mulţime de locuri.

— Dacă ţi-ai petrece ceva timp făcând şi altceva decât să tragi cu urechea pe la uşi, şi ai citi unele din cărţile căpitanului Baker, ai şti în cât de multe locuri a fost şi tot ceea ce a văzut. E un om mare.

— Atunci de ce ai fost aşa supărată pe el, când a

măritat-o pe sora lui Harry?

Claire deschise de două ori gura pentru a vorbi, dar o închise la loc.

— N-ai înţelege, spuse ea în sfârşit.

— Este din cauză a ceea ce ai spus despre el, că îl credeai erou? Cândva a fost un erou pentru tine, dar acum nu e decât un om obişnuit, nu-i aşa?

— E departe de a fi obişnuit. Este… se uită la ea îndârjită. Trebuie să te duci la culcare.

— Te-ai distrat cu Harry, tot aşa de mult ca şi cu căpitanul Baker?

— Sigur că da. Ce întrebare ridicolă. Harry este omul pe care îl iubesc. Vreau să petrec cât de mult timp pot cu el. Căpitanul Baker nu e nimic pentru mine. Cu excepţia faptului că e rudă cu Harry şi trebuie să fiu amabilă cu el.

— Ai fost amabilă cu el când ţi-ai petrecut cele trei zile îngrijindu-l, nu? Brat îi aruncă o privire şireată. L-ai dezbrăcat de tot?

— Afară! rosti Claire. Ieşi afară de aici, imediat.

Brat nu se mişcă.

— Fii atentă, altfel ai să-l trezeşti pe bătrânul balaur, rosti ea referindu-se la Miss Rogers. Ai auzit ce s-a întâmplat după ce s-a măritat Leatrice?

Claire ar fi vrut să-i spună preţioasei ei surori că nu o interesează, dar nu putu.

— Nu, rosti încet. N-am auzit.

— Baborniţa, ducesa bătrână, aproape a murit lovită de apoplexie. A avut un fel de criză. Circulă zvonul că făcea spume la gură.

— E greu de crezut. Claire nu intenţiona să-şi încurajeze sora, dar ar fi vrut să audă totul. Harry spune…

— Harry nu ştie. Era plecat la vânătoare. Brat îi aruncă lui Claire o privire care demonstra că râdea de

ea. Când Harry s-a întors, bătrâna gângurea din nou. Desigur asta e tot ce face, când Harry e prin apropiere. Dar am auzit că a amenințat să ucidă pe oricine e responsabil de mariajul lui Leatrice. Cred că încerca să-şi pedepsească fiica pentru ceva şi nu poate accepta că pedeapsa s-a terminat.

— Sunt sigură că bârfele pe care le-ai auzit nu sunt adevărate.

— Hmmmm, fu tot ce rosti Brat. Dacă Harry va trebui să aleagă între tine şi mama lui, pe cine crezi că va alege?

— Nu intenţionez să răspund la această întrebare. Claire nici nu voia să se gândească la răspuns.

Brat rămase tăcută o clipă.

— Nu-ţi lipseşte Trevelyan?

— Sigur că nu. Am destule pe cap, care să mă ţină ocupată.

Brat râse.

— La bucătărie se spune că costumul tău nu se va usca niciodată. Miroase aşa de îngrozitor, încât trebuie să fie atârnat într-o cameră separată.

— Atunci va trebui să cumpăr altul.

— Şi altul şi altul şi altul. Vei avea nevoie de o mulţime, dacă te măriţi cu Harry. Crezi că îţi vei petrece viaţa cu el nefăcând nimic, decât să vânezi?

— Nu, sigur că nu. Voi… Claire se depărtă, încercând să se gândească ce va face după ce se va mărita.

— Căpitanul Baker a fost vreodată însurat?

— Categoric nu! Genul lui de bărbat nu se însoară *niciodată.* Sau dacă fac asta, îşi lasă nevestele să plângă pe undeva, în timp ce ei merg să exploreze alte locuri şi… şi alte femei.

— Eşti sigură?

— Îl cunosc foarte bine. Am citit tot ce a scris şi tot ce s-a scris despre el. Îl cunosc foarte, foarte bine.

— A fost amabil din partea lui să o ajute pe Leatrice în felul acesta. A riscat foarte mult. Dacă ar fi fost prins, mi-e groază să mă gândesc ce i-ar fi făcut cotoroanţa.

— N-a fost amabilitate, a fost… Se strâmbă. Nu ştiu de ce a făcut-o. Sunt sigură că plănuieşte să scrie despre asta.

— Cred că ai spus că scrie despre orice. Ai văzut caricaturile pe care le-a făcut despre tine?

— Da, le-am văzut. Claire ridică privirea. Când le-ai văzut?

— Ieri dimineaţă. M-am dus să-l văd şi…

— *Ce?!?* L-ai văzut? Claire o apucă pe sora ei de braţ. După lucrurile vulgare pe care ţi le-a spus? Nu am încredere în el, singur cu tine. El…

— E un om foarte drăguţ şi nu m-a atins niciodată, dacă asta te îngrijorează.

Claire îi dădu drumul braţului surorii ei şi se lăsă pe spate pe perne.

— Nu, nu cred că ar fi făcut-o. Este un bărbat onorabil – în felul lui ciudat. Făcu o pauză. Ce mai face?

Brat rămase un moment gânditoare.

— Cred că îi lipseşti.

Claire îngheţă.

— Oare? Ţi-a spus el asta? Vreau să spun că asta nu contează pentru mine, dar ce te face să crezi că îi lipsesc? Claire reflectă că, şi dacă ar fi torturată pe un grătar medieval înroşit, tot n-ar admite cât de mult îi lipsea Trevelyan. Era desigur un om imposibil, ţâfnos, cinic, uneori morocănos, punând în permanenţă întrebări, adesea făcând-o să se simtă proastă şi copilăroasă, dar, cerule, cum o făcea să se simtă de

vie. Când era cu Trevelyan fiecare nerv din corpul ei era viu. O făcea să-şi folosească mintea; o făcea să se gândească la lucruri pe care nici nu-şi închipuise că se aflau în gândurile ei. O făcuse să-şi transforme gândurile despre scoţieni în cuvinte. O făcuse să se gândească că putea să facă ceva cu viaţa ei, că ceea ce gândea şi simţea era altfel.

— N-a spus că îi lipseşti, rosti Brat, dar eu pot să spun că aşa e.

— Ohooo, rosti Claire şi se lăsă înapoi pe perne. Mie nu-mi lipseşte deloc. Am fost aşa de fericită cu Harry. Intenţionează să-mi cumpere o pereche de puşti. Au butoiaşele din argint, sau este argint undeva pe ele. Şi poate şi un câine.

Brat râse într-un fel care o făcu pe Claire să roşească.

— Ar trebui să te vezi când te întorci de la vânătoare. Arăţi ca un şoarece opărit şi ca cea mai nefericită persoană de pe pământ. Toată lumea poate să vadă asta, cu excepţia preţiosului tău Harry. E aşa de bătut în cap… Brat se rostogoli jos din pat, când Claire i se aruncă la beregată. Râzând, Brat se depărtă de pat. Eşti aşa de nostimă că aproape am uitat de ce am venit. Îţi aduci aminte de omul acela, Jack Powell?

— Omul care spune că a intrat în Pesha, când de fapt Trevelyan a fost acela?

— Chiar el. În ziarul de azi a apărut un articol, în care scrie că omul acesta, Powell, intenţionează să vorbească la Edinburgh şi să aducă dovezi că el – nu căpitanul Baker – a intrat în Pesha. Ziarul spune că e de necont…

— De necontestat.

— Asta e. Nimeni nu-i poate pune întrebări. Căpitanul tău Baker n-o să fie amintit, ca omul care a intrat în Pesha.

— Dar el a intrat în Pesha! Numai el. Nu Powell. Nu pot…

Brat căscă din nou.

— Am crezut că nu contează pentru tine. Tu intenţionezi să vânezi cu Harry. Bănuiesc că ar fi mai bine să mă duc la culcare. Vellie spune că s-ar putea să vină şi să-mi citească o poveste, la noapte.

— Nu ai dreptul să-i spui aşa. Şi ce fel de istorie îţi va citi?

— Am spus că-mi va citi? Nu, îmi va spune poveşti. Poveşti minunate, totul despre Pesha. Ar fi trebuit să-l faci să-ţi spună şi ţie. O, am uitat, nu mai vrei să-l vezi. Ei bine, noapte bună. Ne vedem mâine. Brat zâmbi. Dar dacă ai să îmbraci lâna aia udă, sper că nu te superi dacă nu am să mă apropii prea mult de tine. Cu asta, Brat îşi luă lumânarea, dădu la o parte portretul şi dispăru în tunel.

Claire rămase pentru o clipă nemişcată, apoi se întoarse şi izbi cu pumnii în pernă. Trevelyan era un om odios. Realmente, cu adevărat odios. Brat a întrebat dacă îşi închipuia că a fost vreodată însurat. El? Femeia care îl iubea suficient pe Trevelyan pentru a vrea să se mărite cu el, ar fi fost condamnată la o viaţă de suferinţă şi singurătate. Ar fi singură pentru că ar părăsi-o şi ar pleca în călătorii de unul singur. Şi în timp ce soţia lui ar sta singură acasă îngrijorată de moarte pentru el, el… Ar face toate acele lucruri cu femeile despre care scrisese.

Izbi din nou cu pumnul în pernă, apoi încercă să se culce, dar nu putu să închidă un ochi.

Eroi, se gândi ea. Una era să adori un bărbat de departe, şi cu totul altceva să-l întâlneşti în viaţă. Îşi aminti cum citea cărţile lui Trevelyan când era fată, gândind ce divin de interesant om era, când scria că întotdeauna a încercat să îmbrace veşmintele

băştinaşilor acolo unde ajungea. Obişnuia să şi-l imagineze în costumele lui exotice şi să se gândească cât de romantic trebuie că arăta.

Dar nu i s-a mai părut romantic, când în realitate l-a văzut, de mai multe ori, îmbrăcând altceva. O dată a avut o robă lungă de mătase, cu păsări viu colorate brodate pe spate şi altă dată l-a văzut îmbrăcat în hainele unui gentleman englez din secolul optsprezece.

— Nu, să-ţi petreci timpul cu un om ca acesta, nu e ceea ce trebuie să facă cineva. Era mult mai bine să rămână cu Harry, cu familia lui şi cu propria ei familie. Sigur, pe tatăl ei îl văzuse doar în trecere, când pleca la vânătoare cu Harry, iar pe mama ei şi mai rar. Acum, mama ei îşi plănuia toaletele pentru căsătoria lui Claire. Se spera că vor participa prinţul şi prinţesa de Wales şi deci Arva trebuia să se gândească bine cum va arăta.

Claire izbi din nou cu pumnii în pernă şi încercă să doarmă.

*

A doua zi, îmbrăcată cu costumul ei de călărie, ce nu părea că intenţionează să ajungă vreodată să se usuce complet, Claire plecă din nou la vânătoare cu Harry. Colindă câmpia noroioasă, coborî o râpă, urcă un deal acoperit cu ierburi alături de el şi de oamenii lui, până când ajunseră în sfârşit la o mică regiune frumoasă împădurită. Nu îi adresase lui Harry niciun cuvânt în timpul lungii lor călătorii, deoarece o avertizase despre nevoia unei tăceri absolute.

Când intrară în pădure, Harry îi şopti ceva omului care îi încărca puştile şi Claire privi în jur. Nu foarte departe, se afla un cerb splendid şi trei femele. Claire

zâmbi privind adorabila scenă. Se uită la frumoasele creaturi, aşa de lucioase, aşa de calme, aşa de lipsite de griji.

În următorul minut Harry scoase puşca de lângă ea şi marele căprior fu la pământ. Căprioarele o luară la fugă.

Harry şi omul lui jubilau, vorbind excitaţi despre performanţa da a doborî animalul cu o singură împuşcătură. Claire îi privi mergând spre el, apoi văzu cerbul ridicând uşor capul. Era încă viu.

O luă la fugă spre el, trecând în viteză de Harry şi de omul lui. Dar înainte de a ajunge, puşca lui Harry răsună din nou şi capul cerbului căzu la pământ.

Era prea mult pentru ea. Era atât de obosită de la zilele acelea de vânătoare, atât de bolnavă din cauza sutelor de păsări şi animale moarte, văzute în ultimele zile! Rămase pe loc, privind cerbul enorm, care nu mai departe decât cu câteva minute în urmă era viu şi frumos, iar acum zăcea mort. Şi pentru ce? Harry nu avea nevoie de el pentru hrană. Îl ucisese ca să facă *sport.* Ucisese animalul pentru că îi făcea plăcere să ucidă.

— Grozavă lovitură, nu-i aşa? rosti Harry în spatele ei.

Claire se întoarse spre el cu ochi aprinşi.

— Cum ai putut?!?

— Cum am putut, ce? întrebă el sincer uluit.

La lipsa lui de înţelegere, ceva în Claire se sfărâmă. Îşi ridică pumnii încleştaţi şi începu să-l izbească în piept.

— Nu aveai dreptul să ucizi animalul acela. Niciun drept. Era frumos şi nu ai avut niciun motiv. Tu…

Harry îi prinse mâinile într-ale lui.

— Dragă, probabil că eşti nervoasă din cauza căsătoriei. Totul va fi în regulă. Ştiu, pentru că şi eu

când am doborât primul cerb am fost puţin trist.

Ea se retrase de lângă el şi văzu că habar nu avea ce nu era în regulă cu ea.

— Nu faci nimic *folositor?* ţipă ea. Nu faci nimic altceva decât să ucizi animale?

Harry înţepeni şi îşi desprinse braţele din jurul ei.

— Nu sunt american, dacă asta e ceea ce vrei să spui.

Claire făcu un pas înapoi şi-şi duse mâna la gură, pentru a înceta să mai spună vreun cuvânt. Ochii îi erau plini de lacrimi. Cum a putut să-i spună astfel de lucruri bărbatului pe care îl iubea? Se întoarse şi o luă la fugă.

Ieşi din pădure, coborî dealul, traversă câmpia şi când ajunse la calul ei, încălecă cât mai repede proptindu-şi ferm piciorul de şa. Apoi dădu pinteni calului şi alergă înapoi spre casă.

Acasă intră prin uşa principală şi fu salutată de mama ei, care stătea în mijlocul a ceea ce păreau să fie sute de cutii cu îmbrăcăminte, toate purtând etichete din Londra.

— Vino şi uită-te ce lucruri drăguţe am cumpărat, dragă, rosti mama ei. Uite, un evantai cu diamante.

Ochii lui Claire erau plini de lacrimi, încât nu putu să vadă nimic. Clătină din cap şi urcă în fugă scările spre camera ei. Odată înăuntru încuie atât uşa de la dormitor cât şi uşa care ducea la vestiarul unde de obicei stătea oribila Miss Rogers.

Când rămase singură şi în siguranţă, Claire se aruncă pe pat şi se înecă într-un fluviu de lacrimi. Nu era sigură de ce plânge; îşi spuse că din cauza cerbului omorât. Dar o parte din ea ştia că avea un motiv mai profund pentru lacrimi, dar pentru nimic în lume nu voia să se gândească la ceea ce o. Făcea să plângă.

Din când în când în timpul zilei, oamenii bătură în

uşă, dar Claire nu le răspunse. Nu făcea decât să plângă.

Când ajunse şi Harry acasă, Sarah Ann se afla la grajduri. Încerca să arate ca şi cum se afla acolo „din întâmplare”, dar adevărul era că cineva o văzuse pe Claire înapoindu-se în tropot de copite şi lacrimi. Brat alergase la grajduri să vadă ce se întâmplă. Sarah era supărată pe sora ei mai mare. După câtă minte avea Claire, nici ea nu era în stare să înţeleagă ce *voia* să facă; Claire era condusă de verbul trebuie. *Trebuia* să-l iubească pe Harry, deci asta făcea.

Harry intră în grajd şi Brat putu să vadă că era furios. Sări jos de pe cal. Îl privea tăcută. Ceea ce nu spusese niciodată nimănui, era cât de frumos i se părea că e. Îi plăcea cum arăta Trevelyan, dar acesta nu era un bărbat cu care o femeie – pentru că asta se considera Brat – putea să trăiască. De cealaltă parte, Harry era un bărbat cu care puteai să-ţi petreci toată viaţa. Biata Claire era prea proastă, pentru a şti cum să manevreze un bărbat ca Harry.

— Te-a părăsit iar, nu-i aşa? întrebă Brat făcându-l pe Harry să se întoarcă spre ea. Îi zâmbi muşcând dintr-un măr mare şi roşu.

— Ce faci aici?

— Te aşteptam, rosti ea cu voce seducătoare.

Harry o privi şi râse.

— Ar fi mai bine să te întorci la creşă.

Brat chicoti şi trecu pe lângă el. Îşi legănă şoldurile, cum văzuse că fac femeile, le legănă într-un fel cum nu făcuse Claire niciodată. Aceasta considera că pentru a cuceri un bărbat, trebuia să vorbeşti cu el. Brat se opri cam la trei metri în faţa lui Harry şi se uită înapoi peste umăr. El o privea, aşa cum ştia că va face.

— Nu vii să-mi faci o vizită? practic toarse ea, apoi aruncă mărul şi alergă înapoi în casă.

Harry rămase o clipă privind după tânără, la care el se gândea ca la un copil, apoi izbi cu cravaşa în peretele grajdului.

— Să-i ia naiba pe toţi, rosti el şi intră în casă.

Uşa tunelului se deschise şi Brat intră. Rămase în picioare lângă pat şi se uită o vreme la Claire.

— Te-ai certat cu Harry?

Claire se smiorcăi. Era întinsă pe spate. Nu mai rămăseseră multe lacrimi în ea.

— Nu ştiu.

— Harry aşa crede. A plecat la Edinburgh. Nici măcar nu şi-a făcut bagajele. A vorbit doar cu mama lui, apoi a încălecat şi a plecat. A luat numai cinci servitori cu el. Ceilalţi trebuie să-i împacheteze cuferele şi să-l urmeze mai târziu.

Totuşi se pare că mai erau lacrimi în Claire, pentru că începură din nou să-i curgă.

— A ucis un cerb. Am fost supărată.

Brat se juca cu draperiile de la capătul patului.

— Nu cred că vizita lui Harry la mama lui a fost prea plăcută.

— Nici nu m-ar mira, dacă ar vrea să rupă logodna, rosti Claire. Astăzi a fost îngrozitor.

— S-ar putea ca Harry să dorească, dar eu nu cred că mama noastră îţi va permite să te desparţi de Harry. Ştii cât de mult a cheltuit deja în numele tău? În numele noii ducese de MacArran?

— Nu vreau să ştiu, declară Claire.

Brat se îndreptă spre uşa de după portret.

— Trebuie să plec. Sper să te simţi mai bine. Făcu o pauză. Şi sper să te hotărăşti.

— Să mă hotărăsc, în legătură cu ce?

Brat nu răspunse, îi aruncă doar surorii ei un zâmbet fugar şi dispăru în spatele portretului.

Claire se întoarse pe burtă şi începu din nou să

plângă. Îl înfuriase pe Harry, ca şi pe mama lui şi toată lumea din casă ştia că s-au certat. Dar îndrăgostiţii întotdeauna se ceartă, nu-i aşa? Cu excepţia faptului că ştia că cearta ei cu Harry nu era una obişnuită.

Deci a plecat la Edinburgh şi o lăsase singură în casa asta. Nu avea nicio companie, nimic cu care să-şi ocupe mintea, nimeni cu care să vorbească, până nu se întoarce el. Va trebui să aştepte să se întoarcă, pentru a avea cu cine să vorbească, şi începu să plângă şi mai tare, pentru că ştia că de fapt ea şi Harry nu stăteau de vorbă. Când se întoarce Harry, ea va trebui să aplaneze conflictul. Va trebui să-i spună cât de foarte, foarte mult regretă, apoi va trebui să… Ce? Să-şi petreacă zilele vânând şi văzând şi mai multe animale ucise? Va ajunge să posede o sută de costume de călărie şi şase duzini de puşti? Peste zece ani va continua să participe la ceai cu soacra ei, ceai la care nici măcar nu i se permisese să stea jos? Fiecare gând o făcea să plângă şi mai tare.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Claire fu trezită dintr-un somn adânc, de către cineva care o scutura de umăr. De abia putea să-şi deschidă ochii, deoarece erau umflaţi, pentru că plânsese în cea mai mare parte a zilei. În cameră era întuneric, cu excepţia lumânării pe care un om care stătea lângă ea o ţinea în mână. Capul ei pulsa. Reuşi să deschidă ochii destul, pentru a vedea cum lucea îmbrăcămintea albă a lui Oman. Pentru o clipă fu prea ameţită pentru a vorbi, apoi se alarmă.

— Ce e? întrebă ea încercând să se ridice, dar muşchii păreau aşa de slabi. Încă mai purta costumul umed.

— A fost împuşcat, rosti Oman cu glasul lui cu

accent. Cineva a încercat să-l ucidă.

Ochii lui Claire se deschiseră mari.

— Trevelyan? şopti ea şi Oman dădu din cap. Într-o secundă, Claire cobora din pat, dar în momentul în care picioarele îi atinseră podeaua, se clătină şi îşi duse mâna la cap. Era mult de când nu mai mâncase nimic. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului şi văzu că erau câteva minute după miezul nopţii. A trimis după mine? mai întrebă ea. Cât de grav e rănit? L-a văzut vreun doctor, nu-i aşa? Se va face bine?

Tuturor acestor întrebări, Oman nu le răspunse decât cu:

— Vino! Şi se îndreptă spre uşa din spatele portretului.

Claire îl urmă prin tunele şi apoi afară pe acoperiş. Nu se gândea la ce făcea, îl urma doar pe Oman, cu inima bubuind la fiecare pas.

Când ajunseră în camera de lucru a lui Trevelyan, primele cuvinte pe care le-a auzit au fost răcnite cu furie.

— Unde dracu’ ai fost? Aş fi putut sângera până muream aşteptându-te?

Imediat, Claire zâmbi uşurată. Orice om care poate zbiera aşa nu se afla încă pe patul de moarte.

Intră în dormitorul lui.

— Pot să văd că pierderea de sânge nu ţi-a ameliorat temperamentul. Acum lasă-mă să văd ce ţi s-a făcut. Când ajunse lângă pat, el o privi fix. Umărul cămăşii lui de pânză era îmbibat de sânge, dar culoarea era bună şi el arăta destul de sănătos.

— Ce faci aici? Exista ostilitate în vocea lui.

Asta răspundea la întrebarea ei, dacă el a trimis după ea.

— Am auzit că ai nevoie de ajutor şi am venit să ţi-l ofer. Întinse mâna să-i atingă umărul, dar el se

retrase şi făcând asta mârâi de durere.

— N-am nevoie de tine.

— Atunci am să chem un doctor. Fu gata să părăsească dormitorul.

— Nu! rosti el ascuţit.

Ea se întoarse şi-l privi.

— Ori eu, ori doctorul. Acestea sunt singurele tale opţiuni.

Nu răspunse, dar se întinse pe spate, pe pernele care îl înconjurau.

Claire se duse la el. Alături de pat, Oman pusese instrumente chirurgicale, apă fierbinte şi feşe de bumbac pentru bandaje. Cu multă grijă, îi tăie lui Trevelyan cămaşa şi se uită la rană. Era curată, cu excepţia sângelui din jur, fără praf de puşcă, fără noroi sau nisip şi, mulţumită cerului, glonţul doar o străbătuse. Rana se afla în partea de sus a braţului, în muşchi, şi nu atinsese osul.

Cu grijă începu să cureţe sângele de pe rană şi de pe piept

— Cine te-a împuşcat? întrebă ea blând.

— Ar fi putut să fie oricine. Am supărat câţiva oameni în viaţa mea.

— Tu? E greu de crezut.

Deschise ochii şi se uită la ea. Pe buze avea un zâmbet slab.

— Ai plâns, rosti el.

— Când am auzit că ai fost rănit am izbucnit în torente de lacrimi. Am plâns tot drumul până aici.

El se întinse pe perne, în timp ce ea începu să-i bandajeze braţul.

— Am auzit că Harry te-a făcut să plângi. Am auzit că a împuşcat un cerb şi tu te-ai înfuriat teribil. O privi şi vocea lui scăzu. Am auzit că i-a spus mamei lui că nu poate să se însoare cu tine.

Mâinile lui Claire se opriră.

— Aşa a făcut? Încercase să facă să nu-i tremure vocea, dar nu putu. N-ar trebui să asculţi bârfele. Cine te-a împuşcat? Unul dintre vânători? Unii dintre ei sunt nişe trăgători foarte slabi. În ultimele câteva zile am văzut multe animale doar rănite: păsări care-şi pierdeau picioarele sau aripile, iepuri fără picioare ţopăind mai departe, un cerb care nu era mort, un… Se opri, sigură că era pe cale să înceapă din nou să plângă.

Trevelyan o privea intens, în timp ce-i bandaja braţul.

— Ce ai făcut în cele două săptămâni şi jumătate, de când nu te-am mai văzut?

— Aşa de mult a trecut? Parcă ieri am stat în camera aceasta bând whisky şi vorbind cu tine. Sigur, n-au trecut decât câteva ore de când dansam cu vasalii şi… şi… Angus MacTarvit.

Doar rostirea acestui nume şi a fost prea mult pentru ea. Se aşeză greoi pe un scaun şi începu să plângă din nou, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Trevelyan se întinse pe perne şi o privi, fără prea multă emoţie, însă ştiind ce nu e în regulă cu ea. Ştia, deoarece şi el trecuse prin aşa ceva. Ştia foarte bine că această casă poate să influenţeze sufletul unei fiinţe. Ori te conformezi, ori îţi distruge personalitatea.

În cele două lungi, lungi săptămâni, de când o văzuse ultima oară, fusese informat de ce făcea de către frumoasa ei surioară. Zilnic, Sarah Ann venea în cameră la el şi îi povestea toate bârfele din casă. Auzise cum Claire a încercat să fie ceea ce Harry voia de la o soţie, dar mult mai important, auzise cum lacoma mamă a lui Claire cheltuia deja averea pe care Claire urma să o moştenească la căsătorie – căsătoria cu persoana potrivită.

— Mi-e foame, zise el tare pentru a-i acoperi plânsul. Cred că Oman a gătit o cratiţă întreagă de ceva. Poate că ai putea să-mi aduci ceva de mâncare.

Claire îşi trase nasul şi căută o batistă. Negăsind niciuna, îşi suflă nasul într-o bucată de faşă. Simţindu-se mizerabil şi apatică părăsi dormitorul şi se duse în camera alăturată. Oman o aştepta cu o tavă mare în mână, încărcată cu două farfurii pline cu mâncare şi două pahare mari de whisky. Claire încercă să ia tava, dar el o dădu la o parte şi o urmă în dormitor, unde puse tava la picioarele patului şi ieşi.

Claire întinse mâna după o bucată de pui, dar vocea lui Trevelyan o opri.

— Nu pot să mănânc cu tine, îmbrăcată în chestia aia. Miroşi mai rău ca un ţap. Deschide uşa de colo şi scoate ceva de îmbrăcat. Dezbracă-te de costumul ăsta. Nu te uita la mine aşa! Nu încerc să te siluiesc. Încerc să-mi mănânc prânzul, fără parfumul îmbrăcăminţii tale.

Claire nu avu tăria să nu i se supună. Deschise uşa din stânga a garderobei şi văzu înăuntru agăţată o mare varietate de rochii. Exista una albastră deosebit de drăguţă şi o scoase. Ţinând-o în mână, căuta cu privirea un loc unde să se schimbe; Trevelyan îi făcu semn spre o tapiserie. Se îndreptă într-acolo şi găsi uşa a ceea ce fusese un vechi vestiar medieval şi toaleta din interior Păşi în cămăruţă.

— Şi scoate-ţi şi corsetul, ţipă Trevelyan din dormitor. Nu pot să suport să te aud gâfâind după aer.

Lui Claire îi trecu prin gând că ar trebui să protesteze, dar n-o făcu şi în următoarea secundă îşi scotea îmbrăcămintea, nerăbdătoare să scape de costumul urât mirositor. Apoi îşi scoase şi corsetul. După care, când realiză că şi lenjeria îi era umedă, şi-o scoase. Se simţea pur şi simplu nepăsătoare şi destul

de păcătoasă, în timp ce îşi trăgea rochia de mătase moale pe pielea goală. Îşi desfăcu părul şi încercă să-l pieptene cu degetele.

Îşi trecu mâinile peste rochia de mătase brodată cu fluturaşi verzi şi simţi că pentru prima oară de zile întregi putea să respire din nou. În casă, cu Harry, trebuia să se supravegheze, dar cu Trevelyan nu. Orice făcea sau spunea nimic nu l-a şocat, niciodată. Ieşi din spatele tapiseriei şi avu satisfacţia să-l vadă pe Trevelyan oprindu-se cu mâncarea în drum spre gură. Ochii lui se deschiseră mari în timp ce se uita de la faţa ei, la picioarele goale, apoi încet, înapoi, la faţa ei.

Claire se simţi roşind şi se uită în jos la mâini.

— Vino aici şi stai lângă mine, rosti Trevelyan cu cea mai dulce voce imaginabilă. Stai în poala mea dacă vrei.

Claire îl privi, izbucni în râs şi astfel stânjeneala dispăru. Se aşeză la capătul patului, sorbi o gură bună de whisky, apoi începu să mănânce. Mâncarea făcută de Oman era aşa de diferită faţă de ce mâncase ea în ultimele două săptămâni! O parte era fierbinte – fierbinte şi condimentată – o parte era rece, o parte moale, o parte crocantă.

— Spune-mi ce ai mai scris, rosti ea cu înflăcărare şi cu gura plină. Spune-mi fiecare cuvânt. Spune-mi tot ce ai gândit şi ai făcut. Şi vreau să ştiu cine te-a împuşcat. Oman a spus că cineva a încercat să te omoare.

— Exagerează. Sunt sigur că a fost exact cum ai spus tu: un vânător care a greşit ţinta.

Ea mâncă o bucată de pui aromat cu migdale.

— Dar am crezut că umbli pe afară doar dis de dimineaţă şi după ce se întunecă.

— Aşa am făcut.

îi luă lui Claire o clipă pentru a înţelege.

— Vrei să spui că cineva te-a împuşcat, după ce s-a făcut noapte?

— Îmi place puiul ăsta, ţie nu?

— Trevelyan, vreau un răspuns!

— De ce eşti aşa docilă când eşti cu Harry şi aşa de aspră cu mine? Ar trebui, aşa rănit cum sunt, să fii mai amabilă cu mine.

Ea râse.

— Nu sunt îndrăgostită de tine. Nu trebuie să mă prefac faţă de tine... Imediat ce rosti asta, ochii ei se măriră. N-am vrut să spun aşa cum a sunat.

Trevelyan luă o gură de whisky şi o privi.

— Ce ai spune dacă *eu* ţi-aş cere să mergi la vânătoare?

— Să stau în ploaie şi să te privesc măcelărind animale? Probabil că ţi-ai pierdut minţile.

— Şi totuşi cu Harry aşa ai făcut.

— N-am putea schimba subiectul? Cine crezi că era afară trăgând din întuneric? Ai văzut persoana?

— N-am văzut şi nici n-am auzit pe nimeni. Continuă să mănânce şi nu mai spuse altceva.

— Nu crezi că cineva a încercat cu adevărat să te ucidă, nu-i aşa?

Îi luă aşa de mult timp să răspundă, încât, când o făcu, Claire ştia că o va minţi.

— Sunt sigur că a fost un accident.

Claire simţi fiori pe spinare, pentru că ştia fără nicio îndoială că cineva a încercat să-l omoare pe Trevelyan.

— Jack Powell, rosti ea încet.

— Ridicol. Jack nu are niciun motiv să mă urască. După câte ştiu eu, încă îşi închipuie că sunt mort.

— Brat mi-a spus că în ziar a apărut un articol care spunea că Powell e la Edinburgh şi intenţionează să prezinte o dovadă irefutabilă, că el şi numai el a

intrat în Pesha.

Această informaţie păru că-l sperie pe Trevelyan.

— Scria în ziar ce fel de dovadă e?

— Nu, rosti ea încet. Ce crezi că e?

Trevelyan îşi acordă o pauză bându-şi whisky-ul.

— Ceva despre care am crezut că a fost pierdut.

— Ceva pe care l-ai adus din Pesha?

— Da. Continuă să mănânce şi o vreme nu mai scoase o vorbă.

— Vom merge la Edinburgh şi vom lua obiectul. Îl vom fura de la acest Powell. Oricum, ce e?

— Perla Lunii.

Ea se rezemă de stâlpul patului – patul prinţului Charlie Bonnie – şi oftă.

— Perla Lunii. Sună exotic şi valoros. Dimineaţă vom…

— N-o să facem aşa ceva. Tu te întorci în camera ta, pentru ca eu să prind puţin somn. Dacă nu poţi dormi, de ce nu-i scrii o scrisoare lungă bărbatului pe care-l iubeşti, să-i ceri iertare? Am auzit că mama ta deja cumpără o groază de îmbrăcăminte în contul ducesei de MacArran. Va trebui să-ţi faci datoria şi să te măriţi cu omul care nu face nimic decât ucide animale, pentru ca să-i poţi plăti facturile.

Claire puse farfuria jos.

— Uitasem ce grosolan poţi să fii. Se ridică pe pe pat. Bănuiesc că acum ar fi mai bine să plec şi să te las să dormi. Dacă te mai împuşcă cineva, de ce nu chemi un doctor?

— Am să chem.

Claire îşi privi rochia de mătase pe care o îmbrăcase.

— O să mă schimb şi…

— Reţine-o. Pleacă doar de aici. Am uitat ce pedantă mică şi lipsită de umor poţi să fii.

La aceasta, cu capul sus, Claire ieşi din cameră. Dar odată ce ajunse în camera de lucru, îl văzu pe Oman stând pe scaunul de la fereastră, picotind. Îşi duse degetul la buze, pentru a-i spune să stea liniştit, apoi îi făcu semn să o urmeze.

Coborî scările şi ieşi afară în lumina lunii. Oman fu în curând alături de ea. Ridică privirea spre omul cel înalt.

— A fost o tentativă de asasinat? Nu un accident?

— De asasinat.

Claire oftă şi fu uimită cât de multă frică şi furie simţea. Cum putea să-i treacă cuiva prin minte să ia de pe lume un om aşa de mare precum căpitanul Baker? Era aşa de tânăr şi încă mai avea aşa de multe de făcut!

Întoarse privirea spre Oman.

— Trevelyan spune că Powell are ceva de la Pesha numit Perla Lunii. Ştii ce e asta? Oman dădu din cap. Bănuiesc, continuă ea, că e un obiect foarte valoros. A încercat Trevelyan să-l ia înapoi de la Powell?

— Dacă Powell are Perla, atunci căpitanul i-o va lua.

Claire inspiră adânc. Aşa gândise şi ea. Din felul în care informaţia că Powell e în posesia acestui lucru l-a şocat pe Trevelyan, bănuia că s-ar putea să încerce să i-o ia înapoi.

— Când va pleca?

— Acum, rosti Oman şi trecând pe lângă ea intră în aripa de vest.

Claie rămase pe loc câteva clipe privind stelele. Nu avea nicio îndoială că nu trebuia să se gândească să-l însoţească pe Trevelyan. Era o femeie logodită cu alt bărbat. Era o femeie care ştia exact ce voia şi ce căuta. Era îndrăgostită de Harry; urma să-şi petreacă

viaţa ca ducesă de MacArran.

Pe de altă parte, îi era datoare lui Trevelyan. Fusese singurul care a ajutat-o în punerea la punct a căsătoriei lui Leatrice cu James Kincaid. Nu conta că această unire se pare că n-a schimbat nimic în casă, dar Trevelyan o ajutase. Nu a făcut-o în mod corect, dar asta nu avea nici în clin nici în mânecă cu realitatea.

Apoi, Trevelyan era şi vărul lui Harry. Oare Harry n-ar fi vrut ca ea să ajute orice membru al familiei lui, care avea nevoie de ajutor? Nu era una din datoriile unei ducese să aibă grijă de toată familia soţului ei? Nu putea să facă ceva pentru familia ei şi să o neglijeze pe a lui Harry. Dacă el ar fi aici, fără îndoială că l-ar ajuta pe Trevelyan. Probabil că ar încăleca pe armăsarul lui mare şi s-ar duce la Edinburgh să-i ceară omului acela Powell să-i dea Perla Lunii. Da, sigur că aşa ar face Harry.

Se uită la Oman.

— Determină-l să plece cu trăsura şi să mă aştepte. Voi fi la grajduri, cât mai repede posibil.

Cu asta se întoarse spre casă, doar că realiză că nu ştia cum să intre pe nesimţite.

Nu putea să intre prin uşa din faţă, deoarece era sigură că ar fi fost văzută şi singura intrare în tunele, pe care o ştia, era prin turnul lui Trevelyan.

Oman părea că-şi dădea seama ce probleme are. Aşa că se apucă să facă ocolul casei, tot drumul până în aripa de est, unde, în spatele tufişurilor care o ascundeau, se afla o uşiţă. Când Oman o deschise, făcu un zgomot puternic. Tocmai era gata să spună că nu are lumânare, dar Oman îi arătă o nişă din perete unde se aflau lumânări şi chibrituri. Aprinse una, apoi se uită înapoi să-i mulţumească lui Oman, dar acesta dispăruse.

N-avea idee unde se află, sau cum să ajungă prin tunele în camera ei. Se uită la praful de pe pardoseală, să vadă dacă existau urme. Nu fu surprinsă să vadă că erau chiar multe şi toate făcute de un picior ce părea să fie exact de mărimea picioarelor surorii ei.

Claire începu să străbată tunelul, luându-se după urme şi încercând să-şi dea seama unde se află. Ajunse la o uşă şi văzu că porţiunea din faţa ei fusese aşa de des folosită, încât nu mai avea praf. Cu prudenţă deschise uşa. Se mişca tăcută.

Văzu o rază de lumină, atât de strălucitoare, încât putea să provină de la soare, dacă acesta ar fi pătruns în tunelul întunecat, apoi auzi o voce ce nu putea să fie decât a surorii ei.

— *N-am* să fac aşa! rostea Brat.

Claire păşi în cameră unde era o mică scenă improvizată, împodobită cu betelă. Stând în mijlocul, scenei se afla sora ei, îmbrăcată într-un costum sumar din mătase colorată şi un om înalt, foarte slab, îmbrăcat în zdrenţe. Când o auziră pe Claire, se întoarseră amândoi.

— Ce faci trează, la ora asta din noapte? întrebă Claire. Şi ce costum dezgustător porţi?

— Sunt Salomeea şi se presupune ca va trebui să dansez, dar el pretinde că nu avem timp.

Omul scheletic făcu spre Claire o plecăciune elaborată.

— Camelot J. Montgomery la dispoziţia dvs., madam.

Claire privi camera, cu scena şi scaunele din pluş roşu din faţă şi pe ocupanţii ei ciudat îmbrăcaţi şi deschise gura să mai pună şi alte întrebări. Dar nu avu timp. Se uită la sora ei.

— Am nevoie de tine.

— Nu-ţi poţi găsi drumul înapoi? întrebă Brat

zâmbind. Printre altele, am şi sarcini de ghid. Şi vorbind de costume, tu cu ce eşti îmbrăcată?

Claire îi ignoră întrebarea.

— Am nevoie de tine pentru ceva mai mult decât ghidare şi plătesc, indiferent cât.

La aceasta, ochii lui Brat se deschiseră mari şi zâmbi fericită.

— Ne vedem mai târziu, Cammy, aruncă ea peste umăr şi o conduse pe Claire în tunel.

Aceasta nu-şi putea imagina cum îşi găsea Brat drumul prin tunele, pentru că şerpuiau şi coteau în toate direcţiile, dar în curând se aflară la uşa camerei lui Claire.

— L-ai văzut, nu-i aşa? întrebă Brat, imediat ce intrară în cameră. Nu mai era nevoie să spună „pe cine”.

— Ajută-mă să mă îmbrac. Mă duc cu el la Edinburgh.

Ochii lui Brat se deschiseră şi mai mari.

— Fugi de Harry?

— Categoric nu, dar Trevelyan e în mare necaz. Cineva l-a împuşcat în noaptea asta şi eu cred că a fost omul acela, Powell. Trevelyan se duce la Edinburgh să recupereze Perla Lunii.

Brat îi aruncă surorii ei o privire şireată.

— Ştii ce este Perla Lunii?

Claire se opri să mai ia din garderobă costumul de călătorie din lână.

— Tu ştii?

— S-ar putea. Cât timp vei fi plecată?

— Nu ştiu. Câteva zile, nu mai mult.

— O să-ţi petreci noaptea cu Vellie?

— Ţi-am zis să nu-i mai spui aşa.

Brat zâmbi.

— Pentru că e numele pe care-l foloseşti tu

pentru el?

Claire era ocupată să-şi îmbrace lenjeria.

— Ajută-mă să închei corsetul şi nu mai vorbi aşa mult.

Brat îşi ajută sora să se îmbrace, cât mai repede posibil.

— Ce intenţionezi să faci cu Harry? întrebă ea.

— Ce vrei să spui, că intenţionez să fac cu Harry? Nu intenţionez să fac nimic. Am avut o ceartă de îndrăgostiţi, asta e tot.

— Şi acum fugi cu alt bărbat.

Claire se opri din îmbrăcat.

— Categoric nu fug cu alt bărbat, cum insinuezi tu. Trevelyan m-a ajutat în cazul lui Leatrice. Ştii asta, ai fost acolo. Acum Trevelyan are nevoie de ajutor şi intenţionez să-l ajut. În afară de asta, Trevelyan nu e cu adevărat un *bărbat,* el e… E o instituţie. E un erudit. Aparţine lumii şi e de datoria mea de cetăţean al lumii să-l ajut.

— Vorbe de clacă, rosti Brat. Îţi *place.* Îl adori. Când intră într-o cameră ţi se luminează faţa.

Claire termină de încheiat rochia.

— Cred că l-ai confundat cu Harry. Pe el îl iubesc. Pe Harry îl ador şi faţa mea, dacă se luminează, se luminează pentru Harry. Trevelyan şi cu mine suntem prieteni, sau poate nu suntem prieteni, de când s-a apucat să mă studieze, dar…

— Vorbeşti despre caricaturile alea pe care le-a făcut? Schiţează portretele tuturor. Ar trebui să vezi cum m-a desenat pe mine. Mi-a făcut o faţă foarte bătrână, dar trupul e… Brat zâmbi. N-ai văzut niciodată o astfel de figură, cum m-a desenat el! Şi m-a desenat pe mine şi pe Cammy, şi m-a desenat cu mătuşa May şi m-a desenat cu mătuşile hoaţe. Ar trebui să vezi caricaturile lui Harry cu mama lui.

Claire se opri să mai îndese îmbrăcăminte în sacul de piele.

— Pe toată lumea?

— Şi totodată scrie despre toţi. Oman spune că a trebuit să mai adauge două mese în cameră pentru scrierile lui Vellie despre familie. Oman spune că acum, Vellie e fascinat de americani.

Claire băgă într-o cutie peria de păr şi sticluţele cu creme şi ca un gând tocmai atunci apărut, strecură în cutie şi o sticlă mare de whisky MacTarvit. De la prima ei expediţie de vânătoare, majordomul a menţinut-o aprovizionată în permanenţă cu whisky.

— Cred că vorbeşti cu prea multă lume. Cred că această casă are o influenţă proastă asupra ta.

— Această casă şi aceşti oameni sunt perfecţi pentru mine, îi zâmbi Brat surorii ei. Ai putea să spui şi tu acelaşi lucru? Te potriveşti aici? Sau te potriveşti mai bine cu oamenii aceia, care locuiesc în căsuţele alea mici, albe şi murdare? Te potriveşti mai bine cu Harry, sau cu Trevelyan?

Claire închise caseta. Nu avea intenţia să-i răspundă.

— Cred că ştii ce să faci, cât timp sunt plecată. Minte cât de bine eşti în stare. Poate că ai putea să inventezi şi nişte poveşti fictive. La tine, minciunile apar cu atâta uşurinţă! Acum vino şi dă-mi o sărutare. N-am să te văd, o vreme.

Brat sărută rapid obrazul surorii ei, apoi, dintr-un impuls, o îmbrăţişă cu violenţă.

— Ai grijă. Nu mi-ar plăcea să fii împuşcată. În casa asta există atât lucruri rele, cât şi bune.

— Dacă te referi la mama lui Harry, sunt sigură că din partea ei sunt în siguranţă. La urma urmei, îmi vrea banii.

— O mulţime de oameni îţi vor banii.

Claire era deja la uşă.

— Inclusiv tu. Acum, comportă-te bine şi nu-mi purta toate bijuteriile deodată.

După ce sora ei plecă, Brat rămase privind uşa închisă.

— Eu nu vreau banii tăi, şopti ea. Eu vreau să încetezi să mai plângi. Se întoarse şi se îndreptă spre caseta cu bijuteriile lui Claire şi scoase un colan de rubine. Şi poate că aş vrea să încetez să mai fiu săracă, şopti ridicând bijuteriile în lumină.

*

— Nu, rosti Trevelyan din trăsură, apoi bătu cu bastonul în acoperiş.

Trăsura nu se mişcă şi Claire urcă înăuntru.

— Merg cu tine şi gata. Nu poţi să mă opreşti, fără să stârneşti o întreagă harababură, să trezeşti oamenii şi să le faci cunoscut că eşti aici.

— Jumătate din proprietate ştie deja unde sunt. Mulţumită tuturor celor care au intrat şi au ieşit din camerele mele, n-a fost posibil să ţin secretă prezenţa mea.

Claire se aşează pe locul de vizavi de el, observând că măcar era îmbrăcat, şi surprinzător, în haine perfect corespunzătoare.

— Apoi, există şi alt motiv ca să merg cu tine. Pot să te protejez.

La aceasta, Trevelyan scoase un hohot batjocoritor.

— Tu, să mă protejezi pe mine! Nu eşti în stare nici să te protejezi pe tine de o bătrână şchioapă. Aluzia lui o duru şi îşi mută ochii de la el. Trevelyan rămase tăcut pentru o clipă. În regulă, reluă apoi, probabil că nimeni nu poate să se protejeze de ea. Dar

n-ai nevoie să mă protejezi de Jack Powell. Nu el a încercat să mă ucidă.

— Atunci cine? Zicând aceasta, Claire scoase capul pe geamul trăsurii şi îi porunci lui Oman să pornească. Când trăsura se puse în mişcare, Claire se lăsă pe speteaza locului ei şi îi zâmbi lui Trevelyan.

Acesta o privi o clipă. Era destul de întuneric în trăsură, singura rază de lumină provenind de la felinarul de afară.

— Nu mergi din cauza mea, mergi pentru că te-ai plictisit.

— Nu sunt plictisită. Ei bine, poate, puţin. Cu Harry plecat, eu……

— Cu Harry plecat, tu eşti liberă. Poţi să te furişezi afară din casă şi nimeni nu va observa. De fapt, chiar dacă Harry ar fi acasă, probabil că n-ar observa nici el: unde te afli. Am auzit că o să primeşti nişte arme, ca dar de nuntă.

— Aş preferă să nu vorbesc despre mine şi în mod categoric, nu despre Harry şi mine. De ce nu-mi spui de găsirea Perlei Lunii? E o perlă foarte mare?

— Perla Lunii nu e un obiect, ci o fiinţă. Ca să fiu mai clar, este o ea. E şeful religiei peshane.

— Vrei să spui, un fel de preoteasă?

Trevelyan zâmbi într-o parte.

— Mai mult o prinţesă. Sau poate o zeiţă, după felul cum e tratată. Claire clipi. Trevelyan zâmbi. Vrei să-i spun lui Oman să oprească? Să cobori? Nu arăţi ca şi cum ţi-ar plăcea să salvezi o femeie. Ai fi preferat să fi fost cea mai mare perlă din lume? Eu nu mi-aş risca viaţa pentru o perlă, indiferent de mărime.

Claire încerca să asimileze ceea ce tocmai spusese el. În mod cert, pentru ea nu era nicio diferenţă dacă mergeau să salveze o femeie, în loc de o bijuterie. Rară.

— Trebuie să fie foarte venerabilă. Ai scos-o din Pesha, pentru a dovedi lumii că ai fost acolo?

— Nu. Nyssa a plecat de bunăvoie. A părăsit oraşul cu mine, pentru că aşa a vrut ea. Nyssa face tot ce vrea.

— Aha! Bănuiesc că şi-a câştigat acest drept. Trebuie că e preoteasă de multă vreme. Trevelyan nu răspunse. De ce se numeşte Perla Lunii? Poate că are părul alb?

Trevelyan zâmbi în întuneric.

— Se numeşte aşa, pentru că se crede că e cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ohoo! A fost tot ce a putut să spună Claire. Ohoo! Privi afară peisajul întunecat pe lângă care treceau. E preoteasă de mult? Când Trevelyan nu răspunse, îşi întoarse privirea spre el. Îi zâmbea într-un fel atoateştiutor. În regulă, rosti dezgustată. Poţi să încetezi să mai râzi de mine. Vreau să ştiu totul despre asta. Vreau să ştiu toată povestea de la început. Cum ai reuşit să pui mâna pe această frumuseţe perfectă şi de ce călătorim în miez de noapte, pentru a o recupera?

— Poţi să cobori oricând doreşti. Râse când ea îi aruncă o privire îndărătnică. În regulă, am să-ţi spun. E un ritual peshan şi asta se petrece de secole. La fiecare cinci ani preoţii peshani îşi părăsesc oraşul înconjurat de ziduri şi se duc în provincia înconjurătoare în căutarea celei mai frumoase tinere din lume. Încearcă să găsească fete de paisprezece-cincisprezece ani, apoi le duc în Pesha şi poporul o alege pe cea mai frumoasă, pentru a deveni preoteasă.

— Ohoo, văd. Şi e preoteasă toată viaţa, după care aleg alta.

— Nu chiar. Îi permit să fie preoteasă timp de

cinci ani, apoi o ucid. După cinci ani, încep să caute pe altcineva.

— Ce fac?!?

Trevelyan ridică din umeri.

— E religia lor. Religiile din lume sunt diferite. Au reguli diferite.

— Dar regula asta e oribilă. E îngrozitor. Sper că ai protestat.

Trevelyan râse.

— Eram singurul necredincios din oraşul sacru. Şi nu eram în situaţia să mă postez în piaţa oraşului şi să predic budismul.

— Creştinismul.

— Ce?!? O, adevărat. Religia adevărată. Ştii că toţi cred că propria lor religie e cea adevărată?

Ea îi zâmbi.

— Prefă-te cinic cât doreşti, dar ai salvat-o. Când trebuia să moară?

— Anul acesta.

Claire oftă.

— Dar tu ai scos-o din locul acela îngrozitor şi i-ai salvat viaţa.

— Nu chiar. Nyssa şi slujitoarele ei treceau pe stradă şi chiar atunci, eu am căzut la picioarele ei. Malaria. Ea însă a crezut că am leşinat la vederea frumuseţii ei. A poruncit să fiu dus în odăile ei şi când a descoperit că nu aveam piele neagră peste tot, m-a ascuns.

— Şi când tu ai plecat, a părăsit şi ea oraşul. Nu a încercat nimeni să o oprească?

— Timp de cinci ani, cât fetele sunt preotese, li se permite să facă tot ce vor. Nyssa a vrut să plece cu mine şi asta a făcut.

Claire se aplecă spre el.

— *De ce* a vrut să plece cu tine?

Trevelyan zâmbi.

— Ţi-am povestit de vremea când am campat într-un sat cu furnici de foc? Au apărut noaptea şi ne-au năpădit, înainte ca cineva să se trezească şi să dea alarma. Şase oameni au făcut febră după asta şi…

— Cum a descoperit această femeie că nu aveai pielea neagră peste tot?

— S-a uitat, rosti el simplu. Eşti geloasă?

— Nu fi absurd. Sunt mai mult curioasă. Ar trebui să înţelegi acest concept, deoarece se pare că, curiozitatea este forţa care-ţi guvernează viaţa.

— Şi Nyssa era curioasă.

Ea privi pe geam.

— S-a îndrăgostit de tine? De aceea a plecat cu tine?

— Cred că voia să vadă lumea. A crescut într-un sat de ţărani, foarte sărac, şi voia să vadă şi altceva în afară de Pesha.

— Să nu mai menţionăm faptul că plănuiau să o ucidă în acest an.

— Sunt sigur că şi aceasta i-a influenţat hotărârea.

Ea îl privi din nou.

— Deci a părăsit Pesha cu tine şi a călătorit prin tară. După care tu ai murit, sau Powell a crezut că eşti pe moarte, ţi-a luat toate hârtiile şi Perla Lunii. E adevărat?

— Mai mult sau mai puţin.

Când vorbi din nou, vocea ei era abia şoptită.

— Intenţionezi să o salvezi pentru că o iubeşti? De asta ai fost aşa supărat când ai aflat că Powell e în posesia ei?

— Am fost supărat, deoarece cred că Powell o reţine împotriva voinţei ei. În călătoria de revenire din Pesha, Jack a avut tendinţa să o privească pe Nyssa ca

pe ceva ce am capturat, ceva ca un fel de specimen de muzeu. Nu mi-ar plăcea ca Nyssa să fie ţinută prizonieră undeva într-un salon înăbuşitor. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Unele femei pot suporta asta, altele nu.

Ea ignoră ultima remarcă.

— Tu cum ai văzut-o?

— Cât mai des posibil, rosti el zâmbind, apoi se încruntă. Ce se întâmplă cu tine? Dacă cineva ar auzi această conversaţie, ar crede că tu şi cu mine suntem iubiţi şi că tu eşti roasă de gelozie, pentru ceva ce am făcut cu luni în urmă.

— E ridicol. Sigur că nu sunt geloasă. Sunt… Sunt discipola căpitanului Baker, asta e tot. Poate că tot mai scriu biografia aceea, chiar dacă nu eşti într-adevăr mort, aşa că am nevoie să aflu tot ce pot despre tine. Pe cititorii mei i-ar interesa să ştie dacă ai luat cu tine o frumoasă tânără dintr-un oraş sacru, din cauză că erai îndrăgostit de ea. Cititorilor le-ar plăcea această istorie, despre un tânăr şi frumos explorator şi o fecioară frumoasă.

— Când te-am întâlnit prima oară, ai spus că sunt bătrân şi urât. Şi în afară de asta, Nyssa e departe de a fi fecioară.

— Oho? Deci promiscuitate?

— Poţi să te opreşti să o mai priveşte de sus. Oare s-ar putea să te comporţi altfel, dacă ai crede că mai ai doar cinci ani de trăit.

— Sunt sigură că aş face exact ceea ce fac. M-aş mărita cu bărbatul pe care îl iubesc şi aş trăi apoi fericită.

— Tăcuţi, la masa micului dejun. Într-o casă unde nu ţi se permite să intri în bibliotecă şi unde ţi se impune să supraveghezi tot ce mănâncă un cal ca Harry.

— Încetează! Sunt sătulă să te aud spunând lucruri oribile despre omul pe care-l iubesc. Ai iubit-o pe această Nyssa? strigă ea în final.

— Când ai să-mi spui adevărul, am să-ţi spun şi eu adevărul.

Claire privi în altă parte. Era un om care te scotea din sărite. Putea să înnebunească pe cineva. Nu era de mirare că cineva a tras în el, încercând să-l omoare, îşi întoarse privirea spre el.

— Braţul tău e bine?

Îi zâmbi şi brusc toată furia ei dispăru. Uneori, când era cu el, uita că e căpitanul Baker. Aproape uita tot ce făcuse şi scrisese şi tot ce ştia.

— Vorbeşte-mi despre călătoria ta în Pesha.

— Ca să poţi să o introduci în biografia despre mine? întrebă el furios.

— *Pentru că vreau să aud.* Brat spune că i-ai spus poveşti despre Pesha. Ce s-a întâmplat în realitate? A intrat şi Powell în oraş, cu tine.

— Nu. M-am dus singur.

Zâmbi, pentru că fusese corectată în legătură cu lipsa de participare a lui Powell. Se întoarse apoi să-l privească, cât mai de aproape putu. Îi devenise aşa de familiar, încât putea uneori să-i citească expresiile. Ochii aceia întunecaţi, aproape negri, păreau că nu se schimbaseră, dar ştia că era încântat de întrebările ei. Apoi, brusc, atmosfera nu mai fu aceeaşi. El era un bărbat şi ea era o femeie, şi erau singuri împreună. Claire nu fu sigură de ce, dar inima ei începu să palpite în piept. Se uită pe geamul trăsurii.

— Spune-mi o poveste, şopti ea.

Nu se uită la Trevelyan, când el oftă din greu.

— De unde vrei să încep?

— Cu trei zile înainte de a intra în Pesha. Inspiră adânc şi-şi întoarse ochii spre el. *Trebuia* să-l facă să

vorbească. Cu ce erai îmbrăcat? Cum te deghizai? Cum ai învăţat să vorbeşti peshana? Cum arătau celelalte femei din Pesha – în afară de această Niila.

— Nyssa, rosti el cu un zâmbet, apoi începu să-i povestească despre călătorie.

Trevelyan era un bun povestitor, având simţul actoricesc al temporizării, ştia unde să-l lase pe ascultător să aştepte mai mult. Îi spuse despre găsirea unui om care fusese odată sclav în Pesha şi cum îl luase cu el, în lunga călătorie de căutare a oraşului sacru. Îi spuse cum vorbea cu omul însuşindu-şi astfel limba peshană.

Când Trevelyan începu să povestească despre intrarea în oraş, Claire îşi ţinu răsuflarea. Chiar dacă ştia cum se terminase povestea, felul în care Trevelyan o spunea o făcu să-i fie frică pentru viaţa lui. Din cele spuse de el, putea să-şi dea seama că oraşul nu era făcut din aur, cum se fabula, era doar un oraş mic, împrejmuit, mai antic decât se putea spune, plin de case vechi de piatră şi, din descrierea lui Trevelyan, cu oameni şi mai vechi.

— Dar ce spui despre femei? întrebă ea.

— Singurele femei din oraş erau Nyssa şi cele opt slujitoare ale ei. Slujitoarele o serveau pe Perla Lunii ca preotese, timp de cinci ani, apoi, după moartea ei, erau trimise înapoi la familiile lor. În timp ce se aflau în Pesha slujitoarelor nu li se permitea să se întovărăşească cu niciunul dintre bărbaţi.

— Să se întovărăşească?

— Să se culce cu ei. Să facă dragoste cu vreunul. Să coabiteze, explică el.

— Dar Nialla putea? întrebă Claire repede. Ei i se permitea să se întovărăşească?

— *Nyssa* putea să facă orice dorea. Vrei să auzi mai multe despre oraş, sau eşti fascinată doar de viaţa

amoroasă a Nyssei? Poate că această fascinaţie e cauzată de lipsa totală a propriei tale vieţi amoroase?

— Ha, ha! interveni Claire. Continuă-ţi povestea.

Îi vorbi de felul cum Nyssa l-a salvat, cum i-a salvat viaţa, pentru că dacă ar fi fost descoperit, ar fi fost ucis. I-a spus cum a stat cu ea în apartamentele ei particulare. I-a descris apartamentele, spunându-i cât de pline erau de comori furate timp de sute de ani. Descrise spadele luate de la spaniolii medievali, bijuteriile luate de la gâturile cruciaţilor. Descrise mătăsurile, mobilele şi tablourile. Numai ce era mai bun, era bun pentru preoteasa lor.

— Până ce o ucideau, rosti Claire. O ucideau cu o secure foarte ascuţită? Sper că erau preocupaţi de metoda de ucidere a femeii la care se închinaseră timp de cinci ani. Urăsc să mă gândesc că era torturată.

— N-ar trebui să vorbeşti despre ceva despre care nu ştii nimic. Îşi încleştă dinţii o clipă înainte de a continua să-i relateze călătoria.

În zori se opriră la un han şi luară un mic dejun uriaş. Claire căscă.

— De ce nu rămâi aici să te culci şi eu să mă duc în oraş să o iau pe Nyssa? întrebă Trevelyan.

Claire îi zâmbi, dar zâmbetul nu lăsa nicio îndoială că n-avea intenţia să-l lase să-i scape din vedere. Trevelyan oftă.

— Atunci e în regulă, grăbeşte-te şi termină. Mai avem încă un drum lung de făcut.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Au mers până la ora trei după-amiază, cu Trevelyan spunându-i istorii tot timpul drumului. I-a

vorbit despre Africa şi China şi despre locurile unde voia să mai meargă. Doar o dată s-a înfuriat ea puţin. Îi spusese cum s-a dus într-un sat african, unde şeful avea o mare dorinţă să vadă ce fel de copil ar ieşi din unirea unui negru cu un alb. Aşa că şeful a adunat douăzeci şi cinci de tinere din sat şi l-a rugat pe căpitanul Baker să le lase însărcinate.

— Ce ai făcut?

— Am făcut singurul lucru pe care am putut să-l fac în circumstanţele date.

Claire zâmbi.

— N-ai fost de acord.

Ochii lui Trevelyan clipiră.

— Am întârziat cu o oră plecarea din dimineaţa următoare.

Îi luă lui Claire câteva minute, înainte de a înţelege ce a spus. Era gata să-i pună o mulţime de întrebări, dar făcu efortul de a-şi ţine gura închisă.

La ora trei se opriră la un han şi Trevelyan închirie două camere.

— Suntem aproape de oraş şi de casa lui Powell. O să ne odihnim până la miezul nopţii.

Claire refuză să se culce, până când el nu jură că o va trezi şi că nu o va lăsa acolo, când se va duce acasă la Powell. După ce obţinu promisiunea lui Trevelyan, intră în camera ei, atât de epuizată încât de abia putu să se dezbrace. Îşi luă cămaşa de noapte, apoi căzu pe pat, prea obosită pentru a-şi trage şi păturile pe ea.

Când se trezi, realiză că afară era întuneric, dar în cameră era aprinsă o lampă strălucitoare. Se frecă la ochi şi privi în jur. Stând pe un scaun la capătul celălalt al camerei se afla Trevelyan, cu un caiet de schiţe în mână şi atârnat de un cârlig din tavan se afla cadrul turnurii de la fusta ei.

Claire se frecă din nou la ochi. Trevelyan îl desena.

— Ai dormit bine? întrebă el ridicând privirea.

— Ce-ţi închipui că faci? Aruncă păturile de pe ea, coborî din pat şi smulse cadrul din tavan.

— Ce obiect interesant! Există unele triburi în Africa care poartă ceva similar, dar făcut din iarbă. Mai mult coş decât sârmă. Desigur, la nevoie, cele de iarbă pot fi folosite şi pentru a căra apa. Dar niciodată, n-am putut să-mi dau seama la ce foloseşte practic acesta de aici.

— Nu sunt unul din triburile tale, pentru a fi studiată. Stătea lângă el cu ochii în flăcări.

El se uită la ea în cămaşa de noapte şi zâmbi.

— Mi-ar plăcea să studiez şi altceva la tine, în afară de lenjerie. Aruncă o privire spre pat. Am putea să amânăm vizita la Powell câteva ore. Ore şi ore şi ore.

Claire se depărtă de el.

— N-ar fi trebuit să intri în camera mea în toiul nopţii. Ar fi trebuit să baţi. Ar fi trebuit…

El o opri, pentru că nu mai voia să o asculte.

— Cât de repede poţi fi gata? Şi nu îmbrăca obiectul ăsta. Făcu un semn spre cadrul turnurii. Probabil că va trebui să pătrundem printr-o fereastră şi cu ăsta n-ai putea.

— *Trebuie* să-mi pun şi turnura. Rochia mea e croită să se potrivească doar cu ea. Fără turnură, rochia n-ar veni bine şi m-ar trage pe spate.

Trevelyan îi aruncă o privire rece, cu ochii lui negri strălucitori.

— Nu o îmbrăca. Se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

Treizeci de minute mai târziu, Claire apăru la parter îmbrăcată cu costumul ei de călătorie din lână

verde închis, cu cadrul turnurii ţinând fusta înfoiată la spate. De asemenea, avea o privire provocatoare, care-i transmitea lui Trevelyan că e gata de luptă şi intenţionează să câştige.

El începu să spună ceva, apoi îi vârî în mână o plăcintă.

— Dacă n-ai să poţi intra în casă, va fi treaba ta. Să mergem.

Claire îl făcu să o aştepte, în timp ce aranja cu fiul cel mare al proprietarului să expedieze un pachet pentru ea. Trevelyan nu întrebă ce face şi ea nu se oferi să-i spună.

Nu le luă prea mult timp să ajungă la frumoasa căsuţă a lui Powell din oraşul Edinburgh, cu uşa ei de un roşu strălucitor.

— Chiar intenţionăm să dăm buzna înăuntru? şopti Claire.

— Da. Trevelyan se uită la ea. Tu poţi să te opreşti acum, dacă vrei.

Claire scutură din cap negând, apoi inspiră adânc şi îl urmă pe Trevelyan spre spatele casei.

— Ei bine? rosti ea, odată ce ajunseră în spate. Acum ce facem?

— Aşteptăm semnalul lui Oman.

Claire se aşeză pe marginea unei mici verande şi nu mai spuse nimic. La doar câteva minute, se auzi un zgomot ce aproape o făcu să sară în sus. Părea că pe strada din faţa casei se descărcau nişte tunuri.

— Acum! strigă Trevelyan pentru a acoperi zgomotul şi aruncă o piatră în cea mai apropiată fereastră, înainte ca Claire să-şi dea seama ce se întâmplă, Trevelyan o ridică în sus şi o împinse spre fereastră.

Claire încercă să se strecoare prin ea, dar cadrul turnurii i se agăţă în bara transversală a ferestrei. Fără

să îndrăznească să se uite la Trevelyan se dădu puţin înapoi, apucă partea din spate a cadrului şi-l trase în sus, astfel încât i se lipi de spate. Continuând să-l ţină lipit de ea, reuşi să treacă prin fereastră.

Odată înăuntrul casei, după doar câteva secunde Trevelyan fu alături de ea. Se aflau într-o cameră de serviciu din spatele bucătăriei şi puteau auzi zgomotul de pe strada din faţă. Alături se auzeau şi oameni mişcându-se, servitori presupuse ea.

Trevelyan o luă pe Claire de mână şi fără şovăire se mişcă prin casa întunecoasă, spre nişte scări înguste. Era evident că mai fusese în această casă şi o cunoştea bine. Când ajunseră sus au trebuit să se lipească de două ori de intrândurile unor uşi, pentru a nu fi văzuţi. Claire îl văzu pe Powell fugind în jos pe scări, punându-şi un halat peste îmbrăcămintea de noapte. Îl recunoscu din nenumăratele fotografii cu el, pe care le văzuse.

Cum zgomotul de pe stradă continua, Trevelyan o conduse pe Claire de-a lungul unui coridor de la etaj, până ajunse la o uşă din capăt. Era încuiată. Trevelyan nu pierdu timp, ridică piciorul şi izbi în uşa grea.

În minutul în care amândoi păşiră în cameră, a fost ca şi cum au intrat într-o altă lume. În camera mare atârnau mătăsuri transparente în sute de culori. O culoare părea că se îmbină cu alta. În aer, exista un miros de lemn de santal şi iasomie. Trevelyan nu părea să observe ce era în jur, dar Claire rămase lângă uşă cu gura căscată. Duşumeaua era acoperită cu carpete manuale de mătase, unul lângă altul şi prin draperiile ce atârnau din tavan putea să vadă mormane de perne acoperite cu mătase.

Trevelyan împinse deoparte perdelele transparente şi-şi croi drumul de-a curmezişul camerei, cu Claire în spatele lui. Deodată se opri atât de brusc,

încât Claire aproape se izbi de el. Îşi aruncă privirea în jur, să vadă ce i-a făcut să se oprească.

Înaintea lui, îngenunchiată pe o pernă mare, în faţa a ceea ce părea să fie un altar, cu mâinile strânse în rugăciune, cu capul uşor plecat, se afla ceea ce în mod sigur era cea mai splendidă creatură de pe pământ. Claire o vedea doar din profil, dar trăsăturile mici şi perfecţiunea lor era emoţionantă. Genele lungi şi negre se odihneau pe obrazul ei de culoarea mierii. Frumosul ei năsuc cobora într-o linie perfectă spre gura sculpturală.

Claire ieşi din spatele lui Trevelyan şi se uită la femeie. Era micuţă, mai mică decât ea, dar roba de mătase diafană pe care o purta nu reuşea să ascundă curbele delicate, feminine ale trupului ei. Era aşa de liniştită, încât Claire nu era sigură că e vie.

Din stradă se auzi o bubuitură puternică, urmată de strigăte. Zgomotul o readuse pe Claire în prezent.

— Trebuie să plecăm, îi şopti ea în alertată lui Trevelyan, care stătea şi o privea pe femeie. Când el nu făcu nicio mişcare pentru a vorbi, Claire făcu un pas spre ea, dar Trevelyan o apucă de mână şi o opri.

— Se roagă, rosti el.

Claire mai aşteptă câteva secunde, secunde ce se transformară în minute. Dacă erau găsiţi în casa lui Jack Powell, nu vor fi băgaţi la închisoare? Sau poate mai curând Powell îi va împuşca?

După o lungă, lungă perioadă de timp, femeia îşi înălţă capul, apoi se întoarse şi-l privi pe Trevelyan. Claire nu avu decât o secundă pentru a o vedea, dar i se tăie răsuflarea în faţa frumuseţii ei. O faţă ovală perfectă, ochi migdalaţi perfecţi, nas perfect, buze perfecte. Instantaneu, Claire o urî.

Şi în următoarea secundă, ura ei se amplifică, când femeia, cu o voce ce suna ca şi cum cineva topea

miere şi o turna peste corzile vocale, rosti:

— Frank! şi se aruncă în braţele lui Trevelyan.

El îi suportă greutatea, astfel încât picioarele mici vârâte în papuci de mătase ornaţi cu nestemate nici nu atingeau podeaua. Îl sărută, îi sărută bărbia, gâtul, îl sărută peste tot pe unde ajunse, vorbind tot timpul într-o limbă blândă, foarte lentă, care suna ca un cântec de dragoste vorbit.

— Trebuie să plecăm, zise Claire. Părea că nu observă că Trevelyan îşi ţinea capul departe de sărutările femeii. Nu observă că Trevelyan era interesat mai mult de reacţiile lui Claire, decât de sărutările frumoasei femei. Pentru că amândoi păreau că n-au auzit-o, Claire se gândi să-l înghiontească pe Trevelyan şi să-l facă să o asculte. Asta intenţionase să facă. Dar ceea ce făcu în realitate fu un şut dat într-o parte a călcâiului lui Trevelyan şi o izbitură în coaste.

— De ce ai făcut asta? mormăi el, în timp ce femeia îl săruta pe gât.

— Trebuie să plecăm, rosti Claire strângând din dinţi. Trevelyan dădu din cap, îi spuse ceva femeii în limba aceea blândă, dădu şi ea din cap, dar continuă să sărute pielea moale de sub gulerul lui. Trevelyan! se repezi Claire. Trebuie să mergem.

Zâmbindu-i, ca şi cum Claire spusese ceva ce-i plăcuse foarte mult, Trevelyan o împinse pe Nyssa de lângă el. De abia, atunci aceasta observă că în cameră se mai afla şi Claire. Făcu un pas înapoi şi se uită la faţa lui Claire. Nu, nu doar o privi, o studie. Apoi coborî privirea la picioarele lui Claire şi foarte încet ridică din nou ochii, de la picioare înapoi la cap.

Claire stătea unde se afla, cu ochii plini de mânie.

Nyssa începu să se învârtească în jurul ei şi i se opri în spate. Apoi îi spuse ceva lui Trevelyan şi el răspunse.

— Ce a spus? întrebă Claire.

— A spus că ai un spate ca o cocoaşă de cămilă. I-am spus că eşti îmbrăcată în sârmă, pentru a te face să ţi se bombeze fundul, şi că eu cred că n-ai avut intenţia să te facă să arăţi ca o cămilă.

Claire îi aruncă o privire.

Nyssa se îndreptă spre partea din faţă a lui Claire, apoi se alătură lui Trevelyan şi începu să-i vorbească.

— Acum ce spune? întrebă Claire.

— Lasă-mă, să văd dacă pot să traduc corect. Spune că ai şolduri tot aşa de late ca o vacă, pielea are culoarea burţii unei broaşte – sau s-ar putea să fi spus şopârlă, peshana e uneori dificilă pentru mine – şi un piept cât un munte. Deşi crede că pieptul tău e la fel de real ca protuberanţa de la spate. Spune că ochii tăi sunt prea rotunzi şi prea încrezători şi că…

— Spune-i că fiecare curbă a pieptului meu e a mea şi că ea are piept de băiat.

— Vai de mine! rosti Trevelyan interesat. Şi fără niciun adaos?

Ea îl privi.

— Am putea să ieşim de aici şi să o luăm… şi pe ea cu noi?

— Şi ce să facem cu ea? întrebă Trevelyan în mod evident teribil de amuzat de tot ce se întâmpla. Să o aruncăm din trăsură la o curbă?

Claire îi zâmbi.

— Mă gândeam să o legăm de o roată. Cineva aşa de lipsit de forme ca ea, cu uşurinţă ar putea ţine loc de butuc.

Trevelyan râse, apoi Nyssa îi spuse ceva.

— Vrea să-i împachetezi nişte lucruri. Spune că Powell nu i-a permis să-şi ia slujitoarele, aşa că poţi deveni slujitoarea ei.

— Aşa? Spune-i că oferta ei e prea generoasă pentru mine ca să o accept; că eu, nici moartă, nu sunt vrednică să ating bagajul Perlei Lunii.

Trevelyan râse şi apoi vorbi calm cu Nyssa. Ea îi răspunse în peshană şi Claire îl văzu pe Trevelyan încruntându-se şi dând din cap. Apoi începu să vorbească la rândul lui, după care răspunse ea. Trevelyan continua să vorbească; Nyssa bătu cu piciorul în pământ.

— Ce se întâmplă?

Trevelyan îi vorbi mai departe Nyssei şi pentru moment nu-i răspunse lui Claire.

— Îşi vrea cupa, zise el în sfârşit. Şi eu, să fiu al naibii dacă vreau să i-o dau.

— Ce cupă?

Trevelyan începu iar să spună ceva, dar Nyssa puse mâna pe braţul lui şi ridică la el ochii rugători. Claire fu dezgustată văzând cum figura lui Trevelyan se îmblânzi. Nu văzuse niciodată această privire pe faţa lui. Şi întoarse ochii spre ea.

— E o cupă de aur, încrustată cu nestemate. A luat-o cu ea din Pesha şi spune că nu va merge cu mine fără ea.

— Unde e?

Trevelyan ridică din umeri.

— La parter, într-un dulap.

Lui Claire îi stătea pe vârful limbii să spună: „Mai bine aşa.” Dacă femeia asta, care îşi spune Perla Lunii, nu va pleca fără cupă şi Trevelyan nu va voi să i-o dea, atunci va trebui să o lase unde e. Nicio pagubă. Începuse deja să se gândească la lungul drum cu trăsura însoţiţi de această femeie – mai bine aşa, mai ales când putea să se aştepte la insulte şi răutăţi.

Trevelyan descifră privirea de pe faţa lui Claire.

— Jack o ţine pe Nyssa prizonieră în această

cameră. Nu-i permite să plece, nici măcar să se plimbe în parc. N-a văzut soarele de săptămâni întregi. Cred că Jack plănuieşte să o expună ca pe un animal.

Claire se uită la Nyssa. Erau cam de aceeaşi înălţime şi probabil de aceeaşi vârstă, dar foarte diferite ca aspect. Claire era robustă şi sănătoasă, aspect de americancă cu pielea roz şi figura în formă de clepsidră, în timp ce Nyssa arăta exotică, cu pielea întunecată şi trupul mic şi delicat. Nyssa stătea aproape de Trevelyan, sprijinindu-se de el, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze.

— În regulă, rosti Claire. O luăm.

Trevelyan se întoarse şi îi zâmbi Nyssei spunându-i ceva. Ochii negri ai acesteia deveniră furioşi şi se aşeză pe o pernă în faţa altarului, cu braţele încrucişate pe piept. Trevelyan mai spuse ceva, apoi se aplecă şi o ridică. Nyssa începu să ţipe. Trevelyan îi puse mâna pe gură, dar ea îl muşcă de palmă, atât de tare încât el aproape că o lăsă să cadă înapoi pe pernă.

— Mă duc să-i aduc cupa, rosti Claire şi se îndreptă spre uşă.

Trevelyan o apucă de braţ.

— Ştiu eu unde e, rosti el cu greutate. Rămâi cu ea. Împachetează-i câteva lucruri. Când mă întorc, plecăm.

Trevelyan o lăsă pe Claire singură cu Nyssa, în camera drapată în mătase. Claire o privi, aşa cum stătea încă pe perna ei şi aceasta îi zâmbi. Dinţi perfecţi. Desigur, se gândi Claire, era prea mult să spere că dinţii îi erau negri şi stricaţi. Claire nu-i înapoie zâmbetul.

— Dacă vrei să iei ceva cu tine, ar fi mai bine să împachetezi. Sunt sigură că orice am eu nu ţi s-ar potrivi. Nu vei putea niciodată să umpli cum trebuie un

pieptar, rosti ea privind intenţionat la micul piept al Nyssei.

Aceasta zâmbi din nou, ca şi cum ar fi înţeles, se ridică şi se duse la un scrin sculptat şi aurit de lângă unul din pereţii camerei şi începu să scoată haine. Le puse într-un sac mare care era minunat brodat. Când termină, luă o statuetă de pe altar şi o băgă în sac, apoi se duse şi se aşeză pe pernă. Îi făcu şi lui Claire semn să se aşeze pe altă pernă, dar aceasta se depărtă de ea. E greu să te simţi bine, alături de cineva care a spus că pielea ta are culoarea burţii de broască.

Claire se învârti prin cameră şi se uită la mătăsuri. Le împinse deoparte şi privi pe fereastră, încercând să vadă strada. Dar ferestrele erau astupate şi tot ce putu să vadă era o parte a casei de alături.

Păru că a trecut foarte mult timp până ce Trevelyan se înapoie şi scoase de sub haină o cupă de aur încrustată cu rubine. Nu era foarte frumoasă, probabil valoroasă mai mult pentru semnificaţia ei istorică, decât pentru meritele artistice. Claire luă cupa şi o ţinu sus, în lumina lumânărilor. Unele dintre rubine aveau tăietură modernă, unele erau mai curând nişte pietre. Toate alveolele în care erau prinse pietrele erau prost lucrate şi diforme.

— Nu e deosebit de frumoasă, nu-i aşa? comentă ea.

Nyssa veni lângă ea şi îi smulse cupa din mână aruncându-i o privire duşmănoasă.

— N-am putea să ieşim? întrebă Trevelyan. Înainte ca voi două să vă luaţi la bătaie? Oman nu mai poate distrage multă vreme atenţia mulţimii de pe stradă.

Claire fu gata să-l urmeze pe Trevelyan spre uşă, dar Nyssa o împinse deoparte şi se lipi de spatele lui,

în aşa fel încât Claire rămase ultima. Când încercă să spună ceva, Trevelyan duse un deget la buze, pentru a o face să tacă.

Cele două femei îl urmară pe Trevelyan pe scări şi de două ori au trebuit să se ascundă, pentru a nu fi văzuţi de oamenii care acum se întorceau în casă. Afară, strada se liniştise. În spatele casei, Trevelyan descuie uşa şi o ţinu deschisă pentru cele două femei. Când Claire trecu pe lângă el, acesta îi şopti:

— Eu n-am vrut să-ţi pui cocoaşa de cămilă.

Claire nu-şi bătu capul să-i răspundă.

Toţi trei îşi croiră drum prin mai multe străzi întortocheate, înapoi la Oman, care stătea calm pe capra trăsurii, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi hainele lui albe, de obicei imaculate, erau acum rupte şi înnegrite de praf de puşcă şi de artificii, iar pe obraz avea o tăietură. Nyssa îl salută pe Oman cu mare bucurie şi îi spuse ceva care îl făcu pe omul cel înalt să zâmbească.

În secunda în care toţi trei se aflau în trăsură, Oman pocni din bici spre cai şi plecară. Nyssa stătea alături de Trevelyan, iar Claire vizavi de ei.

Aceasta nu era sigură de ce se întâmplă cu ea, dar ştia că era furioasă, foarte, foarte furioasă. Se lăsă pe spate sprijinindu-se de trăsură şi închise ochii. Îşi spuse că nu era câtuşi de puţin interesată de ce făcea Trevelyan cu această femeie, dar era conştientă de fiecare cuvânt pe care şi-l adresau. Nu putea să înţeleagă nimic, dar îşi imagină că îşi şopteau cuvinte de dragoste. Şi de ce nu? De ce femeia asta n-ar fi îndrăgostită de bărbatul care a salvat-o de la moarte?

— Vrei să ne oprim să te odihneşti, sau să continuăm drumul? întrebă Trevelyan.

Claire ştia cui i se adresase, dar se prefăcu surprinsă.

— Cu mine vorbeşti? Am crezut că am dispărut, că am devenit invizibilă, că poate m-am confundat cu tapiţeria.

— Nyssa doarme.

— Asta explică totul, rosti Claire răutăcioasă. Nu mai ai cu cine să vorbeşti. Dar bănuiesc că i-ai spus toate poveştile. La urma urmei, aţi petrecut o groază de timp împreună, în lunga călătorie de la Pesha.

— Nyssa nu e un bun ascultător, rosti Trevelyan blând. Nu multe femei sunt interesate de ceea ce am făcut eu. Nu aşa cum eşti tu.

Puţina durere pe care o simţise Claire dispăru.

— Surprinzător. Pare că e *foarte* interesată de tine.

— Poate în pat, dar nicăieri în altă parte. În viaţa mea am aflat că celei mai mari părţi dintre oameni nu le place să înveţe. Le place să ştie, le place să spună altora ce ştiu, dar nu le place procesul de învăţare, aşa ca ţie.

— În pat? şopti Claire.

— Dumnezeule mare, femeie! Tocmai ţi-am făcut un compliment pentru o viaţă şi tu îmi răspunzi cu gelozie?

— Compliment? scuipă Claire vorbele. Ce compliment? Pe ea o iubeşti.

Chiar şi în întuneric putea să-i vadă ochii. Străluceau.

— În legătură cu asta greşeşti.

Claire privi în altă parte, apoi se rezemă din nou de trăsură şi închise ochii.

— Nu e treaba mea ce faci. Am făcut ce am stabilit să facem şi sunt încântată. Jack Powell nu va putea să ofere dovada că a intrat în Pesha. Poate că poţi să o înveţi pe… iubita ta să vorbească englezeşte şi să spună *Societăţii Regale de Geografie* cum ai

salvat-o, atât din Pesha cât şi de Powell. Acum, dacă nu te superi, cred că am să încerc să dorm.

Dar nu putu să doarmă. Ţinu ochii închişi, însă era prea conştientă de prezenţa lui Trevelyan şi a femeii aceleia, aşa cum stăteau înghesuiţi pe locul de vizavi. Era uluită de violenţa furiei ei, dar îşi spuse că asta din cauză că ei aveau un comportament indecent. Nu erau căsătoriţi şi nici nu plănuiau să se căsătorească, dar evident erau amanţi.

Soarele răsărise când se opriră să mănânce şi să schimbe caii, apoi plecară din nou. Nyssa se trezi şi, ca un copil, era refăcută şi neobosită. Ea şi Trevelyan începură să joace un joc al palmelor, pentru a-şi ocupa timpul. Trevelyan o întrebă pe Claire dacă nu doreşte să înveţe şi ea regulile şi să joace cu ei, dar replica ei fu că mai bine nu. Stătea şi îi privea, privea felul în care râdeau unul la altul. Văzu cât de bine se simţeau împreună.

La un moment dat, Nyssa se uită la Claire, apoi îi spuse ceva lui Trevelyan. Acesta se întoarse spre ea.

— Nyssa spune că arăţi bătrână şi acră, când te încrunţi aşa. Spune că asta îţi va crea riduri pe faţă, înainte de vreme.

— Nu mă încrunt. Mai curând Claire nu putu să găsească nicio explicaţie.

Nyssa vorbi din nou cu Trevelyan.

— Spune că eşti foarte geloasă pe ea.

— E ridicol. I-ai spus că eu am insistat să vin cu tine? Că tu n-ai vrut să vin?

— I-am spus o mulţime de lucruri. I-am spus totul despre Harry şi căsătoria cu el, în perspectivă, şi i-am mai spus şi despre familia ta şi despre draga ta surioară.

— Mă întreb ce i-ai spus exact? I-ai spus că sora mea e mai frumoasă ca ea?

Trevelyan zâmbi.

— Nu. Asta nu i-am spus. Nu-mi închipui că mă va crede.

— E înfumurată, nu-i aşa? înfumurată şi nu prea deşteaptă, judecând după cât de prostesc e jocul vostru. Poate să citească?

— Mă îndoiesc.

Claire pufni de satisfacţie şi privi în lături. Era hotărâtă să nu se mai uite la ei.

Când sosiră la Bramley era ora unu noaptea şi Claire ştia că ar trebui să se ducă direct la culcare. Spera că Brat n-a avut niciun necaz acoperind-o. Dar când Oman o ajută să coboare din trăsură, se uită la Trevelyan şi la Nyssa în întuneric, strâns lipiţi unul de altul, şi nu voi să-i lase singuri. Continua să şi-i imagineze în patul cel mare al prinţului Charlie Bonnie.

— Mi-e foame, anunţă Claire. Sunt total lihnită. Oman, ştiu că e târziu, dar crezi că ar fi ceva de mâncat în turn? Trebuie neapărat să mănânc ceva. Putea să-l simtă pe Trevelyan privind-o, dar ochii nu li se întâlniră. Nu voia să vadă că el ştie ce gândeşte.

Când Oman dădu din cap confirmând că într-adevăr avea de mâncare, Claire înălţă capul, şi îl urmă în turn, cu Nyssa şi Trevelyan în urma ei.

Odată în camera de lucru a acestuia, Claire se îndreptă spre locul de la fereastră şi privi afară. Încă nu voia să se uite la Trevelyan şi să vadă că şi-a dat seama. Ar fi trebuit să se ducă în camera ei, înapoi în locul căruia îi aparţinea, dar continua să şi-o imagineze pe femeia aceea sărutându-l.

Oman servi o cină rece în dormitor. Claire luă loc vizavi de Nyssa, apoi, spre surpriza ei, Trevelyan îşi împinse scaunul, astfel încât să se aşeze lângă ea. În felul acesta poate să mă privească în timp ce mănânc, se gândi Claire şi se aplecă asupra farfuriei.

Nyssa i se adresă lui Trevelyan în peshană.

— Vrea să ştie dacă eşti virgină, traduse Trevelyan.

Claire ridică capul.

— Spune-i că nu e treaba ei. Spune-i că în ţara mea e nepoliticos să pui astfel de întrebări.

Nyssa vorbi din nou.

— Spune că şi în ţara ei e o impoliteţe, dar pentru că ea e Perla Lunii poate să-şi permită orice. Întreabă dacă… Trevelyan se opri brusc şi se adresă Nyssei. Vorbiră câteva minute. Oman servea mâncarea şi, când Claire îi aruncă o privire, văzu că e şocat.

— Ce spune despre mine? întrebă Claire.

— Nu prea multe, răspunse Trevelyan.

— Vreau adevărul. Vreau să-mi spui ce a zis?

Trevelyan se uită de la Nyssa la Claire.

— Spune că ai înfăţişarea unei virgine. Spune că e păcat că nu ai..

— Ce nu am?

— Nimic, mormăi Trevelyan şi îşi umplu gura cu mâncare.

— Vreau să ştiu! Claire era gata să plângă. Ore întregi îi văzuse pe cei doi împreună şi fusese furioasă în fiecare secundă a acestor ore. Era obosită şi nu mai gândea limpede. Spune-mi ce zice, continuă ea. Nu sunt un copil, faţă de care trebuie să păstraţi secrete.

Trevelyan se uită la Claire cu o privire intensă. Vocea îi era liniştită când vorbi.

— Nyssa spune că e păcat că ţii la virginitatea ta, pentru că, după părerea ei, căpitanul Baker e un amant grozav.

Claire se uită la Nyssa, stând acolo în roba ei diafană, cu un zâmbet slab pe minunata ei feţişoară şi se înfurie şi mai rău, mânioasă că se presupuneau atâtea despre ea. De ce această semi-prostituată

bănuia că ea, Claire Willoughby, nu ştie nimic?

— Spune-i că nu sunt virgină şi că am avut o mulţime de amanţi.

— Aşa ceva n-am să-i spun. Trevelyan părea şocat.

Claire îl privi.

— Intenţionezi să te prefaci că ai scrupule? *Tu?* Cu cele douăzeci şi cinci de femei într-o noapte? Te sustragi de la o minciună? Spune-i că eu am avut cam doisprezece amanţi într-o noapte.

Ochii lui Trevelyan începură să scânteieze.

— Asta e prea mult.

— O, da? Claire se încruntă. Câţi fac ca numărul să fie impresionant?

— Un singur bărbat, care să te ţină trează toată noaptea.

— Doar unul?

La aceasta, Trevelyan râse.

— Unul, dar bun.

— În regulă. Atunci spune-i aşa. Spune-i că l-am avut pe cel mai bun din lume.

— Şi cine ar fi acesta? Harry?

— Lasă-l pe Harry în pace. Claire respinse ideea de a-i mai spune ceva Nyssei. Se uită din nou în farfuria cu mâncare.

— Am să-i spun că tu şi cu mine am petrecut nopţi de extaz împreună, rosti Trevelyan încet. Am să-i spun că, din toate femeile pe care le-am avut, tu mi-ai oferit cele mai mari plăceri.

Claire ridică ochii şi felul în care o privea el îi provocă frisoane pe spinare.

— Ai să faci asta pentru mine? El îi adresă cel mai calm şi mai dulce zâmbet imaginabil, iar Claire îi zâmbi la rândul ei. Mulţumesc, rosti ea, apoi dintr-un impuls, se aplecă să-l sărute pe obraz. Intenţiona să sărute

cicatricea de pe obrazul drept, să sărute locul acela care îi cauzase cândva atâta durere, dar el îşi întoarse capul, sau poate că ea şi-l mişcă pe al ei, astfel încât îl sărută uşor pe buze.

Când buzele ei le atinseră pe ale lui, parcă ar fi fost străbătută de un şoc electric. Brusc se trase înapoi şi îşi duse mâna la gură, privindu-l oripilată.

Dar pe faţa lui Trevelyan nu era nici urmă de repulsie. Arăta surprins. Pentru o fracţiune de secundă, privirea aceea prudentă a lui dispăruse şi văzu că era tot atât de şocat de acest scurt sărut, ca şi ea.

Claire uită de toate minciunile cu care voise să o impresioneze pe Nyssa. Se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să plec, rosti cu un glas aproape disperat. Oman, vrei să mă conduci în camera mea prin tunele? Era ocupată să-şi netezească fusta. Orice, numai să nu-l privească pe Trevelyan.

— Nu trebuie să mergi prin tunele, rosti Trevelyan în spatele ei. Am să te duc pe la intrarea servitorilor. Vorbea ca şi cum avea fălcile încleştate, ca şi cum nu putea să-şi permită să scoată nicio vorbă.

Claire începu să protesteze, dar se pare că nici ea nu putu să mai vorbească. În tăcere, îl urmă pe scări. Mersese cu el de multe ori, în spatele lui, înaintea lui, dar de data aceasta era altceva. De data aceasta parcă şi aerul din jurul ei era încărcat de electricitate, ca înaintea unei furtuni electrice.

La picioarele turnului, îi ţinu uşa deschisă şi păşiră în noaptea rece, în lumina lunii. Claire se cutremură şi începu să-şi maseze braţele, apoi ridică ochii şi-l descoperi pe Trevelyan privind-o. Ochii lui erau ca doi tăciuni şi ardeau privind-o. Ea întoarse capul şi el începu din nou să meargă.

Îl urmă de-a lungul unei porţiuni din casă şi în timp ce înaintau, continua să-l privească. Se uită la

silueta lui subţire şi înaltă, la lăţimea umerilor, la felul în care i se mişcau şoldurile când mergea. Odată îl considerase prea slab, prea bătrân, prea bolnăvicios, prea diferit de Harry, pentru a fi considerat un bărbat arătos. Dar acum, putea să vadă că nu era nimic, absolut nimic urât la el. În acest moment i se părea cel mai frumos bărbat din lume.

În spatele casei, se opri brusc şi se întoarse spre ea.

— Intră pe uşa aceasta, apoi pe culoarul din dreapta. Acolo dai de o scară îngustă, ce te duce la etajul superior. De acolo bănuiesc că poţi să-ţi găseşti singură drumul până în dormitor.

Se uită la el şi dădu din cap, după care el se întoarse.

— Trevelyan, strigă după el. Se opri şi se răsuci, dar nu făcu niciun pas în direcţia ei. Exista un spaţiu de aproximativ un metru între ei, dar pentru Claire părea un fleac. Putea să-i simtă apropierea, căldura trupului. Palmele începură să o furnice. În legătură cu ce s-a întâmplat înăuntru, continuă ea. Vreau să spun, cu Nyssa. Nu ar fi trebuit să fac ceea ce am făcut.

— Ce ai făcut?

Nu dăduse niciodată atenţie vocii lui. Era joasă şi răguşită. Acum părea că-i transmite fiori prin trup. Încercă să zâmbească. Voia să facă lumină, în privinţa celor întâmplate şi în ceea ce simţea acum.

— Sărutul… nu a însemnat nimic. Doar că Nyssa mă plictisea şi nu-mi plăcea insinuarea că sunt o femeie care nu ştie nimic. Stătea acolo tăcut, privind-o doar, fără să scoată niciun cuvânt. Nu spui nimic? întrebă ea oarecum iritată. El nu răspunse. Bănuiesc că ar fi mai bine să plec, adăugă ea. El continua să tacă. Atunci, îţi urez noapte bună!

El dădu scurt din cap, se întoarse pe călcâie şi

începu să meargă.

Deşi ştia că greşeşte, deşi îşi spunea că n-ar trebui – că n-ar putea să mai spună un cuvânt, se auzi şoptind:

— Vellie! Era cea mai uşoară şoaptă din lume, atât de liniştită, atât de blândă, încât foşnetul copacilor de deasupra capului o acoperi complet.

Dar Trevelyan o auzi. Într-o secundă părea că e la kilometri depărtare şi în următoarea se afla în braţele ei şi cu buzele lipite de ale ei.

Dorinţă, se gândi ea. Auzise că e unul din cele şapte păcate mortale, dar nu trecuse niciodată prin aşa ceva. Acum, cu buzele lui lipite de ale ei, ştia că doreşte să se ascundă în el, să se piardă în el. Să se înece în el. Întoarse capul, neştiind ce să facă, totuşi făcu ce trebuia şi astfel simţi dulceaţa limbii lui atingând-o pe a ei.

Trupul i se arcui şi se lipi strâns de el, sânii pe sub haine durând-o, presaţi de pieptul lui tare. El îşi mişcă un picior, astfel încât coapsa lui se afla între ale ei şi Claire gemu, când îi strânse coapsa puternică cu ale ei. Degetele parcă i se umflaseră, durând-o din nevoia de a-l atinge.

O parte din ea ştia că acesta era singurul moment când putea să-l atingă, că era ultima noapte. După aceasta nu va mai putea niciodată, să-l simtă atât de aproape. Putea să-şi ierte o greşeală, dar nu două. Voia să ia tot ce putea să obţină din aceste clipe. Voia să-l simtă cât mai mult posibil.

Mâinile i se mişcară pe spatele lui. Cum a putut să gândească vreodată despre el că e slab, sau bătrân? Îşi plimbă palmele în sus pe braţele lui, îi simţi muşchii, apoi din nou în jos pe coaste şi pe talie. După care mâinile coborâră mai jos, deşi ştia că n-ar trebui. Dumnezeu să o ajute şi, cu toate că ştia că n-ar fi

trebuit, îşi puse mâinile pe fundul lui.

În următoarea clipă întoarse capul.

— Stop, şopti ea. Te rog opreşte-te. Nu mai pot să suport.

Imediat, Trevelyan se depărtă de ea şi pentru o clipă rămaseră faţă în faţă, fără să se atingă, privindu-se doar în ochi. Claire ştia că aştepta o invitaţie din partea ei. Ştia că tot ce trebuia să facă era să-i întindă mâna şi ar fi venit la ea. Şi mai ştia că, dacă îl va mai atinge din nou, nu va mai fi capabilă să se oprească. Inima îi bubuia în urechi şi respiraţia i se transformase în spasme, dar avu suficient auto-control pentru a-şi ţine mâinile lipite de ea.

După un lung moment, el se întoarse şi plecă. De data aceasta nu-l mai strigă şi încet, cu picioarele tremurând, îşi croi drumul în sus pe scări.

În cameră, Brat dormea în patul ei. Claire întinse mâna să o trezească pe copilă, dar apoi şi-o retrase. Situaţia surorii ei depindea de ea, de Claire.

Se aşeză pe scăunelul toaletei şi privi în jur, camera cea mare. Era o cameră din casa unui duce, casa unui bărbat cu care trebuia să se mărite, deşi tocmai îl sărutase pe altul. Îl sărutase, îl dorise.

Ce s-ar întâmpla dacă ar ceda în faţa josnicelor ei dorinţe carnale? L-ar pierde pe Harry; părinţii ei nu ar aproba niciodată mariajul cu un om ca Trevelyan, astfel încât şi-ar pierde banii lăsaţi de bunicul. Şi ce?

Fără îndoială că părinţii ei ar cheltui cei aproape zece milioane de dolari ai ei, în doi ani.

Claire îşi îngropă faţa în mâini, simţindu-se ca o trădătoare. Părinţii ei au fost buni cu ea şi le datora mult. Dar nu era proastă. Dacă se mărită cu Harry, banii i-ar reveni şi ar putea să aibă control asupra lor. Ar putea să-i investească, să-i vadă înmulţindu-se şi să dea o parte părinţilor ei, care nu aveau idee cum să-şi

controleze impulsurile. Putea să plănuiască o dotă pentru sora ei, să o vadă pe Sarah Ann măritată bine, cu un bărbat stabil, un bărbat ca Harry. Un bărbat care cumpără tablouri şi cai, se gândi Claire şi începu să plângă. Acum îl trăda pe omul pe care îl iubea, şi toate astea din cauză că sărutase un bărbat şi simţise că-l doreşte.

— Ce nu e în regulă?

Claire sări în sus, când Brat îşi puse mâna pe umărul ei.

— Nimic, rosti uscându-şi ochii. Sunt doar obosită, aşa cred. Ar fi mai bine să te duci în patul tău.

Sarah Ann nu se mişcă.

— E vorba de Trevelyan, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. De ce aş plânge eu pentru Trevelyan? Sunt doar obosită. Aş dori realmente să rămân singură. Claire continuă să-şi tamponeze ochii şi nu ridică privirea, până când Sarah Ann nu plecă. Începu să se dezbrace pentru culcare.

Nyssa îl întâmpină pe Trevelyan la uşa camerei de zi cu braţele deschise, dar el o împinse deoparte. Se duse la sticla de whisky de pe o masă lăturalnică, îşi turnă un pahar plin şi îl bău ca pe apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în engleză.

— Nu s-a întâmplat nimic, o repezi el.

Îl privi, în timp ce el îşi umplu din nou paharul şi-l dădu peste cap.

— Pulsează în jurul tău.

— Ce anume?

— Dorinţa. El îi aruncă o privire rece. Pot să o simt; aproape o văd. În jurul tău e numai dorinţă. Dar nu pentru mine.

— Nonsens. Ai ascultat prea multe poveşti romantice. Se duse la masa unde ţinea odată notele despre Claire. Acum acolo se afla o tablă de şah. Mută

o piesă albă, apoi una neagră.

— Femeia asta înseamnă mult pentru tine.

— Eşti nebună. Ţi-am spus că trebuie să se mărite cu Harry. O privi cu ochi arzători. Doresc o mulţime de femei. Poate că e una dintre ele. Nimic mai mult.

— Cum s-ar putea compara dorinţa pe care o simţi pentru această femeie, cu ceea ce ai simţit pentru altele?

Trevelyan luă de pe tablă regina albă.

— Dacă toate femeile pe care le-am avut şi toate femeile pe care le-am dorit s-ar transforma într-una singură, aceasta nu ar egala dorinţa mea pentru ea.

Nyssa rămase o clipă tăcută.

— Atunci trebuie să te duci la ea.

Cu aceasta, Trevelyan mătură cu mâna tabla de şah, aruncând piesele pe podea.

— Şi să devin amantul ei? Să o iubesc şi apoi să mă retrag şi să mă uit cum se mărită cu Harry? Să stau aici şi să aştept, până când pleacă Harry, apoi să mă duc la ea?

— Să fii amantul unei femei măritate nu te-a deranjat niciodată înainte. Am auzit că te-ai lăudat că poţi să te caţeri pe orice fereastră. Am auzit că ai spus că femeile măritate sunt delectarea ta, deoarece ţie îţi oferă plăcerea, iar soţilor lor nefericirea.

— Vreau şi nefericirea ei, rosti el blând.

— Ce?!?

— Vreau chiar şi afurisita ei de nefericire, strigă el. Vreau tot ce are căţeaua asta. Ea… Apoi se calmă.

— Ea, ce?

— Îmi alungă singurătatea. Când sunt cu ea, nu mai sunt singur. Se uită puţin la Nyssa, apoi schiţă un zâmbet pe jumătate din inimă. Mai există şi alte femei. Există femei care nu-şi închipuie că a fi ducesă

înseamnă totul în viaţă.

Nyssa râse zgomotos.

— Renunţi prea uşor. Nu e măritată încă cu omul acela, cu Harry, dar te porţi ca şi cum ar fi. Aştepţi să vină ea la tine. Nu te-am văzut niciodată aşa. Nu te-am văzut niciodată vânat. Întotdeauna tu ai fost vânătorul. Adu-ţi aminte femeiuşcă aia drăguţă din satul de pe drumul de la Pesha? Ai vrut-o şi te-ai dus după ea. De ce este asta aşa diferită?

— E destul că e diferită.

— Cum anume diferită?

Nyssa stătea liniştită şi îi aştepta răspunsul. Petrecuse o mulţime de timp cu acest om şi-l cunoştea destul de bine, dar căpitanul Baker pe care îl ştia ea şi omul pe care-l văzuse de când venise după ea în casa lui Powell nu erau unul şi acelaşi bărbat. Căpitanul Baker pe care îl ştia ea era un observator, un bărbat care nu se lăsa implicat, care nu permitea ca nimeni şi nimic să-l afecteze. Dar această americancă l-a afectat. L-a afectat foarte tare. Nu putea să-şi desprindă privirea de la ea. În trăsură, indiferent ce făcuse Nyssa pentru a-l distrage, atenţia lui Frank fusese tot timpul îndreptată spre Claire – ca şi a ei spre el.

— O iubeşti, şopti Nyssa şi în glasul ei se desluşea uimirea. Încercase să-l facă pe căpitanul Baker să o iubească pe ea, dar fără succes. Eşti îndrăgostit de ea.

— Da, a fost tot ce a putut să spună Trevelyan. Da, o iubesc. Îi iubesc mintea, trupul, îi iubesc simţul umorului. Îi iubesc gândurile. Îi iubesc felul în care gândeşte şi ce spune. Scoase un sunet, ceva între deznădejde şi disperare. Iubesc chiar şi mireasma respiraţiei ei. Se întoarse la Nyssa şi pentru prima oară ea văzu ceea ce puţine persoane văzuseră vreodată: îl

văzu pe băieţelul care obişnuia să se caţere în patul lui Leatrice şi să plângă. O iubesc aşa cum n-am iubit niciodată pe nimeni şi nimic. Dacă m-ar iubi şi ea, i-aş dărui orice ar vrea.

Nyssa trebui să se aşeze evitând privirea lui Trevelyan. Nu credea că ar fi trebuit să vadă, ceea ce tocmai văzuse la el.

— N-ar trebui să-i spui că eşti fratele mai mare al lui Harry?

— Da, rosti el simplu apoi îşi întoarse privirea spre ea. Expresia lui reţinută revenise. Îi adresă Nyssei un zâmbet – un zâmbet pe care îl văzuse de mii de ori, un zâmbet care spunea că nu-i păsa de nimeni şi că era o personalitate, care nu avea nevoie de nimeni. O, ei bine, aşa e viaţa! Nimeni nu poate să câştige de fiecare dată. Ţi-ar plăcea să jucăm cărţi, sau ai vrea să te culci cu mine? Nyssa nu zâmbi.

— Trebuie să mergi la ea, rosti blând. Trebuie să-i arăţi că o iubeşti. De această dată Nyssa zâmbi strălucitor. Trebuie să o faci nefericită. Să o faci să hotărască între tine şi acest frate al tău. Trevelyan încercă să protesteze, apoi îşi puse paharul de whisky jos.

— Da, rosti încet, am să o fac să aleagă.

Nyssa mai spuse ceva, dar Trevelyan nu o mai auzi. Se afla deja dincolo de uşă, în drumul spre Claire.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Imediat ce Brat plecă prin tunel, Claire începu să-şi scoată furioasă agrafele din păr, lăsându-l liber pe spate. Apoi începu să-l perie, atacându-l că şi cum i-ar fi fost duşman.

Desigur nu era treaba ei. Nu o interesa dacă Trevelyan va petrece noaptea cu altă femeie. Nu-i păsa. Trevelyan era căpitanul Baker şi se ştia că e un libertin. Un bărbat cunoscut în lume, pentru isprăvile lui cu femeile.

Trase de nasturii rochiei, îşi descheie corsetul şi lenjeria şi se privi în oglindă. Se întoarse, apoi se mai răsuci o dată, după care îşi duse mâinile la faţă. Nu contează, îşi spuse. Nu conta ce făcea un bărbat cum era căpitanul Baker. Nu o interesa.

Îşi trase aproape cu violenţă lenjeria de pe ea, lăsă piesele din bumbac fin să cadă pe duşumea, apoi îşi trase peste cap o cămaşă de noapte tot de bumbac, de un alb imaculat. Se urcă în pat, stinse lampa şi închise ochii.

Îi fusese frică că s-ar putea să izbucnească în plâns, dar în loc de asta în clipa în care închise ochii adormi. Dormea şi visa. Părea că se află într-o ţară caldă, un loc cu plante verzi şi păsări exotice, colorate. Era un loc periculos şi îi era frică. Se opri când auzi mişcându-se ceva în junglă. Ştia că ar trebui să fugă, dar nu putea. Stătea acolo şi privea fascinată şi oripilată cum se mişcau plantele. Mişcarea se apropie şi când tocmai se gândea că ar trebui să ţipe, plantele se dădură la o parte şi în faţa ei apăru Trevelyan. În vis, Claire nu-şi dădea seama dacă să fie uşurată, sau. Şi mai îngrozită.

În clipa aceea deschise ochii. Aplecat peste ea, cu o lumânare în mână, se afla Trevelyan. Ochii lui radiau, de viaţă şi foc şi o privea ca şi cum ar fi întrebat-o ceva.

Claire nu ezită. Era ca şi cum visul continua. Întinse braţele spre el.

Trevelyan puse lumânarea deoparte şi i se aruncă în braţe, feroce ca o fiară din junglă. Îi acoperi

faţa cu sărutări, îşi plimbă mâinile pe braţele ei, apoi le ridică deasupra capului ei şi le ţinu aşa.

Pe jumătate adormită, lui Claire i se părea că atingerea lui era de pe altă lume.

— Am vrut să te văd, rosti el şi felul în care o spuse; îi strecură fiori prin trup. Cu o uşurinţă îndelungi practicată, îi scoase cămaşa de noapte, trăgându-i-o peste cap.

Când fu goală, Trevelyan se depărtă de ea. Luă lumânarea şi o ţinu sus, ca să o poată vedea mai bine, să-i vadă sânii ridicându-se şi coborând, odată cu răsuflarea profundă şi rapidă. Îi privi talia, atât de subţire din cauza anilor în care fusese strânsă în corset. Îşi plimbă mâna de-a lungul şoldului, în jos spre coapse.

Apoi se uită din nou la faţa ei.

Respiraţia ei se transformase în scurte gâfâieli şi se simţea fierbinte. Trevelyan o sărută. Ea închise ochii şi; lăsă minunata senzaţie să i se scurgă prin trup. Putea să-i simtă sărutările până în vârful degetelor de la picioare.

Când el se retrase, ea deschise ochii şi îl privi. El zâmbea. Era un zâmbet pe care nu-l mai văzuse până atunci. Era un zâmbet dulce şi blând şi îl făcea să arate ca un băieţaş. Nu era nici urmă din cinismul pe care îl vedea de obicei la el, nimic din duritatea cu care se înconjura întotdeauna. Ochii lui erau blânzi şi amabili. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi gândit că sunt nişte ochi plini de dragoste.

— Trevelyan, şopti ea.

Îşi puse degetele pe buzele ei, apoi le luă şi o sărută. Claire încetă să mai gândească. Când o privea în felul acesta, părea că nu mai e în stare să formuleze niciun gând.

El începu să-i sărute trupul. Încet, languros, ca şi

cum ar fi avut tot timpul din lume. Fără grabă. Coborî de la gât, în jos pe sâni, apucându-i sfârcurile între buze.

Claire îşi arcui spatele şi îşi înfipse mâinile în părul lui. Era aşa de moale şi gros şi des; putea să-l simtă cât e de negru.

Trevelyan coborî mai jos, sărutându-i talia, plimbându-şi limba în cercuri în jurul buricului.

Şi tot timpul cât o săruta, mâinile lui o pipăiau. Claire nu fusese atinsă niciodată înainte. Crescuse într-o casă unde nu existau prea multe contacte fizice şi până nu l-a întâlnit pe Harry nu fusese nici sărutată. Acum însă, Trevelyan o atingea ca şi cum intenţiona să-i păstreze trupul în memorie, ca şi cum de mult voise să o atingă şi visase să se bucure de asta. Mâinile lui alergau peste sânii ei, în jos spre coapse.

Continuă să o sărute, îi sărută coapsele, apoi pulpele şi în sfârşit picioarele. Mâinile lui mari îi mângâiau curbele picioarelor.

Claire stătea sprijinită în coate şi îl privea. Era complet îmbrăcat, aşa că avu impresia că e una din acele femei din tablourile Renaşterii, goală, în timp ce în jurul ei oamenii erau îmbrăcaţi. Nu era o senzaţie neplăcută. Poate că era Leda şi el era Zeus, venit să se împreuneze cu ea şi să-i facă un copil.

Trevelyan îi zâmbi ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea, apoi îi puse mâinile pe genunchi şi încet le alunecă în sus pe trupul ei, peste sâni, până la gât şi în sfârşit îi luă faţa în mâini. Apoi o privi în ochi. Nu, nu doar o privi, o studie, ca şi cum căuta ceva, ca şi cum încerca să găsească ceva în ochii ei. Îi întoarse faţa spre lumina lumânării şi continuă să o privească.

— Nu încă, şopti el până la urmă, apoi, înainte ca ea să poată să întrebe ce voia să spună, o sărută din nou.

Claire se gândea că e gata să moară din sărutări. O făcea să uite totul. Părea că-i implică tot trupul. Îşi lăsă trupul peste al ei şi ea oftă. Nu auzise niciodată ce minunată era greutatea unui bărbat pe trupul ei. Era aşa de mare şi ea aşa mică, totuşi greutatea lui i se părea ruptă din paradis. În trecut, când i s-a spus ce fac bărbaţii şi femeile în pat, i-a fost teamă că bărbatul putea să o strivească pe femeie.

Îşi frecă coapsele goale de coapsa lui îmbrăcată, în timp ce o săruta. Ştia că o învaţă totul despre sărutări, că nu se grăbea arătându-i ce se putea face cu două guri. Îi arătă cum se sărută cu limba şi fără ea. Îi muşcă uşor buzele, îşi trecu limba peste ele. Îi întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă. Îi arătă cum sunt sărutările profunde, sărutările blânde, sărutările puternice.

Aşa cum se întâmplase cu orice altceva, Claire învăţă rapid totul despre sărutări. La început era întinsă sub el, pasivă, permiţându-i să fie profesorul, apoi începu să se împingă în el. Se pare că el ştia ce intenţiona să facă. O răsturnă, dar o trase spre el în aşa fel încât ea ajunse deasupra şi începu să-l sărute. Devenise aproape expertă. Încercă într-un fel, apoi în altul. Începu prin a-i săruta ochii, apoi tâmpla; îl muşcă uşor de lobul urechii.

Trevelyan scoase un mic scâncet, când ea îşi înfipse prea tare dinţii în el, apoi o răsturnă pe spate.

— Vrei joacă, nu-i aşa? Îşi îngropă faţa la gâtul ei mormăind. Claire chicoti şi se împinse în el.

Cu o furie prefăcută, Trevelyan începu să o muşte de umeri, apoi mai de jos, până ajunse la sâni. În câteva clipe, se transformase dintr-un bărbat calm, de o nemărginită blândeţe, într-un sălbatic.

Şi Claire reacţionă la pasiunea lui. Trase de cămaşă, vrând să-i simtă pielea lipită de a ei. Şi în

câteva secunde, Trevelyan se dezbrăcă, fără ca gura lui să-i părăsească trupul. Ea auzi cum se sfâşie pânza şi simţi felul în care genunchiul lui se mişca peste trupul ei, în timp ce se dezbrăca.

Apoi începu din nou să o sărute pe gură, dar în sărutările lui era o nouă urgenţă – ca şi în ale ei. Se simţea ca şi cum începuse să fugă, să alerge spre ceva sau spre cineva, dar nu ştia spre ce.

Când şi el fu gol şi ea îi simţi pielea lipită de a ei pentru prima oară, suspină, apoi se agăţă de el şi-şi înfipse unghiile în pielea caldă de pe spatele lui. După care îşi frecă coapsele de ale lui, simţind cât de păroase şi dure erau, contrastul excitând-o şi mai tare.

Fu şocată, când Trevelyan o pătrunse. Şocată şi îndurerată. Se retrase puţin, dar el o sărută, pentru a nu o lăsa să plângă, apoi o pătrunse din nou.

— Stai liniştită, porunci el. Într-o clipă, durerea va pieri.

Făcu ce i se spuse, dar nu din cauză că ar fi crezut în el. Era convinsă că e pe cale să fie sfâşiată în două.

Începu să o sărute din nou, să-i sărute gâtul. Mâna i se mişca peste sâni, cu degetul mare pipăindu-i sfârcurile. De undeva, parcă din străfunduri, Claire începu să răspundă acestui vechi ritual.

— Vellie, şopti ea.

— Da, iubire, sunt aici.

Îşi mişcă puţin şoldurile, cu stângăcie. Trevelyan îi puse o mână pe şold, pentru a-i dirija următoarea mişcare. Nu o mai durea. De fapt chiar îi plăcea.

Apoi el îşi puse mâinile pe coapsele ei, ţinând-o lângă el în vreme ce ieşea din ea.

— Nu! ţipă şi se încleştă de el. Nu pleca.

Trevelyan scoase un sunet ciudat. Jumătate chicotit, jumătate geamăt, dar asta îi demonstră ei că

mai curând va muri decât să o părăsească acum.

Claire nu putu să-l ajute cu nimic, decât să-i zâmbească, în timp ce braţele ei se încolăceau în jurul lui. Apoi, deodată, ochii i se deschiseră mari, când el o pătrunse din nou.

— O, rosti surprinsă de senzaţia pe care o simţea. Dumnezeule mare!

Trevelyan o privi, îi privi faţa şi zâmbi.

— Cred că eşti gata să primeşti asta, cu aceeaşi uşurinţă cu care ai primit whisky-ul.

După aceea niciunul dintre ei nu mai vorbi, pentru că Trevelyan începu să intre în ea încet şi îndelung. Claire stătea aproape nemişcată, analizând noile senzaţii atât de desăvârşite şi bănuind că probabil a murit şi a ajuns în rai.

Undeva, în afară de mişcările lui, începu şi ea să se mişte. Trevelyan o ţinea de şolduri şi începu să o ghideze, astfel încât să-şi potrivească mişcările cu ale lui. Era uluită cât de bine se potriveau. Trupurile li se potriveau, capul se potrivea perfect pe umărul lui, şoldurile lui peste şoldurile ei…

Ochii i se deschiseră mari când începu să simtă ceva crescând în ea. Se încleştă de el şi îşi ridică şoldurile pentru o poziţie cât mai înaltă.

— Trevelyan, rosti ea cu puţină teamă în voce. Îl privi şi văzu încordarea de pe figura lui, ca şi cum încerca să prevină ceva ce nu trebuia se întâmple. În ea, excitarea continua să crească şi să crească, până când avu impresia că ar putea să facă explozie.

Şi când explodă, ştiu că a fost cea mai minunată experienţă din viaţa ei. Se agăţă de Trevelyan, cu degetele îngropate în carnea de pe spatele lui. Faţa îi era ascunsă la gâtul ei; putea să simtă pe piele şuviţele ude ale părului lui.

Rămaseră întinşi o vreme, ţinându-se strâns

îmbrăţişaţi, până când Claire se retrase. Voia să-l privească. Odată, cu mulţi ani în urmă, în casa ei din New York, se plimba prin sufrageria mică, unde mama ei lua ceaiul cu câteva din prietenele ei, când o auzise spunând: „Dar, dragă, nu o să cunoşti niciodată un bărbat, până nu-ţi petreci noaptea cu el”. La vremea aceea, Claire fusese prea jenată şi întorcându-se fugise în camera ei, dar acum înţelegea ce voise să spună mama ei.

Se mişcă în aşa fel, încât să se poată uita la Trevelyan. Stătea cu ochii închişi şi arăta foarte tânăr, ca un băiat.

— Câţi ani ai? îl întrebă ea.

El zâmbi blajin, cu ochii tot închişi.

— Treizeci şi trei.

Îi mângâie părul de la tâmple, luându-i-l de pe faţă.

— Nu cred că ar fi trebuit să facem asta, rosti ea încet.

Imediat, el deschise ochii; erau aprigi şi plini de furie.

— Dacă intenţionezi să spui că astfel l-am trădat pe Harry, ar trebui să ştii că Harry chiar acum se află la Edinburgh la metresa lui.

Claire fu surprinsă de furia din vocea lui.

— Eşti gelos pe Harry?

— Din cauza nenorocitei ăleia de amantă a lui? Are patruzeci şi cinci de ani, e măritată şi cu doi copii, dintre care unul seamănă remarcabil de bine cu Harry.

În acea clipă, Claire nu se putea gândi la aceste informaţii. Acum Harry părea că e foarte departe. Îi sărută lui Trevelyan pleoapele.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Nu vreau să mă gândesc la nimic în acest moment. O parte din ea ştia că a fi în pat cu un bărbat, în timp ce

era logodită cu altul, era o greşeală, dar o altă parte ştia că acest bărbat era căpitanul Baker. Acesta era bărbatul pe care îl adorase ani întregi, ca pe un erou.

Îşi plimbă vârful degetelor pe cicatricele obrajilor lui, amintindu-şi fiecare cuvânt pe care îl scrisese, în legătură cu felul în care le căpătase. Blândă, îl împinse pe spate şi începu să-i pipăie şi celelalte cicatrice de pe trup, gândindu-se la felul în care le primise. Sărută noua rană de pe braţ. Pe tibiile picioarelor erau nişte cicatrice lungi, acolo unde îşi făcuse el însuşi rănile, când malaria îi umflase aşa de tare picioarele. A trebuit să-şi facă răni pe picioare, pentru a permite sângelui să iasă.

Stătea alături de el, atingându-l, privindu-l. Era curioasă să vadă cum arăta un bărbat gol şi în special cum arăta *acest* bărbat.

Când se uită din nou la faţa lui, văzu că era încruntat.

— Te uiţi la mine? Sau îţi imaginezi ce vei spune lumii despre căpitanul Baker?

Ea se ghemui lângă el şi îi netezi mustaţa deasă.

— Nu ştiu, răspunse cinstită. Pentru mine ai întruchipat atâtea fiinţe! Când te-am întâlnit, am crezut că eşti bătrân şi slab, un bătrân bolnav. Apoi am crezut că eşti cinic, unul din acei oameni care au hotărât că omenirea e un loc infernal şi a ales să fie nefericit. Apoi am descoperit că eşti faimosul căpitan Baker. Şi acum…

— Şi acum?

— Acum nu mai ştiu cine eşti.

— Lasă-mă să-ţi arăt, rosti el şi ochii îi străluceau cu înflăcărare. Lasă-mă să-ţi arăt cine sunt. Acordă-mi doar puţin timp, până se întoarce Harry. Este tot ce îţi cer. Harry va reveni probabil în patru sau cinci zile, apoi poţi să te întorci la el. Dar înainte de a te întoarce,

petrece-ţi timpul cu mine. Fiecare minut, din fiecare zi.

Claire trase de cearşaf, pentru a-şi acoperi sânii.

— Eu… nu ştiu. Există Miss Rogers şi ducesa. Cred că mama lui Harry ştie deja prea multe despre ce fac eu. Apoi trebuie luată în consideraţie propria mea familie. Mama…

— De Rogers am eu grijă, ca şi de ducesă. În ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi, nu pare să le pese de ce fac fiicele lor.

Când Claire îl privi, ştia deja că ar fi vrut să stea cu el, mai mult decât orice altceva pe lume. În acel moment, credea că ar fi în stare să plece şi să lase în urmă tot ce fusese important pentru ea. Maxilarele i se încleştară.

— Dar ce faci cu micuţul şi perfectul tău Smarald al Nilului?

El zâmbi.

— Perla Lunii.

— Mi-e dificil să-mi aduc aminte, rosti înfiptă. Mi-e teamă că n-am experienţa ta… În privinţa ei, lumea o să citească despre ea în următoarea ta carte?

— Desigur. Este ceea ce le place cititorilor mei. Ia să văd dacă îmi amintesc ce am scris, pentru că desigur am mai scris deja despre Nyssa, cu mult timp în urmă, când am scris şi pasajele acelea plictisitoare despre mărimea roţilor căruţei şi altele. Cred că am scris ceva cam aşa: „Nyssa e foarte femeie, toată numai foc, toată numai pasiune. E minunat să faci dragoste cu ea. Când intri în pat cu ea, e ca şi cum îţi testezi bărbăţia.”

Claire începu să coboare din pat, dar el o prinse de braţ şi o trase înapoi. Nu se uită la el şi nici nu-i vorbi, îşi încrucişă doar braţele pe piept şi privi partea de dedesubt a baldachinului.

— Geloasă? întrebă el cu voce amuzată.

— Acum poţi să pleci din camera mea. Şi nu te obosi să te mai întorci.

El o sărută pe gât şi pe buze, dar ea nu-i răspunse.

— Nu e posibil să-ţi pese ce am făcut – sau ce fac – cu Nyssa. Tu eşti îndrăgostită de Harry, îţi aminteşti?

— Iar râzi de mine! scuipă ea cuvintele. Cel puţin Harry mă tratează ca pe un adult. Tu râzi de mine, parcă aş fi copil.

— Dar eşti copil, rosti el blând. Eşti cel mai frumos copil, care există pe pământ.

Nu era sigură dacă să fie încântată sau nu de afirmaţia lui.

— Nu sunt la fel de frumoasă ca Perla Lunii a ta, nici aşa frumoasă ca surioara mea.

El o sărută în colţul buzei.

— Nici măcar nu ştii ce înţeleg eu prin frumuseţe. Se lăsă pe spate şi zâmbi. Te-ai purtat vreodată cu adevărat egoist, în viaţa ta?

Nu ştia de ce întrebarea a putut-o supăra, dar aşa se întâmplă. El făcuse să pară că e o fiinţă care a suferit toată viaţa dintr-o cauză.

— Am făcut o mulţime de fapte egoiste. Acasă în America eram foarte indulgentă cu mine însămi.

— Primeşti o alocaţie din moştenirea bunicului tău. Spune-mi, i-ai împrumutat vreodată cu bani pe părinţii tăi?

— Numai de câteva ori, se repezi ea şi când el zâmbi în felul acela atoateştiutor, ea încercă să coboare iar din pat. Nu mi-a plăcut de tine, când te-am întâlnit prima oară şi *încă* nu-mi place.

El o trase înapoi în pat apoi se mişcă în aşa fel încât ajunse pe jumătate peste ea.

— Ce nu-ţi place? Că te văd aşa cum eşti? Că nu te văd ca o frumoasă moştenitoare americană, ai cărei

bani sunt cel mai important lucru din *lume? Sau* te plictiseşte că îţi văd părinţii aşa cum sunt? Sau poată pentru că sunt realist şi tu eşti o romantică? Poate crezi că-ţi place Harry, deoarece e tot atât de romantic ca tine. Dar Harry nu vede decât ce vrea el să vadă. Crede că mama lui e bună, pentru că vrea să creadă, că femeia aceea e bună. Crede că e amorezat de tine, deoarece aşa vrea să fie.

— Lasă-l pe Harry în pace! Harry e o persoană bună şi amabilă.

— Da, este. Harry nu are niciun os indispus în tot trupul lui. E incapabil să rănească pe cineva.

— Spre deosebire de tine. Tu răneşti pe toată lumea. Răneşti pe toată lumea care încearcă să se apropie de tine.

La aceasta, privirea lui Trevelyan se schimbă şi se rostogoli de lângă ea.

— Da, rosti el. E adevărat.

Stătea întinsă lângă el, fără să-l atingă, furioasă pentru ceea ce spusese despre ea, furioasă pe ea însăşi, pentru ceea ce îşi spuseseră unul altuia şi pentru ceea ce făcuseră împreună. Nu ar fi trebuit să-i permită să vină în patul ei. Ar fi trebuit să-i spună să plece, când a intrat în camera ei şi s-a aplecat peste ea, dar în loc de asta l-a primit.

Îl simţi mişcându-se ca şi cum ar fi vrut să coboare din pat şi imediat se întoarse şi-şi aruncă braţele în jurul lui.

— Nu pleca, Vellie, rosti ea. Mă oboseşte aşa de tare să fiu singură.

El o ţinu lipită strâns de el şi într-un fel, modul în care o ţinea era mult mai intim decât felul în care făcuseră dragoste.

— Şi tu simţi la fel, nu-i aşa?

— Ce să simt? îşi apăsă obrazul pe pieptul lui.

— Izolarea. Singurătatea.

Fu gata să spună că cineva aşa de faimos ca căpitanul Baker nu poate fi niciodată singur, că are prieteni în toată lumea, dar în acest moment omul din braţele ei nu se simţea căpitanul Baker. Acest om se simţea Trevelyan, omul care leşinase când s-au întâlnit prima oară, omul care a obişnuit-o cu whisky şi i-a dat cărţi de citit.

Claire ridică faţa spre el pentru a fi sărutată şi după aceasta n-au mai spus nimic, pentru că el începu să o iubească din nou.

Când Claire se trezi, surioara ei stătea pe un scaun lângă pat.

— Dormeai ca moartă, rosti Brat. Claire se întoarse şi se uită în partea cealaltă a patului, dar era goală. A plecat, adăugă Brat.

Claire se aşează în pat trăgându-şi cearşaful peste trupul gol.

— Ştiu. Harry a plecat ieri. S-a dus la Edinburgh cu… cu treburi.

Brat râse.

— Rogers şi-a rupt un picior.

Claire respiră adânc.

— Ce a făcut?

Trevelyan spusese că va avea grijă de Miss Rogers. Doar nu i-a rupt el piciorul. Oare nu?

— Aseară s-a culcat în patul din cămăruţa ei şi dimineaţă s-a trezit într-un pat din camera majordomului, cu un picior în ghips. Era aplicat de la şold până în vârful degetelor. De asemenea, avea o durere de cap teribilă şi nu-şi amintea nimic din ce se întâmplase în timpul nopţii. Majordomul i-a spus că mergea ca o somnambulă şi a căzut pe scări rupându-şi piciorul. A venit doctorul şi i l-a pus în ghips, în timp ce ea continua să doarmă. Majordomul i-a mai spus că

doctorul i-a dat nişte medicamente îngrozitoare, care, au făcut-o să uite tot ce s-a întâmplat.

Claire se strâmbă.

— De unde a luat doctorul un astfel de medicament?

Brat zâmbi.

— Cred că provenea din Pesha.

Claire râse.

— Pot să-mi imaginez că aşa a fost.

Brat îi aruncă surorii ei o privire intensă.

— Cine e femeia care e cu Vellie? N-am putut să o văd prea bine în dimineaţa asta, era încă întuneric, dar părea să fie de-a dreptul frumoasă. Mergea atât de lipită de el, iar el îşi ţinea braţul strecurat sub al ei şi…

Brat îşi privi surprinsă sora, când aceasta sări din pat. Nu o văzuse niciodată goală şi era uimită că uitase în asemenea măsură de sine, încât a putut să apară aşa în faţa altcuiva.

— Ajută-mă să mă îmbrac, porunci Claire. Trebuie să… să…

— Să-l salvezi pe Trevelyan? întrebă Brat cu viclenie.

— Ceva de genul acesta, răspunse Claire punându-şi corsetul.

Nu trecuseră nici douăzeci de minute, când Claire urca ca o furtună pe scările din turnul lui Trevelyan. Nu ştia ce se aştepta să găsească, dar avusese destul timp să-şi imagineze nişte lucruri groaznice. Se aşteptase chiar să o găsească pe oribila Nyssa pe genunchii lui Trevelyan. În loc de asta, el stătea liniştit la una din mese şi scria, cu obişnuita lui concentrare. Nu ridică ochii când intră ea, dar îndreptă spre ea paharul gol de whisky. Bănui că el îşi închipuia că Oman era cel ce intrase.

Aşadar se îndreptă spre dulapul unde se afla

sticla, o luă şi îi umplu paharul. În timp ce turna, el îşi ridică privirea.

— Am crezut că încă mai dormi, rosti blând.

Mâna lui Claire tremura când puse sticla pe masă. O secundă se priviră unul pe altul, ochii lui Trevelyan fiind negri de atâta intensitate. Ochii lui Claire erau întrebători şi ruşinaţi, când îşi amintea tot ce făcuseră trupurile lor în timpul nopţii. În următoarea secundă, se afla în braţele lui şi se sărutau cu pasiune, frenetic, ca şi cum erau despărţiţi de ani de zile, nu de ore. Trevelyan îi scoase cămaşa, apoi o trase pe genunchii lui, în timp ce începu să dezlege şiretul pantalonilor, pe care îi purta sub roba de mătase.

Claire fu înspăimântată când realiză ce intenţiona, încercă să protesteze, dar el îşi lipi gura de a ei şi astfel uită cu totul de proteste. Îi înconjură gâtul cu braţele şi-l sărută înfometată.

La început nu auzi vocea feminină din stânga ei. Şi dacă Trevelyan auzise nu dădu niciun semn. Continua să o sărute şi să scoată trei din jupele ei.

Claire îl împinse, încercând să se retragă de lângă el. Femeia vorbea din nou.

— Trevelyan! strigă Claire ascuţit continuând să-l împingă. Încerca să coboare de pe genunchii lui.

Trevelyan rosti ceva în surdină. Claire nu putu să înţeleagă, dar recunoscu că e în peshană. O auzi pe femeie râzând şi răspunzându-i.

Claire îl împinse şi mai tare. Trevelyan îi dădu drumul şi ea căzu pe pardoseala de piatră, cu un zgomot puternic. Atunci ridică privirea şi o văzu pe Nyssa stând cu două mese mai departe de ei. Femeia părea că e şi mai frumoasă în lumina zorilor, decât fusese cu o noapte înainte. Purta o robă de mătase galbenă, care făcea ca ochii ei căprui să arate aproape aurii. Claire îşi aminti fiecare cuvânt privind felul în

care îi spusese Trevelyan că a făcut dragoste cu Nyssa. Oare a lăsat-o pe ea, în mijlocul nopţii şi a venit la această perlă de frumuseţe? Dacă a făcut dragoste cu douăzeci şi cinci de femei într-o noapte, sigur că putea să se ocupe şi de două.

Claire se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să plec, zise ea.

Trevelyan o apucă de poalele fustei, înainte ca ea să mai poată face un pas.

— Nu trebuie să pleci nicăieri.

Nyssa rosti ceva şi el îi răspunse în peshană.

— Ce a spus? întrebă înţepată Claire.

— Nimic interesant.

— Ce a spus? repetă Claire întrebarea.

Trevelyan scoase un oftat adânc şi obosit.

— A spus că culoarea rochiei tale nu ţi se potriveşte, că te face să arăţi palidă şi fără viaţă.

Nyssa mai spuse ceva şi Claire se întoarse să o privească.

— Tradu.

— Claire, iubito… începu Trevelyan, dar apoi oftă din nou. A spus că eşti prea grea pentru înălţimea ta şi că bărbaţilor nu le plac femeile grase.

Claire îşi încleştă dinţii.

— Spune-i că bărbaţilor nu le plac femeile fără sâni, femeile costelive ca ea. Spune-i că în ţara mea, în America, unde oamenii sunt civilizaţi, femeile se presupune că trebuie să aibă ceva carne pe ele.

— Claire, rosti Trevelyan cu voce rugătoare.

Claire se întoarse să-l privească cu ochi aprinşi.

— Nu vrei să-i spui, nu-i aşa? Ţi-ai petrecut noaptea cu ea? Te-ai dus la ea, după ce ai plecat de la mine?

— După ce am plecat de la tine, am avut grijă de camerista aia a ta. N-am avut *timp* pentru alte femei.

— Şi timpul a fost singurul lucru care te-a oprit, nu-i aşa? Dacă ai fi avut timp, ai fi făcut dragoste cu ea!

— De fapt, nu, rosti cu sinceritate Trevelyan. Nyssa e ceva prea mult pentru mine. Mă epuizează.

La care Claire nu putu decât să gâfâie de oroare.

— Bănuiesc că eu sunt o bătrână, în comparaţie cu ea. Un cal castrat, în comparaţie cu un armăsar.

— Nu asta a reieşit din ceea ce am vrut să spun. Am înţeles că…

Brusc totul devenise prea mult pentru Claire. Îşi puse mâinile pe faţă şi izbucni în lacrimi.

— Nu te acuz. E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea şi nu am dreptul să-ţi spun ce trebuie să faci. Ai dreptul să faci orice doreşti.

Mâinile care o apucară nu fură ale lui Trevelyan. Erau mâini mici dar reconfortante, în timp ce o lipeau pe Claire de nişte umeri mici.

— Aş da orice să am un piept ca al tău, rosti Nyssa în engleză, cu un accent plăcut şi blând. Şi cred că pielea mea e prea neagră. Cum reuşeşti să o menţii pe a ta aşa albă?

— Nu stau la soare, rosti Claire trăgându-şi nasul, apoi se retrase şi o privi pe Nyssa. După care se uită la Trevelyan.

— Iar ai râs de mine.

Acesta arăta ca un om prins în cursă. Deschise gura să vorbească, dar Nyssa îl întrerupse.

— L-am rugat să nu-ţi spună. El m-a învăţat engleza, în călătoria de la Pesha. Nyssa luă mâinile lui Claire în ale ei. Frank spune că trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai salvat. Nu-mi place Jack Powell. A vrut să facă din mine o prizonieră. Voia să mă ducă prin lume şi să mă arate oamenilor. Nu era nimeni care să mă ajute, pentru că am crezut că Frank e mort. Nyssa îi zâmbi lui

Claire. O să-mi ierţi mica mea glumă? Mi-a plăcut aşa de mult să te văd cum lupţi pentru Frank. N-am văzut niciodată pe nimeni şi nimic care să poată să-l sustragă de la scrisul lui.

Claire îl privi pe Trevelyan întrebător.

— Te-am sustras de la muncă?

Trevelyan ridică din umeri.

— Acum şi atunci. Atunci, când a trebuit să fac pe vicarul şi să salvez oameni, sau să stau şi să te privesc cum înveţi să dansezi, sau să te duc la casele bătrânilor şi să te privesc flirtând cu ei. De asemenea, a trebuit să o întreţin pe surioara ta şi… Claire îi zâmbi şi privi în altă parte. De ce nu vă duceţi voi, copii, să vă jucaţi împreună? mai mormăi Trevelyan.

La aceasta, atât Claire cât şi Nyssa izbucniră în râs.

— Ce să-l determinăm să facă? întrebă Nyssa. Să-l facem să ne spună poveşti, sau să ne ducă afară la soare?

— Suntem în Scoţia, bombăni Trevelyan. Nu prea e soare. Şi, în caz că aţi uitat, prezenţa mea aici se presupune că e secretă.

Claire privi de la unul la altul şi realiză cât de bine se cunoşteau amândoi. Asta o făcea chiar mai geloasă, decât gândul că Trevelyan s-a culcat cu femeia aceasta.

— Trebuie să mă duc acasă, rosti Claire. O să-mi observe lipsa. Se întoarse şi începu să coboare scările.

Trevelyan o urmă dar nu scoase un cuvânt, până când nu ajunseră la etajul inferior, acolo unde Claire căzuse prin scândurile putrede. O apucă de braţ şi o întoarse spre el.

— Nu ai niciun motiv să fii geloasă pe Nyssa. Pentru mine nu înseamnă nimic.

— Dar e aşa frumoasă şi ţi-ai petrecut noaptea cu

ea. Nu putea să se uite la el, pentru că nu voia ca el să-i vadă lacrimile din ochi.

— Da, aşa a fost. Făcu o pauză şi când vorbi din nou, se auzi furie în glasul lui. Să te ia naiba! Aş putea să fac dragoste cu ea, dar nu i-am spus niciodată că o iubesc.

Nu ştia ce voia el să spună şi îi luă puţin timp până realiză că se referea la felul în care spunea ea că îl iubeşte pe Harry. Dar oare îl iubea? Cum putea să-l iubească pe Harry şi să petreacă noaptea cu altul? Dar Trevelyan spusese că îşi petrecuse nopţile cu sute de femei, cu mii, deci se pare că e o deosebire între sex şi iubire.

Trevelyan văzu confuzia de pe faţa ei şi o trase în braţe, iar ea îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Să facem ce a sugerat Nyssa şi să petrecem ziua pe afară.

— Toţi trei?

— Da, toţi trei, răspunse el. Nu, toţi patru. O să o invităm şi pe surioara ta.

Claire scoase un fornăit.

— *Frumoasa* mea surioară. Aşa că eu voi fi cea mai urâtă.

Trevelyan chicoti, apoi o apucă de bărbie şi îi ridică faţa spre el.

— Pentru mine, tu vei fi pe departe cea mai frumoasă. Ştii că încep să cred că eşti cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată?

— Adevărat? Ridică la el ochii sclipind de lacrimi.

— Da, adevărat. O sărută blând, apoi sărutul deveni mai pasionat, mai dornic. Îşi puse mâna pe coapsa ei şi începu să-i ridice fusta. De ce te îmbraci cu aşa multe haine?

— Trevelyan, nu putem face nimic aici. Sunt oameni şi…

El o întrerupse cu buzele.

— Să-i ia naiba pe ceilalţi.

— Dar nu e niciun pat, murmură ea.

Trevelyan scoase un mic hohot, care era aşa de insinuant, încât Claire simţi cât de încordată deveni. Apoi nu se mai gândi la nimic, după ce el îi ridică fusta, după care îi ridică piciorul şi i-l puse pe şoldul lui, apoi făcu doi paşi, oprindu-se doar când spatele ei fu proptit de perete. Pantalonaşii de pe dedesubt, care îi veneau până la genunchi, nu erau cusuţi pe mijloc. Aşa că el îi dădu cu uşurinţă la o parte.

În următorul minut propria lui robă fu desfăcută şi pantalonii îi ajunseră la genunchi. O pătrunse repede, iar Claire gâfâi uluită. Uitase deja cu ce semăna această nouă experienţă.

Îşi dădu capul pe spate şi Trevelyan depuse sărutări fierbinţi pe gâtul ei, în timp ce-i ţinea şoldurile cu mâinile şi o ghida spre felul acesta de dragoste furată, rapidă.

Pasiunea lui Claire crescu şi crescu, în timp ce se izbea în ea. El îi suporta greutatea şi ea simţea cum trupul lui se mişca în ea intrând şi ieşind, făcând-o aproape să ţipe. Însă buzele lui lipite de ale ei o făcură să tacă, până când în sfârşit explodară amândoi.

Se agăţă de el, slabă şi moale, simţindu-se neajutorată şi totodată puternică.

— Trevelyan, şopti ea cu gura lipită de gâtul lui.

— Da, rosti el. Spune.

Claire dădu din cap. Nu intenţiona să spună nimic. Absolut nimic, de frica celor ce le-ar fi putut spune.

El o ţinu acolo, lipită de perete, amândoi complet îmbrăcaţi, dar încă uniţi intim.

— Dă-mi câteva zile, asta e tot ce-ţi cer. Fără promisiuni. Să trăim clipa, numai clipa singură. Să nu

te gândeşti la ziua de mâine, sau la orice vrea cineva de la tine. Poţi să faci asta?

Ea dădu din cap afirmativ, încă lipită de gâtul lui. Ce extraordinară idee să te gândeşti că trăieşti doar clipa prezentă, să nu te gândeşti la nimic decât la tine însăţi. Pentru un număr necunoscut de zile, să poată sta cu Trevelyan şi să nu se gândească la ceea ce vor părinţii ei să facă, la ceea ce trebuia să facă în viitor. Putea să înceteze să mai fie îngrijorată din cauza viitorului ei, sub conducerea odioasei mame a lui Harry. Putea să râdă şi să vorbească cu cineva, despre lucruri care o interesau, în loc să se prefacă că îi place să vâneze, că îi plac caii şi câinii. Timp de câteva zile putea să înceteze să încerce să-l înţeleagă pe Trevelyan, putea să înceteze să încerce să-şi dea seama cine a fost şi ce a fost el.

— Dar nu te atingi de Nyssa, rosti ea. Şi, când el nu spuse nimic, îl privi.

— Nicio atingere? Nici măcar un sărut?

Realiză că o tachina.

— E suficient că îţi permit să te uiţi la ea. Şi fără comentarii faţă de sora mea, despre faptul că îţi stau în poală.

— Numai dacă o să-mi stai în poală, rosti el răguşit.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult să stau deasupra. Îl sărută, apoi el o desprinse de el şi o aşeză în faţa lui. Blând, îi aşeză o şuviţă de păr după ureche. Vellie? reluă ea. Există multe moduri de a face asta?

Ochii lui erau strălucitori când o privi.

— O mulţime.

— Bănuiesc că le-ai încercat pe toate, rosti cu amărăciune şi îşi mută privirea.

— Mai curând, le-am practicat ca pe un joc.

Ea ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Am să-ţi ofer aceste zile. Nu, am să-mi ofer mie aceste zile. Deci pentru următoarele câteva zile, atâtea câte vom avea, am să mă gândesc doar la prezent, nu la viitor şi nici la trecut. Nici trecutul tău, nici al meu.

El îi mângâie obrazul.

— Trecutul meu nu trebuie să te preocupe – niciodată. O luă de mână şi o conduse spre scări.

— Mai curând mă preocupă viitorul tău. Ce planuri ai cu Nyssa?

— Pentru viitor, singurul meu plan este să-ţi arăt fiecare poziţie, fiecare nuanţă a felului de a face dragoste, pe care le-am învăţat vreodată.

Claire clipi spre el.

— Întotdeauna mi-a plăcut la şcoală.

El râse şi o conduse în jos, pe scări.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi UNU

Au dispus de patru zile, înainte de întoarcerea lui Harry. Cele mai divine patru zile, pe care le-a cunoscut Claire în viaţa ei. Mai mult decât atât, au fost nişte zile la care nici nu visase vreodată că s-ar putea să existe.

După cât îşi dădea seama, Trevelyan nici nu dormi. Cel puţin nu suficient pentru a fi socotit somn. Reflectă că s-ar putea să fi avut trei sau patru ore de somn pe noapte, dar asta fusese tot. Petrecuse ore întregi în pat cu ea, făcând dragoste, ţinându-şi promisiunea că îi va arăta tot ce ştia. Îi arătă toate poziţiile. Îi atinse părţi din trupul ei, pe care ea nici măcar nu ştia că există.

Dar adevăratul lor cuplaj a fost ultima dată când au făcut dragoste. A fost ceea ce făcuse el, înainte de

a o atinge şi care aproape o înnebunise. Folosise vorbe pentru a o pregăti. Îi spusese poveşti erotice. Poveştile nu erau vulgare; întotdeauna aveau în ele câte o mică şi nostimă morală. Erau incredibil de sexy.

Odată, în timp ce stătea întinsă în patul prinţului Charlie Bonnie şi-l privea dezbrăcându-se, Trevelyan i-a spus una din aceste poveşti. Îi luă o mulţime de timp să-şi scoată îmbrăcămintea şi în acest timp i-a spus povestea de dragoste dintre o prinţesă frumoasă şi sfetnicul tatălui ei, regele. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost prins, regele i-ar fi trimis la moarte. Dar datorită inteligenţei lui, sfetnicul a reuşit să-l facă pe rege să-i permită să se însoare cu prinţesa.

Trevelyan rosti povestea încet, spunându-i în detaliu ce făceau prinţesa şi iubitul ei în pat. Când Trevelyan fu dezbrăcat şi gata să urce în pat la ea, lui Claire îi venea să-l sfâşie cu dinţii. Un Trevelyan gol, minunat de gol se îndreptă spre pat şi Claire deschise lacomă braţele. Dar el se opri lângă pat şi căscă.

— Cred că am să scriu o vreme, rosti el, apoi luă o robă de mătase, se strecură în ea şi ieşi din dormitor.

Claire rămase mută de uimire. Cum putea să spună o poveste ca asta, apoi să o părăsească? Cu intenţia să-i spună cât de grosolan a fost, coborî furioasă din pat, îşi puse una din rochii şi intră în încăperea unde scria. Stătea calm scriind, în mod evident neafectat de pasiunea dezlănţuită în ea.

Deschise gura să-i spună ce gândea despre el, dar apoi văzu că mâna cu care ţinea tocul tremura. Atunci îşi dădu seama că şi el era la fel de afectat ca ea.

Se apropie mai mult şi şopti:

— Învaţă-mă cum trebuie să stau în poala ta.

Imediat dădu drumul la toc, puternicile lui mâini o apucară şi o traseră spre el. Şi o învăţă cum să facă

dragoste, aşezată în poala lui. O ţinu strâns, o mângâie şi îi suportă greutatea, în timp ce făceau dragoste.

Dacă nopţile le-au fost pline de plăcerea de a face sex, zilele erau pline de alte feluri de plăceri. Trevelyan văzuse atât de multe în viaţa lui, îşi amintea de tot şi nu numai că voia să vorbească despre asta, dar chiar să reproducă ceea ce văzuse. Îi arătă dansuri din Africa, jocuri din India. Încercă să cânte cântece folclorice din unele dintre ţările pe care le vizitase, dar nu putu să scoată un sunet. Însă Claire putu să îmbine destul de bine unele cuvinte şi melodii, pentru a recrea câteva cântece.

Se plimbară împreună, vorbiră şi râseră. O trăgea în tufişuri şi o săruta. Avea un mod de a-i săruta ceafa, ce o făcea să se înfioare de dorinţă.

Când nu se atingeau unul pe altul, el îi permitea să citească ce a scris. Odată, când Claire a îndrăznit să facă un comentariu, ceva privind faptul că poate nu toţi cititorii ar fi interesaţi de dimensiunea pietrelor din zidul care înconjura Pesha, s-au certat. Sau cel puţin totul s-a transformat în ceartă, când Claire l-a forţat să-i vorbească din nou. După comentariul ei, plecase departe, fără să spună nimic. N-a răspuns când i-a pus o întrebare. N-a spus nimic când l-a sărutat. N-a spus nimic nici când ea i-a şoptit la ureche o provocare.

Apoi, când i-a spus că e copilăros, el s-a întors spre ea, cu o privire care o determină să facă un pas înapoi. După care îi spuse că ea e de fapt copil, că el avea cizme mai bătrâne decât vârsta ei. Primul ei instinct a fost să fugă departe şi să se ascundă, dar sa forţat să rămână pe loc. Îi spuse că vârsta lui era principalul lucru greşit la el, că făcea parte dintr-o generaţie demodată şi că nu avea idei moderne.

El îi spuse ce credea despre America; ea îi răspunse ce credea despre bărbaţii încăpăţânaţi, care

nu ascultă de raţiune.

Nyssa şi Brat au reuşit să oprească cearta. Claire şi Trevelyan ţipaseră unul la altul aşa de tare, încât puteau să fie auziţi de afară. Nyssa şi Brat sosiră alergând pe scări şi se opriră rezemate de perete, ascultând o vreme, apoi Nyssa începu să aplaude. Îi spuse lui Brat să ţină scorul, ca să vadă cine e câştigătorul. Persoana care va face cele mai îngrozitoare remarci, acela va câştiga. Ea şi Brat îi acordară lui Trevelyan patru puncte, când acesta făcu o remarcă nefavorabilă părinţilor lui Claire. Aceasta contracară declarând că Trevelyan nici nu are părinţi, că probabil nici nu a fost un copil dorit. Nyssa declară că a fost lovitura de graţie, deoarece Trevelyan ieşi din cameră ca o furtună.

Claire se aşeză pe sofaua galbenă, buimăcită de ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Nu avusese intenţia să spună lucrurile pe care le spusese. Nu ştia nimic despre părinţii lui. Cum a putut să spună aşa ceva şi totul din cauza cărţilor lui? Nu avea niciun drept să-i critice cărţile. Oricum, ce ştia ea? Era doar o părere. După cât îşi dădea seama, aceste măsurători erau ceea ce le plăceau multora dintre cititorii lui.

Nyssa se aşeză lângă Claire şi o înconjură cu braţul.

— Ar fi mai bine să te duci după el. Când îl jigneşti, e ca un animal rănit. Nu va trece cu uşurinţă peste asta.

Lui Claire nu-i plăcea că Nyssa ştia atât de multe despre Trevelyan, lucruri pe care ea nu le ştia. Dar acum nu avea timp să se gândească.

— Unde crezi că s-a dus?

— La vechea casă de vară, rosti Brat. Se duce adesea acolo.

Claire dădu din cap. Iată că mai era cineva care

ştia ceva despre care ea habar n-avea.

Claire părăsi turnul şi începu lungul drum spre casa de vară. Erau cel puţin patru kilometri şi ştia că Trevelyan merge foarte repede. De când îşi recăpătase energia, mersul lui se ameliorase în aşa fel, încât nu mai putea să ţină pasul cu el.

Îl găsi stând pe o bancă în faţa verandei căsuţei şi privind spre dealurile Scoţiei.

— Ce vrei? i se adresă cu furie în glas.

Se aşeză lângă el, dar nu-l atinse.

— Ne-am spus nişte lucruri oribile. Nu-şi bătu capul să răspundă. Claire ştia că îl rănise profund, foarte adânc, dar nu era sigură cum a reuşit asta. Era oare aşa de sensibil în legătură cu scrierile lui? îmi plac cărţile tale, continuă ea. Mi-au plăcut întotdeauna. *Toate* îmi plac. Fiecare capitol. El o privi, ca şi cum nu-şi dădea seama despre ce vorbeşte. Cărţile tale, îţi aminteşti? adăugă ea. De aceea ne-am certat.

El îşi întoarse privirea spre dealuri.

— Oare? Poate că ar trebui să renunţ la unele din măsurători. Poate că ar trebui să scriu două cărţi, una pentru oamenii care doresc să ştie totul şi una pentru mase. Pentru mase am să spun totul despre Nyssa şi alte femei frumoase,

— Eu cred că lumea poate să-şi continue evoluţia şi fără această carte, rosti Claire ţâfnoasă.

— Poate că da, rosti Trevelyan, fără prea mare interes.

O vreme stătu lângă el în tăcere. Învăţase deja că Trevelyan putea să vorbească ore întregi, dar putea să rămână şi tăcut.

— Dacă ceea ce am spus despre cărţile tale nu te-a supărat, de ce eşti furios pe mine?

Se uită la ea uimit.

— Nu sunt furios pe tine. Tu ai părerea ta, eu pe

a mea.

— Totuşi, *eşti* furios pe mine. Ai ieşit din turn ca o furtună şi ai venit aici. Ai fost supărat pe mine.

Trevelyan se uită la ea, ca şi cum îşi închipuia că şi-a pierdut minţile şi Claire avu prima ei experienţă despre bărbaţii care rescriu istoria.

— Nu am făcut asta. Mai curând am avut nevoie de aer.

Claire ar fi vrut să strige la el, dar ştia că nu ar duce la nimic bun. În următoarea clipă realiză că el ascundea ceva de ea. Exista ceva despre care el nu voia ea ea să ştie.

— Ce nu îmi spui? întrebă ea cu blândeţe.

Trevelyan se ridică şi se îndreptă spre marginea verandei

— N-am idee ce vrei să spui. Ţi-am spus mai multe despre viaţa mea, decât am spus vreodată cuiva.

— S-ar putea să fie adevărat, dar mi-ai spus doar despre căpitanul Baker. Nu mi-ai vorbit niciodată despre viaţa ta dinainte de a lua el fiinţă. Unde ai crescut? Ce legătură ai cu Harry?

— Mi-e frig. Cred că trebuie să mergem înapoi. Se întoarse să o privească, coborând genele şi aruncându-i o privire lascivă. Sau poate că tu vrei să rămâi aici? Am putea să mergem în casa de vară şi…

— Mi-ai oferit trupul tău, dar nu şi secretele tale. Tu ştii tot ce e de ştiut despre mine, dar nu mi-ai spus nimic despre tine. Nu ai împărţit nimic personal cu mine.

— Am împărţit cu tine tot ce am putut.

— Ai împărţit cu mine doar ce ai *vrut.* Se răsuci pe călcâie şi plecă de lângă el.

Când ajunse la câţiva paşi de casa de vară, el o prinse.

— Stai cu mine. Nu pleca.

Ea îl privi în ochi, în ochii aceia insondabili şi se întrebă ce se afla în spatele lor. Ar fi vrut să plece, dar simţea că are nevoie de ea. Se rezemă de el şi el o ţinu strâns.

— În regulă, rămân.

Îi sărută creştetul capului şi continuă să o ţină în braţe vreme îndelungată.

— Deci tu crezi că trebuie să scot din cărţile mele unele dimensiuni, nu-i aşa?

— De ce nu mă laşi să trec şi eu cu condeiul prin ele?

— Să-ţi permit să le redactezi? Tu? Un copil?

Se contraziseră tot drumul înapoi, până la turn. Claire îl contrazicea pe Trevelyan, dar vedea că jumătate din ceea ce spunea el era pentru a o tachina. Insă mai înainte, când s-au certat, ceva spus de ea l-a supărat serios, în cele patru zile preţioase cât au stat împreună, aceasta a fost singura ceartă pe care au avut-o.

Restul timpului l-au petrecut făcând dragoste şi ocupându-se de Brat şi de Nyssa. În prima dimineaţă, după ce Claire căzuse de acord să-şi petreacă aceste zile cu Trevelyan, n-a vrut să stea nicio clipă cu tânără aceea frumoasă. La urma urmei, ce femeie ar fi dorit să petreacă ore întregi alături de o femeie, atât de frumoasă încât era numită Perla Lunii, şi adorată de bărbaţii dintr-un oraş întreg? Se putea ca situaţia să devină neplăcută. Şi, în afară de frumuseţea Nyssei, Claire încă îşi mai amintea vorbele oribile pe care aceasta le spusese despre ea, că are o culoare ca burta de broască. Mai era şi ceea ce Trevelyan spusese despre Nyssa, că e mai femeie decât putea el să suporte. Claire punea pariu că nu exista nimic în viaţă, ce ar putea să o facă să semene cu Nyssa.

Dar nu ţinuse seama de Nyssa însăşi. Scopul acesteia în viaţă părea să fie să facă tot ce voia şi când voia. Trevelyan spusese că, în calitate de preoteasă a peshanilor, singura ei responsabilitate era să se distreze – şi chiar asta făcea Nyssa. Râdea, cânta, dansa. Îl tachina pe Trevelyan şi îl făcea să zâmbească, apoi când Claire era gata să iasă din cameră, Nyssa începea să o tachineze şi pe ea. O întrebă pe Claire dacă nu i se pare că toanele lui Trevelyan erau plictisitoare, apoi îi admiră părul şi o întrebă dacă poate să-l perie. Cu greu puteai să fii supărată pe cineva care îţi perie părul. Nyssa îi împleti părul des în cozi, apoi le prinse cu trei piepteni incrustaţi cu pietre preţioase. După aceasta, o duse pe Claire în dormitorul lui Trevelyan şi o îmbrăcă în una din robele ei brodate.

— Acum, faţa, rosti Nyssa.

Claire încercă să protesteze, dar era prea curioasă pentru a o opri. Privi fascinată cum Nyssa îşi deschise cufărul şi răscoli înăuntru, până găsi o bucată de material negru, ca un cărbune. Apoi Nyssa îi ceru lui Oman să-i aducă o lampă de aramă, şi aprinse materialul în ea. În timp ce acesta ardea, ea ţinea un bol cu gura în jos deasupra fumului. În câteva minute, un reziduu negru se aşternu pe pereţii bolului. Nyssa luă din cufăr o pensulă mică. Claire fu gata să protesteze din nou, când Nyssa scuipă în reziduul format şi repede şi cu îndemânare aplică pasta neagră pe pleoapele şi genele lui Claire. După aceasta Nyssa îi dădu pe faţă cu pudră şi roşu, folosind mai mult roşu la buze. Când totul fu gata, îi dădu lui Claire o oglinjoară.

Aceasta era convinsă că arăta ca un clown de la circ, dar nu era adevărat. Nyssa era expertă în arta machiajului. Claire ştia că nu arătase niciodată aşa bine. Îşi aruncă o privire spre camera de lucru.

— Du-te la el, rosti Nyssa. O să-i placă.

Cu timiditate, Claire intră în camera de lucru a lui Trevelyan, unde el stătea la masa numărul cinci. Când nu era implicat activ în altă parte, se afla la una din mesele lui de lucru.

Claire rămase lângă el câteva minute şi trebui să-şi dreagă glasul de trei ori, înainte ca el să se uite la ea. Când o privi, o studie, apoi îi luă bărbia în palmă şi îi întoarse faţa dintr-o parte în alta. După care îi spuse ceva Nyssei în peshană, o sărută pe Claire şi se înapoie la scris.

Claire se simţea puţin dezamăgită, în timp ce se ducea înapoi la Nyssa.

— Ce a spus? întrebă ea în şoaptă.

— A spus că eşti perfectă şi fără toate astea şi că s-ar putea ca eu să am nevoie de ceva îmbunătăţiri, nu tu.

Claire zâmbi de plăcere, apoi se înapoie la Trevelyan şi îl sărută sonor. Acesta fu uimit, deoarece ce-i spusese cu adevărat Nyssei a fost că modul ei de a machia avea nevoie de practică şi că mâna îi era prea grea.

După ce Nyssa a îmbrăcat-o pe Claire, a întrebat-o dacă ar putea să îşi pună şi ea hainele ei americăneşti. Dar sânii ei mici nu puteau să umple corsajul rochiei, aşa că Claire folosi mai multe perechi de şosete de-ale lui Trevelyan şi căptuşi rochia la piept.

Fericită, Nyssa se plimbă prin faţa lui Trevelyan şi a lui Oman, care le admirară cu neruşinare pe ambele femei.

Chiar în timpul acestei parade a modei, în încăpere intră Brat. Privirea i se opri în primul rând pe Nyssa. Din momentul în care intră Brat în cameră, aerul se umplu de tensiune.

Faţa drăguţă a Nyssei îşi schimbă expresia de plăcere, cauzată de rochia ciudată pe care o purta, încetă să-şi mai admire pieptul fals şi se uită la Brat. Claire ştia perfect că Nyssa nu mai văzuse niciodată o femeie, care să poată concura cu ea, când se ajungea la frumuseţe. Dar Brat era într-adevăr o provocare. În timp ce Nyssa arăta prea întunecată, cu ochii şi părul ei negru, frumuseţea lui Brat era una diafană. Avea părul şaten deschis, ochi albaştri, buzele roz şi pielea de culoarea fildeşului.

Claire se uită la Trevelyan şi văzu că se lăsase pe spătarul scaunului şi le privea pe cele două tinere cu mare interes. Avea pe figură acea expresie a lui: intenţionez-să-scriu-despre-asta.

Brat făcu prima mişcare. Se îndreptă spre Nyssa, o privi în ochi, pentru că Nyssa era mică, iar Brat, la paisprezece ani nu ajunsese încă la înălţimea unui adult, apoi îşi încleştă pumnul şi o plezni pe Nyssa în figură. Aceasta căzu pe duşumea.

— Brat! strigă Claire la sora ei, care se uita la Nyssa ca şi cum i-ar fi fost un duşman de moarte. Claire se îndreptă spre Nyssa, pentru a o ajuta să se ridice şi în acelaşi timp îl privi pe Trevelyan.

— Ajută-mă, îi porunci ea, dar Trevelyan stătea şi zâmbea, în mod evident fascinat de scena la care asistase. Îmi pare aşa de rău, adăugă Claire ajutând-o pe Nyssa să se ridice. Sarah Ann, vreau să-i ceri scuze, chiar în acest moment. Brat stătea fără să se mişte, cu figura dură. Când Nyssa fu în picioare, Claire se îndreptă spre sora ei: ori îi ceri scuze – şi te explici – ori am să-ţi dau ceva de o să-ţi pară rău.

În spatele lor râsul Nyssei izbucni puternic şi Claire se întoarse pentru a o privi.

— N-a fost niciodată într-o încăpere, alături de o femeie mai frumoasă decât ea, rosti Nyssa.

Brat nu scoase niciun cuvânt, doar continua să o privească fix.

Claire se uită la Trevelyan, ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul.

Acesta ridică din umeri.

— Tu ai bani, sora ta are frumuseţe. Ai întâlnit vreodată o moştenitoare mai bogată ca tine?

Claire îl privea ca pe un nebun.

— Ce are asta de a face cu banii? Sora mea tocmai a lovit pe cineva şi…

Dar nu mai spuse nimic, deoarece Nyssa trecu pe lângă ea şi îi întinse mâna lui Brat.

— Am să te machiez şi pe tine, cum am machiat-o şi pe sora ta, rosti Nyssa blând. Am o robă albastră, de culoarea ochilor tăi şi am nişte pantofi de mătase cu mici oglinzi cusute pe ei.

Brat rămase unde se afla timp de câteva minute, apoi cu maxilarul tot încleştat, o urmă pe Nyssa în dormitor.

După acest prim episod, Nyssa şi Brat au devenit nedespărţite. Nu că s-ar fi plăcut, nu că şi-ar fi spus vreodată un cuvânt amabil. Era ca şi cum niciuna nu îndrăznea să o piardă din ochi pe cealaltă. Claire reflectă că Nyssa se amuza de acest joc, dar Brat era mortal de serioasă.

La început, animozitatea pe care Brat o arăta faţă de Nyssa o irită pe Claire, dar Trevelyan ridică din umeri.

— Asta o distrează pe Nyssa, deci totul e în regulă. Ea nu-i înţelese comentariul, tot aşa cum nu înţelegea nici ce se întâmpla între Nyssa şi Brat. Nyssa avea nouăsprezece ani, aceeaşi vârstă cu Claire, dar tânără peshană se purta mult mai copilăreşte. Acţiona ca şi cum doar gândul unei responsabilităţi oarecare ar fi putut să o ucidă. Îi spuse lui Claire că înţelegea să se

distreze şi că asta era tot ce plănuia să facă în viaţă.

Odată, Claire încercă să vorbească cu Trevelyan despre viitorul Nyssei, dar acesta nu voi să discute subiectul. De fapt întreaga situaţie părea că-l înfurie.

— Nu e ca tine, aproape ţipă el. Nu poţi să înţelegi ca alte ţări au alte sisteme? Te plângi că America e diferită de Anglia şi Anglia e diferită de Scoţia. Dar nu ai idee ce diferit este restul lumii!

Claie nu ştia ce spusese, de a cauzat atâta furie la el, dar această furie anume a fost ultima pe care n-a înţeles-o. Uneori se uita la ea cu dragoste, uneori o privea ca şi cum habar nu avea cine e. Când scria avea însuşirea de a se concentra, încât aproape o înspăimânta. Brat şi Nyssa ţipau una la alta, dar Trevelyan stătea în mijlocul vacarmului părând că nu aude nimic. Odată, când Brat şi Nyssa au început să se certe din cauza unei deosebit de frumoase robe roşii, Claire a trebuit să-l zgâlţâie pe Trevelyan, pentru a-l determina să se oprească din scris şi să negocieze cu cele două femei. Acesta se încruntă, ridică privirea şi spuse:

— Când vor ajunge să se sfâşie, o să le pară rău. Dar din asta vor învăţa mai multe decât pot eu să le învăţ. Şi, din păcate, avea dreptate.

În dimineaţa celei de a patra zi, Oman îi înmână lui Clăire o scrisoare, spunându-i că a adus-o un om, călare pe un cal plin de spumă. Trevelyan îşi lăsă scrisul şi se uită la ea cu mare interes. Când Claire întinse mâna să ia scrisoarea, descoperi că inima îi bătea cu putere. Auzise oare Harry ce făcuse ea cu Trevelyan? Oare de la el era scrisoarea?

— E de la Prinţul de Wales, rosti apoi. Nyssa şi Brat ieşiră din dormitor să o vadă deschizând scrisoarea. Claire o citi rapid apoi ridică ochii spre Trevelyan. Prinţul de Wales a emis un mandat regal

pentru whisky-ul lui MacTarvit.

— Vrea să *aresteze* whisky-ul? întrebă Brat.

Claire zâmbi.

— Nu, prinţul spune că e cel mai bun whisky pe care l-a gustat vreodată şi doreşte ca lumea să afle asta. Ochii lui Claire se întâlniră cu ai lui Trevelyan. Acum *ea* nu va mai putea să-l alunge de pe moşie, afirmă ea. Nu, dacă prinţului îi place acest whisky.

Trevelyan o privi pe Claire îndelung. Nu-şi dădea seama la ce se gândeşte el.

— Asta n-o să-i placă, rosti el în sfârşit. Te amesteci prea mult în viaţa ei.

Claire îi întoarse spatele, pentru că ceva din ceea ce-i spusese şi din felul în care o spusese, o înspăimânta.

— Putem să mergem să-i spunem lui Angus MacTarvit?

— Da, haideţi, interveni Nyssa. Să mergem acum, să-i explici tot ce ai făcut.

Trevelyan îi făcu un semn lui Oman şi treizeci de minute mai târziu grupul se înghesuia într-una din trăsurile MacArran. Era un amestec ciudat de oameni. Trevelyan purta pledul, despre care acum ea ştia că e pledul şefului de clan şi despre care îi spusese din nou că n-ar trebui să-l poarte. El replicase că kilturile lui Harry ar fi prea scurte pentru el, ironie care nu-i scăpă lui Claire. Nyssa strălucea într-o robă cafeniu-aurie, brodată cu un model cu diamante. Brat, pentru a nu fi depăşită de duşmanca/prietena ei, era îmbrăcată cu o robă albastră şi avea flori în păr. Oman, desigur, n-avea cum să arate mai ciudat decât de obicei. Numai Claire era „normală”, în rochia simplă de lână roşie.

Nici nu-şi dădea seama că privea grupul din trăsură ca şi cum i-ar fi fost frică că vasalii ar putea să-i privească la fel ca pe nişte oameni de pe altă planetă.

Nyssa îi spuse ceva lui Trevelyan în peshană şi el zâmbi.

Claire o privi pe Nyssa.

— Tradu, te rog.

Îi răspunse Trevelyan, pentru că Nyssa se întorsese şi privea pe geam.

— Spune că dintre noi toţi, invenţia aia de la fundul tău te face să pari cea mai ciudată.

— Turnura mea! rosti Claire indignată. Îţi fac cunoscut că... Se opri, deoarece toţi din trăsură zâmbeau şi Claire izbucni la rândul ei în râs. Îi zâmbi lui Trevelyan. Cel puţin astăzi, nici tu nu eşti îmbrăcat ca George Washington.

Trevelyan zâmbi.

Când fură cam la doi kilometri de casa lui Angus, drumul de trăsură se termină şi au trebuit să continue să meargă pe jos. Angus îi întâmpină în vârful dealului, fără ca puşca să i se vadă pe undeva. În spatele lui se aflau cam o duzină de vasali. Se pare că au văzut trăsura de foarte departe şi au venit să-i salute pe pasageri. Vasalii nu scoteau nicio vorbă, ci doar priveau grupul acela în mătase strălucitoare urcând dealul.

Angus, care niciodată nu rămăsese fără cuvinte, acum se uita de la Brat la Nyssa şi înapoi. Ochii lui se făceau din ce în ce mai mari.

Trevelyan o privi pe Claire şi văzu că sentimentele ei erau pe cale să fie rănite, aşa că îl apucă pe Angus de braţul lui puternic şi îl împinse spre căsuţă.

— Haide înăuntru, bătrâne. Claire are ceva să-ţi spună.

Ei trei intrară în căsuţă. Claire se aşeză pe singurul scaun, Trevelyan luă un scăunel şi aşteptau răbdători, în timp ce Angus îi turnă fiecăruia câte un

pahar de whisky. După ce fură serviţi, Angus se aşeză şi întrebă:

— Ce vă aduce aici pe toţi?

— Asta, rosti Claire şi îi înmână scrisoarea.

O luă, se uită la ea, dar nu părea să înţeleagă ce scrie. Claire realiză că de fapt nu ştia să citească.

— Prinţul de Wales a emis un decret regal pentru protejarea whisky-ul tău, rosti Claire.

Angus se întoarse spre Trevelyan, ca pentru a-i I cere explicaţii.

— Am fost recent la Edinburgh şi prinţul tocmai o vizita pe regină la Balmoral. Atunci Claire i-a trimis o sticlă din whisky-ul tău, iar lui i-a plăcut.

Angus se încruntă şi se uită din nou la Claire. Ea avea impresia că el tot n-a înţeles.

— Acum eşti protejat de prinţ, cineva care cândva va fi rege. Nu va permite nimănui să te oprească să faci; whisky, nici chiar ducesei. Toţi oamenii din lume vor voi să-ţi cumpere whisky-ul. Îndeosebi americanii. Lor le place tot ce e scoţian. Vor veni americani bogaţi să trateze cu tine în privinţa preţului. Poţi să le ceri mii dacă îţi place. Americanilor le place să supraliciteze pentru a putea să se laude în faţa prietenilor, cât de mult i-a costat.

Angus îl privi pe Trevelyan.

— Din păcate, tot ce spune e adevărat.

Claire se strâmbă la el.

Putea să vadă că Angus era supărat în privinţa celor spuse de ei. În picioare, le întoarse spatele pentru o clipă. Când vorbi, vocea lui nu era prea sigură.

— Întotdeauna mi-au plăcut vechile metode. Familia mea a rămas fidelă vechilor tradiţii.

Claire inspiră adânc.

— Poţi să nu accepţi autorizaţia. Nu ştiu dacă a

existat vreodată cineva care să o refuze, dar sunt sigură că se poate. Poţi să rămâi exact aşa cum ai fost până acum, dacă vrei.

Angus întoarse spre ea o figură furioasă.

— Să refuz? Ţi se pare că sunt chiar aşa scrântit? Sau prost? Crezi că vreau să-mi petrec bătrâneţile îngheţând în coşmelia asta? Copiii mei au plecat, pentru că aici nu era de lucru pentru ei. Eu am încercat să-mi vând whisky-ul în oraş, dar ea... Făcu un semn cu capul aproximativ în direcţia Bramley. S-a aşezat în faţa căruţelor şi a spart toate sticlele.

Îi zâmbi lui Claire.

— Unele din vechile metode sunt bune. Nu o să reuşeşti să mă scoţi din kilt-ul meu, dar pot să mă descurc şi fără un regim cu carne de vită furată. Mi-ar plăcea să cumpăr... Ridică privirea. Mi-ar plăcea să cumpăr iarna portocale. Se aşează pe scăunel şi pentru o clipă se uită fix spre uşă. Dacă e de lucru, poate că familia mea se va întoarce acasă. Am patru băieţi, toţi zdraveni, flăcăi voinici. Acum sunt în America şi doi dintre ei sunt însuraţi. Angus ridică ochii spre Claire şi ea putu să vadă în ei lacrimi. Unul dintre fii mei are un copil. Nu l-am văzut şi nici n-am crezut că-l voi vedea vreodată.

Claire îl privi simţind nevoia să plângă şi ea, apoi se uită la Trevelyan. Acesta se uita la ea cu intensitate şi nu-şi mută privirea când fu văzut. După o vreme, Trevelyan se ridică, îi întinse mâna lui Claire şi se îndreptă spre uşă. Părea că Angus nici nu şi-a dat seama când au plecat.

Ţinându-l pe Trevelyan de mână, Claire îl urmă afară. Într-o latură a căsuţei puteau să audă sunetul cimpoaielor şi Claire se îndreptă în direcţia aceea, dar Trevelyan o trase spre pădure.

— Unde ne ducem? întrebă ea, dar el nu

răspunse.

Când fură ascunşi de pădure, se întoarse spre ea, îi luă faţa în mâini şi o sărută într-un fel cum n-o sărutase niciodată. Era un sărut plin de pasiune, era un sărut plin de… Dragoste, îi trecu ei prin cap.

Continuând să-i ţină faţa în palme se depărtă puţin, şi o privi, ca şi cum voia să-şi imprime în memorie toate trăsăturile ei.

— Ai făcut pentru el o treabă plină de amabilitate, i şopti Trevelyan.

Dintr-un motiv oarecare, Claire fu stânjenită de acest compliment.

— Nu mai mult decât ar fi făcut oricine altcineva. M-am gândit că poate prinţul va gusta whisky-ul, dacă i-l trimit. Am avut impresia că m-a plăcut, când l-am întâlnit la Londra.

Trevelyan se uita încă la ea, în modul acela ciudat, dar apoi zâmbi.

— Cred că Nyssa a organizat o petrecere. Mergem să ne uităm cum dansează?

Claire era conştientă că, atât timp cât va trăi, nu va mai exista o altă zi ca aceasta, în care i-a spus lui Angus despre garanţia regală. Acesta deschisese butoiaşe de whisky şi le trecea pe rând fiecăruia, fără să ceară un ban.

— E sfârşitul lumii, i se adresă în surdină Trevelyan lui Claire.

Prima oară când l-a vizitat pe Angus, încercase să le înveţe dansurile, dar astăzi dansau Nyssa şi Brat. Când Claire văzu cât de bune erau cele două frumoase, făcu un pas deoparte şi rămase privind. Picioarele le săreau cu uşurinţă peste săbiile puse pe pământ.

Când Brat se poticni în roba ei, Nyssa spuse că vor să se îmbrace la fel ca scoţienii. Una dintre femei îi

oferi o fustă lungă din ţesătură de casă, dar Nyssa arătă spre băieţi şi spuse că aşa ceva ar voi să îmbrace. Unii îi spuseră că femeile nu îmbrăcau kilt-ul scurt, dar Trevelyan făcu un pas înainte şi îi asigură că Nyssa trebuie să aibă orice voia. Aşa că Angus aduse două kilt-uri făcute din pledul în culorile întunecate MacTarvit. Acestea arătau ca şi cum stătuseră împăturite ani de zile, păreau că fuseseră chiar ale bătrânului. Nyssa luă unul, apoi îl sărută pe Angus pe obrazul zbârcit. Ca să nu se lase mai prejos, Brat îl sărută pe celălalt.

Angus era bucuros, dezvelindu-şi cei doi dinţi pe care-i mai avea.

Când frumoasele tinere ieşiră din casa lui Angus îmbrăcate în kilt-uri şi cu picioarele descoperite, femeile le aruncară priviri dezaprobatoare, iar bărbaţii priviri pofticioase. Trevelyan se duse la cele două, oferindu-i fiecăreia braţul şi se îndreptară spre cimpoaie. Toate privirile dezaprobatoare, ca şi cele pofticioase, dispărură. Când muzica reîncepu, el se întoarse la Claire.

— E ca şi cum voinţa ta ar fi lege, rosti ea privindu-l. Nici nu s-au gândit ca fetele să poarte kilt, până când nu le-ai spus tu că e în ordine. Şi când le-ai dat braţul, toţi vasalii au fost de acord.

Trevelyan ridică din umeri şi se uită în altă parte.

— Ce bune dansatoare sunt, nu-i aşa?

Claire ştia că nu mai putea să scoată de la el alt cuvânt. Stătea de-o parte şi îl privea, în timp ce el mergea printre oameni şi stătea de vorbă cu ei. Părea că îi cunoaşte pe foarte mulţi după nume, îi întreba despre rudele şi casele lor.

La prânz, Claire îl văzu pe Trevelyan vorbind cu doi tineri, după care îi observă pe aceştia grăbindu-se să coboare dealul, spre Bramley.

— Unde se duc? întrebă ea, dar Trevelyan o apucă de bărbie şi îi spuse că e o surpriză.

De abia la apusul soarelui descoperi care era surpriza. Trevelyan organizase ca toţi vasalii, peste o sută, să ia masa la Bramley, după care erau invitaţi să vizioneze o piesă de teatru a prietenului lui Brat, Cammy.

Trevelyan încălecă un cal adus de un rândaş de la grajdurile Bramley şi îi întinse mâna lui Claire, ca să o ridice pe şa, în faţa lui.

Când fu aşezată, se sprijini de el, simţindu-i puterea. Era dificil să-şi închipuie că acesta era omul despre care crezuse că e bătrân, când a leşinat după prinderea calului ei.

Trevelyan călări împreună cu ea prin pădure, departe de cea mai mare parte dintre oamenii care se îndreptau spre Bramley.

— Nu cred că prezenţa ta aici va continua să rămână un secret, comentă Claire.

— Nu.

Se aşteptase să spună mai multe, dar n-a făcut-o şi ea n-a insistat. Nu îi va spune niciodată mai mult decât voia el.

— Nu simţi că uneori există momente de fericire! absolută? întrebă ea. Că există clipe care n-ai vrea să se termine niciodată?

— Nu, răspunse el. Întotdeauna vreau să văd ceea ce se va întâmpla.

Ea zâmbi în întuneric şi rămase liniştită, sprijinită de el. În acest moment, nu voia să se gândească la viitor.

Călăriră aşa de încet prin provincia scoţiană întunecată, încât ajunseră la uşa din aripa de est al casei, odată cu vasalii. Înăuntru erau aranjate mese, în camera de zi pe care Claire nu o văzuse niciodată plină

cu mâncare, iar Camelot J. Montgomery îşi ieşise din minţi de emoţie. Se pare că urma să aibă spectatori la piesele lui.

Claire stătea în uşă şi se uita la oamenii care se apropiau şovăind de mese şi de mâncare.

— Nu este ceea ce voiai tu? o întrebă Trevelyan. Nu e genul de treabă pe care plănuiai să o faci când vei fi ducesă? Această egalitate între oameni nu e ceva în care credeţi voi americanii?

— Aşa cred.

— Ridică ochii spre el, cu o faţă îngrijorată. Ce va face mama lui Harry când va auzi de asta?

Trevelyan ridică din umeri.

— Nu va face nimic ce n-a făcut şi înainte. Acuma încetează să mai fii îngrijorată şi vino la masă.

Claire fu de acord să se lase condusă în cameră, încercă să-şi ascundă îngrijorarea, dar nu se putea opri să nu se gândească la femeia aceea şi la ce ar fi putut să facă.

După ce oamenii au mâncat, s-au îndreptat spre micul teatru al lui Cammy. Erau locuri cam pentru jumătate dintre ei, dar ceilalţi au rămas în picioare pe lângă pereţi privind cu respect sala aurită. Când se înălţă cortina, lui Claire îi trecu prin minte că vor vedea versiunea ciudată a vreunei piese, dar în loc de asta pe scenă se afla Nyssa singură.

Era minunat îmbrăcată, cu o robă grea roşie ce sclipea de bijuterii. În culise, un fluier începu să intoneze o melodie misterioasă.

Cum stătea lângă el, Claire putu să-l simtă pe Trevelyan înţepenind. Când îl privi, ochii lui erau larg deschişi şi părea aproape furios.

— Ce e? şopti Claire. Trevelyan se uită în altă parte, ascunzându-şi faţa ca să nu-l vadă, dar ea avu impresia clară că ceva îi cauzase o mare durere.

Spune-mi ce nu e în ordine? mai şopti ea. Cine cântă din fluier?

Încet, Trevelyan se întoarse spre ea, apoi o trase în braţe, cu spatele la el.

— Priveşte! rosti el cu voce aspră. O să danseze. E un dans străvechi, cu o mare semnificaţie.

— Ce vrea să însemne? întrebă Claire încercând să se întoarcă pentru a-i vedea faţa, dar el nu-i permise.

Claire se uită la Nyssa, pe scenă. Îşi scosese roba grea şi pe dedesubt era îmbrăcată cu văluri subţiri şi transparente, care de-abia ascundeau trupul ei mlădios, cu pielea aurie. Deşi îmbrăcămintea Nyssei era provocatoare, poate chiar indecentă, nu se auzi niciun murmur din partea spectatorilor. Fiecare părea că-şi dă seama că se uită la ceva foarte departe de o comedie.

Dansul Nyssei, dacă ar fi putut fi numit aşa, era compus din mişcări lente, armonioase, care nu aveau spontaneitate, erau studiate şi perfecte. Se mişca cu precizie pe melodia îndelungă şi lentă, cu feţişoara ei splendidă peste măsură de solemnă.

— Nu-mi place deloc, rosti Claire şi încercă să plece de lângă Trevelyan, dar acesta o ţinu strâns.

— Nyssa crede în religia ei cu toată inima şi cu tot sufletul, şopti el.

Claire continuă să privească dansul, dar acesta îi făcea pielea de găină şi când Nyssa în sfârşit căzu pe pământ încet şi graţios, într-o poziţie mimând moartea, nimeni dintre spectatori nu se mişcă. Rămase aşa mult timp, iar oamenii o priveau tăcuţi. Apoi Brat ieşi din culise şi o apucă pe Nyssa, ridicând-o în braţe.

Aceasta deschise ochii şi râsul ei străbătu printre spectatori. Şi în acea clipă, lumea începu să aplaude.

Claire încercă să se întoarcă spre Trevelyan, dar

el continua să o ţină strâns.

— Priveşte, o îndemnă el şi după câteva momente fluierul se auzi din nou, doar că de această dată melodia era rapidă şi săltăreaţă. Zâmbind, Nyssa o dădu pe Brat la o parte şi începu să danseze din nou, doar că de această dată în mod evident nu era vorba despre moarte.

— Şi acest dans ce semnifică? întrebă Claire cu sarcasm în glas.

— Procreaţia, răspunse Trevelyan peste zgomotul făcut de spectatori, care începuseră să bată din palme şi să aclame văzând ondulaţiile Nyssei.

Claire se răsuci pentru a-l privi pe Trevelyan şi văzu că se uita la Nyssa cu aceeaşi plăcere, ca şi ceilalţi oameni.

— Am nevoie de aer, rosti ea, apoi trebui să repete de două ori, înainte ca el să o audă. Zâmbi atoateştiutor, apoi o luă de mână şi o conduse afară, în aerul rece al nopţii.

O trase într-o parte a casei şi în întuneric începu să o sărute.

— Asta e pentru mine, sau pentru Nyssa? întrebă ea când putu să-şi recapete răsuflarea.

— Îţi pasă?

Ea râse.

— Nu chiar. Îşi băgă mâinile în părul lui şi îi întoarse sărutările.

La un moment dat, deschise ochii şi-l văzu pe Oman în spatele lor. Stătea liniştit, cu ochii cu pleoape grele pe jumătate închişi, ca şi cum n-ar fi vrut să se uite, dar trebuia. Claire îl trase pe Trevelyan de păr. El nu se opri din sărut, dar îi spuse ceva lui Oman cu voce scăzută şi în altă limbă.

Oman răspunse, apoi dispăru în întuneric.

— Ce a spus? întrebă Claire. Trevelyan îi săruta

gâtul şi ea nu putea să gândească prea limpede. Şi continua să o sărute. Ce a spus Oman? întrebă ea din nou.

Trevelyan se depărtă puţin, pentru a-i răspunde.

— S-a întors Harry, răspunse el apoi începu din nou să o sărute pe gât.

A fost ca şi cum cineva i-ar fi turnat apă rece în cap. Se depărtă de Trevelyan şi îl privi.

— Nu ai nimic de spus?

— Mai bine să nu vorbesc, murmură el şi întinse gâtul pentru a o săruta din nou. Dar când ea nu mai comentă, adăugă: hai să mergem în grădină. O luă de mână şi o trase în umbra protectoare a copacilor.

Claire îl urmă, cu gândul că se îndreptau spre un loc intim, unde să poată sta de vorbă, dar în momentul în care rămaseră singuri, el o trase din nou la el şi începu să o sărute.

— Încetează! aproape strigă ea şi-l împinse. Când, până la urmă reuşi să se despartă de el, acesta rămase acolo în lumina strălucitoare a lunii, cu o privire nedumerită pe figură. Nu poţi să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. N-ai auzit ce a spus Oman?

Figura lui Trevelyan se transformă şi Claire îşi dădu seama că nu mai văzuse această expresie rece de zile întregi. Era ca şi cum peste faţa lui se lăsase o cortină şi nu intenţiona să-i permită ei, sau altcuiva, să privească în străfundurile fiinţei lui.

— Am auzit.

Claire făcu un pas, dar el se retrase. Mâinile lui Claire îi căzură de-a lungul trupului.

— Ce vom face? şopti ea.

— În viaţă, oamenii sunt liberi să facă ce vor.

— Ce înseamnă asta? E ceva ce ai citit, sau ai scris tu?

— E o realitate. Figura lui se deveni şi mai enigmatică, lăsând şi mai puţin din el la vedere.

Ea îşi lipi palmele de faţă.

— Trevelyan, te rog, nu face asta. Te rog nu mă lăsa pe dinafară. Ce am să fac? Ce *vom* face?

Când el nu răspunse, ea îl privi. Stătea acolo, privind-o la rândul lui. Era aşa de înalt, aşa de întunecat, aşa de departe de ea. Nu mai era Trevelyan, care râsese împreună cu ea. Acum era căpitanul Baker din fanteziile copilăriei ei, un om atât de departe de ea, ca o făptură mitică.

Îşi lăsă mâinile în jos.

— Am fost doar una dintre ele, nu-i aşa? Aceste ultime patru zile au fost totul pentru mine. Niciodată în viaţa mea nu am fost aşa fericită. Am împărţit aşa de multe cu tine. Nu, *am crezut că* împart totul cu tine. N-am avut niciodată pe nimeni cu care să vorbesc, aşa cum am putut să vorbesc cu tine. Am putut să-ţi spun despre ceea ce am citit, ce gândesc, ce sper. Pot să fac tot ce vreau alături de tine, dar acum văd că pentru tine n-am însemnat nimic.

Se întoarse şi începu să se depărteze, dar el o prinse de braţ.

— De ce crezi că nu însemni nimic pentru mine? întrebă blând.

Ea se întoarse spre el furioasă.

— Oman ţi-a spus că Harry a revenit şi tu nu spui nimic. Nu-ţi pasă că trebuie să mă întorc la el, că trebuie să te părăsesc pe tine şi tot ce am trăit împreună în ultimele zile. Ai primit ce ai vrut de la mine şi acum nu sunt decât un capitol din cartea ta. Sau moştenitoarele americane vor umple toate capitolele? Poate că numai o femeie ca Perla Lunii merită să ocupe toate capitolele.

— Ce vrei de la mine?

Ea scutură din cap.

— Dacă nu ştii, nu pot să-ţi spun. Începu să se depărteze, dar el o prinse din nou, mişcându-se astfel încât ajunse în faţa ei.

— Spune-mi ce aştepţi de la mine. Ţi-ar plăcea să te rog să trăieşti cu mine, în locul lui Harry? Asta vrei? Ţi-ar plăcea să te rog să abandonezi visul tău de a fi ducesă şi să locuieşti cu mine într-o colibă de la marginea junglei?

Claire îşi răsuci capul. O parte din ea ar fi vrut să meargă cu Trevelyan, ar fi vrut să-şi petreacă toată viaţa cu el, dar exista şi o altă parte ce îi spunea că ultimele câteva zile petrecute cu el nici nu erau reale.

Existau aşa de multe pe care nu le ştia despre el. Punea întrebări, dar el nu răspundea la niciuna.

— Nu te cunosc, rosti ea cu vocea în agonie.

— Mă cunoşti la fel de bine ca oricine altcineva.

Ridică ochii furioasă spre el.

— Nu înţelegi că nu vorbesc despre ceea ce am făcut împreună, în pat? Vorbesc despre dragoste.

— Şi eu la fel.

Claire se întoarse. N-ar fi vrut să plângă.

Trevelyan îşi puse mâinile pe umerii ei şi ea îşi frecă obrazul de mâna lui.

— Nu ştiu ce să fac, rosti ea. Spune-mi ce să fac.

El o răsuci, pentru a sta faţă în faţă şi o privi în ochi.

— Trebuie să-ţi iei propriile decizii. Nu pot să hotărăsc eu pentru tine. Nimeni nu poate trăi viaţa altei persoane. Nu era ceea ce voise să audă. De ce nu putea să fie ca alţi bărbaţi şi să-i spună că o iubeşte, că vrea să rămână cu el? De ce nu putea să spună că ar ucide-o, pe ea sau pe Harry, sau pe amândoi, numai dacă s-ar uita unul la altul? Asta vrei? întrebă el, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. Ţi-ar plăcea să te urc pe cal

şi să te duc cu mine în următoarea călătorie? Şi dacă fac asta, cât ar mai dura până când vei începe să mă urăşti? Oare nu m-ai urî peste doi ani, când vei primi o scrisoare de la sora ta, prin care ţi-ar spune că părinţii tăi au cheltuit fiecare bănuţ al bunicului tău şi acum sunt săraci lipiţi? Sau ai începe să mă urăşti mai înainte, când aş pleca într-o expediţie şi te-aş lăsa singură, să-ţi imaginezi ce fac când nu eşti cu mine?

— Nu ştiu, rosti ea cinstită.

Degetele lui i se înfipseră în umeri.

— Mă iubeşti? o întrebă el. Pe mine? Nu pe căpitanul Baker, nu pe un bărbat pe care crezi că-l cunoşti pentru că i-ai citit cărţile, ci pe mine, pe Trevelyan?

Ea ezită şi el se depărtă de ea.

— Sigur că te iubesc. N-aş fi putut să fac lucrurile pe care le-am făcut cu tine, dacă nu te-aş fi iubit. N-am făcut aceste lucruri cu nimeni altcineva. Cum aş fi putut să mă culc cu tine, când eram logodită cu altcineva, dacă nu te-aş fi iubit? Dacă părinţii mei ar fi descoperit, dacă Harry ar şti, i-aş răni foarte mult, n-aş putea să…

Când el o privi, avea ochii negri de furie. Se aplecă în aşa fel încât nasul lui aproape îl atinse pe al ei.

— M-am culcat cu sute de femei. Am făcut cu ele lucruri pe care n-ai putea să ţi le imaginezi niciodată, dar n-am iubit-o pe niciuna, nu aşa cum am ajuns să te iubesc pe tine.

Claire se depărtă cu un pas de el. Intensitatea privirii lui o înspăimânta şi ştia că venise momentul adevărului.

— Mă întrebi dacă te iubesc. De unde să ştiu eu dacă te iubesc? Nu te cunosc deloc. Te ţii departe de mine. Ştiu mai multe despre căpitanul Baker, decât

ştiu despre Trevelyan. Unde te-ai născut? Ce legătură de rudenie ai cu Harry? De ce te tratează vasalii cu asemenea respect? N-am ştiut niciodată ce gândeşti, ce simţi. Spui că mă iubeşti. Cât timp crezi că ai să mă iubeşti? Zile? Săptămâni? Îl privi şi văzu că nu intenţiona să-i răspundă. Spui că trebuie să-mi iau propriile mele decizii. Eu trebuie să hotărăsc dacă mă vrei, dacă vrei să merg cu tine, să-mi petrec viaţa cu tine? De unde pot să ştiu că vrei asta? Nu mi-ai spus niciodată că mă vrei. Nu mi-ai spus niciodată nimic. Nimic! Dacă nu aş fi fost aşa băgăcioasă, n-aş fi ştiut niciodată că eşti căpitanul Baker. Nu cred că mi-ai fi spus.

Când vorbi el, nici privirea şi nici vocea nu i se îmblânziseră.

— Cuvintele înseamnă aşa de mult pentru tine? Dacă cuvinte doreşti de la mine, atunci am să ţi le spun. Te iubesc. Te iubesc aşa cum n-am iubit niciodată altă femeie. Cred că te iubesc, probabil de când te-am cunoscut. Aş dori să vii cu mine. Acum. La noapte. Să pleci de aici şi să nu te mai uiţi înapoi. Nu ştiu ce se va întâmpla în viitor. Sunt sigur că voi fi cel mai rău soţ din lume. Te voi lăsa singură ani întregi, în timp ce voi călători. Sunt blestemat cu năravuri proaste. Sunt un ticălos egoist şi sunt sigur că te voi face să plângi mult. Nu ştiu ce să-ţi spun despre alte femei. Cred că, să fiu monogam ar fi prea greu pentru mine dacă aş încerca, dacă nu imposibil.

Claire ştia că, dacă ar fi avut puţină simţire ar fi trebuit să-şi arunce braţele de gâtul lui şi să plece cu el. Voia să facă exact ce sugerase el: să urce pe cal alături de el şi să plece. Nu ar fi privit niciodată înapoi, la moşiile MacArran. Nu s-ar fi uitat înapoi, la viaţă ei prezentă. Câte femei aveau norocul ca un bărbat ca marele, faimosul, atât de cunoscut în lume, cum era

căpitanul Frank Baker, să se îndrăgostească de ele?

Dar nu-l înlănţui cu braţele. Dacă pleca cu el, ar fi însemnat să întoarcă spatele familiei ei. Ştia că Trevelyan îi ridiculiza părinţii, că gândea despre ei că sunt o pereche lipsită de valoare, dar erau familia ei. Poate că el putea să se mulţumească cu sine însuşi, dar ea putea? Ar fi putut să plece ştiind, aşa cum subliniase el, că lumea ar condamna-o pe sora ei la o viaţă de sărăcie?

Privind-o, Trevelyan începu să se depărteze.

— Aşteaptă! strigă ea şi se aşează în faţa lui. Eu… nu ştiu ce să fac. Vreau să merg cu tine dar…

— Dacă vrei să mergi, asta trebuie să faci. Faţa lui se îmblânzi brusc şi îi zâmbi. Probabil că tânărul tău duce te aşteaptă. Ar fi mai bine să te duci la el.

Ea făcu un pas înapoi.

— Nu-ţi pasă dacă mă duc la Harry?

— Nu încerc să trăiesc vieţile altora, în locul lor. Dacă te hotărăşti, voi fi aici timp… Îşi aruncă privirea spre casă. Voi rămâne aici încă câteva zile. Noapte bună, domnişoară Willoughby.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi DOI

În noaptea aceea, în loc să doarmă, Claire a plâns şi a căzut într-un somn adânc abia dimineaţa. Şi probabil că ar fi dormit toată dimineaţa, dacă Harry n-ar fi venit în camera ei. Cu Miss Rogers constrânsă să rămână la parter, din cauza piciorului încă în ghips, dar sănătos, pentru că nimeni n-a vrut să-i spună că nu e rupt, Claire rămăsese singură. Chiar şi Brat, care venea adesea în camera ei, acum nu mai venise. E probabil cu Nyssa, cu Trevelyan şi Oman, se gândi Claire cu

amărăciune. Îşi puse perna pe cap şi încercă să adoarmă din nou.

La ora zece, o bătaie furioasă în uşă o scoase din starea aceea pe jumătate adormită, dar nu-şi bătu capul să răspundă. Nu-i păsa cine era, sau cine voia să o vadă.

Deoarece nu coborî din pat pentru a răspunde, uşa fu deschisă. Indiferentă, Claire îl văzu pe Harry intrând în cameră. În braţe avea o mulţime de flori şi o mapă mare de piele.

Vederea tânărului aceluia frumos nu o bucură pe Claire. Stătea în pat, clipind la el, fără să zâmbească şi fără să simtă nicio fericire, la vederea omului de care se presupunea că e îndrăgostită.

Harry o privi o clipă, apoi depuse tot ce avea în braţe la picioarele patului şi se duse să desfacă draperiile. Claire clipi în lumina strălucitoare care intră în cameră şi se ridică puţin, fără să-şi mai bată capul să se acopere cu cearşaful.

Harry trase un scaun lângă pat şi o privi. Nu era greu să vezi că plânsese. Arăta mult mai bătrână decât cei nouăsprezece ani ai ei.

— Îţi datorez scuze, începu el.

Claire dădu din mână că nu contează. Deschise gura să vorbească, dar cum ochii i se umplură iar de lacrimi, o închise la loc.

Harry încercă să-i dea o batistă, dar cea de pe noptiera de lângă pat era udă, aşa că se îndreptă spre scrinul înalt şi începu cu frenezie să tragă sertarele, până când găsi un teanc de batiste curate. Îi dădu mai multe şi Claire îşi suflă nasul cu zgomot.

— Am venit să-mi cer iertare, repetă el, apoi ridică mâna, când Claire fu gata să vorbească. Harry îşi duse mâinile la spate şi începu să se plimbe prin cameră. Nu cred că te-am apreciat prea mult, până nu

am petrecut ceva timp departe de tine. Claire, dragostea mea, intenţionez să fiu cinstit cu tine. Când te-am întâlnit prima oară, mama mea mă trimisese la Londra să te aduc. Auzise că acolo ar fi o moştenitoare americană şi, ei bine, există problema acoperişului şi a tuturor celor din familia mea, care trebuie întreţinuţi şi, ca să fiu cinstit, aveam nevoie de bani. Se opri din mers şi o privi. A fost destul de uşor să te cuceresc. La asta, Claire începu să plângă din nou. Era într-adevăr uşor de cucerit. Se pare că se îndrăgostea de toţi bărbaţii pe care-i întâlnea. Harry se duse şi se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna în a lui. Totul a început din cauza banilor tăi, dar undeva de-a lungul drumului m-am îndrăgostit de tine. Afirmaţia o făcu pe Claire să plângă şi mai tare şi Harry îi sărută palma. Eram aşa de furios, când am plecat săptămâna trecută! Mi-am dat seama că nu-ţi făcea plăcere să vânezi cu mine, că mergeai cu mine doar ca să... Nu-mi puteam închipui de ce ai venit cu mine. Şi am bănuit că ar îi trebuit să ştiu că urăşti asta. Întotdeauna ai arătat atât de nefericită şi atât de... udă, când ne întorceam. Harry îi zâmbi. Ştii unde am fost în aceste ultime zile? Claire clătină din cap şi-şi suflă din nou nasul. Sigur că Trevelyan îi spusese unde era Harry, dar nu ştia dacă să-l creadă. Harry zâmbi. Am fost să-i spun la revedere amantei mele. La care, capul lui Claire se ridică şi-l privi. Da, continuă el, eram aşa de supărat pe tine, că m-am gândit să petrec puţin timp cu o femeie onestă şi adevărată, una care nu m-a minţit spunându-mi că-i place ceva, când de fapt nu-i plăcea. Eram furios pe tine. Când am ajuns la Edinburgh, m-am dus la Olivia şi i-am spus totul. Harry scoase un mic chicotit. Am crezut că Livie o să mă îmbrăţişeze şi o să-mi spună ce groaznică femeie eşti, dar ştii ce a făcut? Claire clătină din cap. A început să râdă. Nu cred că am văzut

vreodată pe cineva râzând aşa de tare ca Livie. Am crezut că e gata să-i pleznească rochia. Întâi m-am supărat aşa de mult, încât am fost gata să plec, atunci Livie mi-a spus: „Trebuie că te iubeşte foarte mult.” Ochii lui Claire se deschiseră mari privindu-l pe Harry. Da, asta a spus. Livie mi-a zis că, oricare femeie care şi-ar petrece zilele, stând în ploaie într-un observator alături de mine, nu poate fi decât îndrăgostită. Oftă. Livie nu a mers niciodată cu mine la vânătoare. Oricum, mi-a mai spus că, dacă ar avea banii tăi şi ar putea să-şi cumpere bărbatul pe care-l doreşte, n-ar sta în ploaie nici pentru prinţul de Wales.

— Pare simpatică, reuşi Claire să rostească.

— Este. Ţi-ar plăcea. Vreau să spun că, asta numai dacă ai putea să o cunoşti, dar bănuiesc că nu se poate. Făcu o pauză şi o privi. Claire, de ce ai plâns? Fu gata să-i răspundă, dar lacrimile o podidiră din nou. Harry se ridică de pe scaun şi se duse să stea în faţa portretului mare, care era de fapt uşa spre tuneluri. E vorba de Trevelyan, nu-i aşa? Claire nu-i răspunse şi Harry se uită din nou la ea. Pentru prima oară, Claire văzu furie pe faţa aceea frumoasă. N-am nevoie să-mi răspunzi. *Toate* femeile se îndrăgostesc de el. Fiecare femeie de pe faţa pământului. Indiferent unde se duce, toate femeile îl iubesc. Toate vor să plece cu el. Îşi lăsă privirea spre pământ. O să pleci cu el?

— Eu nu cred.

Harry îi aruncă o privire grea.

— Vrei să te mai gândeşti, nu-i aşa?

Claire nu putu să răspundă. Oare voia să meargă cu Trevelyan? Oare voia să se abandoneze în mâinile unui bărbat care era aşa de cinic ca Trevelyan? Voia oare să trăiască alături de un bărbat care văzuse şi făcuse aşa de multe ca el? Voia un bărbat care era aşa de independent şi rece cum era el?

Harry o văzu ezitând şi se îndreptă spre ea, îi luă mâinile într-ale sale şi începu să le sărute.

— Claire, spune-mi că-mi mai dai o şansă. Spune-mi că nu am fost încă scos din cursă. N-am să-ţi mai cer să mergi cu mine la vânătoare. N-am să-ţi mai cer nimic, ce nu vrei tu să faci. Ştiu că nu sunt atât de excitant ca Trevelyan, dar pot să-ţi ofer unele lucruri pe care el nu poate. Luă mapa de pe pat. Uită-te la asta. În timp ce eram la Edinburgh, am plătit toate datoriile mamei tale. A comandat o mulţime de haine. A trebuit să vând un Gainsborough pentru a face bani. Tabloul acesta a existat în familia mea de ani de zile şi i-am rugat pe avocaţii mei să întocmească hârtii, pentru a deschide un cont pentru surioara ta. E o cale de a înlătura posibilitatea să-i fie cheltuiţi banii. De asemenea, am întocmit un nou testament. Astfel, după ce ne căsătorim şi eu aş muri înainte ca sora ta să fie măritată, va putea să primească proprietatea mea de la Cotswolds. Proprietatea şi toate veniturile ei. Claire luă hârtiile, dar ochii îi erau prea împăienjeniţi pentru a putea citi. Şi uită-te la asta. E o hârtie ce limitează cheltuielile părinţilor tăi. Este o alocaţie pentru ei. Se va avea grijă de ei, atâta timp cât sunt soţul tău, dar de fondurile tale nu se pot atinge. Inspiră profund, apoi îi întinse altă hârtie. Şi aceasta limitează cheltuielile mele. După ce ne căsătorim, tu vei avea controlul banilor. Vei avea o vorbă de spus despre felul cum sunt cheltuiţi. Poţi să faci ce-ţi place cu casele vasalilor. Ştiu că sunt importanţi pentru tine. Poţi să transformi Bramley şi celelalte proprietăţi ale mele într-o companie comercială, dacă vrei. Îi puse apoi ultima hârtie în poală. Claire, te iubesc. Ştiu că nu sunt ca Trevelyan. Ştiu că n-am să pot să-ţi ofer niciodată emoţiile pe care ţi le oferă el, dar pot să-ţi asigur ţie şi familiei tale un viitor sigur. Se va avea grijă de toţi ai

tăi, cât veţi trăi. Şi Claire, am să fiu bun cu tine. Voi fi cât voi putea de bun.

Claire stătea în patul cel mare înconjurată de o mulţime de hârtii şi se uita la ele. Asta era ce voia ea. Voia dragoste şi securitate pentru ea şi familia ei şi aici existau din abundenţă.

Se uită apoi la el cum îi zâmbea, după care luă florile şi i le dădu. Erau trandafiri galbeni, preferaţii ei.

El se aplecă şi o sărută pe obrazul ud.

— Claire, s-ar putea să nu fiu aşa de electrizant ca Trevelyan, sau aşa citit, sau aşa eroic. N-am făcut prea multe în viaţă şi am văzut numai lucruri obişnuite, dar cred că pot să spun că aş fi un bărbat mai bun pentru tine decât el. Eu n-am temperamentul lui. Harry zâmbi. Cred că pot spune în mod cert că va fi mai uşor de trăit cu mine decât cu el. Îi sărută din nou mâna. N-ai vrea, te rog, să-mi mai dai o şansă? De această dată n-am să fiu aşa de prost.

Claire îi adresă un zâmbet slab, ştiind, acesta era adevărul, că nu avea nicio posibilitate de alegere în această privinţă. Nu putea să-şi abandoneze familia. Nu putea să fugă cu Trevelyan şi să le dea părinţilor ei dreptul să spună că nu aprobă căsătoria cu un aventurier fără niciun ban. Şi dacă ei nu aprobă, atunci milioanele bunicului ei vor ajunge la părinţii ei şi aceştia vor risipi totul în câţiva ani. Trevelyan a spus că va ajunge să-l urască, când va primi o scrisoare de la sora ei, prin care îi va spune că ea şi părinţii lor sunt săraci lipiţi. Ce vor face părinţii ei, când se vor termina banii? Niciunul dintre ei nu ştie să muncească. Ei bine, poate că mama ei ştia, dar era prea mult de atunci pentru a-şi mai aminti.

— Sigur că am să mă mărit cu tine, şopti ea. Dar trebuie să-ţi spun…

Harry îi puse un deget pe buze, pentru a o opri să

mai continue.

— Nu vreau să aud nimic despre tine şi Trevelyan. Poate ar trebui să uităm că aceste ultime zile au existat. N-ar fi trebuit să te las singură. Nu trebuia să fiu aşa de supărat. A fost doar vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate. Cuvintele lui o determinară să izbucnească din nou în plâns. Nu merita un om aşa de bun ca Harry. A făcut tot ce a putut pentru a-i face ei plăcere şi ea n-a făcut decât să nege posibilitatea de a se mărita cu el. Acum am să te las singură, ca să te poţi îmbrăca. Am organizat să luăm prânzul în bibliotecă. De acum înainte, biblioteca e a ta. Vei putea intra şi ieşi, după cum îţi place. O sărută din nou pe obraz. Te rog, prânzeşte cu mine. Ea îşi duse batista la ochi şi dădu din cap. El se sculă de pe pat şi se îndreptă spre uşă. Abia aştept să ne petrecem timpul împreună.

După ce închise uşa în urma lui, Harry se îndreptă direct spre camera mamei sale. Când ajunse acolo, pe figura lui nu se mai vedea blândeţe.

— Ei bine? întrebă Eugenia.

— Am făcut tot ce ai vrut.

— I-ai arătat toate hârtiile?

— Toate.

Eugenia ridică ochii la mezinul ei.

— Nu te uita aşa la mine. Am făcut totul pentru tine. Pentru prima oară în viaţa ei, Eugenia văzu răceală în ochii fiului ei mai mic. Era obişnuită să vadă această expresie pe figurile celorlalţi copii ai ei, Harry însă nu s-a uitat niciodată la ea cu altceva, decât cu iubire.

— Şi ai să-ţi iei partea ta din tranzacţie? rosti el cu buzele subţiate într-o linie.

— Sigur că da. Şi acum, dragul meu, rămâi şi prânzeşte cu mine. Am somon, exact cum îţi place ţie.

Lui Harry îi luă o vreme pentru a răspunde.

— Nu, rosti în sfârşit. Nu cred că vreau să mănânc cu tine. Intenţionez să stau la masă cu Claire. Se întoarse pe călcâie şi o lăsă singură în cameră.

*

Claire îşi petrecu ziua cu Harry. Nu fu o companie prea plăcută. Continua să privească pe fereastră, sperând să-l zărească pe Trevelyan. Îl ascultă pe Harry vorbind despre voiajul la Edinburgh, dar fu nevoită să se prefacă de faptul că era interesată de ceea ce spunea. Ce diferită era conversaţia lui, faţă de cea a lui Trevelyan!

Făcu un efort să se oprească să mai gândească aşa. Harry era bărbatul cu care se va mărita. Poate că nu era aşa de interesant ca Trevelyan, dar nu exista decât un căpitan Baker pe lume. Nu era cinstit să compare un om obişnuit ca Harry, cu cineva pe care lumea îl botezase căpitanul Baker.

— Iartă-mă, n-am auzit ce ai spus, rosti ea.

El se întinse peste masa de ceai şi îi luă mâna.

— Dacă îl aştepţi pe Trevelyan să vină, să ştii că n-o va face. Nu e bărbatul care poate fi proprietatea cuiva.

— Dar a spus că mă iubeşte, strigă Claire disperată.

Harry se depărtă şi ea fu sigură că l-a jignit profund.

— Aşa a spus? întrebă Harry încet. Nu-mi amintesc să fi auzit că a făcut asta vreodată.

Claire se uită în altă parte şi încercă să-şi înghită lacrimile. La un moment dat biblioteca prezentase cel mai mare interes din viaţa ei, dar acum, la tot ce putea să se gândească era Trevelyan. Dacă o iubea, de ce nu

venea la ea? Cum putea să-i permită să-şi petreacă timpul cu alt bărbat? Era oare cu Nyssa? O înlocuise deja cu altă femeie?

Cu mare amabilitate, Harry a aranjat să ia amândoi o cină privată în bibliotecă, dar Claire nu putu să mănânce aproape nimic. Răscolea prin mâncare, întinzând-o pe marginea farfuriei. Harry făcu câteva încercări de conversaţie, dar deveni şi el tăcut, după ce primi de la ea nişte răspunsuri monosilabice.

După cină, era aşa de obosită, încât de abia putu să se târască sus, în dormitor şi să se dezbrace. Totuşi, când fu în pat, nu putu să doarmă. Stătea întinsă privind baldachinul de deasupra.

Când portretul de pe perete se mişcă, sări din pat şi fugi spre el.

— Vellie! rosti plină de speranţă. Venise la ea! Dar în uşă nu apăru Trevelyan, ci sora ei, Brat. Claire se întoarse şi indiferentă se îndreptă spre pat. N-ar fi trebuit să mai fii trează la ora asta, rosti Claire mai mult din obişnuinţă, decât pentru că îi păsa.

Spre consternarea ei, Brat se urcă în pat alături de ea şi o îmbrăţişă cu putere.

— Ce se întâmplă? şuşoti sora ei. Nu mai înţeleg nimic.

Claire nu se mai gândise la surioara ei *mai mică ca* la un copil. Sarah Ann părea că s-a născut matură şi atoateştiutoare. Şi totuşi, acum era doar un copil care o îmbrăţişa strâns.

— Mă mărit cu Harry, rosti Claire. Nu intenţiona să-l mai mintă pe acest copil.

— Dar îl iubeşti pe Trevelyan şi el te iubeşte pe tine.

Claire inspiră adânc.

— Uneori mai există şi altceva într-o căsătorie, nu doar dragoste. Uneori trebuie luate în consideraţie şi

celelalte lucruri.

— Ce vrei să spui? Intenţionezi să te măriţi cu Harry, ca să poţi obţine banii şi să nu mă laşi pe mine săracă?

— Ce idee absurdă. Nu fac aşa ceva. Harry e un bărbat drăguţ. Am fost de acord să mă mărit cu el pentru că îl iubesc, nu pentru bani. Sunt sigură că Harry şi cu mine vom avea o viaţa foarte frumoasă împreună. Am să fac ceva cu acest loc şi cu celelalte proprietăţi ale lui. Le voi face corespunzătoare secolului nouăsprezece. Vom construi băi, peste tot în casa asta monstruoasă. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ţi-ar plăcea să locuieşti aici, nu-i aşa? Ai spus că iubeşti casa asta şi pe toţi oamenii din ea.

Sarah Ann inspiră profund.

— Dar te iubesc şi pe tine. Îi iubesc şi pe Trevelyan şi pe Nyssa. Şi îl mai iubesc şi pe Harry, se gândi ea, dar nu rosti asta cu voce tare. De când revenise, Harry arăta la fel de trist ca şi Claire. Sarah Ann ştia că cei doi făceau un efort să se căsătorească. Dar de ce? Asta era ceea ce nu înţelegea.

— Când s-a întâmplat asta? Am crezut că o urăşti pe Nyssa. E în stare să spună tot felul de lucruri crude.

— Nu înseamnă că le crede. E… nu ştiu, cred că o iubesc pentru că e fericită. Nu cunosc prea mulţi oameni fericiţi.

— Eu sunt fericită, afirmă Claire.

— Nu, nu eşti. Nu eşti fericită şi nici Trevelyan nu e fericit, şi nici Harry nu e fericit şi toată lumea e tristă. Nu-mi mai place aici. Vreau să merg acasă la New York.

Claire îşi mângâie sora pe păr.

— Nu mai avem nicio casă la New York, rosti blând. Nu mai avem nici yacht-ul lui tata sau casa de la ţară. Tot ce avem sunt milioanele de dolari, la care

putem să ajungem doar dacă mă mărit. Şi trebuie să mă mărit cu un bărbat, care să mă ajute să am grijă de bani.

— Nu cred că-mi plac banii. Eu cred că trebuie să te măriţi cu Trevelyan.

Claire reuşi să zâmbească.

— Şi să mă duc să trăiesc undeva într-o colibă? Să te iau şi pe tine cu mine? Ţi-ar plăcea să trăieşti într-un cocotier şi să nu ai niciodată o haină frumoasă pe tine?

— Trevelyan e foarte sărac?

— Nu ştiu, rosti Claire cu amărăciune. Nu mi-a vorbit niciodată despre el însuşi. Practic nu ştiu nimic despre el.

— Dar ştii tot ce e de ştiut despre Harry, nu-i aşa?

Claire oftă.

— Mi-e teamă că dă. Nu cred că Harry e un om foarte complicat.

— Nu înţeleg nimic, rosti Brat. Obişnuiam să cred că înţeleg totul, dar la ora actuală nu mai reuşesc.

— Cred că asta se cheamă că te-ai făcut mare. Acum, de ce nu închizi ochii, să dormi puţin.

Sarah Ann se ghemui mai strâns lângă sora ei, închise ochii, dar nu dormi, şi nici Claire.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi TREI

— Pune-ţi smaraldele, rosti Brat, în timp ce răscolea prin cutia cu bijuterii a lui Claire.

Aceasta îi aruncă surorii ei un surâs slab. Încerca cât putea să se poarte normal şi arboră o faţă fericită pentru sora ei, dar nu era o actriţă bună.

— Smaraldele ar fi drăguţe. Claire îi permisese lui Sarah Ann să-i aleagă îmbrăcămintea pentru cină şi Brat optase pentru o somptuoasă rochie de seară din dantelă. Claire ştia că va arăta puţin cam ridicolă la cină, dar nu-i păsa. În ultimele două zile, de când nu-l mai văzuse pe Trevelyan, părea că nu-i mai pasă de nimic. Se plimbase pe proprietate cu Harry, petrecuse tot timpul cu el şi încercase să-şi spună că a luat o hotărâre corectă, să se mărite cu el. Dar de fiecare dată când se mişca o ramură, sau cineva intra în cameră, Claire sărea în sus.

Probabil că Trevelyan scrie şi nu realizează că nu sunt cu el, se gândi ea plină de amărăciune. Asta e „dragostea” lui pentru mine!

Se uită în oglinda mesei de toaletă şi îi zâmbi surorii ei. Biata Brat, reflectă ea. În ultimele câteva zile depresia lui Claire o întristase mult. Nu-şi dăduse seama niciodată înainte, cât de importantă era pentru surioara ei. Dar, cu un tată care de obicei era plecat să ucidă animale sau să navigheze cu yacht-ul lui şi o mamă care nu făcea nimic altceva decât să organizeze petrecere după petrecere, Claire fusese singura familie a lui Brat.

— În dimineaţa asta, Nyssa a cântat, o înştiinţă Brat.

Mâinile lui Claire se opriră pe colierul greu de smaralde de la gât.

— Când ai văzut-o pe Nyssa? şopti ea.

— Tot timpul. Nu cred că doarme vreodată. Spune că nu vrea să piardă nimic şi a dormi seamănă puţin cu a muri.

Claire îşi aranjă colierul. Era un şir de smaralde montate în aur, fiecare smarald aproximativ de mărimea unghiei de la degetul mare. Şi atârnând de colier se afla un smarald şi mai mare în formă de

lacrimă numit *Momentul Adevărului,* cunoscut ca purtător de noroc pentru oameni. Colierul a fost primul lucru cumpărat de mama ei, când a primit banii de la socrul ei. Claire era sigură că, imediat după căsătoria ei, va trebui să fie vândut şi banii să fie folosiţi pentru un nou acoperiş plumbuit la Bramley. Smaralde transformate în plumb.

— Nyssa era singură? întrebă Claire încercând să pară că de fapt nu-i pasă.

Brat rămase tăcută o clipă.

— Trevelyan e în permanenţă cu ea.

— Nu scrie?

— Nu. Nu l-am văzut scriind un cuvânt de când din noaptea în care a dansat Nyssa. Din noaptea în care s-a întors Harry.

Claire dădu din cap şi încercă să arate preocupată de aranjarea cutiei cu bijuterii. Lui Trevelyan nu i-a luat prea mult să treacă de la dragostea pentru ea la dragostea pentru frumoasa şi micuţa Perlă a Lunii.

Claire se ridică şi se întoarse spre sora ei.

— Cum arăt?

Brat zâmbi.

— Frumoasă. Eu cred că eşti mult mai drăguţă decât Nyssa.

Claire râse şi întinse braţele spre sora ei.

— Ce mincinoasă adorabilă eşti. Acum du-te şi ocupă-te de Cammy sau de altcineva. Eu trebuie să-l văd pe Harry.

— Pariez că lui Vellie i-ar plăcea să te vadă în rochia asta. Şi părul arată aşa de bine. Ţi-a văzut smaraldele? Probabil că i-ar plăcea să le deseneze şi să le introducă în cărţile lui. Poate că ar trebui să i le arăţi…

— Nu, fu tot ce putu să spună Claire, dar o sărută

pe Brat pe frunte şi ieşi încet din cameră.

Harry o aştepta la piciorul scărilor. De când se întorsese de la Edinburgh, cu două zile înainte, părea că îi era frică să o scape din vedere. După câte putea ea să spună, nu era gelos pe timpul petrecut cu Trevelyan şi adesea avea impresia că s-ar fi simţit mai bine cu tatăl ei şi cu ceilalţi bărbaţi, totuşi rămânea cu ea. Claire se gândi că dacă s-ar fi simţit mai puţin nenorocită, i-ar fi pus unele întrebări. Dar aşa cum era, nu se simţea în stare să-şi bată capul cu nimic pe lume.

— Arăţi minunat, rosti Harry blând privind-o de sus până jos.

Claire zâmbi puţin şi reflectă că Harry nu era prea înalt, că era cam prea frumos, că ochii lui erau prea luminoşi, părul nu avea lungimea potrivită şi de ce nu-şi lăsa mustaţă? Cu alte cuvinte, de ce nu era Trevelyan?

Harry îi dădu braţul.

— Vreau să-ţi arăt ceva, rosti el apoi o conduse înapoi în casă, trecu de salonul aurit, trecu de sufragerie. O conduse în sala de bal de la etajul superior, o cameră pe care Claire o văzuse numai o dată înainte. Fusese îngrozită de felul cum arăta încăperea, care în mod evident nu fusese folosită de ani întregi.

Scaunele plasate pe lângă pereţi erau murdare şi rupte. De tavan atârnau pânze de păianjeni.

Dar acum, spre deosebire de acea dimineaţă, nu putu vedea scaunele murdare sau rupte, pentru că încăperea era luminată de sute de lumânări şi strălucea în tonuri aurii. Într-un colţ al camerei se aflau şase oameni cu viori în mâini.

Când Harry intră în cameră cu ea, le făcu semn oamenilor şi ei începură să cânte un vals. Nu era o

orchestră foarte bună, de fapt erau mai curând îngrozitori, ceea ce o făcu pe Claire să-i zâmbească lui Harry, când el îşi desfăcu braţele şi o invită la dans.

Dar când unul dintre oameni scoase o notă deosebit de discordantă, Claire zâmbi cu un zâmbet adevărat, primul de zile întregi, iar Harry se aplecă şi blând o sărută pe obraz.

— Au fost cei mai buni pe care i-am găsit, cu un anunţ aşa de în grabă. Harry era un dansator bun şi o învârti prin sala de bal, până rămase fără răsuflare. Voi încerca să fiu un soţ bun pentru tine, rosti el în timp ce o îndrepta valsând spre ferestre.

Claire parcă auzea alt bărbat spunând că, fără îndoială, el ar fi cel mai rău soţ de pe pământ.

Harry o învârti iar şi iar, până când Claire fu aproape ameţită, dar zâmbea, iar Harry râdea.

Era aproape seară şi soarele ce apunea strălucea în ferestrele sălii de bal, când Claire ridică ochii din braţele lui Harry şi-l văzu pe Trevelyan stând pe prag. Imediat inima ei făcu un salt de bucurie. *Venise* pentru ea!

Dar după ce aruncă o privire la faţa lui ştiu că emoţia ce se vedea pe aceasta nu era gelozia pentru că o vedea cu alt bărbat, nici nu arăta că ar intenţiona să-i ceară să plece cu el, indiferent de protestele ei. Ştia ce nu se vedea pe faţa lui, dar nu putea să descifreze ce se vedea.

— Vino cu mine, rosti Trevelyan.

— Nu cred că pot, răspunse Claire retrăgându-se spre Harry. Nu-i plăcea felul cum îi vorbise.

Trevelyan îi aruncă lui Harry o privire, care-l făcu pe acesta să o împingă spre el.

— Du-te cu el.

— De ce simt oamenii nevoia să i se supună? îl întrebă ea pe Harry. Era rănită. Nu-l văzuse pe

Trevelyan de la cearta lor din grădină. Nu făcuse nicio încercare să o vadă, ştia destul de bine că e în permanenţă în compania altui bărbat şi totuşi se părea că nu-i păsa. Trevelyan traversă sala de bal din doi paşi mari şi o apucă de antebraţ. Mă doare. Şi nu vreau să merg cu tine.

— Nyssa are nevoie de tine, rosti el.

La aceasta, Claire se înţepeni pe călcâie şi încercă să nu-i dea voie să o tragă.

— După tot ce am făcut, m-ai ignorat zile întregi şi acum vrei să merg cu tine, din cauza târfuliţei tale. Trevelyan o apucă şi mai bine şi o trase din cameră. Claire se uită înapoi la Harry, ca şi cum i-ar fi cerut ajutor, dar acesta rămase impasibil. Claire îşi încrucişă braţele pe piept. Dacă îţi închipui că poţi folosi aceste tactici cu mine şi să mă sileşti să-mi schimb hotărârea, să ştii că nu va funcţiona. Am să mă mărit cu Harry şi am să-i ofer familiei mele un cămin. Nu plec cu tine, indiferent ce spui, sau ce-mi faci. Dacă mă scoţi de aici, voi găsi un mod de a mă întoarce. Nu poţi…

— Taci odată, rosti el.

— Nu poţi să-mi vorbeşti în felul… El se opri din mers şi o privi. Îşi întoarse ochii aceia negri plini de forţă spre ea şi involuntar, Claire îşi duse mâinile la gât. Ce e? şopti ea. Ce s-a întâmplat?

El nu răspunse, dar începu din nou să meargă.

Claire se alarmă. Privirea lui îi spusese că era ceva mult mai rău decât o ceartă între îndrăgostiţi. Întoarse capul şi se uită spre grădină. Pe o mică colină din apropiere, în cea mai frumoasă parte a grădinii, se afla un umbrar scund, cu trei pereţi, ornat cu şalurile strălucitor colorate ale Nyssei. Înăuntru era o grămadă de perne, pe care stătea întinsă Nyssa, îmbrăcată în roba ei roşie brodată.

Claire ar fi vrut să-i spună ceva lui Trevelyan, dar

lângă umbrar se aflau doi bărbaţi înalţi, amândoi cu pielea foarte întunecată, amândoi încinşi doar peste coapse. Trupurile lor erau pictate cu dungi albastre, iar în părul lung purtau pene. Unul dintre bărbaţi cânta din fluier. Cânta melodia aceea îngrozitoare, despre care Trevelyan spusese că celebra moartea.

— Ce face Nyssa? întrebă Claire. Cine sunt oamenii aceştia?

Dacă trupul lui Claire nu ar fi fost lipit de al lui Trevelyan, n-ar fi ştiut că a reacţionat cumva la întrebarea ei, pentru că faţa nu i se schimbase. Expresia îi era tot dură şi indescifrabilă, dar ea putu să simtă strângerea de inimă din pieptul lui.

— Nyssa e pe moarte, rosti el blând.

Claire nu era sigură că l-a auzit prea bine. Se răsuci în braţele lui.

— Ce face?!?

— Nyssa e pe moarte, i-a sosit timpul.

Claire nu putu decât să clipească, din cauza şocului. Asta cu o clipă înainte de a înţelege ce spunea el. Voia să spună că cei cinci ani de preoteasă a religiei peshane s-au sfârşit şi acum era pe moarte?

— Dă-mi drumul, rosti ea. Pot să alerg mai repede, decât poţi tu să mergi. Putem să-i oprim.

Trevelyan se uită spre Nyssa, dar continuă să o ţină pe Claire în braţe.

— N-o să oprim nimic.

Din nou îi luă lui Claire ceva timp pentru a-l înţelege. Înţepeni în braţele lui.

— Să nu-i oprim? Eşti nebun? Suntem în Scoţia, nu în una din ţările tale păgâne.

El încetă să mai meargă şi o privi.

— Să nu-i spui Nyssei că nu crezi că religia ei e cea adevărată. A cerut să te aduc la ea, pentru că e îngrijorată pentru tine. Vrea să-şi ia la revedere.

Claire credea că probabil doarme şi visează. Sau Trevelyan a înnebunit?

— Dar e ridicol. Dă-mi drumul!

Erau suficient de aproape de Nyssa încât Trevelyan să-i poată vedea faţa. Aceasta îi făcu un semn.

Ea ar fi vrut să alerge la Nyssa, dar n-o făcu. Îşi netezi rochia, îşi îndreptă smaraldele la gât, îşi trase umerii înapoi şi continuă să meargă. Apoi îi zâmbi Nyssei.

— Ce am auzit despre moarte? întrebă ea zâmbind. E o zi adorabilă şi mâine promite să fie chiar şi mai frumos.

Nyssa zâmbi la rândul ei.

— Am vrut să-mi iau adio.

— Adio? Ce absurd. De ce să nu mergem mâine la Londra. Pot să-l rog pe Harry să ne ducă. L-ai cunoscut pe Harry?

Râsul Nyssei răsună puternic.

— Pentru mine, nu va exista niciun mâine.

Claire se uită la cei doi bărbaţi care flancau adăpostul. Erau nişte creaturi ce păreau formidabile. Claire se aşează pe o pernă şi se aplecă spre Nyssa începând să-i şoptească:

— Scoţia e o ţară liberă. Aici eşti în siguranţă şi dacă nu te simţi în siguranţă din cauza acestor doi oameni, am să te duc în America. Am să am grijă de tine cât voi trăi.

Zâmbind, Nyssa se întinse şi o sărută pe Claire pe obraz.

— Ai fost amabilă cu mine. Voi spune o vorbă în favoarea ta, când ajung pe tărâmul de dincolo de moarte. Voi fi în mare cinste acolo, să ştii. Voi rămâne frumoasă pentru totdeauna.

Claire îi luă mâna Nyssei în ale ei.

— Vei rămâne întotdeauna frumoasă şi pe acest pământ, indiferent cât de bătrână vei fi. Frumuseţea se află în structura osoasă a unei persoane. Nyssa, toată această şaradă este realmente absurdă. Trebuie să te ridici de aici şi să vii în casă cu mine.

— Nu, răspunse Nyssa. Trebuie să mor aici. E un loc frumos, nu-i aşa?

Claire se uită la ea, apoi la cei doi oameni de la intrare, apoi la Trevelyan care era cam la doi paşi depărtare.

— Eşti aşa bun să o faci să raţioneze?

Cu mare tristeţe în ochi, Trevelyan o privi pe Nyssa şi clătină din cap.

De abia atunci, începu Claire să creadă că ameninţarea cu moartea a Nyssei e *reală.* O strânse pe Nyssa de mână.

— Nyssa, ascultă-mă. Nu te afli în Pesha. Aici e o altfel de ţară şi există legi. Putem chema autorităţile să-i alunge pe oamenii ăştia. Pot fi opriţi să te mai ameninţe.

— Dar nu mă ameninţă nimeni, rosti Nyssa blând şi continuând să zâmbească. Aceasta e alegerea mea. Am făcut-o cu mult timp înainte.

— Da, da, rosti nerăbdătoare Claire. Dar asta când erai în altă ţară. Acum eşti în Scoţia şi…

— E acelaşi lucru, indiferent unde sunt. Eu sunt tot Perla Lunii şi am jurat că voi muri la sfârşitul celor cinci ani.

Claire începu să simtă cum ia foc. Luă şi cealaltă mână a Nyssei.

— Dar acum nu eşti în Pesha. Nu mai trebuie să te supui legilor lor hidoase şi crude. Acum eşti liberă să…

Nyssa îşi trase mâna din a lui Claire şi o mângâie pe obraz.

— Tu nu ştii cu ce seamănă ţara mea. Am râs când Frank mi-a spus că îţi închipui că vasalii scoţieni sunt săraci. Nu ştii ce înseamnă sărăcia. Nu adevărata sărăcie. N-ai văzut niciodată pe cineva murind de foame.

— Sigur că nu şi în America n-o să vezi niciodată aşa ceva.

Nyssa îşi puse degetele pe buzele lui Claire.

— Am crescut în această sărăcie. Mama mea a născut doi copii şi a murit când avea şaptesprezece ani. Eu am trăit deja doi ani mai mult decât ea.

— În America durata vieţii este… Claire se opri la privirea lui Trevelyan, care îngenunchease la căpătâiul Nyssei.

— În ţara mea e o mare onoare să fii aleasă Perla Lunii. Nu există altă cale pentru o fată de categoria mea de a spera să scape de lupta zilnică în încercarea de a găsi destul de mâncare. Şi când o fată e aleasă, la rândul ei poate alege alte opt tinere care să-i fie slujnice. În total, se uşurează agonia a nouă tinere. Eu şi prietenele alese am avut suficient de mâncare timp de cinci ani buni. Este cea mai mare onoare la care poate spera o fată. Am fost foarte norocoasă că am fost aleasă.

Claire îi aruncă Nyssei o privire ocrotitoare.

— Da, sunt sigură că a fost o mare onoare, dar ai scăpat. Ai putut să te eliberezi de locul acela oribil şi acum poţi să faci tot ce vrei.

Nyssa îşi lăsă capul pe spate pentru a-l privi pe Trevelyan.

— Nu va înţelege, nu-i aşa?

Trevelyan dădu scurt din cap

— Voi nu înţelegeţi. Vă purtaţi ca şi cum aţi crede că această religie păgână are vreun merit. Nu-mi pot imagina aşa ceva! Tânără, frumoasă, să fie ucisă în

onoarea unui idol. Nu pot…

Se opri, deoarece Trevelyan se îndrepta spre ea cu o figură furioasă, dar Nyssa îi puse mâna pe braţ.

— Nu, rosti ea blând, apoi îşi înălţă capul pentru a-i privi pe cei doi bărbaţi de lângă foişor. Lăsaţi-ne singure, rosti ea, apoi îi făcu semn şi lui Trevelyan.

Când oamenii coborâră la picioarele colinei şi melodia fluierului încetă, Claire respiră profund.

— Acum eşti în afara pericolului, zise ea. Dacă fugim…

— Nu, rosti scurt Nyssa. Nu vezi nimic, decât ceea ce ştii deja? Nimeni nu mă forţează să fac asta. O fac pentru că aşa cred.

Claire simţi cum creşte furia în ea.

— Vrei să mori, ca să *fii* etern frumoasă? E *greu de* crezut că un trup în descompunere e o privelişte prea frumoasă.

— Fac asta pentru că în aşa ceva cred eu.

— Dar e greşit! aproape strigă Claire şi Trevelyan se îndreptă spre ele, dar Nyssa îi făcu semnă să plece.

— E cu totul altceva şi mi-e ruşine pentru tine că-ţi închipui că-mi dau viaţa pentru frumuseţea fizică. Moartea Perlei Lunii s-a petrecut la fiecare cinci ani de secole întregi şi aceasta a menţinut oraşul meu în siguranţă. Dacă tradiţia e încălcată, Pesha va fi distrus.

Claire scoase un suspin de uşurare.

— Nu moartea femeilor a ţinut Pesha necunoscută, ci lipsa de comunicare, lipsa transportului. Într-o zi vor exista trenuri spre Pesha. Şi asta se va petrece în timpul vieţii tale.

— Nu în viaţa mea, pentru că eu mor astăzi.

Neliniştea lui Claire reveni.

— Pesha a fost deja descoperită, rosti ea repede. Aşa că moartea ta va fi nefolositoare. Căpitanul Baker a găsit-o. Dacă el a putut să intre, mulţi alţii vor putea.

Regina Victoria va trimite sute de soldaţi în Pesha. Probabil s-a întâmplat deja. Tu nu poţi să opreşti asta. Şi în mod cert nici moartea ta nu o poate face. Faţa lui Claire se lumină. Poţi să mergi în toată lumea propovăduind religia ta. Poţi vorbi engleza aşa bine. Poţi să luminezi omenirea. Poţi…

Claire se opri, deoarece Nyssa îi făcuse semn lui Trevelyan să se apropie. Acesta se îndreptă spre Claire, apoi o ridică de mijloc şi o ţinu lipită de el.

— Încetează! i se adresă Claire, încercând să-l lovească cu piciorul. Dă-mi drumul să mă duc după ajutoare. Cred că intenţionează să stea şi să le permită acestor sălbatici să o ucidă. Trebuie să opreşti asta.

— Nu, rosti Trevelyan în urechea ei. Asta e ceea ce vrea Nyssa să facă.

Claire încetă să se mai agite şi se răsuci pentru a-l privi pe Trevelyan.

— Asta e ceea ce ai înţeles tu în aceste ultime zile, nu-i aşa? Ai continuat să spui că Nyssei i se permite să facă tot ce doreşte. Se retrase de lângă el. Ai ştiut asta tot timpul, nu-i aşa? Întotdeauna ai ştiut că intenţionează să moară.

— Am aflat la Edinburgh, când şi-a cerut cupa.

— Cupa? Ce cupă? Vocea lui Claire crescu în intensitate. Ce cupă?

Trevelyan făcu semn spre Nyssa. Unul dintre oamenii cei întunecaţi turna un lichid în cupa grosolană, pe care Nyssa îl silise pe Trevelyan să o ia din casa lui Jack Powell din Edinburgh. Pentru o clipă Claire rămase absolut liniştită, cu braţul lui Trevelyan înconjurându-i mijlocul. Nu putea să creadă ce vedea, ceea ce tocmai auzise.

În timp ce Nyssa îşi ducea cupa la buze, Claire scoase un strigăt şi începu să se lupte din nou cu Trevelyan. Îl lovi cu piciorul şi îl zgârie pe mâini, se

răsuci şi se întoarse încercând cu toată puterea să-l forţeze să-i dea drumul, dar el o ţinea bine şi ferm.

Doar după ce Nyssa bău tot ce se afla în cupă, îi dădu Trevelyan drumul. Şi practic Claire căzu peste Nyssa, apucând-o şi masându-i gâtul cu degetele, pentru a o forţa să vomite. Între timp, ţipa:

— Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! Dar niciunul din cei trei bărbaţi nu se mişcă. Stăteau doar şi priveau.

Nyssa nu vomită şi otrava rămase în ea.

Acum, Claire o ţinea în braţe şi simţea cum micul ei trup deveni mai moale.

— Ai grijă de el, şopti Nyssa. Te iubeşte. Apoi inspiră adânc, deschise ochii şi privi spre soarele ce apunea. Şi asigură-te să-i fie predată cupa următoarei Perlă a Lunii.

Cu asta, trupul Nyssei rămase fără vlagă în braţele lui Claire.

— Nyssa! strigă ea tare, Nyssa! şi începu să o scuture.

Trevelyan o trase pe Claire de lângă cadavru.

— Acum vor avea ei grijă de ea. Alături, omul începu să cânte iar din fluier, melodia aceea hidoasă, de înmormântare.

Claire era năucită. Tocmai fusese martoră la sinuciderea unei femei, pe care începuse să o iubească. Ridică ochii spre Trevelyan.

— Ar fi trebuit să opreşti să se întâmple, rosti ea. Ştiai că intenţionează să facă aşa ceva. L-ai auzit pe omul acela cântând din fluier, încă de la teatru.

— Da, rosti Trevelyan blând. Ştiam că a sosit timpul. Perla Lunii şi-a dansat dansul morţii, cu nu mai mult de trei zile înainte de a muri.

Claire se întoarse pentru a se uita la Nyssa. Era chiar şi mai frumoasă moartă, decât fusese în viaţă. Claire se răsuci spre Trevelyan.

— Cum ai putut să permiţi să se întâmple aşa ceva? şopti ea. Cum ai putut să stai acolo şi să permiţi să se întâmple? Vocea ei devenea din ce în ce mai puternică. Ai fi putut să o opreşti. Puteai să faci ceva.

— Eu nu hotărăsc viaţa altor persoane, în locul lor, rosti el cu ochi strălucitori.

Claire ştia că se referea la ei doi, la fel ca şi la Nyssa.

— Nici nu-ţi pasă, nu-i aşa? Nu ţi-a păsat destul nici de mine, nici de Nyssa. Ai lăsat-o să moară, pentru că nu-ţi pasă de nimeni şi de nimic, cu excepţia preţioaselor tale cărţi.

În spatele ei, fluierul încetase şi cei doi bărbaţi începură să se mişte. Claire se întoarse şi când îi văzu, cu dungile lor albastre hidoase pictate pe trupurile negre, nu putu să suporte să-i vadă atingând-o pe Nyssa. Aceşti oameni şi religia lor primitivă au convins o fată simplă ca Nyssa că trebuie să moară pentru credinţa lor.

— Plecaţi de aici! strigă Claire la ei. Nu o mai atingeţi. Mă auziţi, nu o mai atingeţi!

Cei doi bărbaţi făcură un pas înapoi, fără să înţeleagă cuvintele lui Claire, dar înţelegând tonul. Unul dintre oameni întinse mâna după cupă, dar Claire o apucă mai repede. O ţinu strâns şi se uită la ea, împodobită cu rubinele acelea primitive şi o urî. Văzu o piatră în apropiere şi se gândi să spargă cupa de ea.

Ca o somnambulă, se ridică şi se îndreptă spre piatră, cu cupa în mâinile întinse. Ridică braţele să o izbească de piatră, dar Trevelyan o apucă de încheieturi şi o reţinu.

— Nu poţi face asta, rosti el liniştit. A fost dorinţa Nyssei să-i fie dusă cupa înapoi poporului ei.

— Ca încă cineva să poată muri din cauza ei? aproape strigă la el Claire.

Trevelyan încă o mai ţinea de încheietura mâinii şi privirile li se întâlniră.

— Da. Şi e mai veche decât putem noi să ne imaginăm. Se uită la ea cu ochi trişti. A fost încrustată cu un rubin, pentru fiecare Perlă a Lunii care a băut din ea şi a murit.

Cu oroarea întipărită pe faţă, Claire se uită la cupa pe care o ţinea în mână, la toate rubinele acelea nenumărate de pe ea. Deschise mâna pentru a lăsa dezgustătorul obiect să cadă, dar Trevelyan o prinse înainte de a atinge piatra.

Claire se depărtă de el cu un pas, privind de la faţa lui la cupă şi înapoi.

— Ai ştiut toate astea şi totuşi ai permis să se întâmple, murmură ea.

În spatele ei, cei doi oameni se îndreptară din nou spre trupul Nyssei.

— Luaţi-vă mâinile murdare de pe ea! ţipă Claire apoi se aşează între Nyssa şi ei.

Trevelyan se duse la Claire.

— Acum o vor lua şi vor avea grijă de ea. Claire ridică ochii la el. Nu-şi disimula furia şi ura pe care le simţea împotriva lui. Ochii negri ai lui Trevelyan nu se schimbară. Se uita la Nyssa. Există o ceremonie, care trebuie îndeplinită, apoi trupul va fi ars şi cenuşa dusă înapoi la Pesha. E o călătorie lungă pentru aceşti oameni şi…

Claire nu mai putu să suporte răceala lui. Se ridică brusc, apoi se întoarse spre Trevelyan şi începu să-l lovească cu pumnii în piept.

— Te urăsc, mă auzi? Te urăsc. Ai ucis-o. Ai fi putut tot atât de bine să o împuşti. Ai ucis-o!

Trevelyan nu încercă să-i oprească loviturile. Îi abătu doar pumnii, când încercă să-i lovească faţa. Stătea acolo, permiţându-i să-şi descarce furia. Şi când

puterea o părăsi şi începu să plângă întorcându-se cu spatele, el nu făcu nicio încercare de a o atinge.

Când ea ridică ochii, îi văzu pe cei doi oameni cu pielea întunecată plecând. Unul dintre ei căra trupul moale al Nyssei, iar celălalt ţinea oribila cupă.

Claire îşi ridică fustele şi alergă după ei.

— Nu puteţi încrusta încă un rubin pe ea, pentru Nyssa, i se adresă ea omului. El nici măcar nu se opri din mers şi nici nu o privi. Rubinele înseamnă sânge. Nyssa n-a fost doar una dintre femeile pe care le-aţi ucis: Nyssa a fost specială. Claire îşi apucă colierul de la gât încercând să smulgă smaraldul ce atârna de el, dar era prea slabă să-l poată rupe şi ochii îi erau prea plini de lacrimi pentru a vedea clar. Mişcările îi deveniră frenetice.

Oamenii mergeau mai departe, ducând-o pe Nyssa.

Trevelyan era lângă ea.

— Ce vrei să faci? o întrebă blând.

— Pleacă de aici! rosti ea trăgând de smarald şi zgâriindu-se. Nyssa va avea un smarald pentru viaţa ei. Smaraldul *acesta.* Nu-mi plac rubinele. Nu mi-au plăcut niciodată. Şi începu din nou să plângă.

Trevelyan îi dădu la o parte mâinile de pe colier, apoi cu o răsucire rapidă şi puternică smulse smaraldul în formă de lacrimă şi alergă după cei doi bărbaţi. Claire îl urmă şi ascultă în timp ce el le vorbea. Apoi dădură din cap negând.

— *Trebuie* să ia smaraldul, rosti Claire. Trebuie.

Trevelyan începu să se certe cu oamenii şi ea auzea cum creşte furia în glasul lui. Oamenii erau în cea mai mare parte tăcuţi, stăteau doar acolo, cu Nyssa în braţele unuia şi dădeau din cap negând.

Vocea lui Trevelyan deveni şi mai insistentă şi începu să arate spre Claire. Totuşi, oamenii continuau

să dea din cap negând. Vocea lui Trevelyan scăzu până la un ton ce nu putea să fie decât amenințare. După câteva cuvinte, unul din cei doi întinse mâna şi luă smaraldul, apoi au plecat mai departe.

Trevelyan se întoarse spre Claire.

— Vor încastra piatra în cupă. Au fost de acord că această Perlă a Lunii a fost specială. Pentru moment rămase tăcut privind-o, apoi îi întinse mâna.

Dar Claire nu putu să o ia. Nu putea să uite şi niciodată nu-i va ierta faptul că pur şi simplu a lăsat femeia să moară. Îi întoarse spatele şi începu să coboare colina.

*

— Cred că acum are să doarmă, i se adresă Claire lui Harry privind-o pe Brat. Sarah Ann a fost atât de supărată aflând de moartea Nyssei, încât a fost chemat un doctor care i-a dat copilei laudanum, pentru a o face să înceteze să mai țipe.

— Arăţi ca şi cum şi tu ar trebui să te foloseşti de puţin somn, interveni Harry aruncându-şi ochii la Sarah Ann. Rămăsese cu ea şi cu Claire tot timpul, până când a sosit doctorul. La un moment dat o luase în braţe pe Sarah Ann, o legănase şi o liniştise în timp ce plângea.

Claire încercă să zâmbească, dar nu fu în stare. În ultimele câteva zile şi mai ales în ultimele ore, s-au petrecut mai multe decât putea ea să îndure.

Harry o luă de braţ şi o conduse la un scaun, apoi îi dădu un pahar din whisky-ul MacTarvit.

— A plecat, să ştii, i se adresă Harry blând.

Claire se uită la el.

— Cine? întrebă ea, cu toate că ştia prea bine de cine vorbeşte.

— Trevelyan a plecat acum câteva ore. Imediat

după ce te-ai întors. El şi omul acela al lui.

Claire aprobă din cap. Fără îndoială că rămăsese la Bramley din cauza Nyssei. A aşteptat să moară, pentru ca el să poată deveni liber să plece spre următoarea lui cucerire, următoarea lui aventură, să găsească următorul subiect pentru cărţile lui.

— Bine, rosti Claire. Sunt încântată că a plecat.

— Cred că-l judeci prea aspru.

Claire se uită la Harry furioasă.

— El a ucis-o. Stătea acolo şi se uita cum moare. Ar fi trebuit să-l vezi. N-a făcut nicio încercare să o oprească. Nici nu putea să-i pese mai puţin de moartea ei. Sunt sigură că acum plănuieşte să scrie despre ea în una din nenorocitele alea de cărţi ale lui.

— Nu sunt prea sigur că Vellie…

— Nu-i mai spune aşa! E căpitanul Baker, omul care a văzut totul, a făcut totul şi n-a simţit niciodată nimic. E aşa cum am crezut eu că este înainte de a-l întâlni. Acum sunt sigură de asta. Nu vreau să mai aud de el niciodată.

Harry se încruntă şi se uită la paharul lui de whisky.

— În regulă, rosti încet.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi PATRU

Când Claire auzi bătăi în uşă, crezu că e lacheul venit să-i care jos cuferele. Trecuseră patru zile de la moartea Nyssei şi ea hotărâse că e timpul să plece din casa lui Harry. Acesta încercase să vorbească cu ea despre data căsătoriei, dar Claire era prea deprimată pentru a vorbi de nuntă. Spre supărarea părinţilor lor, atât Claire cât şi Sarah Ann purtau doliu. După care, în

ultimele câteva zile părinţii lor au început să se plângă de o mulţime de lucruri. Nici mama nici tatăl ei nu voiau să părăsească Bramley.

— Nu înţeleg de ce nu poţi să te măriţi aici, comentă Arva. Îmi place locul ăsta şi vreau să stau aici.

Claire tocmai le spusese că trebuie să plece, că nu mai putea să rămână în casa asta. Arva se plângea că cele două fete ale ei arătau ca nişte călugăriţe, îmbrăcate aşa în negru, şi că era o minune că ducele încă mai voia să se însoare cu Claire.

— Există sute de acoperişuri sparte în Marea Britanie, afirmase Claire. *Toţi* vor să se însoare cu mine. Arva ar fi vrut să i se explice remarca, dar Claire n-o luă în seamă.

Acum însă, când s-a întors spre uşă, nu lacheul, ci Leatrice se afla acolo. Claire nu se putu opri să nu zâmbească, pentru că Leatrice arăta minunat. În locul expresiei ei schimonosită de durere şi înfricoşată pe care o avea înainte, obrajii ei înfloriseră coloraţi şi purta o rochie albastră dreaptă, foarte, foarte frumoasă, nu ceva cu aspect de adolescentă.

Leatrice zâmbi şi înaintă pentru a o săruta pe Claire pe obraz.

— Arăţi foarte bine, rosti aceasta. Căsătoria îţi priieşte.

— Aşa e. Nu mi-am închipuit ce bine îmi va face. James şi cu mine avem atât de multe în comun şi după ce am plecat de aici, am găsit că e foarte uşor să-i plac.

Claire zâmbi.

— Sunt aşa încântată pentru tine. Nu putea să se gândească la nimic altceva de spus, aşa că se întoarse la împachetat. Sunt încântată că am putut să te văd, înainte de a pleca.

Leatrice se îndreptă spre Claire şi îşi puse mâna pe braţul ei.

— Am venit să te văd. Mi-a scris Harry.

— Ce amabil din partea lui.

Leatrice îşi puse mâinile pe umerii lui Claire şi o întoarse cu faţa spre ea.

— Harry e foarte îngrijorat din cauza ta. Spune că se face o mare greşeală.

— Nu-mi pot imagina care e asta. Leatrice îi aruncă o privire grea şi ochii ei îi amintiră de ai lui Trevelyan. Claire privi în lături. Trebuie neapărat să termin de împachetat. Am atâtea de făcut. Familia mea a abuzat de ospitalitatea voastră aşa multă vreme! Mult, mult prea multă!

— Vreau să-ţi vorbesc despre Trevelyan şi despre mama mea, rosti Leatrice.

Mâinile lui Claire se opriră o clipă apoi îşi reîncepură activitatea.

— Realmente nu am timp. Lacheul poate fi aici în orice clipă şi eu trebuie să fiu gata cu împachetatul.

— Nu va veni nimeni. Le-am spus să aştepte.

— Dar *trebuie* să plec, argumentă Claire. Nu mai pot sta aici. Trebuie să plec. Trebuie să… Se opri pentru că ştia că nu avea niciun rost să se certe. Şi voia să audă ce avea de spus Leatrice şi totodată nu voia. În acel moment tot ce voia pe lume era să plece din această casă, ce reprezenta pentru ea aşa multe amintiri bune, ca şi rele.

Încet, Claire se îndreptă spre un scaun, se aşeză şi apoi ridică ochii spre Leatrice în aşteptare.

Aceasta inspiră adânc.

— N-am vrut niciodată să stau aici, cu mama. N-am vrut niciodată să devin fata bătrână şi laşă pe care ai cunoscut-o. Dar ceea ce nu cred că cea mai mare parte dintre oameni înţeleg că ura e la fel de puternică

precum dragostea. Poate chiar mai puternică. Ura poate ţine oamenii legaţi, aşa cum poate şi dragostea să o facă. Mama mea şi cu mine ne-am urât.

— Nu cred că trebuie să spui asta despre mama ta, rosti Claire.

— Dar nu spun decât adevărul. Vezi tu, am ştiut ceva despre mama mea pe care nimeni altcineva nu l-a ştiut şi ea m-a urât pentru asta. Mai mult decât atât. Claire nu mai spuse nimic. Tu ai făcut ceva pentru mine, pentru care n-aş fi în stare niciodată să te răsplătesc. Mi-ai dat ceva ce a putut înlocui ura ce mi-a guvernat viaţa.

— Dragoste. În vocea lui Claire se distingea cinismul.

— Da, zâmbi Leatrice. S-ar putea să sune melodramatic, nu-i aşa? Dar pentru că m-ai ajutat, trebuie să te ajut şi eu. Vreau să-ţi vorbesc despre mama.

— Nu trebuie. Lui Claire îi era oarecum frică de ceea ce era gata să audă despre formidabila Eugenia. Se gândi că s-ar putea chiar să creadă ceea ce ar fi auzit despre femeia aceea.

— *Vreau* să-ţi spun această poveste. Până acum am încercat să duc singură povara. Leatrice inspiră profund. Când mama mea era tânără, era foarte frumoasă şi plină de pasiune. Zâmbi la privirea neîncrezătoare de pe figura lui Claire. Da, e greu de crezut, nu-i aşa? Dar aşa era. Şi s-a îndrăgostit nebuneşte de un tânăr frumos, ofiţer de marină. L-a iubit mai mult decât a iubit pe oricine altcineva pe pământ. L-a adorat. Leatrice oftă. Din păcate,tânărul era un nimeni. Provenea din clasa mijlocie şi nu avea niciun ban. Dar mamei nu-i păsa. Tot ce voia ea era tânărul acela. Apoi s-a întâmplat ceva care i-a schimbat viaţa. Mama s-a dus la un bal şi, pentru că şi

tânărul ofiţer era acolo, era fericită, plină de viaţă şi frumoasă. Astfel că tânărul duce de MacArran – tatăl meu – s-a îndrăgostit de ea. Ducele era un om impetuos, aşa că a doua zi s-a dus la tatăl mamei şi i-a cerut mâna domnişoarei Eugenia Richmond. Leatrice făcu o pauză. Ar fi trebuit să-l cunoşti pe bunicul, pentru a-ţi da seama ce om odios era. Nu cred că avea în el un os amabil sau blând. Şi a considerat că nu există decât o cale de urmat: calea lui. I-a spus fiicei lui despre ofertă şi i-a comunicat data stabilită de el pentru nuntă. Nici măcar nu a întrebat-o ce părere are ea în această privinţă. Mama, la rândul ei tot atât de încăpăţânată, i-a spus tatălui ei că plănuieşte să se mărite cu tânărul ofiţer. Bunicul nici măcar nu s-a înfuriat. Ci i-a spus fiicei lui că dacă nu acceptă mâna ducelui şi nu se poartă ca şi cum ar fi îndrăgostită de el, îl va vedea pe tânărul ei ofiţer ucis.

Leatrice zâmbi la expresia lui Claire.

— După aceasta, bătrânul n-a vrut să rişte să-i permită mamei să-şi petreacă timpul cu ducele. Le-a permis să se vadă adesea, dar niciodată singuri. Asta i-a deschis şi mai mult apetitul tatălui meu. A crezut că femeia cu care se va însura e modestă şi cu un temperament blând. Gura Leatricei se transformă într-o linie dură. S-a măritat cu tatăl meu, dar în ziua nunţii a hotărât că, dacă nu poate să-şi verse furia pe tatăl ei, o va vărsa pe omul cu care se mărită. În noaptea nunţii i-a spus tatălui meu că-l urăşte şi că-l va urî întotdeauna. Leatrice făcu o pauză şi trase aer în piept. Cred că la început tata a crezut că poate să-i câştige dragostea, că poate să o facă pe soţia lui să-l iubească, dar curând a descoperit că la încăpăţânare, semăna perfect cu tatăl ei. Şi-a urât soţul la fel de mult, pe cât îl iubea pe ofiţer. Faţa Leatricei deveni furioasă. I-a născut tatălui meu trei copii. Cred că eu, cea mai mică

dintre ei, am apărut accidental. Cred că s-au certat, după care tatăl meu a intrat furios în camera mamei mele. Şi după nouă luni m-am născut eu. Însă, după acea noapte, nu cred că părinţii mei au avut prea mult de a face unul cu altul. Cred că trăiau vieţi separate.

Leatrice făcu o pauză şi arăta ca şi cum se gândea. Apoi vocea i se calmă.

— După aceea însă, când aveam trei ani, ofiţerul a revenit în viaţa mamei mele. Cred că prima dată s-au întâlnit întâmplător, dar ea a descoperit că-l iubeşte tot atât de mult ca întotdeauna. El n-a fost însurat niciodată. Şi i-a spus că o iubeşte şi că numai pe ea o va iubi toată viaţa. Considerând că şi-a făcut datoria faţă de soţul ei, dându-i cei doi fii pe care i-a vrut, mama a hotărât să-l părăsească. Leatrice inspiră adânc. Şi pe noi. A plănuit să-şi părăsească soţul şi copiii, deoarece pe noi ne ura tot atât de mult ca şi pe soţul ei. Eram bruneţi, ca toţi cei din familia Montgomery, iar omul pe care îl iubea era blond. Furia reveni în vocea lui Leatrice. Mama făcu planuri cu iubitul ei şi hotărâră ziua în care trebuiau să plece. În mod secret scoaseră din casă diverse comori, obiecte care puteau fi vândute, pentru că ştia că, atunci când mama va divorţa de tata, nu va primi nimic, iar ofiţerul ei era şi mai sărac decât fusese înainte. Sosi ziua şi totul se desfăşură cu bine. Mama a plecat de acasă cu destulă uşurinţă şi s-a întâlnit cu iubitul ei cam la douăzeci de kilometri depărtare, unde el avea o trăsură care îi aştepta. Nu ajunseră prea departe, când un câine sau ceva asemănător apăru pe drum, vizitiul pierdu controlul cailor şi trăsura se răsturnă. Iubitul mamei fu ucis pe loc, ca şi vizitiul. Mama a fost prinsă sub trăsură şi a zăcut acolo ore întregi, înainte de a fi găsită. Îşi rupsese piciorul. Leatrice făcu o pauză. Şase luni mai târziu s-a născut Harry. Tata ştia că nu putea

să fie al lui şi la ora aceea ştia şi despre toate comorile familiei luate de ea din casă. Când Harry era de aproximativ o săptămână, tata s-a dus să-şi vadă soţia şi pe fiul ei blond. S-a uitat în pătuţ, apoi s-a îndreptat spre pat, i-a aruncat mamei un pachet de facturi şi a părăsit camera. Facturile erau pe numele iubitului ei, pentru caii cumpăraţi, datorii la joc şi haine. Garanţia pentru plata datoriilor era faptul că se va însura cu ducesa de MacArran.

Leatrice îşi întoarse privirea spre Claire şi văzu cât de mari erau ochii acesteia.

— Cred că mintea mamei a fost zdruncinată de cele întâmplate. În afară de pierderea iubitului şi a mobilităţii, a aflat că omul pe care l-a iubit toţi anii aceia a fost un om de nimic, aşa cum spusese tatăl ei şi mintea i-a fost afectată. Şi-a împărţit ura şi dragostea în două: a urât tot şi pe toţi cei legaţi de numele MacArran şi şi-a dăruit întreaga iubire frumosului ei fiu blond.

Leatrice se opri, în timp ce Claire încerca să asimileze tot ce i se spusese.

— Dacă Harry nu e fiul tatălui tău, atunci nu are dreptul la titlu, rosti ea încet.

— Nu. Ochii lui Leatrice erau atât de arzători că îi amintiră din nou de Trevelyan.

— Probabil că în testament, tatăl tău nu l-a recunoscut pe Harry.

— Tatăl meu a fost un om bun şi n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Îi plăcea de Harry. Ne-a iubit pe toţi, dar favoritul lui era fiul cel mare, Alex. Cred că a făcut o greşeală petrecând atât de mult timp cu Alex, pentru că astfel cel de al doilea fiu şi cu mine am fost lăsaţi prea mult timp singuri. Alex îl avea pe tata şi Harry pe mama, în timp ce… făcu o pauză şi se uită la Claire… Vellie şi cu mine ne aveam doar unul pe altul.

Claire îi aruncă Leatricei o privire uluită, voi să vorbească, apoi se opri. Deodată totul avea sens. Acum înţelegea tot. Înţelegea ostilitatea lui Trevelyan faţă de ducesă, femeia care era mama lui. Înţelegea atitudinea vasalilor faţă de Trevelyan.

— Toată lumea din această casă ştie că Trevelyan e ducele?

— Cea mai mare parte. Când era copil a fost trimis să stea cu tatăl mamei mele. Leatrice înghiţi în sec. Vellie n-a fost tratat bine când a fost copil.

Erau prea multe gânduri care alergau prin capul lui Claire. Ştia că îi spusese foarte puţine despre el însuşi, dar nu realizase profunzimea înşelătoriei lui. I-a spus că o iubeşte, dar n-a iubit-o destul pentru ai spune totul despre el. Dacă i-ar fi spus că el e ducele, părinţii ei le-ar fi aprobat căsătoria. Ei i s-ar fi permis să controleze banii bunicului ei şi toate problemele ar fi fost rezolvate.

Dar n-a făcut asta. Nimic despre el însuşi n-a împărţit cu ea.

Claire se ridică şi se îndreptă spre cufere.

— Nu ai nimic de zis? întrebă Leatrice. Tocmai ţi-am spus că omul pe care îl iubeşti este duce şi că omul cu care plănuiai să te măriţi nu e rudă cu familia Montgomery, şi tu nu spui nimic.

— Cum îl cheamă? Care e numele lui Trevelyan?

— John Richmond Montgomery. În copilărie titlul lui era conte de Trevelyan şi se pare că Trevelyan i s-a potrivit. Eu am fost cea care am început să-l strig Vellie, pentru că nu puteam să pronunţ Trevelyan. Claire continua să împacheteze. Leatrice o apucă de braţ. Asta e tot?

Când Claire se uită la Leatrice, ochii îi străluceau.

— Nici măcar nu mi-a spus cum îl cheamă. Un lucru aşa de simplu! A cerut să-l iubesc, dar n-a putut

să-mi spună nici măcar numele. Se uită spre cufăr.

— Nu înţelegi. Vellie e…

— Un om rece, completă Claire şi când se uită la Leatrice îi văzu furia de pe faţă. L-am iubit. M-am îndrăgostit de el în ciuda temperamentului său rău, în ciuda viziunii lui pesimiste asupra vieţii. L-am iertat că nu mi-a spus că e căpitanul Baker. L-am iertat că a râs de mine, că m-a folosit ca pe unul din subiectele lui. L-am iertat şi l-am iubit, dar el nu ştie cum să-ţi înapoieze dragostea. Leatrice deschise gura, dar Claire continuă: stătea şi o privea pe Nyssa murind, fără măcar să încerce să o oprească. Întotdeauna a stat deoparte de lume şi doar a privit. A spus că mă iubeşte, dar nu cred. Confundă plăcerea carnală cu iubirea. Nu sunt unul şi acelaşi lucru. A „iubit” mii de femei din toată lumea şi eu am fost destul de proastă să-mi închipui că eram altfel decât ele.

— Dar tu *eşti* altfel, afirmă Leatrice. Vellie nu i-a spus niciodată unei femei că o iubeşte.

— Eşti aşa bună să încetezi să-i mai spui pe acest nume absurd? E un bărbat adult. Nu, nu e un bărbat, e un… o maşină. E o maşină de observat. O maşină care umblă prin lume privind şi scriind despre ea. Mă îndoiesc să fi simţit vreodată realmente ceva, în viaţa lui.

Leatrice rămase tăcută o clipă.

— Vreau să-i citeşti scrisorile, rosti ea blând.

— Nu, răspunse Claire. Trebuie să plec. Deodată, nu mai pot nici măcar să suport vederea acestei case.

Leatrice îşi puse mâna pe braţul lui Claire.

— Ştiu că nu am fost cinstiţi faţă de tine. Mama l-a trimis pe Harry la Londra să te aducă. Ai fost adusă aici din cauza banilor tăi, dar Claire, tu ne-ai oferit tuturor mai mult decât pot cumpăra banii. Datorită ţie îl am pe James şi în sfârşit Harry a văzut cu ce

seamănă mama lui. Vocea lui Leatrice scăzu în intensitate. Mama a poruncit să fie împuşcat Vellie. Mâinile lui Claire se opriră din mişcare. Ţi-am spus că mintea i-a fost afectată. Vrea ducatul pentru preţiosul ei Harry şi când a auzit că cel de al doilea fiu al ei a înviat din morţi, şi-a închipuit că intenţionează să-şi pretindă titlul. A angajat pe cineva să încerce să-l ucidă. Claire se uita la Leatrice cu un amestec de oroare şi neîncredere. Familia mea nu e ca a ta. Ura mamei mele ne-a deformat pe toţi. Dar cred că influenţa ei asupra noastră s-a terminat. Cineva i-a scris lui Harry la Edinburgh şi i-a spus ce încearcă mama să-i facă lui Trevelyan. Ea ştia că ţi-ai petrecut o mulţime de vreme cu Vellie şi îi *era* frică că tu şi banii tăi vă veţi mărita cu Trevelyan. Îi era frică că Vellie se va gândi să-şi reclame titlul. Harry s-a întors, pentru a încerca să te convingă să te măriţi cu el, deoarece îi era frică pentru viaţa fratelui său. Leatrice zâmbi. Harry şi-a adorat întotdeauna fratele mai mare. A fost întotdeauna mult prea leneş pentru a face el însuşi ceva, aşa că trăia indirect prin realizările lui Vellie. Cred că Harry şi-ar da şi viaţa pentru fratele lui mai mare.

— Intenţiona chiar să se însoare cu o femeie pe care nu o iubea, pentru a-şi salva fratele.

— A intenţionat să facă asta, până când s-a întors şi a văzut că Vellie te iubeşte. Leatrice arăta tristă. Aş vrea să pot să te fac să mă crezi. Aş vrea să pot să te fac să-l vezi pe Trevelyan aşa cum este el în realitate.

— Aş vrea să-l fi putut vedea stând şi lăsând o tânără să ia otravă. Nu. Nu aş dori asta nimănui. Dacă Trevelyan ar fi avut încredere în mine… Dacă m-ar fi iubit destul, pentru a împărţi cu mine ceva din el însuşi… Claire oftă. Acum e prea târziu şi oricum nu mai contează. Bănuiesc că există un motiv pentru care

Trevelyan nu-şi pretinde titlul de duce. Bănuiala mea e că nu vrea titlul şi plănuieşte să-i permită lui Harry să continue să fie duce.

— Da, rosti Leatrice. Trevelyan nu vrea decât să fie căpitanul Baker. Mă îndoiesc că se va mai întoarce vreodată la noi, după ceea ce s-a întâmplat de data aceasta.

— Nu, nu cred că se va întoarce, nu cred…

Claire nu-şi termină propoziţia, deoarece uşa camerei se deschise şi intră Harry. În spatele lui erau patru lachei care cărau nişte cufere.

— Puneţi-le acolo, ordonă Harry.

Când lacheii ieşiră şi uşa fu închisă, atât Harry cât şi Leatrice se întoarseră şi se uitară la Claire. Şi de abia atunci realiză ea ce conţineau cuferele. Era convinsă, fără dubiu, că erau scrisori de la Trevelyan. Cândva cea mai dragă dorinţă a ei pe lume fusese să citească scrisorile particulare ale căpitanului Baker. Dar acum se uita la cufere, ca şi cum erau pline cu cobre.

Făcu un pas înapoi şi scutură din cap.

— Trebuie să plec.

Harry se sprijini de uşă

— N-ai să pleci de aici, până n-ai să le citeşti. Pe *toate.*

Claire se uită la cele două fiinţe. Faţa frumoasă a lui Harry era închisă, imobilă, în timp ce ochii lui Leatrice implorau.

— Nu va ieşi nimic bun din asta. Să citesc o grămadă de scrisori nu va schimba nimic. Trevelyan nu intenţionează să pretindă să fie duce, deci părinţii mei n-o să aprobe căsătoria şi eu pierd banii bunicului meu. Şi nu vreau să-mi las sora în voia sorţii.

— N-ai să pleci, rosti Harry.

Leatrice se îndreptă spre primul cufăr şi-l

deschise, înăuntru erau scrisori legate împreună, sute de scrisori.

— A început să-mi scrie când a plecat prima oară; avea doar nouă ani. Să-ţi povestesc despre ziua aceea?

— Nu, rosti Claire fermă. Nu vreau să aud un cuvânt despre asta.

Totuşi, Leatrice îi povesti şi când termină, Claire începu să citească scrisorile.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi CINCI

Ducele de MacArran solicită compania domnişoarei Claire Willoughby, spunea scrisul de mână de pe cartea de vizită.

Claire citi, apoi puse cartea înapoi pe tava de argint ţinută de majordom.

— Spune-i lui Harry că sunt ocupată cu împachetatul, rosti ea şi se întoarse. Majordomul nu se mişcă. Ce mai e? adăugă Claire privindu-l. Era prost dispusă şi nerăbdătoare să părăsească Bramley.

— Cel care vă solicită e adevăratul duce, rosti majordomul.

Îi luă lui Claire o clipă pentru a înţelege ce spusese omul.

— Trevelyan? Majordomul dădu uşor din cap. Claire se îndreptă spre el, luă din nou cartea de vizită, o privi şi apoi o puse înapoi pe tavă. Comunică-i că ne-am spus tot ce era de spus. Spune-i că am treabă. Spune-i că m-am săturat de întreaga familie Montgomery. Spune-i că nu mai vreau să-l văd niciodată, nici pe el nici altă rudă de a lui.

— Poate că doamnei i-ar face plăcere să-i spună

ea însăşi.

Claire fu gata să spună că nu-i va face plăcere nimic din ceea ce-l privea pe Trevelyan, apoi se gândi la o mulţime de lucruri, pe care ar fi putut să i le spună.

— Unde e?

— În dormitorul albastru. A fost camera tatălui său.

Claire dădu din cap, apoi îi făcu semn că-l urmează. Am să-i spun ce cred eu despre el, apoi am să plec pentru totdeauna, se gândi ea. Nu va mai trebui să văd niciodată pe nimeni din familia aceasta şi în special, nu va trebui să văd, sau să aud iar de căpitanul Baker.

Majordomul deschise o uşă spre un dormitor mare, care cândva trebuie că fusese o încăpere frumoasă, dar acum mătasea de pe pereţi era decolorată şi ruptă. Draperiile patului de mătase bleumarin erau murdare..

Trevelyan stătea cu spatele la ea, privind pe fereastră şi pentru prima oară era corect îmbrăcat. Fără robe de mătase brodate, fără cizme de catifea. Purta o haină de dimineaţă perfect croită. Părul şi-l tunsese la o lungime decentă. Dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi reflectat că e un tânăr şi frumos gentleman.

— Sunt aici, i se adresă ea spatelui lui. Ce vrei de la mine?

Se întoarse şi văzu că arăta obosit, ca şi cum ar fi dormit mai puţin decât de obicei. Era aproape o săptămână de când murise Nyssa şi nimic din ceea ce se spusese nu a potolit mânia ei. În fiecare minut al fiecărei zile putea să vadă faţa zâmbitoare a Nyssei. Putea să audă ţipetele de oroare ale lui Brat, când i s-a spus că Nyssa a murit. Claire îşi amintea cum a văzut

fumul focului care era sigură că ardea trupul Nyssei.

Trevelyan se îndreptă spre ea. Claire rămase pe loc, dar când el întinse mâna pentru a-i atinge obrazul, ea întoarse faţa. Mâna îi căzu de-a lungul trupului, apoi se întoarse şi se înapoie la fereastră.

— Leatrice zice că ţi-a spus despre mama noastră.

— Da, afirmă Claire rece. Mi s-a spus marele secret al familiei.

— Şi ai citit scrisorile pe care le-am adresat surorii mele?

— Şi asta.

— Şi ce crezi?

Lui Claire îi trebui o clipă înainte de a răspunde. Petrecuse zile întregi citind scrisorile acelea şi în ele descoperise un om capabil de multă dragoste. Citise cum a văzut moartea în toată lumea. Dacă ar fi vrut să scrie cu adevărat biografa căpitanului Baker, scrisorile i-ar fi permis să scrie o istorie de mare anvergură. Dar acum ştia că această biografie nu va fi scrisă niciodată.

— Le-am găsit extrem de interesante.

— Dar nici scrisorile şi nici povestea mamei mele nu te-au făcut să mă ierţi?

— Nu. Nu pot să o uit pe Nyssa. Vocea ei se micşoră. Nu pot să uit că mi-ai oferit atât de puţin din tine însuţi.

El o privi o secundă, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

— Când eram copil, bunicul credea că e foarte bine să mă disciplineze neoferindu-mi nimic din ceea ce voiam sau îmi plăcea. Dacă spuneam că îmi place un anumit fel de pâine, avea grijă ca niciodată să nu mi se mai dea acea pâine. Dacă spuneam că urăsc morcovii, eram servit cu morcovi de trei ori pe zi. De atunci, mi-a fost foarte greu să cer ceea ce voiam mai

mult.

— Da, rosti furioasă Claire. Am auzit mai multe decât am vrut să ştiu despre copilăria ta. Sunt sigură că a fost oribilă. Sunt sigură că ai avut o mamă care te-a urât, un tată care nu ştia că trăieşti şi un bunic care a fost crud cu tine. Ai motive mai mult decât suficiente să fii deprimat şi supărat. Şi ai toate scuzele din lume să simţi o mare cantitate de auto-compătimire. Trevelyan se întoarse şi o privi cu ochi mari. Ea se strâmbă. Te aştepţi la simpatie din partea mea? Nu e suficientă propria ta auto-simpatie? Ai milă de fratele şi sora ta, şi pe câte pot eu spune, milă pentru aproape toată lumea din casă. Bietul Johnny. Bietul conte mic, care n-a fost iubit niciodată. Desigur se pare că nu i-a trecut prin minte nimănui că, dacă te-ai fi comportat bine şi te-ai fi gândit şi la alţii în afară de tine însuţi, poate că nu ai fi fost pedepsit aşa de des cum s-a întâmplat. Pot să-mi imaginez că erai încântat când îi spuneai bunicului tău că urai morcovii. N-ai învăţat să-l minţi şi să-i spui că îţi place ceea ce de fapt urai?

Trevelyan o privi fix, clipind şi arătând ca şi cum era şocat de cuvintele ei, apoi începu să zâmbească. Şi zâmbetul se transformă într-un hohot de râs.

— De fapt, chiar aşa am făcut. Bucătarul a preparat nişte prăjituri cu alune care erau divine. De la prima muşcătură, le-am scuipat şi am spus că erau cele mai rele lucruri pe care le-am mâncat vreodată şi că n-am să mai mănânc niciuna, niciodată. De atunci bunicul mi le-a dat la fiecare masă, timp de luni întregi, până când am admis în silă că au început să-mi placă. Din ziua aceea, îmi place să celebrez orice victorie a prăjiturilor cu alune.

Claire nu zâmbea.

— Se presupune că asta trebuie să mă amuze?

Pentru mine sună ca şi cum tu şi bunicul tău vă potriveaţi foarte bine. Îmi imaginez că el ştia asta. Desigur, până la urmă, tu ai fost cel care a învins, nu-i aşa? Plecai când voiai şi făceai ce voiai. De atunci întotdeauna ai făcut exact ceea ce voiai să faci, nu-i aşa? Nimeni nu te-a împiedicat, nici măcar nu te-a influenţat în vreun fel.

— Mama…

— Ha! interveni Claire. Acum nu mai poţi să mă minţi. Cunosc prea multe despre tine. Cred că dacă aş fi petrecut mai mult timp cu femeia aceea, mi-aş fi dat seama că e mama ta. Voi doi aveţi un temperament asemănător. Amândoi sunteţi personificarea egoismului. Ea foloseşte ca scuză dragostea ei pierdută, iar tu foloseşti…

— Da, rosti el blând, eu ce folosesc?

— Orice ai la dispoziţie. Acum pot să plec? Ai încercat să-mi câştigi mila şi ai eşuat. Toţi aţi ratat în încercarea voastră de a mă face să-mi fie milă de bietul şi nedoritul duce.

Trevelyan se îndreptă spre un scaun cu speteaza înaltă şi se aşeză.

— Am eşuat şi în încercarea mea de a te face să mă iubeşti?

— Nu. Te-am iubit o vreme, dar asta a fost înainte de a te cunoaşte.

Trevelyan oftă.

— Aşa că acum te vei mărita cu Harry şi vei creşte nişte neruşinaţi blonzi.

Ea inspiră adânc.

— Nu, nu intenţionez să mă mărit cu Harry. Cred că sunt mult prea romantică. Vreau să mă mărit cu un bărbat pe care-l iubesc. Ştiu că va fi greu, în special de când am…

— Ce ai?

Ea îl privi sfidător.

— De când te-am iubit pe tine. Să iubesc pe cineva ca tine, rosti ea încet. Vei fi o amintire greu de înlăturat.

El zâmbi ironic.

— Sunt recunoscător pentru orice apreciere venită din partea ta.

Rămaseră tăcuţi o clipă.

— Ai zis că ai vrut să-mi spui ceva? rosti Claire. Am treburi de făcut.

— Claire, rosti Trevelyan blând. Te iubesc. Te iubesc de multă vreme. Eu... eu cred că am nevoie de tine.

Buzele lui Claire se subţiară.

— Da, ai nevoie de mine. Sunt singura fiinţă din lume pe care nu poţi să o intimidezi. Nu mi-e frică de tine. Şi nu mă fac mică de frică, când te uiţi la mine sau strigi la mine. Ce reconfortant – şi enervant – trebuie să fie pentru tine. Marele căpitan Baker, omul care poate să-i facă pe bărbaţi să tremure doar uitându-se la ei, nu poate să înfricoşeze o americancă de nouăsprezece ani.

Trevelyan îi zâmbi.

— Câtă dreptate ai. Din clipa în care te-am întâlnit n-ai făcut decât să-mi porunceşti. Primul lucru pe care mi l-ai spus a fost că trebuie să-ţi prind calul. Apoi mi-ai spus de câte ori am greşit în calculele mele. Mi-ai criticat cărţile, hainele, ce spuneam şi cum spuneam. Ştii cât de bine ne potrivim?

Claire se întoarse astfel încât să nu poată vedea lacrimile care îi izvorau din ochi. Ştia cât de bine se potrivesc. Ştia foarte, foarte bine. Trevelyan era singura persoană din lume care era la fel de curios ca ea, care voia să înveţe, care voia să ştie totul despre lume şi ce se află în ea.

Când se uită înapoi, el se ridicase şi se afla în spatele ei, destul de aproape pentru a o atinge, dar n-o făcu.

— Dragostea ta pentru mine a murit cu desăvârşire?

— Nu, răspunse ea cinstită. Cred că am să mă duc în mormânt iubindu-te, dar n-am să trăiesc cu tine. Nu voi trăi cu un om care poate sta în afara vieţii şi să nu participe la ea.

— Dar particip destul la…

Se întoarse furioasă spre el.

— Nu, deloc! Te scuzi doar. Spui că mă iubeşti, dar că nu te poţi băga în mariajul meu cu altcineva. Te scuzi că nu-ţi iei locul de drept ca duce, dar adevărul e că, dacă ai fi duce ar trebui să te implici alături de alţi oameni, cum ar fi vasalii şi să te lupţi cu mama ta. E mult mai uşor pentru tine să stai departe de lume şi doar să o priveşti. Inspiră adânc. Ştii ce cred? Cred că mi-ai cere să mă mărit cu tine, dar în realitate nu vrei să o fac. Mi-ai spus cum în câţiva ani te voi urî, ca să nu *mă mărit* cu tine.

El nu rosti nimic o vreme, apoi rămase acolo privind-o.

— Ce te-a făcut să crezi că te iubesc? Ce te-a făcut să crezi că te vreau a mea pentru totdeauna?

Claire scoase un hohot răutăcios.

— Demonstrează-mi că nu eşti un om care poate sta deoparte şi privi o tânără murind. Arată-mi că eşti uman. *Arată-mi* că tu eşti omul care ai scris aceste scrisori. Eu nu l-am văzut pe omul acela.

Trevelyan nu spuse nimic pentru o clipă, apoi se îndreptă spre o tapiserie care se afla pe un perete şi o trase deoparte. Se auzi o uşă deschizându-se.

Şi Claire auzi vocea Nyssei, înainte de a o vedea.

— M-ai lăsat acolo prea mult timp, se plânse

Nyssa. Sunt vânătă de frig. Tu… se opri când se uită la faţa lui Claire şi la ochii ei larg deschişi de uimire. Nu i-ai spus, i se adresă ea lui Trevelyan. Nu ar fi trebuit să o laşi şi să nu-i spui!

— Aş fi vrut, rosti Trevelyan zâmbindu-i Nyssei. Dar nu mi-a permis să vorbesc, aşa că tu eşti darul meu pentru ea. Claire se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, dar Trevelyan o prinse de braţ. Am crezut că o să fii încântată.

— Încântată că m-ai minţit? Ce mult cred că ai râs, când i-am implorat pe oameni să încrusteze smaraldul în cupă, pentru o femeie care nu era moartă.

Faţa lui Trevelyan se înăspri.

— Întotdeauna crezi numai ce e mai rău despre mine?

Claire se smuci de lângă el şi se îndreptă spre uşă.

Nyssa îi blocă drumul.

— Sunt foarte obosită de toate astea, îi spuse ea lui Claire. Omul e nebun din dragoste pentru tine. Trebuie să-l ierţi, indiferent ce crezi că a făcut.

Claire o privi.

— Am crezut că te-ai sinucis cu adevărat. N-am ştiut că e o glumă.

Râsul Nyssei se auzi ca un tril.

— Dar chiar am murit. Perla Lunii a murit aşa cum trebuia să moară. Frank a hotărât să mă trezească şi să mă întrebe dacă nu am şi alte gânduri. Claire se încruntă şi Nyssa o trase spre un scaun. Vino, am să-ţi spun tot.

Claire o lăsă să o aşeze pe scaun şi începu să asculte povestea Nyssei. Nu se uita la Trevelyan, care stătea cu spatele la ele, privind pe fereastră.

Nyssa îi spuse cum intenţiona să moară când a

luat otrava – cel puţin aşa credea, că e otravă, dar Trevelyan ştia că e ceva care doar o adormea. Când oamenii din Pesha s-au dovedit nerăbdători să ardă trupul Nyssei, lui i-a trecut prin minte că s-ar putea ca incinerarea să o ucidă. Trevelyan ştia că cei doi peshani erau mai ales mesageri şi că nu trebuiau să ştie că băutura n-a fost otravă. Aşa că le dădu celor doi bărbaţi destule monezi de aur, pentru a-i convinge să-i lase lui trupul fără viaţă al Nyssei. Apoi le-a dat cenuşă din căminul MacTarvit, să o ia cu ei la Pesha.

După ce Trevelyan a intrat în posesia trupului Nyssei, el şi Angus au petrecut trei zile încercând să o trezească de sub influenţa drogului. Nyssa relată despre gustul oribil al băuturilor pe care i le-au dat, cum ea voia să doarmă dar Trevelyan o făcea să meargă. A povestit cum Trevelyan n-a dormit trei zile şi trei nopţi, din cauză că îi era frică că, dacă adoarme, atunci şi Nyssa va adormi şi s-ar putea să nu se mai trezească.

Nyssa povesti cum Trevelyan i-a spus că, dacă Claire a vrut-o pe Nyssa vie, atunci el o va scoate din moarte.

— Am murit, aşa cum Perla Lunii trebuia să moară, rosti Nyssa. Şi acum pot să trăiesc cât vreau. Frank spune că pot să rămân aici, cu familia lui, cât de mult doresc. Se întoarse pentru a se uita la spatele lui. Acum pot să plec?

Trevelyan dădu din cap şi Nyssa părăsi încăperea.

Claire rămase o vreme pe scaun, apoi se ridică şi se duse la el.

— De ce ai făcut asta? De ce ai salvat-o?

— Pentru că te voiam pe tine. Se întoarse spre ea şi ochii lui ardeau. Am vrut să plec. Am vrut să părăsesc totul în ziua morţii Nyssei, am vrut să pot să

ridic din umeri şi să spun că a fost voia lui Allah să nu putem fi împreună. Deodată, o apucă de umeri. Claire, dacă te măriţi cu fratele meu, vă ucid pe amândoi. Dacă vrei să fii o femeie care vrea să moară în loc să trăiască, atunci voi face tot ce pot pentru a se întâmpla asta. Dacă vrei să fii ducesă, voi fi duce. Claire, nu mă părăsi.

Îi luă o lungă perioadă de timp, înainte de a-i zâmbi. Şi când îi zâmbi i se strecură şi în braţe şi ştiu că acesta era locul unde trebuia să fie.

— Nu, n-am să te părăsesc, şopti ea. N-am să te părăsesc niciodată.

EPILOG

Claire îşi informă părinţii că se va mărita cu alt bărbat, nu cu Harry şi ei, cum era de aşteptat, îi spuseră că nu vor aproba căsătoria cu un explorator. Trevelyan se închise cu ei într-o cameră timp de cincisprezece minute şi când deschise uşa, părinţii ei, cu feţele albe ca varul, declarară că sunt de acord cu căsătoria. Niciunul dintre cei trei nu a divulgat ce le spusese Trevelyan pentru a-i face să-şi schimbe hotărârea şi lui Claire nu-i plăcu să se gândească ce anume trebuie că a spus – sau cum i-a ameninţat.

Claire se căsători cu Trevelyan printr-o ceremonie simplă şi imediat ce el fu destul de bine, au plecat în Africa, unde el, tot căpitanul Baker, putea să facă mai multe călătorii în interiorul continentului. Claire rămase pe coastă şi-l aşteptă. Scrise o carte despre viaţa lor în Africa, şi care – spre dezamăgirea lui Trevelyan – deveni best-seller. Încurajată de succes, Claire mai scrise câteva cărţi despre călătoriile lor şi când îi apărură câteva fire de păr cenuşiu, scrise cartea care reprezenta realizarea vieţii ei: biografia

căpitanului Frank Baker. Dar, cu excepţia biografiei, cărţile lui Claire nu trecură testul timpului, aşa ca ale lui Trevelyan. Cărţile lui erau studii de neînlocuit ale unor popoare, aşa cum fuseseră ele înainte de influenţa apusenilor; o sută de ani mai târziu, cărţile încă mai sunt citite şi plăcute de generaţii de erudiţi şi amatori de aventuri.

Claire şi Trevelyan se potriveau temperamental. Călătoriră împreună prin toată lumea şi fură camarazi inseparabili toată viaţa lor foarte lungă.

Părinţii Clairei şi sora ei au rămas la familia Montgomery şi până la urmă Brat se mărită cu Harry – care-şi menţinu titlul de duce. Şi ei erau potriviţi unul cu altul. Se iubeau unul pe altul din punct de vedere fizic, dar duceau vieţi complet separate. Brat deveni o gazdă renumită, iar Harry cel mai mare vânător din Anglia. Frumuseţea extraordinară a celor doi dădu naştere la câţiva copii excepţional de frumoşi.

Deoarece Brat era foarte conştientă de eventualitatea sărăciei, deveni un manager excelent al banilor şi mări cu mult bogăţiile Montgomery (la asta o ajută şi Claire).

Eugenia, ducesa văduvă, s-a retras în casa de zestre, când Brat s-a măritat cu Harry şi după aceea a fost arareori văzută.

Fiii lui Angus MacTarvit s-au întors din America şi au început să producă whisky-ul MacTarvit la scară mare obţinând mult succes.

Nyssa rămase cu familia Montgomery şi trăi până la vârsta de nouăzeci şi cinci de ani. Nu s-a măritat niciodată şi până în ziua în care a murit a crezut despre ea că e cea mai frumoasă femeie din lume – şi întotdeauna au existat mulţi tineri în jurul ei care credeau acelaşi lucru.

SFÂRŞIT